

Chris Womersley
đường mòn

TIỂU THUYẾT MỚI XUẤT SẮC NHẤT VĂN HỌC AUSTRALIA NĂM 2008

CHIBOOKS

VHSG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Mục lục

PHẦN 1 - 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

PHẦN 2 - 12

13

14

15

16

17

PHẦN 3 - 18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

PHẦN 4 - 31

32

33

34

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

PHẦN 1

Đôi khi nằm trên giường đếm từng vết ô trên trần nhà, chúng tự hỏi lòng vì đâu đời chúng lại ra nông nổi ấy.

1

Lee dần thoát khỏi cơn mộng mị, tâm trí hết như người chết đuối trôi lên từ đáy đại dương. Con ác mộng hắn vừa trải qua đầy rẫy cảnh náo loạn, kích động và những pha bứt rứt chân tay. Căn phòng lặng im như tờ, như thể đang chờ hắn mở mắt. Lee nằm cứng đờ, bất động như tượng đá sau vườn, trông mắt động đậy sau mi mắt khép hờ.

Hồi bé, đêm nằm trên giường Lee cũng sợ đủ thứ. Trong bóng tối, cậu bé Lee có thở thật khẽ để thử ẩn mình trong bóng đêm ngoài kia không phát hiện ra cậu. Lee chỉ hít vào rồi thở ra thật nhanh, những tưởng bày ma quỷ lẫn quắt ngoài đường lớn hẻm nhỏ chuyên rình bắt trẻ con ăn thịt không thể nhìn thấy mình. Thậm chí hồi lên mười bốn tuổi, có thời kỳ Lee thức suốt đêm với cảm giác sợ sệt ấy. Cậu vật vã, lăn lộn suốt. Thấy thế, Claire, chị gái cậu lại đến bên giường, ôm chặt hai vai em, chờ cho đến khi thằng bé nín khóc. Cô chị chẳng nói chẳng rằng. Hai chị em đều biết nói gì cũng bằng thừa, nhất là sau những gì chúng đã phải trải qua.

Lúc này, Lee cố hết sức nằm yên. So với thế giới bên ngoài, hắn muốn mình thật nhỏ bé. Hắn e rằng cảm giác khó chịu khi thức giấc sẽ tác động đến cả ngày dài đang chờ hắn. Hắn cần ngày bình yên. Lee nằm yên thêm giây lát. Bọt khí ấm nóng lục đục trong phổi hắn. Lee lặng lẽ liếm cặp môi khô nẻ.

Lát sau, hắn thả lỏng cho nhịp thở đều hơn và mở mắt. Căn phòng lạ trải ra trước mắt hắn như được phủ bằng tấm màn đỏ máu. Năng mai lọc qua tấm màn cửa mỏng nhẹ như sa. Kia là tường nhà sơn màu vàng nhạt, kia là mấy khung cửa sổ bằng nhôm. Chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là phòng trọ.

Hình như da và xương không còn là thứ tạo nên cơ thể hắn. Người hắn bây giờ chắc ghép từ vật liệu vô cơ, như vải bạt, dây kẽm, gỗ vụn... ai đó lấy trộm ngoài đường mang về dùng băng keo bó lại một cách tạm bợ. Các khớp xương hắn ê ẩm và một cơn đau nhức nhối dai dẳng nằm ở đâu đó trong cơ thể mà ngay lúc này hắn chưa thể định vị chính xác.

Lee nhớ đã có lần hắn mặc áo quần dính máu nằm trên giường chờ hồn về với xác, chờ đầu óc tỉnh táo để hiểu hoàn cảnh hắn đang lâm vào. Từ đó đến bây giờ đã mấy tiếng đồng hồ hay mấy ngày trôi qua rồi? Thi thoảng, tiếng một phụ nữ trung niên lại vang lên ở đâu đó trong căn phòng vắng. Bà ta cúi xuống nghe xem hắn còn thở hay chẳng. Chắc bà ta tưởng hắn đã về châu diêm vương rồi. Lee ngửi thấy mùi thuốc lá và phẩn sấp rở tiền thoảng từ cơ thể bà.

Lúc chỉ còn một mình, Lee ngó trần nhà trần trụi. Con đau đẽ nặng lòng ngực hần như thể có con quái vật gác cái mõm dài và nặng lên đó. Chờ đợi thường đi kèm với hy vọng nhưng thậm chí Lee không chắc có phải mình đang chờ đợi hay không nữa. Tiếng xe cộ ầm ì từ xa vắng tới làm nền cho tiếng người nói chuyện ở đâu đó rất gần thì thoáng nổi lên. Có tiếng đàn bà gọi lớn, chắc là quát chó giữ nhà. Tấm màn cửa sổ mong manh phòng căng niêm hy vọng sống. Phải chăng cảm giác sắp được đầu thai là đây? Mọi thứ từ kiếp trước đều đổ vỡ, tan tành. Nếu lúc trước còn vót vát được chút gì thì nay cũng đã hết. Chính hần phá nát đời mình. Giờ hần chẳng còn cơ hội nào nữa. Lee nhắm hai mi mắt bồng rập và trần trở cùng màn tối. Khốn nạn thật.

2

Dù bất ngờ nhưng Wild không hẳn bàng hoàng khi xách gói rời mái ấm mà anh cùng vợ con chung sống bấy lâu. Đã lâu lắm rồi, anh không còn cố gắng phấn đấu làm người cha, người chồng tốt. Bỏ trốn lúc nửa đêm rõ là bất bình thường nhưng Wild vẫn tự trấn an rằng ai chẳng có lúc bỏ trốn, tại sao anh phải là ngoại lệ? Tuy nhiên, trong thâm tâm anh biết hậu quả của nhiều lần sa chân là không thể vãn hồi và chắc chắn đây là một lần như thế.

Wild lần mò trong ngôi nhà tối om, len lỏi giữa đám đồ đạc chỉ bằng cách sờ soạng và dùng trí nhớ. Rời phòng ngủ ấm áp, anh men theo hành lang hẹp với hai bên tường treo ảnh trắng đen của cả nhà được lồng trong khung kính hắc hoi. Đây là ảnh Alice hồi mới chụp chứng: lúc ấy con bé đã nghiêm trang, giờ lớn lên cũng vậy. Kia là hình Jane, vợ anh đứng trên mỏm đá nhô ra biển ở Hy Lạp trong một ngày gió lộng. Mùi giấy mực dễ chịu thoảng bay từ phòng đọc sách của anh bên tay phải. Trong đó có hàng trăm cuốn sách tranh nhau không gian kệ hạn hẹp: nào sách y khoa, nào sách chuyên khảo nghệ thuật, tự truyện và cả thơ nữa. Chưa hết, dưới sàn nhà còn vài chồng sách ngất ngưỡng chờ chủ nhà sắp xếp. Bao nhiêu công dùi mài kinh sử, cố học thành tài giờ chẳng còn giúp được Wild mấy tí.

Anh xếp quần áo vào túi du lịch, cố mang theo càng nhiều thuốc dự trữ càng tốt rồi tắt đèn và khóa cửa. Lúc phóng xe rời đi, Wild nhìn kính chiếu hậu, chỉ thấy một làn khói xám mỏng còn vương lại mảnh trời đêm trước nhà.

Sau hai đêm ngủ ở hàng ghế sau trong xe, Wild thuê phòng trong một nhà trọ bản thiêu ở ngoại ô. Nhà cửa vùng này thấp lè tè. Dù biết đáng lý anh nên đi xa hơn nhưng Wild chưa biết sẽ đi đâu. Anh chưa từng phải trốn chui trốn nhủi thế này bao giờ. Còn nữa, anh chỉ định nghỉ ở đây một đêm mà thôi. Wild muốn có một chỗ nằm suy nghĩ cho thấu đáo.

Bà già sau bàn tiếp tân vừa hút thuốc như tàu hỏa nhả khói vừa nheo mắt nhìn anh thật kỹ qua màn khói mù mịt. Lát sau, bà ta dẫn anh lên tầng một cũng là tầng cao nhất của tòa nhà hình chữ nhật. Khách trọ không phải điền vào bất kỳ mẫu giấy tờ nào.

Bà chủ đi trước ngoài đầu tự giới thiệu:

- Tôi là Sylvia, chủ nhà.

Wild gật đầu:

- Thế công viên đâu ạ?

- Cái gì?

- Thì tên nhà trọ là Parkview (nhìn ra công viên) mà.

Bà Sylvia không thêm trả lời. Đứng dựa vào khung cửa, bà che miệng ho khẽ và bắt đầu cất giọng lẽ nhè liệt kê mọi ưu điểm của căn phòng:

- Tivi tuy trắng đen nhưng có thể bắt được gần hết các kênh. Nếu nó giờ chúng, chỉ cần ngoáy ăng ten là xong. Trả phòng lúc mười giờ sáng. Cậu tha hồ tận hưởng nước nóng, sự yên tĩnh và thanh bình trong phòng này. (Wild vừa đặt túi quần áo lên chiếc giường lò xo rệu rã, bà Sylvia đã nói ngay) Bốn mươi đô la một đêm. Chỉ nhận tiền mặt. Và cậu phải trả trước tiền thuê.

Wild trả tiền thuê phòng hai tối. Đêm tiền xong, bà chủ ậm ừ rồi bỏ đi, không buồn đóng cửa. Wild chỉ còn nghe tiếng dép loẹt quẹt của bà vang trong lối đi trắng xi măng sần lên như mặt giấy nhám.

Wild gãi cảm có chòm râu quai nón thưa và nhìn quanh căn phòng trọ nhỏ xíu. Trong này có mùi của người già. Trên bậu cửa sổ bằng nhôm có xác mấy con bướm đêm và ruồi chết khô nằm rúm rỏ. Anh mở tủ, đứng ngắm chùm móc áo uốn bằng dây thép va vào nhau kêu lanh canh. Trong phòng tắm, vòi hoa sen nhều nước đều đều xuống nền nhà lát gạch tạo cảm giác vừa bí hiểm, vừa buồn bã.

Wild từng ở nhà trọ nhiều lần. Thường thì khi mới đến, anh hay thích thú và lạ lẫm vì được ở một mình tại nơi hoàn toàn mới lạ. Anh cứ việc nhảy lên nhảy xuống trên giường và ợ rất to mà không bị mắng hoặc lườm nguýt, được thoải mái chòng ghẹo mấy cô em tóc xù thuê phòng gần đó và tắm vòi hoa sen cả nửa giờ cũng được. Nhưng ở đây thì khác. Bình thường, Wild hay mở tivi để cho có cảm giác có người có tiếng nhưng anh chắc tivi trong phòng này cũng hỏng. Anh đành tự nhủ lòng rằng từ nay trở đi còn khỏi dịp cần đến cảm giác thất vọng hơn bây giờ.

Trong phòng tắm, Wild vĩa nước lạnh lên mặt và giật nước bồn cầu chỉ để cho có việc mà làm. Nước chảy vào bồn phát ra âm thanh rền rĩ như thể có một con quái vật đang tức tối vì bị giam dưới nền nhà. Túi thuốc của Wild vút chổng trơ trên giường. Anh không nhớ mình đã nhét vào túi du lịch những gì và không chắc mình có đem đủ quần áo và đồ dùng vệ sinh cá nhân không. Nhưng chính xác bao nhiêu là đủ, đủ cho bao nhiêu lâu và đủ cho kế hoạch nào? Ngoài kia, trời bắt đầu lạnh cóng.

Wild bước ra lối đi hẹp, chống tay lên lan can bằng thép ẩm ướt và nhìn xuống bãi đậu xe phía dưới. Đứng từ đây, anh có thể thấy thành phố phía xa với vô số mái nhà, ăng ten, dây điện và ánh sáng đèn ngọn xanh ngọn đỏ. Một đàn chim lông sẫm màu bay vút lên thành hình vòng cung, nổi bật trên nền mây trắng trông như nắm hạt tiêu ai đó vãi lên trời. Từ phòng bên vang sang tiếng còi hiệu của một cuộc đua ngựa tường thuật trên truyền hình.

Wild thâm nghĩ: trên đời nhiều chỗ giống nơi này. Khu ngoại ô của mọi thành phố đều na ná giống nhau. Nhà nghỉ, quán xá dành cho khách qua đường mang đậm màu sắc của sự thất bại, thờ ơ và mờ ám. Những bãi đậu xe im lìm dưới ánh đèn huỳnh quang lạnh lẽo chiếu xuống đám xe cộ đậu sát nhau trông như đám bò con nằm xếp lớp. Dãy nhà hai bên

đường cao tốc dài mãi ra, tiến sâu vào vùng ngoại ô ẩm ướt. Trong trạm xe buýt có mái che bốc mùi rác rưởi là dãy ghế đan bằng dây thép. Gầm ghế đầy lon nước ngọt rỗng. Còn nữa, hầu như vùng vành đai đô thị nào cũng có một sân ga bỏ hoang. Những thanh đường ray rỉ sét nằm chắt đóng trên sân cỏ mọc dày. Còn giữa công viên công cộng có căn nhà hình tròn có mái vòm từng chứng kiến bé gái bị nhóm thanh thiếu niên hăm hiếp. Những sân bay có âm thanh nho nhỏ phát ra từ tivi và thứ ngôn ngữ người ta chỉ có thể cảm thụ bằng mọi giác quan thay vì chỉ dùng thính giác. Thông tin ngấm qua cơ thể họ và dần rõ nét như hình ảnh được tráng rửa trong phòng tối. Rồi thì chợ búa, nhà thờ..., chưa kể đến vô số nhà ở xã hội luôn nườm nượp người ra vào mỗi lúc tan tầm. Chắc chắn ở đây cũng không ngoại lệ, chỉ có điều mỗi loại người lại có cách nhận thức riêng. Vừa gặm móng ngón tay cái, Wild vừa nghĩ: có lẽ anh cũng là một trong số những người đó.

Hầu bao cho phép Wild tìm một chỗ tươm tất hơn nhưng không hiểu sao anh thấy nhà trọ Parkview hợp với mình. Anh trở vào phòng đóng chặt cửa. Chẳng ai nghĩ đến chuyện đi tìm anh ở một nơi thế này. Người ta sẽ không phát hiện ra anh. Và lại, trên đường chạy trốn một hình phạt lớn người ta đáng phải chịu vài hình phạt nho nhỏ.

Chỉ mặc độc quần áo lót ‘an tọa’ trên chiếc ghế độc nhất trong phòng, Wild ăn ngẫu nhiên thanh kẹo sô cô la. Trên đời này, đói khát cũng có nhiều loại. Cái đói như con quái vật nhiều đầu. Wild nhìn lại mình: mái tóc bạc lớm chớm, thân hình kèn càng không còn hợp một hệt như chiếc ‘xé hộp’ cũ xập xó bấy lâu không ai rờ tới. Anh chỉ còn lại cặp mắt xanh lơ trong và sáng, bằng chứng còn lại của một đôi mắt có thời xanh và sâu thẳm như đáy đại dương.

Wild cảm giác hàng ngàn sợi lông nhỏ li ti đang đồng loạt dựng lên trên bề mặt da. Đó là hiện tượng ‘sồn gai ốc’ hoặc ‘nổi da gà’. *Cutis anserina*, theo tiếng La tinh có nghĩa là *da* và *con ngỗng*. Những cơ nang lông dưới da anh đang tích cực hoạt động do lạnh hoặc sợ hãi. Cơ thể anh đang hoạt động mà không cần sự chỉ đạo của chủ nhân: nó làm những gì nó cho là tối ưu nhất. Wild gãi cái bụng bự như mặt trống và thầm đoán vì đâu anh có cảm giác này. Anh đang lạnh hay sợ đây? Rất có thể là cả hai. Wild lầm nhảm tính thời gian từ sau lần làm chuyện ‘phòng the’ lần cuối đến nay. Lâu quá, không nhớ nổi. Trời đất, ngót ngẹt một năm rồi cơ đấy. Wild quay xuống nách, hít hà. “Mình phải đi tắm thôi”.

Giống như những người đề đòi mình xuống dốc không phanh, Wild là người cuối cùng nhận ra mình đang rơi xuống hố sâu không đáy. Những người xung quanh nhìn anh gật đầu thông cảm, đồng thời kín đáo cất giấu ví tiền và ‘tình cờ’ làm mất số điện thoại của anh. Wild thôi không còn tìm giải pháp cho khó khăn hàng ngày và chính thức ‘gia nhập’ đội quân ‘bất đắc chí’, mặc cho ‘nước chảy bèo trôi’. Anh kiểm kê mọi mất mát: chúng chất chồng cao như núi. Wild hình dung vợ con anh sẽ chán nản nhìn nhau ra sao khi biết nỗ lực cuối cùng này của anh. Anh cay cú nghĩ thầm: mình đã phá nát cuộc đời của chính mình. Nếu từ trước đến nay chưa thể gọi là rắc rối, thì bây giờ chắc chắn rắc rối đang hiện ra sò sò trước mắt.

Khoảng một hoặc hai ngày sau, Wild đang ngồi trên giường thì nghe tiếng gõ cửa. Ngay cạnh anh là chiếc bàn thấp dán Formica vương vãi giấy gói đồ ăn, một chiếc bàn chải đánh răng, vài ống thuốc rỗng và mấy đồng bạc lẻ. Anh ngồi bất động như người đang trầm tư đã được một lúc rồi. Hồi còn học đại học, anh có đọc một cuốn sách mô tả cảm giác phê thuốc khiến người nghiện mê mẩn khắp người trong nhiều giờ liền. Hồi ấy, đọc đến đó, Wild thấy buồn cười và lạ lẫm. Nhưng bây giờ, phê thuốc chẳng còn là cảm giác gì đặc biệt.

Anh ngồi thẳng lên, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín. Thọc mấy ngón tay vào mái tóc bờm xờm vuốt nhẹ, Wild vừa rê lưỡi dọc hai hàng răng cửa lộ xô hết như hai nhóm ăn mỳ chen nhau giành chỗ tốt. Anh lặng thinh gãi mũi, không dám thở mạnh. Ôm riết túi thuốc trước ngực, Wild đứng sau cánh cửa chuẩn bị cho điều gì thì chính anh cũng không biết chắc. Trời đất, chẳng lẽ anh tính chuyện tông cửa chạy vọt ra ngoài ư?

Anh ghé sát tai vào cánh cửa sứt mẻ. Mùi khói thuốc lá thoảng đến. Nếu là cảnh sát, chắc hẳn họ đã xưng danh rồi. Mà họ có được hút thuốc trong khi đang làm nhiệm vụ không nhỉ? Wild cố nhớ lại lần gần đây nhất và cũng là lần duy nhất kể từ lúc cha sinh mẹ đẻ, cảnh sát xuất hiện tại cửa nhà anh. Họ sẽ theo đúng bài bản: "*Cảnh sát đây! Mở cửa ra!*" hay họ hành động kín đáo hơn? Cuộc đào tẩu này mới vĩ đại làm sao! Chưa kéo dài nổi hai ngày, nó đã tìm đến một kết thúc đầy kịch tính.

Lại có tiếng gõ cửa. Một giọng phụ nữ cất lên:

- Anh Wild có trong phòng không đây?

Hóa ra là Sylvia. Không lo quản lý nhà trọ, bà ta đến đây làm gì? Wild thở phào nhẹ nhõm:

- Có tôi đây.

Có tiếng dép ngoài lối đi. Wild ghé mắt nhìn qua khe hở nhỏ giữa cánh và khung cửa nhưng chỉ thấy một khoảng trời nhỏ xíu. Ít nhất thì hình như bà ta cũng đến một mình. Cuối cùng, Wild mở hé cửa lộ đầu ra, mắt hấp háy vì nắng sớm.

Bà Sylvia đứng dựa vào lan can bằng sắt và hút thuốc. Trong ánh sáng ban ngày, mắt bà có màu ngọc xanh biển. Nhìn Wild từ đầu đến chân, bà mỉm cười phô hàm răng mọc không đều:

- Phòng anh thoải mái chứ?

Wild nhìn quanh nhưng không thấy ai:

- Cũng tốt. Cảm ơn bà. (Anh chờ giây lát rồi mới hỏi) Có chuyện gì sao?

Gãi cổ bằng bàn tay để móng dài, bà Sylvia ho khế:

- Không hẳn. Dù anh còn nợ tôi tiền phòng. Tiền trả trước, nhớ chưa nào? Nhưng nghe

này, tôi cần nhờ một việc.

Wild vuốt từ mái tóc bù xù xuống mặt như thể cố vuốt cho phẳng bao nếp nhăn tích tụ theo năm tháng. Không muốn bà Sylvia kỳ vọng quá nhiều ở mình nhưng anh chỉ nhún vai, im lặng. Chính xác thì anh đã ở đây mấy ngày? Chẳng lẽ đã vài ngày trôi qua kể từ khi anh mới đặt chân đến đây sao?

Bà Sylvia nhìn anh chăm chú, đoạn hát đầu sang phòng bên:

- Có thanh niên cần giúp một tay.
- Giúp gì mới được chứ?
- Đại khái là... chút thuốc men.

Bà chủ vớt mẩu thuốc xuống đất và đá văng nó sang mép lối đi bằng mũi dép. Wild nhìn quanh quất. Cánh cửa vẫn mở hé chỉ đủ cho anh lộ đầu ra ngoài bầu không khí lạnh cóng lúc sáng sớm, trông chẳng khác nào con rùa rút cổ. Cảm giác hoang hốt mơ hồ xuất hiện trong anh như điềm báo một tình huống hỗn loạn sắp bắt đầu. Anh không thích cảm giác này chút nào.

- Giúp thuốc men ư?
- Phải. Cậu ta chỉ bị...
- Xin lỗi, nhưng điều gì khiến chị nghĩ tôi có khả năng giúp chị? Hoặc giúp hắn?
- Anh là bác sĩ phải không?

Wild sững người tự hỏi anh đã trót nói gì khiến bà chủ nghĩ như vậy. Anh chỉ nhớ lơ mơ lúc đặt phòng. Phải chăng anh đã huênh hoang điều gì về nghề nghiệp của mình? Hay anh đã thuận tay ký vào sổ là “Bác sĩ Wild”? Với trạng thái của anh khi đó, bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra. Anh xoa nhẹ chóp mũi, từ từ khép bớt cánh cửa từng xăng ti mét một với niềm hy vọng đáng thương rằng bà Sylvia sẽ không phát hiện ra:

- Chắc tôi không thích hợp với yêu cầu của chị. Tốt hơn, chị nên tìm người khác. Người nào giỏi hơn tôi ấy.
- Nhưng anh là bác sĩ cơ mà.

Wild giơ bàn tay lên ngăn lại:

- Đúng... mà không đúng lắm. Nói chung là tôi đã... bỏ nghề rồi. Rất lấy làm tiếc nhưng tôi không nên dính dáng đến thuốc men là hơn.

Bà Sylvia giơ bàn tay gầy guộc lên giữ cánh cửa đang dần đóng lại. Tự nhiên, Wild thấy tuyệt vọng và gần như lờn hết được mọi việc trước khi bắt đầu hiểu rõ tình huống trước

mắt. Bà Sylvia nói khẽ:

- Nói thật tôi không muốn gọi cảnh sát hay làm gì cả. Thằng bé đang rất đau đớn và tôi không biết nó đến được đây bằng cách nào. Hình như... hình như nó gặp chuyện không hay và tôi không dính dáng gì đến chuyện nó bị thương. Tuy nhiên, tôi không muốn cảnh sát lãng vãng ở đây. Dù nhà trọ của tôi làm ăn đàng hoàng nhưng anh cũng biết đấy (nói đến đây bà ta nghiêm mặt nhìn Wild), nhiều người không cần biết anh làm ăn đàng hoàng hay không. Có cơ là họ ập đến ngay. Anh hiểu điều tôi cần nói chứ?

Một cơn gió đông thổi tới làm mặt Wild lạnh buốt. Trong một giây, anh tự hỏi người đàn bà đứng trước mặt mình thuộc loại người nào. Cuối cùng, anh chậm rãi gạt đầu và đi theo bà Sylvia đến một phòng cách chỗ anh vài căn.

Phòng này tôi quá thể. Trên giường có cái gì đó như hành lý. Sylvia đứng chắn ngay ngưỡng cửa làm tiêu tan hy vọng chuồn êm ra ngoài. Wild nhích từng bước nhỏ vào giữa phòng. Khi mắt quen dần với bóng tối, anh nhận ra trên giường là một thanh niên trẻ khoảng hai ba, hai tư tuổi. Hắn mặc áo khoác da, trong là áo thun màu xanh dương. Phần dưới chiếc áo thun dính máu đỏ thẫm, còn ướt. Hắn đang thở dốc.

Bà Sylvia đi ngang qua mặt Wild, đến bên giường cúi xuống nhìn người bệnh. Bà ghé tai nghe tiếng hắn thở và quay sang Wild đang nấp nán bên cánh cửa:

- Sao thế? Anh còn chờ gì nữa? Người tôi nói đấy. Định chờ tôi viết giấy mời mới vào việc hay sao?

Wild tiến đến gần chiếc giường thêm một chút. Trong lúc đó, bà chủ đóng cửa lại và bật bóng đèn treo trên trần nhà. Cảnh tượng làm Wild sợ tái mặt: gã thanh niên nằm ngửa, hai chân gác lên nhau trông như một vị thánh trong tranh vẽ. Bầu không khí trong phòng đặc quánh, mằn mặn mùi máu. Bà Sylvia như gà mái xù lông, hùng hổ đứng chờ phía sau lưng Wild và soi mói nhìn anh. Anh sợ rằng bà ta biết nhiều hơn là mảnh khốe làm vừa lòng khách trọ. Bà lại giục anh phải khẩn trương nên cuối cùng Wild cũng lết đến bên giường người bệnh.

Mi mắt người nằm động đậy. Hắn chỉ là một cậu choai choai, không hơn. Wild nhón đầu ngón cái và ngón trỏ nâng vạt áo ướt sũng máu nhìn vào trong tìm vết thương. Anh nhăn mặt. Khắp bụng gã trai trẻ bết máu nhưng nhiều nhất chỉ có mé bên trái. Giữa đám máu lây nhầy, ngay dưới khung xương sườn là một lỗ thủng nhỏ đen sì không lớn hơn đầu đinh ghim mấy tí.

- Chúa ơi. Hắn bị...

Bà Sylvia gạt đầu:

- Thực ra hắn bị gì vậy?

- Tôi thấy giống vết đạn.

Wild trề môi kinh hãi, ngó kỹ bụng gã thanh niên lần nữa rồi thả vạt áo xuống. Anh lau tay vào ống quần:

- Nếu cậu ta trúng đạn, thì thực sự tôi không giúp được gì đâu.

Bà Sylvia nhặt thứ gì đó dính ở lưới, đoạn khoanh tay trước ngực:

- Thôi mà, ta đang cùng dưới một mái nhà. Chẳng lẽ anh chỉ định xem qua vết thương rồi thôi? Hấn bệnh nặng như vậy, chắc không làm anh đau đâu.

Giọng bà khàn khàn, lạo xạo nghe như tiếng đài thu thanh dò lệch sóng.

Wild thở dài. Đám côn trùng tạo nên âm thanh nho nhỏ khi chúng lao đầu vào bóng đèn tròn không có chụp trên đỉnh đầu anh. Làm như không nghe tiếng gã thanh niên rên rỉ vì đau, Wild máy móc làm theo lời bà Sylvia. Anh lại nâng vạt áo, cố nhẹ tay lật nghiêng người hấn để xem phía dưới lưng sau đó trả người hấn về vị trí cũ. Thật lạ là anh thấy nhẹ nhõm vì biết mình sẽ không thể làm gì được trong hoàn cảnh này, không phải do bất lực hay không muốn làm, mà là khả năng chuyên môn của anh không thích hợp.

- Tôi không làm gì được đâu. Đến bây giờ, tôi vẫn chưa thấy vết thương chứng tỏ viên đạn đã đi ra. Thế có nghĩa viên đạn vẫn ở bên trong người hấn. Chị nên đưa hấn đến nơi có điều kiện mổ lấy đầu đạn ra. Hấn bị bắn ở đây ư? Ngay trong phòng... hạng sang này sao?

Sylvia nhún vai:

- Không. Chẳng biết nó bị thương ở chỗ nào. Đêm qua, có kẻ vút hấn vào đây.

- Có chuyện đó sao?

- Ừ. Thỉnh thoảng chuyện như thế cũng có chứ.

- Chị quen hấn à?

- Không hấn. Chỉ xem hành lý mà biết danh tánh thôi. Hấn tên Lee. (bà lục túi áo lấy bao thuốc chìa ra cho Wild) Chẳng lẽ anh không *giúp* gì được ư?

Wild nhìn chiếc cổ ngắn và cặp má khô nẻ của người đối diện. Bất cứ con số nào trong vòng từ năm mươi đến một trăm đều có thể là tuổi của bà. Sylvia thuộc nhóm người không có tuổi thanh xuân mà bước thẳng vào giai đoạn trung niên: Mở mắt chào đời cạnh bồn rửa chén, hút thuốc từ khi mới lên năm và cả đời gắn với công việc quản lý nhà trọ. Wild nhớ lại truyện thần thoại Hy Lạp có kể về một nhà tiên tri được ban phép trường sinh bất lão nhưng vẫn phải chịu tiến trình lão hóa của người bình thường. Theo thời gian, ông ta gầy quắt lại và nhỏ đến nỗi chui vừa chiếc hũ treo lơ lửng giữa cành cây. Bà Sylvia hỏi:

- Túi của anh đâu?

- Gì cơ?

- Túi thuốc của anh ấy.

Wild cương quyết giơ tay lên, cố ngăn bà chủ nhà trọ lôi anh vào cuộc:

- Này chị! Thật ra tôi không phải bác sĩ. Tôi muốn nói là tôi có hành nghề y thật nhưng... Thật lòng, tôi không làm gì giúp thằng bé này được đâu. Chị phải nhờ người khác thôi. Hay gọi xe cứu thương chẳng hạn.

- Không. Nhất định anh phải động tay động chân mới được.

Cố giữ để khỏi phát hoảng, Wild hạ thấp giọng:

- Chị ơi, không biết chị nghe ai nói chứ sự thực là dù có học võ vẽ nghề thuốc, tôi cũng không có phương tiện gì thích hợp để giải quyết tình huống này. Trời ạ, tôi là bác sĩ đa khoa! Nếu thằng bé bị gãy tay, cần tiêm phòng uốn ván hay bị nhọt đầu đinh thì tôi có thể giúp. Nhưng chuyện tày trời này thì không được đâu. Nếu vẫn được phép hành nghề, tôi cũng chẳng giúp được nữa là.

- Anh định lờ đi lời thề của giới bác sĩ đấy hử?

Wild thở dài liếc Sylvia. Rõ ràng bà ta có một ngàn tuổi, anh cũng không thể coi thường. Người bình thường thì hiểu quái gì về Lời Thề Hippocrat chứ? Bà già này thực sự khiến anh khó chịu rồi đây! Đáng lẽ lúc này anh không nên mở cửa. Đáng lẽ ngay từ đầu anh chớ có chọn nhà trọ dơ dáy này. Hoặc lẽ ra anh chỉ nên ngủ lại một đêm thôi. Phải, có rất nhiều việc đáng ra anh không nên làm. Dòng suy nghĩ ấy sẽ tiếp tục đưa anh vào sâu vùng đất của quá khứ nhưng không thể đưa anh về nơi khởi đầu của mọi sai lầm nếu quả thực trên đời có một nơi như thế.

- Chuyện của tôi dài lắm.

- Phải, sự đời vẫn thế, bạn thân mến ạ. Anh có thể đưa nó đến nơi khác được không? Đến chỗ người quen của cậu ấy?

- Trời! Thế sao không đưa hắn đến bệnh viện?

Wild chùi tay vào quần, vừa đi ra cửa vừa lắc đầu, ra vẻ anh rất muốn giúp và cực chẳng đã mới đành phải để bà tự giải quyết lấy. Khi Wild đi ngang qua trước mặt bà, Sylvia khoanh tay bực bội:

- Thôi nào, hàng xóm! Tôi sẽ không tỏ ra lịch sự, cao thượng nữa. Hãy nhìn lại mình xem! Anh và hắn có nhiều điểm chung đấy. Tôi cũng hỏi quanh quất rồi. Ai có tội ai không, tôi chắc anh rõ hơn ai hết. Xin nói thật, anh cũng chẳng lương thiện hơn hắn đâu.

Đã đặt tay lên nắm cửa rồi, Wild còn quay lại:

- Thực ra chị muốn nói gì?

- Tôi nghe đầy tai về anh. Họ gọi anh là ‘bác sĩ xì ke’!

Wild nhìn thẳng bà chủ nhà:

- Chị nghe gì về tôi?

- Tôi có đọc báo. Vâng, anh đang rắc rối to đấy. Người như anh chắc biết người như Lee đang cần giúp một tay. Này Wild, đưa hấn ra khỏi đây và đừng có quanh co với tôi. Trong chuyện này, tôi đã cố lịch sự nhưng xin nói thẳng: anh nợ tôi tiền còn tôi cần anh giúp. Anh đang trên đường đào tẩu nên trên tay chẳng còn nhiều quân bài ngửa ra với tôi đâu. Tôi không thể để thằng bé chết trong nhà trọ của tôi được. Nhất định thế. Làm con này nổi đóa lên chỉ thiệt thân thôi!

- Vâng, tôi thấy rồi.

- Thôi đừng có leo lẻo cái mồm nữa.

Wild gỡ cổ bằng mấy móng tay bị cắn nham nhở. Gã trai nằm trên giường oằn lưng, lẩm bẩm câu gì nghe không rõ:

- Tôi định đưa hấn đến chỗ này. Nó khá xa, tí bình nguyên dưới kia. Nhà ông bác sĩ và cũng là bạn tôi ở đó. Ông ta tên là Sherman. Hồi trước, tôi hay đến đó để... mà thôi, chị chỉ cần biết là hồi trước, tôi hay đến đó nhưng mấy năm gần đây tôi chưa ghé. Tôi không chắc chỗ đó còn an toàn không nữa.

- Thôi nay, có chỗ nào an toàn tuyệt đối đâu.

- Vâng. Đúng vậy.

- Túi của anh đâu?

- Cái gì?

- Túi đồ nghề đó. Trước khi về phòng, anh cũng phải băng bó hay bôi thuốc cho hấn chứ?

Wild thở dài:

- Trong phòng tôi. Để tôi về lấy.

- Để tôi lấy cho.

- Không cần đâu. Tôi định...

- Đừng tưởng tôi đang lịch sự với anh. Tôi sẽ đi lấy túi thuốc, còn anh ở yên đó.

Wild đành đứng như trời trồng. Rồi mắt khỏi người bệnh đang nằm dán lưng trên giường, anh dõi theo con gián đang bò lên mặt gỗ ốp chân tường, thi thoảng dừng lại ngoáy

râu dò xét xung quanh hoặc hít ngửi không khí. Người ta bảo bọn gián này gặp bom rơi đạn nổ cũng không chết. Sống dai thế cũng tội nghiệp!

Một phút sau, Sylvia mang túi thuốc trở lại, trao nó cho Wild trước khi đóng chặt cửa. Anh ngồi co ro trên giường chuẩn bị tiêm morphine. Anh hút hết chất lỏng trắng đục trong lọ vào ống tiêm và búng nhẹ vào thân ống để những bong bóng trong đó vỡ ra. Chưa chi, nước bọt đã trào ra đầy miệng Wild. Phản xạ có điều kiện đang tác động đến mật dạ dày mà.

- Anh định tiêm cho hấn ư? Có vẻ hơi nhiều đấy.

Wild bật cười buộc chặt sợi dây thun ngay phía trên khuỷu tay mình và cúi xuống tìm ven:

- Không. Cho tôi đây. Liều dùng cho bác sĩ mà.

Lập tức, cảm giác mê mê nhanh chóng lan tỏa khắp người Wild. Hai bàn tay run bần bật của anh bắt đầu lau vết thương cho Lee. Wild luôn ngỡ ngàng trước lượng máu khổng lồ lưu thông trong cơ thể một người bình thường. Có lẽ đến gần chục lít chứ chẳng chơi. Có vẻ đầu đạn nằm dưới da và ngay phía dưới khung xương sườn trái của thằng bé. Vùng được chẩn đoán sưng vù và tím bầm. Rất có thể Lee có gãy vài xương sườn nhưng Wild nhất định phải tránh làm tổn thương mô nghiêm trọng. Anh dùng thuốc sát trùng chấm nhẹ quanh lỗ thủng và quyết định chỉ băng bó sau khi vết thương sắp khô.

- Hấn sẽ không sao chứ?

Wild nhún vai:

- Tùy thuộc chị quan niệm thế nào là 'không sao'. Trong giai đoạn này, nguy cơ nhiễm trùng luôn rình rập. Khó có thể nói cơ quan nào bị ảnh hưởng nhưng chẳng chóng thì chày, ta cũng sẽ biết thôi. Mà này, sao chị quan tâm đến hấn thế?

Sylvia vuốt nhẹ tà váy đang mặc bằng hai bàn tay gầy khẳng khiu. Bà ậm ừ:

- Tôi không thích nhìn người ta chết. Đặc biệt là người còn trẻ như cậu ta. Chỗ anh định đến có xa không?

- Khoảng một ngày đường.

- Khi nào anh đi?

Wild vẫn chưa nghĩ đến chuyện ấy:

- Tôi định chờ thêm một hoặc hai tiếng nữa. Lúc nào trời tối hẵng hay. Chị thấy thế có được không?

Sylvia gật đầu, chăm chú nhìn gã thanh niên trên giường. Trông bà có vẻ buồn bã:

- Được, nhưng đừng muộn hơn. Tôi còn phải đem vứt đồng chắn nệm kia và chà rửa phòng này.

Wild chỉ chiếc cặp táp dưới sàn nhà, ngay cạnh cửa ra vào:

- Cửa hần à?

- Ừ.

- Trong đó có gì thế?

Sylvia nhún vai:

- Không biết.

Wild hét gãi mũi lại gãi mặt đang ngứa râm ran. Anh thầm nghĩ: đúng là họa vô đơn chí. Rắc rối này nảy sinh rắc rối khác, chẳng khác nào các tế bào trong cơ thể liên tục phân chia thành hàng tỉ đơn vị chỉ trong một thời gian ngắn, ngay cả khi con người đang bất động. Anh lấy làm lạ vì đã không nghĩ đến Sherman sớm hơn. Nếu ‘đất bằng nổi sóng’, nhà ông là nơi trú ngụ hoàn hảo để chờ mọi chuyện đâu vào đấy. Wild vui hân lên khi nhớ đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của Sherman mỗi khi ông mỉm cười, nhớ động tác dụi mắt mà không cần tháo kính của ông bạn già.

Nhìn Lee, Wild lo ngay ngáy. Rất có thể, chưa đến nhà Sherman, hần đã về châu ông vãi rồi. Trong phòng tắm nhỏ xíu, vừa rửa sạch bàn tay dính máu, anh ngấm mình trong gương và tự hỏi: “Mình có đủ nhẫn tâm đến độ quăng một sinh linh xuống đường rồi lái xe đi tiếp? Biết đâu, chuyện ấy sẽ đến nay mai.”

Khi Wild trở vào phòng, Lee lúng búng tiếng gì đó trong miệng, khẽ cong người lên rồi lại nằm dán mình xuống giường như cũ. Trong ánh sáng nhợt nhạt lúc xế chiều, thằng bé trông như không còn sức sống và sắp sửa tan vào đồng quần áo chắn mền dính máu. Wild phát hiện một cảm giác lạ đang trào lên trong lòng, giống như có con thú nhỏ đang ngủ say chợt trở mình trong lòng ngực anh. Sau giây lát định thần, anh chợt nhận ra đó là sự thương cảm.

Kéo ghế đến sát giường, Wild ngồi phịch xuống thở dài sườn sượt. Rõ ràng, bệnh nhân đã tỉnh. Hần gơ bàn tay lên mặt như thể muốn xem mình còn sống thật hay không. Máu khô dính đầy dưới móng tay hần.

Mi mắt gã trai trẻ động đậy rồi mở lớn. Hần hết nhìn Wild lại quay sang Sylvia. Lee nhúu mày thờ hào hển. Cuối cùng, hần cũng yếu ớt nói:

- Tôi không biết tại sao mình lại ở đây.

Wild gạt mồ hôi trán bằng mu bàn tay. Dù trời giá lạnh, da anh vẫn nhớp nháp mồ hôi:

- Cứ tin rằng tôi biết chính xác cảm giác của cậu lúc này.

Bàn tay của Lee ngập ngừng chạm vào vùng ngực bên trái, ngay chỗ đầu xương sườn nổi với phần thịt mềm của khoang bụng. Chỗ da thịt bị đạn xuyên thủng đau nhức nhối. Hắn nâng dần nửa người phía trên lên tư thế ngồi để quan sát vết thương cho rõ. Mặt mày nhăn nhó, hắn nâng vạt áo thun đầm máu lên phô ra lỗ thủng đen sì, nhỏ bằng hạt đậu có máu khô viền quanh. Làn da quanh vết thương sưng tấy. Hai bàn tay hắn dính đầy máu, chiếc quần jeans đang mặc cũng có vài vết máu đã khô. Dù không chắc lắm, Lee vẫn tạm cho đó là máu hắn. Nhớ đến vụ sát thủ và khẩu súng nảy lên trong tay vụ, hắn co rúm người lại. Lúc ấy, sự bất ngờ làm hắn chết sững, đứng như trời trồng. Kế đến là cái chớp mắt rất chậm của vụ. Rồi đến tiếng nổ chát chúa: “Bùm!”

Muốn thử xem sức mình tới đâu, hắn ngồi bên mép chiếc giường thấp, nghe ngóng mọi cảm giác trong cơ thể để chuẩn bị cho lần cử động kế tiếp. Lốp vải simili trải sàn như làn nước mát rượi chảy dưới bàn chân hắn. Lee liếm đôi môi khô nẻ. Lúc này, Lee không muốn gì hơn là được khua chân dưới làn nước hồ mát dịu nhưng ước mơ đó chưa bao giờ xa vời như lúc này. Một tay chống ra sau giữ thăng bằng, Lee hơi uốn người tránh đòn áp lực lên vết thương. Bây giờ, khi đã cảm nhận đầy đủ mọi cơn đau nhức rần rật toàn cơ thể, hắn nghiêng rằng thở nặng nhọc. Có nhiều lúc, hắn phải nhịn thở chờ cho cơn đau dịu xuống. Lee chỉ sợ hắn sẽ chết ngay tại đây, trong tư thế này.

Hắn ngó kỹ mu hai bàn tay như thể ngạc nhiên khi thấy chúng: nhỏ xíu và đầy vết máu. Dần xoay bàn tay lại, hắn miễn cưỡng thừa nhận lời tiên đoán vu vơ năm nào. Vô số đường chỉ tay đan nhau ngang dọc trong lòng bàn tay hắn. Hồi nhỏ, có lần hắn theo chị đến xem bói ở trong buổi chợ phiên. Bà đồng hôm ấy mặc đồ vét và hút tẩu thuốc phì phèo. Khi nghe hắn hỏi về tương lai, bà ta không thay đổi sắc mặt, trả lời tỉnh bơ: “*Sao người chắc rằng mình có tương lai?*” Lee không bao giờ quên được giọng nói rít lên nghe như tiếng con dao to bản xắt vào cây bắp cải quá chặt và nổi kinh hoàng hiện trên nét mặt chị gái Claire khi cô bé nắm cổ tay em kéo vội ra ngoài căn lều bụi bặm.

Lee đưa mắt ngắm dọc cánh tay, quan sát những đường mạch máu nổi trên làn da trắng vốn là một phần của tấm bản đồ bị che giấu và không thể giải mã được của cấu trúc cơ thể. Ngắm chán, Lee hét nắm tay thật chặt lại xòe rộng hết cỡ. Những đường gân thớ thịt động đậy, cong lên dưới làn da mỏng, vòng lên giữa các đốt xương. Với hắn, thứ ngôn ngữ của chuyển động ấy chẳng khác nào tiếng Phạn hay Hy Lạp cổ chỉ dùng để giao tiếp cho vùng “lãnh thổ” bên trong cơ thể hắn.

Lee lóng ngóng cởi áo da và áo thun, ném lên ghế tựa rồi loạng choạng vào phòng tắm xem xét kỹ nửa phần thân trên. Dưới ánh sáng đèn neon nhợt nhạt, vùng da quanh vết thương sưng lên nhưng rõ ràng đã có người thoa thuốc sát trùng cho hắn. Vậy ra khi hắn ngủ, ai đó đã chăm sóc vết thương cho hắn. Hắn xoa nhẹ vết thuốc màu vàng rồi bất giác đưa tay lên sờ mặt. Hơi hướng bệnh viện vụt tấn công mọi giác quan của Lee. Hắn nhớ lãnh

địa trắng toát có lấm phồng ban, máy móc, các dây hành lang ngang dọc và rất nhiều đồ dùng bằng thép sáng loáng. Hít vào thật chậm, Lee đảo mắt tìm quanh quất xem đâu đó có giẻ lau nhà ướt, bông băng khô ráo, mùi chần nệm và quần áo mới giặt, mùi bông cải broccoli hấp... hần chờ nghe tiếng dép lê của các y tá lướt trên mặt nền nhà trải simili khi họ đi thăm bệnh lúc đêm hôm. Chùi hai bàn tay vào ống quần jeans, Lee khum tay dưới vôi hứng nước vãi lên mặt. Nước ở đây có mùi mốc.

Mấy đầu ngón tay gầy guộc, vụng về của hần lướt trên bề mặt da, từ khuôn ngực lép xuống bụng, để tìm xem có chỗ nào bị bầm tím hoặc bị thương nữa chẳng. May mà không có. Lee chỉ thấy da và lông ngực như tấm vải đặc biệt bao lấy cơ thể gồm nhiều chỗ lồi lõm và nhiều lần gợn. Ngoài vết sẹo bóng, di chứng từ vụ tai nạn xe hơi nhỏ chạy dọc sườn phải, hần có thêm vài chỗ trầy da nhỏ. Nếu không có chúng, da hần dường như không có cấu trúc gì rõ rệt. Lee nghiêng đầu, ngó sát mặt gương bằng cặp mắt sẫm màu, cố nhìn cho kỹ mái tóc mọc tự do sau lần phải cạo trọc lúc còn ở tù. Một đàn muỗi vo ve trong góc phòng có gắn vôi hoa sen là chỗ hần đang đứng.

Đứng bên cửa sổ phòng ngủ, Lee thấy rõ bãi đỗ xe bao quanh nhà nghỉ đang tắm mình trong ánh sáng chiều đông u ám. ‘Da gà da ngỗng’ nổi đầy trên những khoảng da trần của hần. Xa xa, phố xá đã lên đèn. Trời đất đang trong giai đoạn chuyển giao giữa ngày và đêm.

Vén tấm màn cửa mỏng qua một bên, Lee quan sát lối đi sứt sẹo nham nhở bên ngoài phòng hần và dãy phòng trên tầng một, dãy cửa sổ có màn cửa che kín mít đối diện phòng hần và một mảng mái nhà tôn đã gỉ sét. Ngoài vài đàn chim chấp chới bay qua mây đám mây tím sẫm, ít ra cũng có vài dấu hiệu của sự sống quanh Lee. Những mái nhà san sát phía xa kia trông chưa hần quen nhưng cũng không quá lạ lẫm. Lee phóng tầm mắt về phía chân trời mong tìm một tòa cao ốc, một ngọn đồi, một bảng hiệu sáng đèn... có thể giúp hần định hướng nhưng tịnh không có một thứ gì. Hần tự hỏi không biết mình đã ở đây bao lâu rồi.

Một người đàn ông và đàn bà vừa vào bãi đậu xe phía dưới của nhà nghỉ. Dù đang cãi nhau nhưng giả sử có người đứng gần đó cũng không nghe được họ đang nói gì vì hai người này hạ thấp giọng đến mức tối đa. Chắc hần đây không phải lần đầu tiên họ cãi cọ. Trông tác phong, cử chỉ của họ có vẻ mệt mỏi. Dù chỉ nhìn thấy lưng ông nọ, Lee vẫn thấy ông ta quen quen. Biết đâu chính ông ta lau chùi vết thương cho hần bằng thuốc sát trùng? Lee thả màn cửa xuống nhưng vẫn đứng sát một bên cửa sổ ngó xuống quan sát họ. Hần chờ ông kia xoay người lại để nhìn cho tỏ mặt nhưng ông ta vẫn đứng mãi ở tư thế cũ. Nằm bẹp dưới chân bà nọ là ba chú chó mập mập trông như hành lý chờ tống lên xe hơi. Bà ta đưa tay che miệng nhìn sang lề đường bên kia của con lộ như thể tìm thứ gì đó đáng xem. Có vẻ như họ vừa thống nhất một kế hoạch mà bà này chỉ miễn cưỡng thực hiện. Vóc người bà ấy nhỏ nhắn nhưng khỏe mạnh. Trung niên là độ tuổi của bà. Lạ ở chỗ bà này mặc áo sơ mi nam màu trắng rộng thùng thình. Trong chiều gió lộng, đoạn áo từ eo cứ phồng lên. Tóc mái xoăn và sẫm màu xõa xuống chia đôi khuôn mặt bà theo đường chéo từ thái dương bên này đến xương hàm bên kia. Lát sau, bà ta nhún vai, búng tay gọi đàn chó rồi đi thẳng ra xe. Máy chú chó đang quán quít bên chân bà thè lưỡi dài cả tấc.

Chỉ khi quay lưng lại với cửa sổ, Lee mới thấy chiếc cặp tấp dưới sàn nhà, ngay sát cửa ra vào. Dù nhìn nó chằm chằm nhưng hắn vẫn không tin vào mắt mình. Không thể nào! Lee nuốt khan, mắt đảo đảo nhìn quanh. Đúng là nó: chiếc cặp hắn lấy của Stella. Hơi thờ hẩn dòn dập hơn khi thấy mỗi góc cặp màu nâu cũ sòn ấy có tán một mảnh thép để làm tăng độ bền của vật dụng. Chưa hết, một bên cặp còn nguyên hình dán con cá cười ngoác miệng nhìn cô gái nô đùa trên bãi biển với quả bóng màu đỏ. Dòng chữ dưới hình dán *Je me baigne à Agadir* nghĩa là gì, Lee không sao hiểu nổi. Hắn chống tay lên bậu cửa sổ khung nhôm. Tâm trí hắn lại trở về với hình ảnh mũ đàn bà chĩa súng thẳng vào hắn. Lee không sao quên được kiểu lắc đầu, chớp mắt thật chậm của mũ trước khi bóp cò, nhất định không chờ hắn nói một tiếng, chẳng hạn như “*Đừng!*” hoặc “*Xin nương tay!*”. Mũ không cho hắn ân huệ được van xin, dù dưới bất kỳ hình thức nào.

Mặc kệ con đàu đang muốn cắt ngang nửa người hắn, Lee vẫn cúi lom khom xuống chiếc cặp. Hắn đỡ nó nằm ngang trên mặt sàn và mở nắp. Bên trong, nằm xếp lớp ngay ngắn là các cọc đô la xanh. Khẩu súng lão Josef đưa cho hắn vẫn nằm trên mặt đồng giấy bạc. Lee chặc lưỡi, rà bàn tay trên mặt đồng giấy có sức hút ma thuật như thể lướt tay trên mặt nước mát lạnh. Thật không thể tin được!

Thình lình, cánh cửa bật mở. Mép dưới cửa cà vào lớp simili trái sàn cong vênh kêu sàn sạt. Gió lạnh buốt thốc vào gáy hắn. Lee quay phắt lại. Một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác cũ sòn bước vào. Anh ta cất giọng trầm vang:

- A! Cuối cùng cậu cũng dậy được rồi!

4

Mất thăng bằng, người Lee đổ nghiêng nhưng hắn đã kịp chộp lấy súng. Cục sắt nhỏ trĩu nặng trên tay hắn. Dù lóng ngóng, hắn vẫn cố chĩa mũi súng lên người đang đứng lù lù trước mặt. Có nên tặng ngay cho gã này một viên kẹo đồng? Chỉ khi nghĩ đến đó, Lee mới chợt nhớ có lẽ súng đã khóa chốt an toàn. Nhưng giờ mới lật lên xem thì đã quá muộn. Tim hắn giãy giụa trong lồng ngực như chim nhỏ bị trói.

Một tay xách túi màu đen, người mới đến giơ tay lên, lòng bàn tay xoay ra ngoài:

- Kia anh bạn! Đâu cần phải thế!

- Ông là thằng quái nào thế?

Máu tươi rỉ từ vết thương, đông lại nơi nếp nhăn ở da bụng Lee. Dù cố không nhìn mặt nhưng nỗ lực tỏ ra yêng hùng ấy thật thảm hại vì Lee đau đến nỗi nói không ra hơi. Hắn nôn nao, xây xẩm mặt mày.

Người nọ chỉ nhún vai rồi đứng yên. Nét mặt anh ta vừa nghiêm nghị, vừa tỏ ra không sợ gì hắn. Trên bàn chân không giày là hai gấu quần rách tướp. Lee hất mũi súng, ra hiệu cho người kia đóng cửa. Với bàn tay vẫn giơ cao ngang tầm vai, anh ta khều gót chân trần gạt cánh cửa sập mạnh.

Vẫn giữ giọng trầm âm, người lạ bảo:

- Cậu bị thương nặng đấy.

Con đau tạm thời lắng xuống, Lee không nói gì nhưng cũng không ngó qua vết thương xem thế nào. Bàn tay phải nắm chặt khẩu súng của hắn dính máu nhơm nhớp.

Khách lạ nhắc chiếc túi trong tay kêu lộc xộc:

- Chắc đau nhiều lắm, đúng không? Viên đạn vẫn còn trong người cậu, cạnh xương sườn chứ gì? Tôi mang mấy thứ đến cho cậu. Chút bông băng và cùn sát trùng ấy mà. Lúc trước, tôi có khám cho cậu...

- Cái gì? Anh là ai mới được? Mà này, đây là đâu thế?

Người kia buông vội chiếc túi xuống nền nhà, giơ cả hai tay:

- Không có gì đâu mà. Tôi không có dao súng hay bất cứ thứ gì cậu sợ đâu.

Người mới đến sợ hãi lao đảo như thể đang đứng trên con thuyền trôi trên biển. Thấy cảnh trước mắt cộng với cảm giác chóng mặt đang dâng cao, Lee tưởng vừa có động đất. Nếu quả thực cả địa cầu đang rung chuyển, Lee cũng chẳng ngạc nhiên. Chẳng có gì trên

đời này khiến hắn bất ngờ nữa.

Lee vẫn ở tư thế nửa nằm nửa ngồi. Cơ thể không mặc áo cong lên từ vùng hông. Một tay hắn run rẩy cầm khẩu súng, tay kia chống xuống sàn nhà mát lạnh. So với vô số cảm giác khó chịu và đau đớn đang giày vò hắn, bị những hạt sạn nhỏ li ti cắm vào da bàn tay cũng dễ chịu chán. Chiếc cặp táp vẫn mở nắp cạnh hắn, để lộ vài tờ bạc ở mặt trên lấm tấm máu khô. Lee quay sang soi mói nhìn người lạ có mái tóc thưa điểm bạc, bộ râu quai nón nhạt màu và khuôn mặt bệch bạc.

Mãi rồi Lee cũng đứng lên, rờ rẫm khắp người khách lạ từ trên xuống, đoạn đẩy anh ngồi xuống ghế. Mùi bụi phấn và rượu thoảng từ cơ thể anh ta. Lee chộp lấy túi của Wild và dốc tuột lên giường:

- Ấy chớ...

- Câm ngay.

Bông băng, đồ lót, ống tiêm, một bàn chải răng, mấy ống thuốc tiêm, mấy cục bông vo viên và khoảng chục lọ thuốc va vào nhau lạnh canh khi lăn xuống nệm, giống âm thanh của nữ trang rẻ tiền. Lee đứng ngậy ra, không biết phải làm gì.

- Chắc nhìn qua cậu cũng rõ. Tôi là... bác sĩ.

- Chỉ cần nhìn túi thuốc tôi phải tin anh là bác sĩ ư? Bác sĩ gì mà không có giày mà đi!

- Nghe này, ta phải ra khỏi đây. Chủ nhà trọ muốn tôi đưa cậu đi ngay đêm nay, nếu không bà ta sẽ gọi cảnh sát. Mụ ấy điên rồi.

Người này già hơn Lee nhiều. Anh ta chừng năm mươi tuổi và nét mặt lộ rõ vẻ chán chường. Đôi nét tuấn tú còn vương lại, giống miếng giẻ phát phơ từ chiếc áo vốn rất đẹp khi còn mới. Lee chờ một động thái hợp lý đưa thế giới quen thuộc của hắn trở về. Người lạ sốt ruột ngồi cắn móng tay và gác bàn chân trần bên này sang đầu gối bên kia. Lee ưỡn lưng cho thẳng:

- Sao tôi đến được đây?

- Rõ ràng có kẻ quăng cậu vào nhà này.

- Anh nói thế nghĩa là sao?

- Chuyện xảy ra đêm qua. Tôi không thấy tận mắt. Chỉ nghe qua chủ nhà.

- Chủ nhà là ai?

- Một bà già tên là Sylvia.

Lee dần nhớ lại vài chi tiết: đèn đường loang loáng qua cửa sổ một chiếc xe phóng như

bay, hai người, một nam một nữ cưỡi nhau ở hàng ghế trên, một cú chạm mạnh xuống nền bê tông cứng và lạnh, sương đêm rơi xuống má hần.

- Nhưng tại sao mới được?

Wild bật cười:

- Họa vô đơn chí mà. Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai.

- Thế chỗ này là đâu?

- Ngoại ô. Trong nhà nghỉ. Parkview. Nhưng yên tâm, cậu sẽ không ngạt thở vì công viên quá đẹp hay cảnh quá ngoạn mục đâu.

Lee mệt, chỉ muốn ngất đi. Căn phòng lại muốn rung chuyển. Mọi màu sắc, hình dạng mờ đi như thể chúng sắp biến thành dạng lỏng. Hần chớp mắt, lắc đầu cố định thần:

- Nói lại xem anh là ai?

- Là Wild.

- Anh là bác sĩ ư?

Người đàn ông tên Wild gật đầu xác nhận, đoạn đưa tay lên gãi mũi.

Lee nghiêng răng trèo trẹo. Hần bước lên, gí họng súng vào má Wild khiến anh sợ đến nổi hai hàm răng va vào nhau cầm cập:

- Ai sai mày đến đây? Mày là tay chân gã Marcel phải không? Mày dám theo dõi tao à?

Wild hoảng hốt trợn mắt, lắc đầu.

- Nếu thế chỉ còn lão Stella. Mày làm cho lão phải không? Hần bảo mày đến đây chứ gì?

Wild ngẩng đầu né nòng súng đang chĩa sát mặt mình. Một nhánh cơ dưới lớp da quanh hàm mọc râu tua tua động đậy:

- Ước gì có người nhận tôi làm đệ tử, nhưng tiếc là không có. Tôi nghe cậu nói như vịt nghe sấm, chẳng hiểu gì cả. Cũng như cậu, tôi chẳng thích hoàn cảnh hai ta đang lâm vào. Nói thật nhé, tôi chỉ ước giá đừng bị ép phải khám cho cậu lúc trước. Tiếc thay, lúc này ta chẳng còn lựa chọn nào khác.

Lee cúi sát mặt Wild. Mùi len ảm của chiếc áo khoác cũ mềm, thứ chỉ có dân cùng đinh mới mặc, xộc vào mũi hần.

- Sao cậu run như cầy sấy thế?

Lee ngừng lại với mũi súng vẫn ấn mạnh vào má của Wild.

- Cầm anh đừng vào tiền ấy. Nó là của tôi, là lộ phí để tôi biến khỏi đây, hiểu chưa?

Hắn run run rút súng về. Wild xoa xoa vết lõm, chỗ nòng súng vừa tì vào má anh:

- Chắc chắn một điều là tôi không quan tâm đến tiền của cậu.

- Thế anh muốn gì?

- Tôi chỉ muốn đi khỏi đây. Nếu thích mấy đồng bạc còm ấy, tôi đã lấy ngay lúc cậu nằm mê man trên giường cả ngày cơ. Có thằng ăn trộm nào cầm cùi lau rửa vết thương cho cậu không? Mà này, cậu có bao nhiêu?

Lee ngần ngừ:

- Chừng khoảng tám ngàn.

Wild nhướn mày, gãi cằm sồn sột:

- Bằng cái móng tay! Dè sèn lắm thì tôi chỉ tiêu trong hai tuần.

- Phải! Tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống. Nhìn anh là biết ngay.

- Cậu nói đúng. Theo tôi đoán thì hình như đó không phải tiền của cậu?

- Giờ là của tôi rồi.

Lee cố lết đến bên cửa sổ. Thấy hơi thở mình làm mờ kính, hắn đưa ống tay áo lên lau, hết như người ta đào lỗ trên mặt băng. Vẫn cảnh ban nãy: dãy mái nhà lô xô và dây điện nhằng nhịt. Khi màn đêm dần chiếm ngôi thống soái, bầu trời càng nhiều mây hơn. Qua cánh cửa sổ run lên vì gió mạnh, hắn đoán già đoán non những gì sắp đến trong tối nay và tự hỏi trong thiên hạ đang có những sự kiện gì. Đèn đóm lập lòe phía xa, xe cộ bật đèn pha sáng loáng nối đuôi nhau đi trong đêm. Hắn thoáng nhớ đến lão Josef, nhớ mùi sáp vuốt tóc rẻ tiền và mùi ‘anh chị’ toát ra từ người lão, nhớ bộ quần áo cẩu bần lão hay mặc. Hắn nhớ cả thói quen hay rút hơi qua kẽ răng mạ vàng của lão. Lee tưởng tượng thân hình cao to lừng lững của lão đang sải bước trên dãy mái nhà, lách người qua mọi khung cửa. Trên đường lừng sục tên tiểu tử đáng chết là hắn, bàn tay hộ pháp của lão hất tung mọi trở ngại. Nghĩ đến đó, Lee thót cả tim.

Trong bãi xe phía dưới có chiếc xế hộp vừa lù ra ngoài khoảnh đất có vạch sơn chia ô sẵn vào chúi đầu vào dòng xe cộ tấp nập. Xe ấy của hai ông bà cãi nhau khi nãy: mấy con chó ở hàng ghế bọc vải nhựa phía sau đang cào cào tìm chỗ bám. Lee luồn tay vuốt mái tóc đen ngắn và ngồi phịch xuống giường, ngay giữa đống thuốc bừa bộn. Cái bụng trần của hắn dính đầy vết máu tươi còn âm ẩm. Lee liếm môi. Miệng hắn có vị kim loại hơi tanh. Cơ thể hắn như hình nhân đắp bằng cát ướt. Hắn đảo mắt quanh phòng lần nữa để có định thần. Wild hỏi:

- Chắc người mất tiền đang muốn kiếm cậu đòi lại phải không?

Lee làm như không nghe thấy:

- Anh bảo có xem qua vết đạn cho tôi?

- Đúng vậy.

- Khả năng chữa trị của anh tới đâu? Chứ tôi đang đau muốn chết đây.

Wild dựa hẳn vào lưng ghế như con mèo thoải mái ườn ra trên ghế sofa:

- Trong hoàn cảnh này ư? Chẳng ăn thua gì. Chuyên môn của tôi không giúp ích gì mấy cho trường hợp của cậu.

- Vậy hóa ra anh là đồ vô tích sự.

Wild nhún vai, đồng thời nắm đầu ngón tay giật nhẹ:

- Nói hay lắm.

Anh hơi bẽ mặt với câu nhận xét ấy. Họ im lặng giây lát. Có người gọi tướng lên từ bãi xe. Tiếp theo là tiếng cửa xe sập mạnh. Lee ngược nhìn lên:

- Vậy có sao tôi phải tin anh?

- Chẳng có lý gì bắt cậu phải tin, chỉ tiếc hiện giờ không phải lúc cho cậu kén cá chọn canh. Mà thôi, cậu có súng kia mà.

Đầu Lee mít đặc:

- Vậy hóa ra dù có bắn hay để anh sống, tôi vẫn sống dở chết dở.

Wild phẩy tay:

- Tùy cậu thôi. Riêng cái đó cậu có quyền chọn lựa. Hơn nữa, tôi nói điều này cậu tin hay không thì tùy: chính tôi cũng đang cùng đường đây.

Lee nghi ngại:

- Vậy mà còn nói không thêm tiền của tôi?

- Rắc rối của tôi có khác một chút.

- Khác chỗ nào?

- Tôi chỉ muốn toàn mạng rời khỏi đây. Càng ít gây chú ý càng tốt. Tôi đang tìm đường lẩn trốn.

Lee nuốt khan:

- Anh chắc mình thoát được ư? (Hắn cố tỏ ra hùng hổ) Vì tôi sắp giết anh đấy.

- Không, tôi tin chắc mình sẽ thoát.

- Vậy hóa ra anh có kế hoạch rồi?

- Cậu nói gì?

- Kế hoạch rút êm khỏi chỗ này chứ còn gì nữa.

- Tôi biết có người giúp được cậu.

- Người đó ở đâu?

- Dưới bình nguyên. Đi chừng một ngày là tới.

- Họ là ai thế?

- Bạn vong niên của tôi. Sherman là bác sĩ cực giỏi. Không có ông ấy, nhiều lần tôi khó lòng sống nổi. Ở đó an toàn lắm.

- Anh bảo an toàn là sao?

- Trong hoàn cảnh này, chỗ Sherman là an toàn nhất rồi.

- Ông ấy đủ khả năng chữa cho tôi sao?

- Chắc chắn thế. Bác sĩ kỳ cựu mà.

- Thế có chỗ nào gần hơn không?

- Tôi tưởng càng xa càng tốt chứ?

Lee thần mặt suy nghĩ:

- Anh có thuốc lá không?

- Không. Cậu đã thế còn đòi hút thuốc nữa. Không tốt đâu. Cậu tên Lee phải không?

- Phải. Anh có xe không?

- Có. Ở ngoài kia.

- Anh tên gì?

- Wild. Tôi nói khi nãy, cậu quên rồi à?

Một tay vẫn lăm lăm khẩu súng, Lee ngồi ủ rũ trên nệm lò xo đã chai và võng xuống.

Sức cùng lực kiệt lại thêm cơn đau do vết đạn gây ra càng lúc càng dữ dội. Lăn trong bề mặt thảm mỏng có con côn trùng đang lăm lũi bò theo đường sợi dệt chéo. Chắc đó là một loại bọ gặm vải đang mải miết với công việc nhỏ nhoi của mình. Hắn liếm môi, cố ngồi cho vững:

- Liệu tôi có qua khỏi được không?

Wild đứng dậy. Thấy thế, Lee vội giơ súng lên. Wild dừng phát lại nhưng không nói tiếng nào. Lee ngó anh lom lom:

- Anh định làm gì?

- Để tôi lau chùi vết thương và băng bó lại cho cậu. Tôi không muốn máu cậu chảy đầy xe tôi.

Cặp mắt xanh nhạt của Lee vẫn mở to nhìn Wild chăm chú. Hắn vẫn phân vân, không biết có nên tin người này không. Tóc anh ta giống hệt đầu giấy thùng bị xơ tước, bù xù.

- Cậu nghe đây. Giá tôi để mặc cậu cùng đồng tiền và viên đạn nằm trong bụng được thì tốt quá. Nhưng bà Sylvia đã khóa mọi lối ra của nhà nghỉ này nhốt tôi ở đây. Thế nên, cậu tin hay không thì tùy nhưng cậu sẽ đi cùng tôi đây. Càng sớm đưa cậu đến nơi ỉn nấu, bệnh cậu càng sớm được chữa trị. Còn nữa, hình như súng cậu chưa mở khóa an toàn kia kìa.

Lee cảm giác bên trong người hắn, mọi thứ đang vỡ ra thành muôn ngàn mảnh nhỏ li ti. Bất chợt, hắn chỉ muốn khóc nức lên như hồi còn bé. Hắn đổ mặt hạ súng xuống rồi ngượng ngập đặt cục sắt chết người xuống giường. Wild lục lọi đồng đồ trên giường:

- Cậu có biết ai bắn mình không?

Lee lại nhớ mụ đàn bà cầm súng và kiểu chớp mắt thật chậm của mụ. Hắn phân vân không biết có phải vì cơ gì đó mà lão Josef giăng bẫy hắn chăng?

- Không. Tôi chỉ nhớ mụ ta có tóc vàng.

Wild bắt đầu dùng bông lau bụng Lee bằng những động tác xoay tròn.

- Trời đất, nghe cũng lãng mạn quá chứ. Làm ơn đừng ngọ nguậy nữa đi. Cậu không ở tư thế thuận tay tôi làm đâu. Nhưng tôi đoán không nhầm thì cậu bị bắn chắc cũng vì món tiền kia?

Lee nín thở, nắm chặt tay ráng chịu cơn đau đang muốn xé hắn thành từng mảnh nhỏ:

- Chắc thế rồi.

- Cậu không quen mụ ta ư?

- Không. Trước đó, tôi chưa hề thấy.

- Cậu bị sao mà có cái sẹo ở bên sườn bên kia thế? Bên tay phải ấy?
- Chẳng sao.
- Chắc cái “chẳng sao” ấy rất nghiêm trọng.

Lee lắc đầu, cổ không hít mùi còn, mùi thuốc Wild vừa bơi quanh chỗ đau trên bụng hần. Hình như phải trị thương cho hần khiến anh ta lo lắng, cấu tiết lắm thì phải. Lee nghĩ tay này chẳng phải thầy thuốc gì cả. Chắc gã đi ‘xoáy’ túi sơ cứu của người ta cũng nên. Tuy nhiên, việc săn sóc này đòi hỏi hai người phải thân mật với nhau chút đỉnh. Lee gọi chuyện:

- Tôi đang định ghé nhà bà chị ruột.
- Ra vậy. Nhà chị cậu ở đâu?

Lee ngần ngừ, không biết bộc bạch với người lạ bao nhiêu là đủ:

- Gần vùng chăn thả gia súc. Một thị trấn nhỏ thôi.
- À, cậu định về quê.
- Phải. Ở đó có cả hồ nước nữa. Chắc chị ấy đang mong tôi đồ mắt.

Wild chợt dừng tay như thể vừa nhớ lại một ký ức khó chịu:

- Hay đấy. Khi nào đỡ, cậu nên đến đó.
- Vâng. Chắc thế.
- Và nhớ mang theo năm tiền bất chính. Bà chị sẽ bị vạ lây.

Lee bất giác cười ngoác miệng:

- Thế mới chết chứ.

Cái bóng xám xịt, to tướng của Wild trùm lên người hần. Lee thấy rõ hơi thở dồn dập vì hồi hộp của anh ta. Lát sau, lớp bông băng ẩm sục đã quấn quanh người hần. Thuốc sát trùng làm da Lee bỏng rát. Wild băng chặt tay hần. Suy cho cùng, anh ta cũng ra dáng thầy lang phết.

- Thế anh định đi đâu?

Wild ngẩng phắt lên hỏi:

- Cậu bảo sao?

Hần khoát tay về phía màn cửa sổ ám khói thuốc lá, lớp gỗ ốp chân tường sứt sẹo và

phòng vệ sinh mốc meo, cầu bần:

- Khó hình dung nổi có người thuê phòng ở đây vì sở thích.

Wild lắc đầu:

- Ta không có thời gian tâm sự tỉ mỉ, nói chuyện dông dài đâu.

Khi Wild xong việc, Lee loay hoay mặc áo thun dính máu, đoạn vớ áo khoác da và chiếc cặp táp. Hắn nhắc ông nghe lên:

- Cậu làm gì thế?
- Gọi cho chị tôi. Tôi định nói mọi chuyện ôn cả. Vài ngày nữa tôi sẽ ghé.

Wild lắc cái đầu tỏ quạ:

- Tạm gác lại đã. Để sau hãy hay. Giờ ta phải đi ngay.

Lee thắc mắc, không hiểu gã Wild này là người thế nào. Đào tẩu với một người hoàn toàn xa lạ thì thật ngớ ngẩn. Nhưng thế chưa chắc đã ngớ ngẩn hơn những gì hắn đã làm trong mấy ngày vừa qua. Hắn biết nhiều khi cuộc sống con người ta đảo lộn hoàn toàn. Nhưng bức nhất là những thay đổi ấy cứ thình lình ập tới bất cứ khi nào chúng thích và bắt đầu từ đâu, thì không ai dám chắc: nào tai nạn, nào thảm họa, nào thiên tai. Nhiều khi, hắn đứng ngồi không yên, bằng mọi cách đòi thoát khỏi tình huống trước mắt. Lần này cũng vậy. Hắn nắm chặt quai cặp:

- Được. Ta đi thôi.

Wild đã xách túi đứng ngay cạnh cửa:

- Lãng du một chuyến nào.
- Lãng du là gì?
- Gì chả được. Thôi ta đi cho lẹ.

Lee gật đầu. Họ đưa nhau bước vào màn đêm lạnh lẽo.

5

Một hộp sốt cà có thể biến thành món xúp cà chua của lão Josef. Món thực phẩm đồ tươi rơi tõm vào nồi tạo âm thanh nghe thật ngon lành. Hâm nóng xong, lão ngồi ăn chăm chú. Lão múc từng muổng lên thổi thổi trước khi đưa muổng vào cái miệng khô khốc. Hết ngày phải đến đêm là chân lý không thể đảo ngược: màn đêm đang dần buông. Lão vén màn cửa lên. Có tiếng hàng xóm cười nói om sòm ở cầu thang ngay phía ngoài phòng lão. Một người cười ré lên, tiếp theo là tiếng ‘suyt suyt’ đầy bực bội. Chắc lại là gã vô ý vô tứ trên phòng số bảy. Josef cảm giác có một quả bom nhỏ xíu vừa nổ ‘bùm’ trong lồng ngực. Sao thiên hạ cười vui lại khiến lão khó chịu đến thế? Lão luôn ngón tay vào cổ áo, rít mạnh không khí qua kẽ răng nanh bịt vàng và kiểm tra nó thật khéo léo bằng đầu lưỡi. Tiếng ồn dần lắng xuống, nhưng cảm giác tức tối ngày càng dâng cao trong lồng ngực lão, hết như ai đó vừa khuấy động đám bùn lắng dưới đáy sông.

Ăn xong, lão ngồi bên bàn bếp hút thuốc lá tự vấn. Từ hồi ra khám đến giờ, lão chỉ hút thuốc hiệu “White Ox”. Hôm nay lão mặc chiếc quần tây độc nhất và áo may ô trắng, phờ phạc da trắng bột. Ngay dưới xương đòn nhô cao là một vết sẹo xấu xí. Sở dĩ có đốm da nhỏ có màu khác phần còn lại ấy là bởi cách nay khá lâu, lão đã từng ăn đạn. Trên cổ tay bên trái lão có hình xăm cây thánh giá đã mờ. Thanh dài của cây thập tự chỉ khoảng năm xăng ti mét, dễ dàng giấu trong măng sét áo sơ mi. Bất giác, mấy đầu ngón tay phải của lão rờ nhẹ lên hai đường xăm mảnh như sợi chỉ, như thể chúng biết mực xăm ở dưới mảng da nào. Thi thoảng, hình xăm rung lên tạo một thứ âm thanh chỉ mình lão biết. Tương tự, chỉ nhạc công điêu luyện biết dây đàn vi ô lông xen còn run rẩy mãi dù thanh âm tai người thường nghe được đã tắt từ lâu.

Một trong những kỷ niệm từ cuộc sống lao tù lão nhớ rõ nhất là tiếng o o đều đều của ‘súng’ xăm làm từ dây đàn ghi ta, dây cao su và một động cơ nhỏ xíu. Trong nhà lao, tiếng ấy gần như không bao giờ dứt, làm nền cho tiếng các bạn tù gọi í ới và tiếng xúng xoảng của ly thiếc đĩa thiếc va vào nhau. Nhiều lần quan sát mấy người chịu ngồi xăm, lão thấy miệng họ mím chặt, cố không nhăn nhó. Lão cũng nhớ vài mẫu xăm ít ỏi xuất hiện nhan nhản trên cơ thể tù nhân: nào hình rồng đủ loại, hình đàn bà khỏa thân, hoa lá, dây kềm gai, giọt nước mắt và chúa sơn lâm. Chưa kể đến hàng trăm cái tên phụ nữ, hàng ngàn chữ ‘YÊU’ và ‘THÙ HẬN’ in đậm vào da thịt người. Hình ngôi sao và bò kéo xe cũng rất phổ biến. Có nhiều bạn tù còn xăm hình Chúa Giê su trên lưng, như thể muốn cống Chúa cho đến hết đời.

Nhưng riêng hình xăm của mình, lão lại không nhớ có nó bằng cách nào. Ngay cả cảm giác ngứa ngáy lúc lên da non, lão cũng không nhớ. Là người không thể không có da. Tương tự, hình xăm có ở đó là chuyện tất nhiên đối với lão Josef. Lắm lúc xoa xoa cây thập tự ấy, lão Josef lại nghĩ vẩn vơ rằng chắc chắn nó tự nổi lên bề mặt da thịt, giống những mảnh vỡ nhỏ xíu của con tàu bị sóng đánh xô vào bờ cát. Lâu lâu một lần, lão lại thấy bứt rứt, muốn tổng khứ thứ hiện giờ lão đâm chán ghét. Thế là suốt mấy tiếng đồng hồ sau đó,

lão cặm cùi ngồi chà xát nó bằng giẻ rách nhúng vào đủ thứ dung dịch như thuốc tẩy, sữa, giấm, dầu thông... Thậm chí có lần lão còn dùng cả giấy nhám! Nhưng sau mọi nỗ lực ấy, kết quả chỉ là một vết xước khó coi phía bên trong cánh tay, còn hình xăm mãi không chịu biến đi.

Lão Josef gõ mấy đầu ngón tay lên mặt bàn dán nhựa. Căn bếp vẫn còn ám mùi cá mực. Chả là tuần trước, lão ăn thứ ấy mấy bữa liền. Ngoài ra còn có mùi những loại thịt thời nay chẳng còn ai thèm ăn đến. Cuối cùng, nếu ai tinh ý sẽ còn phát hiện cả mùi thuốc xịt ruồi. Gần đó, chiếc đài thu thanh bán dẫn nằm trong bao da kêu ậm ọe. Âm lượng của nó quá nhỏ, không thể nghe rõ từng từ. Lão Josef chỉ nghe tường thuật giải Test của môn crikê, còn những thứ khác dường như quá phù phiếm. Chưa bao giờ lão biết thưởng thức âm nhạc và không thể hiểu giá trị của loại hình nghệ thuật ấy. Trên bàn ăn có tờ nhật trình phát hành từ tuần trước bày cạnh vài thứ đủ pha một tách trà và một gói thuốc lá. Ấm trà sôi sùng sục. Lão rót cho mình một ly và thêm chút sữa theo liều lượng cũ. Suốt bao năm lặp đi lặp lại từng ấy động tác, giờ mọi chuyển động của lão trông như đang hành lễ.

Một lá trà nhỏ lượn vòng trên mặt ly. Sau giây lát chìm ngấm, nó lại xuất hiện lúc lão pha sữa vào trà. Lão tin lá trà nổi lên mặt ly báo trước nhà sắp có khách. Lão cũng tin nếu ai vô tình giết thiên nga trắng hoặc bướm trắng sẽ gặp vận rủi; ai chạm vào người gù sẽ gặp may; ai đặt mũ lên giường, đặt giày lên bàn rất có thể sẽ bị chết treo. Chưa hết, lão luôn cẩn thận đập nát vỏ trứng luộc trước khi vớt đi để cho lũ phù thủy đừng dùng vỏ ấy làm thuyền bơi ra biển chìm chết thủy thủ bất cẩn.

Dòng họ lão có biệt tài ngấm hài nhi vừa lọt lòng, chưa kịp tắm rửa để tìm các dấu hiệu báo trước tính cách hoặc nghề nghiệp sau này của đứa bé: chẳng hạn một vết bớt, cái chóp mắt khác thường... Họ cho rằng trẻ có thóp sẽ khó lòng chết đuối. Khi lão vừa chui ra từ bụng mẹ, bà của lão đã chen qua đám đông họ hàng và nhân viên nhà bảo sanh để vào phòng. Bà ẵm hài nhi lên ngang mặt trông như thể sắp ăn tươi nuốt sống nó và tuyên bố thằng bé này vô duyên, sống cô độc và không bao giờ lấy vợ. Không ai rõ dựa vào đâu bà tiên đoán như thế, nhưng lời bà vẫn được chấp nhận. Nó như sợi chỉ màu được dệt thêm vào tấm vải của gia tộc mà không ai bàn cãi gì.

Khi còn là cậu bé kháu khỉnh, lão thường nghe phụ nữ trong nhà hát các bài ca về quý dữ, tình yêu thương, về rừng, biển và máu. Lời các bài hát ấy cảnh báo người ta nên tránh xa người Do Thái, đặc biệt là Lễ Quá hải (nghĩ lễ do người Do Thái tổ chức nhằm ghi nhớ ngày tổ tiên họ rời Ai Cập) bởi ai cũng biết họ sẽ dõc ngược trẻ em Cơ đốc trên các hũ lớn rồi cắt cổ chúng bằng dao chọc tiết lợn lấy máu uống. Lão tin địa ngục là có thật. Nhờ mấy bà di khó tính, lão cũng biết mọi chi tiết về các thánh. Chẳng hạn thánh Dreux là vị thần bảo hộ những người bị gãy xương, những ai làm chủ quán cà phê đồng thời là vị thần của sự xáo trộn. Chẳng hạn thánh Nicholas từng hồi sinh ba đứa trẻ bị giết và bị chìm vào vại nước muối. Chẳng hạn thánh Francis chuyên bảo hộ người bị số mệnh bắt phải chết trong cô độc.

Những kiến thức ấy như món quà của tình yêu thương. Dù chưa bao giờ khẳng định

niềm tin với những dấu hiệu mà bà con họ mặc lão khẳng khăng là ở góc trời nào cũng có, lão Josef vẫn thấy khó lòng bỏ qua chúng. Ít nhất, chúng cũng khiến người đời tin những lo lắng vô cơ của họ không hẳn là vô cơ. Đồng thời, chúng giúp tạo nên bức tường thành tưởng tượng mà người ta tin sẽ giúp chống đỡ thảm họa sắp xảy ra. Suy cho cùng, những nỗi sợ không tên vẫn có uy lực riêng của chúng. Dù đã nhiều năm không gặp lại các bà cô bà dì, lão vẫn hình dung họ không khác hai mươi năm trước: suốt ngày lê dép lẹp kẹp khắp nhà, suốt đời bị ám ảnh bởi những chứng bệnh vặt không rõ nguồn gốc.

Chiếc lá trà biến xuống bề mặt ly nước. Lão Josef đoán già đoán non về người khách sắp tới. Bất giác, lão đưa tay lên gãi mặt và khoái trá khi nghe tiếng móng tay sục vào gốc đám râu nghe sồn sột. Nói chung, chỉ khi xảy ra chuyện, lão mới nhận ra rằng vạn sự trên đời hiểm khi giống như ta kỳ vọng.

Chuông điện thoại réo trong phòng khách. Lão chậm chạp đứng lên. Càng lúc, khả năng người gọi là gã Marcel càng thêm chắc chắn. Lão Josef dậm ngao ngán.

- Ông Josef phải không?

- Phải, tôi đây Marcel.

- Chúng ta gặp rắc rối rồi.

Lão ngồi xuống chiếc ghế bành nhồi bông phòng lên to tướng. Lão dùng nó từ khi mới chuyển đến nhà này. Lão Josef cố nén tiếng thở dài, ngồi lọt thỏm vào lòng ghế, giống người vừa tự đút mình thật gọn vào miệng con quái vật kênh càng.

- Chuyện gì nào?

- Ông có nghe tin gì của thằng Lee chưa? Ông gặp nó chưa?

Lão rít mạnh không khí qua kẽ răng vàng:

- Chưa.

- Hoàn toàn chưa có tin gì sao?

- Chưa. Sao ông lại hỏi thế?

- Có chuyện tôi mới hỏi chứ. Vì tôi cũng không thấy mặt mũi nó đâu cả.

Lão chỉnh ống nghe cho ngay, đoạn quay sang nhìn ly trà. Chán quá, nó đang nguội dằn trên bàn bếp. Lão mở miệng định nói nhưng Marcel đã cắt ngang:

- Có muộn lắm thì chiều nay nó đã phải về rồi. Hôm ấy, ông trực tiếp gặp nó phải không? Ông có dặn nó tỉ mỉ không đấy?

- Đương nhiên.

- Nay Josef, đừng có nói giọng đó với tôi.

Lão ngượng chín người. Dưới ánh đèn bàn, những hạt bụi nhỏ li ti như đám phiêu sinh vật trôi theo sóng biển cuộn cuộn.

- Tôi không biết nó gặp chuyện gì. Ông cũng biết rồi đấy, việc cũng khá đơn giản. Có gì phức tạp, lắt léo đâu.

- Đúng, đúng. Tôi biết, ông hiểu. Nhưng thằng khốn mới nứt mắt ấy có hiểu không mới là vấn đề.

- À, thực ra là... Tôi có nói hết cho nó nghe rồi mà.

Gã Marcel chì chiết:

- Hay hóm thật. Phải, ông nói hết cho nó nghe rồi.

- Thì tôi đưa nó mảnh giấy có viết địa chỉ đảng hoàng.

Lão rít không khí qua kẽ răng vàng. Nếu ngôn ngữ không được dùng để giải thích, nó lại được dùng để vận vẹo người khác. Ngôn ngữ không phải để mô tả sự việc, để các bên cùng thống nhất về một vấn đề mà người ta dùng nó để mô xẻ sự việc một cách bừa bãi. Thông tin không được truyền tải rõ ràng mà được mã hóa rất phức tạp rồi được người ta rỉ tai nhau hoặc reo rắc ở những chỗ không thích hợp, mang theo bao ý nghĩa mù mờ. Người đời luôn phải tìm hiểu sự đời theo đường vòng.

Gã Marcel lải nhải:

- Nay, hôm nay lúc đi loanh quanh, thằng Sammy bắt gặp lão Stella đi với một mụ...

- Thế sao?

- Phải. Mụ ta có mái tóc vàng. Khốn nạn thật.

Lão Josef gật đầu. Đáng lẽ phải nói câu gì đó, lão lại ngây người lắng nghe gã Marcel đang căng tai 'nghe' sự im lặng của lão và sột ruột gí sát ống nghe vào tai:

- Ông bảo... theo ông thì có chuyện gì?

- Nếu biết, tôi đã chẳng gọi cho ông. Tôi phải hỏi ông câu ấy mới phải chứ. Chính ông cho thằng đó nhập hội. Ông bảo nó có tiềm năng ghê lắm. Nào biết việc, nào đáng tin. Sao không viết cả thư giới thiệu, giống thứ người ta hay cầm đi xin việc làm ấy! Trong chuyện này, trách nhiệm thuộc về ông. Nó là người của ông chứ bộ!

Lão Josef nghe ớn lạnh sống lưng: gã Marcel đang ngầm đe dọa lão. Gã Marcel không sai: hồi Lee mới ra tù, chính lão dụ dỗ hấn đi theo mình, hứa rằng nó sẽ kiếm được tiền dễ dàng. Trước khi làm vụ Stella, gã Marcel cho hấn làm vài việc vặt suốt mấy tháng liền. Rõ

ràng, lần này gan hấn to bằng trời nên mới dám gây chuyện như thế. Lão Josef đã trót đảm bảo với gã Marcel rằng Lee rất khá. Cứ xem hấn đã làm gì bạn ở cùng xà lim thì biết. Thêm một lợi điểm nữa là thằng nhỏ tứ cố vô thân. Cả nhà hấn đã chết trong một vụ tai nạn từ nhiều năm trước. Đó mới chính là lý lẽ thuyết phục nhất. Lee sẽ vĩnh viễn ở với bọn chúng.

Đầu giây bên kia, gã Marcel tức tối thở hào hển vào ống nghe. Lão Josef hình dung gã đang sốt ruột rê chiếc ghế có bánh xe đi tới đi lui, vạch thêm vài đường rãnh trên tấm thảm đã cũ mòn.

Lão Josef cố làm giọng nửa tin nửa ngờ:

- Ông có nghĩ nó chạy trốn cùng đồng xìn đó không?

- Có gì bảo đảm nó không làm thế đâu. Theo ông thì sao? Ông nghĩ thằng đó ‘được’ không?

- Được chứ. Nếu không, tôi đem nó về làm gì. Khoản đó... bao nhiêu nhỉ? Tám ngàn phải không? Đâu có đáng để làm liều! Chẳng giúp hấn thay đổi gì mấy. Chắc vì chuyện khác thôi. Nhất định thế. Biết đâu, thằng nhỏ ngu quên chẳng hạn?

Gã Marcel đằng hắng:

- Biết đâu với loại người như nó, tám ngàn có thể đổi đời rồi. Nhiều khi ông cũng thèm có chùng đó trong tay. Thậm chí cả tôi cũng vậy. Hôm qua nói chuyện với hấn, có chi tiết nào khiến ông tin hấn không âm mưu cuồn tiền bỏ trốn không? Có không? Nên nhớ, đây không chỉ là vụ ăn cắp vặt.

- Vâng, tôi cũng biết thế.

- Vậy có chi tiết nào khiến ông nghi ngờ không?

- Không. Lee vẫn bình thường. Vả lại, nó không chôn nương thân. Hấn chỉ biết mò về nhà. Tôi đoán có chuyện nó hiểu lắm.

- Chắc thế.

- Để tôi qua nhà nó. À, tôi đi ngay đây.

- Chứ còn gì nữa? Ông đi ngay cho tôi.

Hai người cùng im lặng. Kẹp ống nghe giữa cằm và vai, lão gã hình xăm nơi cổ tay và nhớ lần cuối gặp Lee trong căn hộ bẩn thiu của hấn. Rõ ràng, mọi đồ đạc cũ kỹ là đồ vứt đi Lee nhặt ngoài đường đem về nhà xài. Lão còn nhớ cả cái tivi đặt trên két sữa rỗng. Cái thằng! Cầm khẩu súng lóng nga lóng ngóng như nâng trên tay xác thú chết. Cũng không có gì lạ: hấn còn quá trẻ mà.

Gã Marcel dọn giọng. Khi nói tiếp, giọng gã đã dịu lại:

- Tôi muốn ông giải quyết vụ này. Thực ra... biết nói sao đây? Thực ra, đây không phải lần đầu có kẻ chạy trốn ông. Ông hiểu ý tôi chứ?

Lão Josef nhìn đồng hồ. Đêm đã về khuya. Mười giờ đêm rồi còn gì. Lão thêm thuốc kinh khủng. Lão biết rõ Marcel đang nhắc tới chuyện gì, thậm chí lão như nghe tiếng lão già kia đang khẽ lắc đầu buồn bã. Lão gật đầu, đàn mặt xác nhận:

- Tôi hiểu.

- Josef này, ông phải tìm cho ra thằng nhỏ. Đừng để thầy không kiểm soát nổi trò.

- Vâng.

- Ông biết không tìm ra hần thì thế nào rồi đấy.

- Tôi biết rồi.

- Tôi cho ông hai ngày. Đừng làm tôi cụt hứng. Nhớ ‘chăm sóc’ hần cho kỹ vào. Đừng nương tay.

- Kia Marcel! Chỉ tám ngàn thôi mà. Dù thằng đó có bỏ trốn, ta cũng không đáng...

- Này! Tiền không phải vỏ hén! Vả lại, phải giữ kỷ cương chứ! Ông không chuồn êm khỏi vụ này được đâu. Ông rầy rà to rồi đấy! Nên giải quyết cho êm thấm đi. Tôi không thể để người ta làm bậy thế này được. Chúng ta không thể chấp nhận! Ông cũng biết nguyên tắc... nói thế nào nhỉ? “Không có ai là tuyệt đối cần thiết” rồi đấy!

Bình thường, hai người họ toàn nói chuyện phiếm. Gã Marcel thích nghe mách nước cho cuộc đua ngựa ngày thứ Bảy hoặc hỏi xem mùa này thứ trái cây nào rẻ nhất. Ngoài ra, chuyện đời tư người khác cũng được đem ra làm trò cười. Thi thoảng, gã Marcel để lão Josef phỏng mũi bằng cách hỏi vài câu về môn crikê, một đề tài gã chẳng để ý mấy. Nhưng hôm nay thì không. Sự im lặng như đặc quánh lại. Suy cho cùng, những gì đáng nói đã nói hết rồi. Hai người chào nhau rồi gác máy.

Lão trở vào bếp. Trà nguội ngắt. Lão khéo léo vẩn một liều thuốc, châm lửa rồi trở lại ghé bàn trong phòng khách. Lão nhớ đến Lee, nhớ cái cằm nhọn và đôi mắt đen của hần. Thằng nhỏ có thói quen nói chuyện một mình. Lão không ngờ thằng ranh vặt mũi chưa sạch ấy làm lão thất vọng quá sớm, nhất là sau cơ hội tốt như thế và chỉ vì một món tiền mọn. Không! Nhất định phải có lý do khác. Thế nào thằng nhỏ cũng sẽ về. Nó đến ‘trình diện’, mọi chuyện đâu vào đó, mọi người đều cả cười và gã Marcel sẽ tặc lưỡi ngượng ngùng vì trót đe dọa lão qua điện thoại như thế này!

Nhưng người như Lee biết đi về đâu, khi không có gia đình, người thân? Lão ngỡ ngàng vì ngày nay, người ta luôn thay đổi: hết đổi nghề, đổi nhà đến đổi vợ bằng người mới. Mọi xứ sở đều theo quy luật ấy. Một lối sống khó lòng tin là thực. Người ta đi đâu mà hỏi hã ngược xuôi? Giả sử không ôm tiền bỏ trốn hay tự nhốt mình trong căn hộ tồi tàn của hần,

Lee sẽ đi đâu? Hắn có thể ở bất cứ đâu. Viễn cảnh ấy làm lão Josef phát hoảng.

Khói thuốc xám nhạt tụ lại, treo lơ lửng trên đầu trên cổ lão. Người lão nặng trĩu, mệt mỏi. Mệt mỏi, nặng nề và, lần đầu tiên sau một thời gian khá dài, lão thấy mình nguy đến nơi. Giữa đêm khuya thanh vắng có một lão già đứng bên cửa sổ lắng nghe âm thanh của dòng đời chuyển động. Lão biết tuổi mình ngày một cao, sức cùng lực kiệt không thể đảm đương công việc đang làm. Nhưng rủi thay, lần này chính gã Marcel đã tỏ ý nghi ngờ. Lão rít không khí qua kẽ răng bịt vàng và hút thuốc mãi cho tới khi đầu mẩu thuốc ngậm trong miệng ướm nhẹp.

6

Gần mười một giờ khuya, lão Josef mới đến được căn hộ nhếch nhác của Lee nằm trong tòa nhà chung cư xây bằng gạch đỏ. Lão trèo lên cầu thang kêu kè kệt. Đèn cầu thang hồng nên lão đành dựa vào ánh sáng mờ mờ của đèn đường lọt qua khung cửa sổ ở bậc chân nghỉ. Mảng sáng mờ ảo kéo một thời điểm xa xưa trong đời lão thấp thoáng hiện về nhưng rồi lão Josef lại thất vọng vô cùng vì không thể tìm lại ý niệm rõ ràng về thời gian.

Khi dừng ở chân nghỉ, lão nín lấy lan can đã lỏng lẻo và ngược mắt nhìn mảng tối phía trên. Mùa đông của cuộc đời đã đến ngụ trong bộ xương của lão từ mấy năm qua. Giờ cơn đau ở đầu gối phải rõ ràng hơn bao giờ hết. Tòa chung cư phát ra thanh âm âm cúng của sự đoàn tụ gia đình sau một ngày làm việc: tiếng tivi lào xào, tiếng nước chảy ọc ạch trong đường ống, tiếng dao nĩa lạnh canh lúc người ta mở ngăn kéo rồi sập lại. Dù đã tới muộn, nhà ai vẫn nấu món cà ri thơm lừng. Chắc có lẽ mấy gã Ấn Độ hay Pakistan vốn quen mùi giờ Bombay nên sang đây mất ngủ. Lão kéo cổ tay áo khoác xuống che hình xăm cây thánh giá.

Phòng Lee trên tầng hai. Một hộp giấy đựng báo cũ nằm trơ dưới sàn, ngay trước cửa ra vào: ‘di sản’ của người thuê nhà trước hắt. Lão Josef áp sát tai vào cánh cửa nhưng chẳng nghe thấy gì. Không có ánh đèn lọt qua khe cửa, nơi tiếp giáp với nền nhà, cũng không có tiếng đáp trả khi lão gõ cửa. Lão đánh tiếng:

- Lee à. Mày có nhà không đó? Tao Josef đây mà.

Lão lại lắng nghe. Tĩnh không có động tĩnh gì. Lão nhẹ nhàng rút súng, kê đến là chùm chìa khóa vạn năng. Bàng quang lão đau nhói. Thực tế, nhiều tay côn đồ hay mắc ‘đi cầu’ không nhìn được giữa lúc đang gây án. Có lần, lão nhập bọn cùng mấy tên đi ăn cướp. Suýt chút nữa, chuyện không thành vì Leon, một tên trong bọn nhất định đòi dừng xe giữa thung lũng để ‘đi nặng’. Với lão, chuyện có hơi khác một chút. Bất chấp thâm niên vài chục năm tham gia băng đảng, cứ hễ định đào tường khoét vách nhà ai, lập tức lão lại mắc đi tè. Sau khi thử từng chìa một cho đến khi khóa bật mở, lão khẽ đẩy cửa và đứng yên, tay vẫn cầm súng lăm lăm khoảng chừng một phút rồi mới bước vào căn hộ tối om. Sự tĩnh lặng khác thường lập tức mách lão rằng không có ai ở nhà. Linh cảm được khẳng định là chính xác khi lão bật công tắc đèn. Đồ nội thất nặng nề, tạm bợ và không đồng bộ: tivi đặt trên kết sữa rồng, ghế sofa cũ mềm có nệm đã võng xuống và một gạt tàn thuốc đặt trên bậu cửa sổ. Thứ nào cũng còn nguyên dấu ấn của người chủ cũ. Còn bản thân căn phòng sao lạnh giá, thiếu bàn tay yêu thương vun vén.

Phòng ngủ nhỏ xíu và căn bếp cũng không cho manh mối nào về chủ nhà. Trong phòng tắm, nước từ vòi sen nhỏ tong tong xuống bồn tắm dính gỉ sắt vàng khè. Sang phòng ngủ, lão chỉ thấy độc một chiếc bàn có gương và tấm thảm trải trực tiếp xuống nền nhà. Từ những vật dụng vô tri như thế, người khôn ngoan và có óc quan sát đến mấy cũng chẳng

thu lượm được thông tin gì. Hai ba căn phòng cũng chẳng cho manh mối nào về người sống trong đó. Khi xem xét căn hộ, lão Josef thấy hơi thương hại Lee. Lão cũng sẽ có cảm giác tương tự nếu bắt gặp hán đang khóc hoặc đang chúi đầu vào tạp chí khiêu dâm.

Từ khi còn niên thiếu, cậu bé Josef thường trèo tường bẻ khóa một mình. Tất nhiên mục đích là trộm tiền, nữ trang hoặc đồ đặc đáng giá đem bán ngoài ra, vào nhà kho chủ thành công cũng cho cậu cảm giác mãn nguyện. Đôi khi, cậu dành cả buổi chiều trong một căn nhà mới chỉ để trầm trồ ngắm thiết kế gọn gàng, ngăn nắp của mọi phòng nhỏ, ngồi nghiêm nghị bên bàn ăn pho mát hoặc ủ đôi tay lạnh giá trong lồng quần áo của người lạ. Nhiều lần cậu ngủ ngon lành trên ghế sofa, ngắm thảm chùi chân bằng nhựa dẻo có hình thánh đường và những cây cầu ở tận châu Âu và thắc mắc không hiểu chủ nhà thuộc loại người nào. Lần khác, cậu lại vuốt ve xấp thư mẹ gửi cho con, ngắm hình chụp của các cặp tình nhân, mân mê đồ chơi hồng hoặc một quả cầu nhỏ thể hiện đủ cả năm châu bốn bể. Ngay cả bây giờ, tức là hơn bốn mươi năm sau, mỗi khi ngửi thấy mùi xạ hương lão Josef không khỏi bồi hồi nhớ lại căn nhà trên đường Mott, nơi lần đầu tiên lão ngửi thấy mùi ấy trên bàn trang điểm của một góa phụ trẻ xinh đẹp vừa từ châu Phi đến. Lão còn nhớ cả ánh sáng nhạt nhòa của buổi chiều muộn phản chiếu trên vật dụng bằng thủy tinh trong nhà và tiếng chó sủa từ xa vắng tới. Hơn một lần trong đời, lão Josef về đến nhà rồi mới nhớ mình đã tay không ra khỏi nhà họ vì quên không ‘nặng’ đi bất cứ thứ gì.

Thường thì lão thích ở nhà kho chủ hơn ở nhà mình, nhưng trong căn hộ của Lee thì không: khung cảnh này quá quen thuộc. Lão đứng giữa phòng ngủ, khẩu súng vẫn lăm lăm trong tay. Quần áo rải rác trên mặt gỗ lát sàn như thể chủ nhân của chúng vội thay trước khi chạy trốn. Tường nhà bám đầy bụi, nứt sọc nhiều chỗ và đầy vết ố, trông như vân tay của ma quỷ vậy. Lão vừa định bỏ đi thì chuông điện thoại reo. Bất giác, lão giương súng lên. Lão luôn mong cả khối nhựa làm nên chiếc điện thoại cũng run bần bật theo tiếng chuông đổ hồi nhưng lần nào lão cũng thất vọng. Lần này, chuông reo khoảng mười lần rồi im bật. Lão Josef gãi hình xăm thập tự. Có tiếng người từ dưới đường vắng tới. Một phụ nữ chắc lười khá to. Lão đứng im như tượng.

Điện thoại lại reo. Lão cúi lom khom bên tấm nệm, nhắc ống nghe lên:

- A lô?

Một giọng phụ nữ trả lời:

- Này Lee, mày đi đâu mà không ghé chị?

Lão Josef đứng thẳng dậy, tay trái cầm ống nghe, tay phải cầm súng:

- Không phải Lee. Nó không có nhà.

Sau một thoáng im lặng:

- Xin lỗi! Vậy ai đang ở đâu đây thế?

- Tôi chỉ là bạn cậu ấy.

Lại im lặng. Lão nghe tiếng chị ta chuyển ống nghe từ tay này sang tay kia. Tiếng lạo xạo rất gần nghe như phát ra từ chính tai lão. Kỳ lạ làm sao khi hai người hoàn toàn xa lạ có thể trở nên rất gần gũi. Lão biết nếu im lặng lâu một chút, người ta nhất định phải nói tiếp để khóa lấp. Lão hy vọng người kia sẽ làm thế. Để làm chủ tình huống, lão chỉ việc chờ. Chị ta hoặc sẽ lên tiếng, hoặc sẽ treo máy. Trong lúc chờ đợi, lão gõ nhẹ khẩu súng lên đùi và ngạc nhiên khi thấy nhịp tim tăng dần. Người bên kia vẫn im lặng. Lão bảo:

- Có thể tôi giúp được chị chăng?

Chị ta nói cộc lốc:

- Thế ông có biết nó ở đâu không?

- Không. Chính tôi cũng đang tìm nó đây.

- Ông làm gì trong nhà nó? Tên ông là gì?

- Tôi có chìa khóa mà.

- Tôi biết rồi. Đáng lẽ chiều nay nó phải có mặt ở chỗ tôi, nhưng nó lại không đến. Tôi gọi cho nó suốt từ tối tới giờ đây.

- Nó bảo sẽ đến chỗ chị à?

- Vâng. Tôi là chị nó. Nó định đến ở với tôi ít bữa. Ông là ai?

- Chị Lee ư?

- Phải. Tôi là Claire. Không biết nó đã lên đường chưa?

- Tôi tưởng...

- Cái gì? Ông tưởng gì?

- Có thật chị là chị ruột Lee không?

- Phải.

- Sao nó kể với tôi là cả nhà nó chết vì tai nạn xe hơi rồi?

- Lạ Chúa, nó bảo thế thật sao?

- Vâng.

Người kia thở dài:

- Nói cả nhà cũng không đúng.

Có tiếng đàn ông vắng tới đầu dây bên kia. Điện thoại lại lạo xạo và thêm vài giọng nói nghèn nghẹn vì ai đó bịt chặt ống nghe. Lão tưởng tượng người tự xưng là chị gái Lee đang áp chặt ống nghe vào ngực để nói chuyện tiếp với người đang đứng ở ngưỡng cửa.

Ngoài cái bóng mệt rũ của chính mình, lão Josef còn thấy một con bướm đêm to tướng bám vào mặt ngoài của cửa sổ phòng ngủ. Dù cách xa mấy bước chân, lão vẫn nhìn thấy rõ cặp cánh nhỏ, hai sợi râu huơ huơ trong không khí và thân hình lông lá của nó. Hồi xưa, một bà dì của lão hay bảo rằng bướm đêm định vào nhà thường là điềm báo trong nhà sắp có người chết. Lão không hiểu sao một con vật vô hại và dễ thương trong thế giới côn trùng lại có thể báo trước hung tin ghê gớm nhường ấy. Riêng với lão, bướm đêm như con vật vương giả bị người ta ghét bỏ. Cứ nhìn cặp cánh nâu vẩy nhẹ bên mình chúng trông mới đẹp làm sao.

Lão lơ đãng gãi vết xăm, đồng thời lắng tai nghe thật chăm chú. Lại thêm vài tiếng lạo xạo. Hình như người kia quyết định quay lại nói chuyện tiếp với lão. Lão cần mọi thêm thông tin:

- Nhà chị ở đâu thế?

- Vậy ra ông không biết nó ở đâu à?

- Hay chị cho tôi số điện thoại và địa chỉ. Tôi sẽ...

- Không cần đâu. Chắc tôi gọi lại tiện hơn. Thẻ nào Lee cũng đến. Nó đã hứa rồi mà.

- Khoan đã...

Người kia lập tức cúp máy. Bực thật. Lão thở phì phì và ném ống nghe xuống nệm. Tức quá đi mất. Lão nhún vai bên trong áo khoác to sù sụ. một lần nữa, lão lại nhìn quanh phòng ngủ để xem có ai thấy lão đang đứng trong nhà Lee chẳng. Có vẻ như lão vẫn chưa bỏ được thói quen nấn ná trong nhà người khác có từ hồi còn trẻ. Con bướm đêm vẫn bám trên tấm kính cửa sổ. đôi cánh nó khẽ rung trong gió. Lão tưởng tượng con bướm đang nhìn lão ngờ vực bằng cặp mắt đen nhỏ xíu.

Ra thế. Thăng Lee có chị gái. Thú vị thật.

Nhét khẩu súng vào túi áo, lão lúng túng cởi khóa quần và đứng ưỡn người ra. Cảm giác ớn lạnh chạy dọc người lão. Không hiểu sao lắm lúc vài yêu cầu tối thiểu của con người lại khiến cơ thể khó chịu đến thế! Chẳng lẽ khi tuổi cao sức yếu, người ta không thể làm nổi những việc từ nhỏ tới lớn đã trở thành bản năng tự nhiên? Gã chờ vài cơ quan trong khoang bụng bừng tỉnh để cuối cùng ‘sản xuất’ một đường vòng cung chất lỏng phun ra ngoài. Lão nhắm ngay vào nệm của Lee và chỉ loáng cái, một vũng nước bắn ngẫu bọt xuất hiện trên tấm ra trải giường hôi hám.

‘Hành sự’ xong, lão không biết phải làm gì tiếp. Vừa kéo khóa quần, lão vừa nhìn ‘thành quả’ vừa rồi. Vì không thấy mãn nguyện như mong muốn nên lão bụng bảo dạ rằng chắc mình kỳ vọng quá nhiều.

Đã gần nửa đêm. Lão khát khô cả cổ nhưng trong tủ lạnh chỉ có một chai bia với mát một nửa, kèm theo chiếc muỗng nhỏ lúc liếng nơi cổ chai. Lão lắc mạnh cái chai rồi ném thẳng xuống nền nhà trải simili. Chai rơi đánh ‘thịch’ nhưng không vỡ. Bia đổ ào ra ngoài. Lão Josef lắc đầu, vuốt tóc đoạn ngáp dài. Lão ngồi ghé xuống ghé băng, châm thuốc hút. Bia đang chảy về phía bồn rửa chén và tạo thành vũng dưới đó. Hai bàn tay lão giật nhẹ khi lão vuốt cổ tay bên trái. Lão Josef ngừng tay, nín thở. Phải, chính nó. Vết xăm lại vừa giờ chứng đầy.

Lee ngồi ủ rũ, dựa vai vào cánh cửa phía sau của xe hơi. Khẩu súng sẵn sàng trong lòng hắn. Nửa dưới áo thun và cặp quần jeans của hắn nặng trĩu và âm ẩm vì thấm máu của chính hắn. Người hắn nhẹ bồng và miệng khô rát. Dù mỗi lần cựa quậy gây đau đớn kinh khủng nhưng Lee vẫn thường xuyên ngoái đầu nhìn con đường đang lùi dần phía sau, tuy hắn không biết thực ra mình đang nhìn cái gì. Wild lái xe ở tốc độ an toàn, không có gì phải sợ. Tuy nhiên, từ sau vụ tai nạn ấy, dù chưa học lái xe bao giờ nhưng mỗi khi ngồi trong xe, Lee cứ nhún bàn chân xuống sàn xe như đang tìm bàn đạp thắng.

Trong xe sặc nức mùi thức ăn mua sẵn mang về dùng ngay. Mấy vỏ bịch khoai tây chiên nhét vội vào khe giữa bảng điều khiển và kính chắn gió phía trước. Vài chai nước ngọt rỗng lăn lông lốc trên sàn xe. Quần áo, sách vở bừa bộn khắp hàng ghế sau. Tay cầm của cánh cửa rung lộc xộc bên cạnh hắn như thể sắp long ra đến nơi. Lee phải chuyển vào ngồi ở giữa ghế vì sợ cửa bất thần bung ra dù xe chỉ chạy ở tốc độ tối thiểu. Cái cặp đựng tiền đựng trên sàn xe. Chốc chốc, Lee lại thúc nhẹ bàn chân vào đó để chắc chắn nó chưa bay hơi mất.

Không ai nói với nhau câu nào trong lúc xe họ băng qua khu ngoại ô với bao nhà máy, xí nghiệp ngổn ngang. Nhiều cơ sở có hàng rào, nhưng cũng có nhiều nơi bỏ hoang, đổ nát. Ống khói nối nhau hiện ra, cái thì nhả khói, cái phun ra hơi nước. Một cô gái đứng khẹp hai đầu gối thật chặt trong bến xe buýt có mái che. Gió lạnh thổi một tờ báo trải rộng áp chặt vào hàng rào đan bằng dây kẽm. Xe họ đi gần hết khu ngoại ô. Các tòa cao ốc thấp hơn, xuất hiện thưa dần nhường chỗ cho không gian trống trải để rồi cuối cùng không còn thấy dấu tích của thành phố nữa.

Vùng nông thôn tối tăm nhưng thi thoảng Lee vẫn đoán ra hình hài một nhà kho nằm bên rìa cánh đồng hoặc mấy con bò đứng im lìm ngắm họ đi ngang qua. Rất lâu mới gặp một chiếc xe hơi trên đường. Dù không biết mình đang đi về đâu nhưng Lee cũng nhẹ nhõm khi biết mục đích là chạy trốn. Hắn quay sang Wild:

- Anh có thực là bác sĩ không đấy? Vì xe anh trông khiếp quá.

Wild thở dài, đưa ống tay áo lên quệt ngang mũi:

- Phải cũng được, mà không phải cũng được.

- Thế nghĩa là sao?

Wild nhún vai, mắt vẫn chăm chú nhìn đường. giọng anh bực bội:

- Nghĩa là tôi học ngành y, làm nghề thuốc khá lâu nhưng hiện tại, vì một số... chuyện nên người ta gọi tôi là *ngghi phạm*. Có nghĩa, nếu không bị cấm hành nghề vĩnh viễn thì ít nhất ngay bây giờ tôi cũng không được phép chữa bệnh cho ai. Thế nên, tôi mới bảo nói tôi

là bác sĩ cũng đúng, mà nói không cũng đúng.

Lee chờ xem Wild còn nói gì nữa không. Lát sau, hắn quay sang nhìn kỹ khuôn mặt nhìn nghiêng có râu tóc tua tủa của Wild:

- Anh gặp chuyện gì thế?

Wild im thin thít. Sau khi leo lên quăng đường dốc, chiếc xe chạy vòng qua khúc cua. Trước mặt họ, có một chiếc xe đỗ sát lề đường bên kia, đầu xe cùng chiều với xe họ. Đèn Stop màu đỏ có sáng nhưng màu sắc và hình dạng chính xác của chiếc xe chỉ hiện ra mờ mờ giữa bức tranh rừng rậm tối đen làm nền. Ngăn hành lý sau xe mở toang hoác. Wild cho xe chạy chậm lại nên Lee đã nhận ra đó là chiếc xe hộp đã rời bãi đậu xe của nhà nghỉ lúc chiều. Một trong hai đèn pha vẫn sáng soi tỏ đám cây cối rậm rạp phía trước. Wild hạ kính xe xuống và Lee nghe tiếng lốp xe của họ nghiêng trên lớp sỏi rải ven đường. Xe dừng hẳn. Không khí lạnh tràn vào bên trong.

Lee rùng mình ngồi cho ngay ngắn lại. Ở tư thế này, lớp băng Wild vừa quấn cho hắn lúc chiều siết chặt vào ngực hắn.

- Anh làm gì thế?

Wild chỉ phẩy tay không đáp. Lẫn trong tiếng máy chạy không tải, Lee nghe rõ tiếng ‘tít, tít’ của bộ phận làm mát. Ngoài ra hắn còn nghe thấy một âm thanh lạ: tiếng ‘xì, xì’ của khí nén đang thoát ra ngoài. Lee nhìn kỹ hơn chiếc xe kia và thấy nó vừa gặp tai nạn. Hắn nhăn mặt kinh hãi. Đầu xe có vết lõm khá sâu ở ngay giữa, kính chắn gió đập vỡ, mảnh thủy tinh đâm lên tua tủa. Chất lỏng nhỏ tong tỏng xuống nền đường trải nhựa. Hình như bảng điện còn nguyên vẹn. Lee hình dung những con số trên đó chạy nhón nháo vào màn đêm, lúi cuí tìm chỗ nấp. Giá chuyện ấy có thật thì buồn cười lắm nhỉ!

Thứ bày ra trước mắt giống hệt một cảnh tai nạn hắn nhớ mãi. Tiếng rên rỉ khe khẽ tan vào thình không. Sự tĩnh mịch đến gai người. Tiếng ‘tít tít’ dai dẳng mãi không thôi.

Chỉ sau khi tĩnh trí lại, Lee mới thấy một khuôn mặt gì sát kính cửa sổ của hàng ghế sau, trông như mặt phụ nữ chết trôi. Cái miệng đầy máu của bà ta he hé và áp chặt vào tấm kính ẩm ướt. Lọn tóc màu sẫm, hơi lượn sóng rũ xuống trông như rong rêu che kín một bên mắt.

Nỗi kinh hoàng chụp xuống người hắn.

Cảm giác sợ hãi chui nhủi trong từng đường gân thớ thịt hắn:

- Ổn quá đi. Mau biến khỏi đây ngay. Đi thôi.

Wild không nhúc nhích. Lee xĩa mũi súng vào vai anh:

- Tôi thấy không ổn rồi. Họ chết hết rồi. Anh cho xe đi đi chứ.

Wild vẫn không động đậy.

- Đừng bắt tôi phải bắn anh.

Wild thở nặng nề và quay lại nhìn hấn. Trong ánh sáng nhập nhoạng, khuôn mặt anh như đá tảng đầy góc ngách và hốc tối. Wild chớp mắt nhìn xuống, đoạn vuốt mạnh mái tóc cắt ngang trán:

- Cậu đừng có giờ trò đố với tôi nữa.

Tuy giọng nói có vẻ sợ hãi, anh vẫn im phăng phắc. Lee ngồi thẳng lên tránh gập mình ngay chỗ vết đau đã bắt đầu nhức nhối:

- Xin anh. Ta đi tiếp được không? Làm ơn đi mà.

Wild gãi cổ và quay mặt đi. Rõ là anh không nhìn chiếc xe bị tai nạn mà nhìn thẳng. Chỉ có ông trời mới biết anh đang nhìn gì. Quai hàm anh giật nhẹ, một múi cơ căng phồng như muốn trồi lên bề mặt da. Trong chiếc xe bị nạn có tiếng kính nổ “bốp” rất đanh gọn.

Lee gí mạnh khẩu súng vào sườn Wild nhưng không thấy phản ứng gì. Hấn tự hỏi sau lớp áo khoác dày, Wild có cảm nhận được họng súng không nữa. Hấn lại nhúc nhích khẩu súng nhưng cũng chẳng ăn thua.

Sau đó, Lee không tin ở mắt mình khi Wild vơ lấy túi thuốc, ra khỏi xe và đi thẳng đến chiếc xe hộp giờ chỉ còn là đồng sắt vụn.

Lee vẫn ngồi tại chỗ, buột miệng chửi thề:

- Khốn kiếp. Gã Wild chó chết!

Hấn rùng mình, co người lại cho ấm nhưng không thấy đỡ hơn mấy tí.

Một phút sau, hấn loạng choạng ra khỏi xe đi theo Wild, tay vẫn nắm chắc khẩu súng ngắn. Không biết ông dẫn hay van bị hở, chỉ biết tiếng ‘xì xì’ to dần và đột ngột kêu to hơn khi Lee đến gần như muốn báo trước cho hấn có chuyện chẳng lành. Hấn thở ra làn hơi nước mỏng và có cảm giác như sắp bước vào một cơn mơ nặng nề và ngột ngạt.

Wild đập thành thành vào cửa kính ở hàng ghế sau, đồng thời nói vài câu trấn an như kiểu các bác sĩ hay làm nhưng đầu bà kia chỉ nảy lên theo tấm kính rung mạnh. Bọt mép lẫn máu sùi lên cạnh cặp môi đập nát và hàm răng gầy lớm chồm.

Qua khung kính phía sau xe, Lee thấy người lái đồ gục xuống vô lăng. Wild đi vòng ra sau, mở cửa cạnh chỗ bác tài ngồi. Trong xe đầy mùi kim loại bị nung nóng, mùi nhựa cháy, mùi xăng xe ngọt ngào và mùi của cơn hoảng loạn. Riêng Lee còn nhận biết thêm một thứ nữa: mùi của sự mất mát, chết chóc.

Lee nhìn quanh. Trong khu rừng tĩnh mịch, tiếng thở dồn dập của hấn nghe rõ mồn

một. Kính xe võng thêm xuống, kêu lách tách. Nghe tiếng gầm gừ khe khẽ, Lee nhớ đàn chó cùng ròi khách sạn với cặp vợ chồng nọ. Hắn lùi lại vì sợ bọn chúng sẽ từ trong đồng đồ nát nhảy vọt ra nhưng hàng ghế sau trống trơn. Không thấy bóng dáng ba chú khuyển đầu cả. Chắc có lẽ chúng đã chết hoặc bỏ chạy vào rừng. Hắn tưởng tượng chúng nhảy chồm chồm trong đêm tối, mắt trợn ngược, mấy cái lưỡi hồng hồng cùng thè ra ngoài. Lee tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với chúng.

Hắn muốn đi khỏi nơi này ngay. Nếu biết lái xe, hắn đã cướp xe của Wild lao thẳng vào màn đêm. Hay hắn tự đi bộ xuyên rừng, lúc màn đêm vây kín? Nếu thế, Lee sẽ đi mãi cho tới khi sa chân xuống hố hoặc ngã từ vách đá xuống. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng còn tốt hơn vạn lần so với việc đứng giữa đường vắng trong đêm lạnh thấu xương. Dù nghĩ thế, hắn vẫn lè rề tiến về chỗ Wild đang lúi húi bên cánh cửa cạnh chỗ ghế bác tài.

Lại có tiếng kêu rên nho nhỏ, nghèn nghẹn. Lái xe ngả người, tựa hẳn vào lưng ghế. Ông ta thở dài sườn sượt, tháo dây an toàn và bước ra khỏi xe trong điệu bộ của một người vừa hoàn thành một chuyến đi gian khổ. Máu đặc chảy đầy mặt ông. Một vết thương rạch ngang trán và bị làm cho sâu thêm bởi vết lằn từ vô lăng. Vừa đi lảo đảo, ông ta vừa nhỏ phì phì máu trộn đủ thứ lũng củng trong cái miệng bầm dập.

Lee đi giật lùi. Tìm hắn giãy giụa trong lồng ngực. Dù trời lạnh buốt, mồ hôi vẫn làm ẩm nách áo hắn. Cổ hắn cũng rịn mồ hôi ngứa không chịu được. Hắn chỉ muốn phóng uế ngay ra đó hoặc khóc nức lên. Hắn rũ xuống như cái xác không hồn.

Chiếc xe hỏng vẫn tiếp tục phát ra tiếng động cơ chới tai và tiếng xèo xèo nghe chán nản. Wild thả phịch chiếc túi xuống đường, và đặt cả hai bàn tay lên ngực người bị nạn. Ngoài vùng sáng ngay phía trước đèn pha, cả thế giới quanh họ đã hòa tan vào đêm đen. Liềm đôi môi khô nẻ, Lee nhìn quanh, mắt lảo liên. Vết thương của hắn dinh dính, nhức buốt sau lớp bông băng. Thế này thì chết cả lũ mất. Không còn gì tệ hơn hoàn cảnh họ đang lâm vào. Trong lúc đó, Wild vừa giơ tay ngăn nạn nhân của vụ tai nạn, vừa nói thật nhanh:

- Khoan. Chờ đã. Ông vừa bị tai nạn. Hãy đứng yên một phút đã.

Nhưng người nọ đã nhìn qua vai Wild và thấy Lee. Món tóc đen xõa xuống mắt, che bớt một phần thương tích. Ông ta đưa hàm dưới ra trước rồi lại kéo về mấy lần, như thể muốn thử khớp xương còn lành hay không. Sau đó, nét mặt ông cho thấy cuối cùng ông cũng thấy Wild đứng chắn trước mặt mình. Ông gật đầu, nhìn xuống, miệng ngáp ngáp. Mãi rồi, ông ta cũng thì thào, giọng khản đặc:

- Cái đó... à.. chuyện gì... Cái gì kia? Mà anh là ai? Chúng tôi vừa...

Máu từ vết thương bắt đầu tuôn chảy, khiến ông ta phải đưa cả hai tay lên vuốt mặt. Trán ông tím bầm, sưng tấy. Da trán thâm đen. Máu tràn vào mắt người bị nạn. Wild vẫn tiếp tục trấn an và vỗ nhẹ vào ngực ông nhưng ông ta đã đi qua trước mặt anh và cố lết về phía Lee.

Lee bụng bảo dạ hãy cố gắng chạy cho nhanh nhưng hắn vẫn đứng yên chờ người lạ đến ngay trước mặt. Dù muốn giơ súng lên nhưng Lee chỉ buông thõng nó bên đùi. Hắn và người lạ nhìn nhau, cả hai liên tục thở ra khói vì bầu không khí quanh họ lạnh cóng.

Người bị nạn nhìn Lee như thể vừa tìm được họ hàng bất tin nhau đã lâu, như thể hắn mang thông điệp của tổ tiên truyền lại.

- Mày!

Vừa dứt lời, ông ta ợ thật to người cúi gập và cứ chúi mãi xuống.

- Mày!

Ông ho mạnh, phun ra máu trộn với răng gãy trước khi khụy gối xuống mặt đường.

Gạt hết mọi suy tính, Lee vội sấn tới, đỡ lấy vai nạn nhân. Ông chúi mặt xuống nền cỏ ướt, người rúm ró và thở khó nhọc. Râu ria ông ta lâu ngày không cạo mọc tua tủa. Ông rên lên trong nỗi đau đớn khôn cùng. Một phút sau, ông ta ngược lên nhìn thẳng mặt Lee. Hắn thấy rõ hơi thở của con người bất hạnh đang lạnh dần. Mãi sau ông ta mới nói qua tiếng nấc, nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt không còn ra hình thù gì nữa:

- Mày giết tao rồi. Mày hại chết vợ chồng tao.

Một lúc lâu sau, Lee vẫn còn ôm lấy ông. Thật là một cuộc hội ngộ lạ lùng giữa hai sinh linh trên con đường vắng giữa đêm đông lạnh cắt da. Hắn chỉ cầu Wild bước tới mang người kia đi chỗ khác nhưng anh cứ đứng như trời trồng. Lee biết trên đời có vô vàn kiểu chết. Mạng người bị kết liễu trong những tội tày trời như giết vua, giết cha, anh chị em giết lẫn nhau. Người ta còn giết cả hài nhi còn đỏ hỏn. Chưa hết, con người còn có thể chết cháy, chết đuối, chết treo, bị chôn sống, chết vì bom đạn gây sát thương hoặc bị côn đồ đánh chết trên đường phố. Trong tù, hắn từng gặp một gã lấy mảnh chai đâm thủng bụng một người chỉ vì người đó vô ý làm đổ ly của gã ở quầy rượu đông đúc. Còn nữa, hãy tưởng tượng một con bù lông ở cánh máy bay không được kiểm tra kỹ đã tự động nảy ra khiến chiếc phi cơ lạng lẹ rơi từ độ cao mười ngàn mét xuống mặt biển. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người thiệt mạng.

Tất nhiên, còn có cả trường hợp giữa đêm khuya thanh vắng, tài xế mất tay lái đâm thẳng xe vào gốc cây. Người người nói nhau ngã xuống vì tai nạn, án mạng, bệnh tật và nạn khủng bố. Cơ thể con người có khác gì cái bọc chứa thịt xương, và như thế mạng sống của họ thật mong manh biết bao. Với chừng ấy khả năng mất mạng, nhiều khi khả năng sống đến đâu bạc răng long là bất khả thi.

Chắc có lẽ Lee cũng biết thế, nhưng nhìn khuôn mặt máu me bê bết của người lạ đang hấp hối, một góc tâm khảm hắn vỡ tan và rơi rụng hết:

- Ông nói nhảm! Nói thế mà nghe được à? Tội tôi vừa đến tức thì. Xe ông đâm vào gốc cây thì có. Tôi có làm gì đâu...

- Người mày vậy máu...

Ông ta nhìn xuống chiếc áo thun trên người Lee. Rồi rất từ từ, đôi mắt đắm lệ của ông dờ dẫm dần.

Lee không biết phải nói gì. Câu người chết nói khiến hắn thất kinh: “Người mày vậy máu”. Quá chính xác! Miệng hắn mậm đắng. Lee gật đầu, nuốt khan. Mãi sau, hắn mới cất giọng khô khốc:

- Phải!

- Mày bị thương. Nhưng còn sống.

Thân hình dần nặng trĩu của ông trượt khỏi cánh tay yếu xiu của Lee và ngã lăn xuống đất.

Lee chết sững. Hắn lùi lại và chùi vội bàn tay vừa chạm vào người lạ.

Bây giờ, Wild mới đến quỳ một chân xuống nền đất trải sỏi cạnh nạn nhân. Lùi xa một khoảng cách an toàn, Lee xem anh vừa lằm bằm như linh mục làm lễ vừa vạch mi, chiếu đèn pin vào mắt nằm vừa nằm xuống.

- Được rồi. Giờ ta sẽ... giờ ta sẽ...

Wild lục lọi túi thuốc. Lee không biết anh định tìm gì.

Hắn lướt bàn tay bên trên những ngọn cỏ ướt sương đêm đang rũ xuống bên vệ đường. Cảm giác thật nhẹ nhàng, dễ chịu như thể có đàn côn trùng bò dưới tay nhồn nhột. Lee liếm những giọt sương dính trên da. Nó có vị ngon và dịu dịu. Theo trí tưởng tượng của hắn, đó là vị của các chùm tinh vân.

Wild lắc đầu, chùi tay vào vạt áo khoác:

- Lạy Chúa! Khủng khiếp quá. Thật đáng sợ. Tai nạn quá thảm khốc.

Lee nhìn người đàn ông nằm ngả đầu trong tư thế kỳ lạ bên vệ đường. Máu ông ta chảy thành vũng dưới đất. Chỗ Wild ngồi xổm khi nãy, cỏ rạp xuống. Giờ chúng đã vươn trở lại tầm cao trước đó. Chỉ sau một giờ nữa, nơi đây sẽ không còn dấu vết gì cho thấy họ có dừng lại. Lee lại ước giá họ cứ đi tiếp, giá họ đừng đi đường này. Tất cả chỉ tại Wild thôi.

- Anh có làm gì được không?

- Cậu bảo tôi làm gì?

- Làm sao tôi biết được. Giúp ông ta chẳng hạn. Anh là bác sĩ cơ mà. Ta dừng xe ở đây là do anh muốn thế. Nhớ không?

Wild thở dài:

- Quá trễ rồi. Họ đều tắt thở cả.
- Cả hai ư?
- Phải. Giá ta đến sớm hơn thì may ra.
- Thế còn bà kia? Hay anh cứu bà ấy đi? Còn nước còn tát mà.

Wild chỉ lắc đầu.

Trong thâm tâm, Lee đang rất hoảng loạn chỉ muốn nói ra cho bớt sợ nhưng hấn đành quay mặt đi. Bướm đêm cùng lũ côn trùng họ khác bay nháo nhác qua cột ánh sáng phát ra từ đèn pha của xe gặp nạn. Một cơn gió làm lá của khóm cây lẩn trong bóng tối bay xào xạc. Nếu trời không nổi gió, không gian tĩnh mịch sẽ như một khối chất rắn không lồ đông đặc đè xuống họ. Vị tanh của kim loại trong miệng Lee vẫn chưa tan hết. Chắc tại hấn sợ quá nên mới thế. Lee nhổ mạnh vào màn đêm. Hóa ra kinh hoàng và tuyệt vọng cũng có mùi vị riêng.

Wild đến bên hấn:

- Ông ta nói gì với cậu thế? Hai người quen nhau à?
- Không, không phải.
- Tôi tưởng ông ta biết cậu và vừa nhận ra cậu.

Lee lắc đầu quầy quậy:

- Không. Tôi không biết ông ta. Ông ấy sắp chết mà. Người đang hấp hối hay nói chuyện không đầu không cuối. Hoặc có thể ông ta nhận ra tôi từ lúc ở nhà nghỉ (Lee ngừng lại một thoáng). Lúc chiều, khoảng mấy tiếng trước tôi thấy họ lái xe rời nhà trọ. Họ có mang theo mấy con chó. Lúc xe chuyển bánh có mang theo mấy con chó ở hàng ghế sau.

Dù tỏ ra chưa tin lắm, nhưng Wild vẫn gật đầu. Lee lảng sang chuyện khác:

- Mấy con chó sao rồi?
- Cậu nói gì?
- Chó của họ ấy. Họ chở chó trong xe. Khi họ rời bãi xe, tôi có thấy mà. Hay ta thử tìm quanh xem có giúp được gì không? Chủ chết cả rồi, chúng sẽ ra sao?

Wild nhún vai, xoa mũi:

- Ai biết. Chắc chạy vào rừng. Tôi nghĩ chúng không sao đâu.

- Thật không?

-Ừ, chắc vậy. Chúng sẽ ăn thú có túi hoặc các thức khác có trong rừng rồi thành chó hoang. Có mấy con tất cả?

- Tôi thấy có ba con.

Họ cùng im lặng. Dù cố không nhìn người vừa trút hơi thở cuối cùng, nhưng thân hình đen đen nằm đó vẫn lớn vồn trong tầm mắt hắn. Lee run lên bần bật. Vì cần quần áo sạch và ấm áp, hắn đến bên khoang dừng hành lý đang mở toang phía sau xe của hai người bị nạn. Bên trong nặng mùi mốc và dầu nhớt. Dụng cụ sửa xe để bừa bộn cạnh một túi du lịch màu xanh đen. Đèn trong khoang vàng khè. Khi mở túi du lịch lục lọi, Lee biết Wild đang quắc mắt nhìn xoáy vào hắn. Đúng như hắn đoán, trong túi có quần áo đủ mặc suốt dịp cuối tuần và cả đồ dùng vệ sinh cá nhân. Hắn nhét súng vào túi áo rồi nhấc túi du lịch khỏi khoang xe, miệng gầm gừ cho bớt đau.

Wild đến sát lưng hắn:

- Cậu làm gì thế? Không lấy túi ấy được đâu. Theo tôi, cậu chó lấy nó làm gì.

Lee chỉ áo thun, quần Jeans dính đầy máu trên người hắn:

- Tôi cần ít quần áo.

Đang đứng đối diện nhau trên con đường vắng tanh, họ nghe tiếng rì rào ngày một rõ. Cả hai hoảng hốt nhìn nhau. Mặt Wild sáng dần lên như đồng xu sáng loáng bắt ánh đèn. Cặp mắt xanh nước biển mở lớn.

Cơn hoảng loạn đã thành quen thuộc dâng lên trong Lee:

- Chết thật!

Hơi từ miệng hắn tỏa ra không khí. Hắn nhìn Wild chỉ mong anh ta nhận ra rằng chỉ vì anh mà cả hai sắp lâm vào cảnh nguy khốn.

Đó là tiếng động cơ của một ô tô sắp đến gần.

8

Chiếc xe tiến đến gần hơn. Lee quay đầu nhìn lại quãng đường họ đã đi qua. Hắn kéo sát hai vạt áo khoác bằng da vào người. Chỗ bị thương đau như xé làm toàn thân hắn nhức nhối. Họ không còn đủ thời gian trở vào xe và bỏ đi. Gã Wild khôn kiếp làm họ kẹt lại đây. Hắn và Wild vội chạy dạt vào lề đường. Bất giác, Lee cố giấu khẩu súng bằng cách kéo nó áp sát đùi.

Thứ đầu tiên hắn thấy là ánh đèn pha ô tô sục sạo hàng cây ven đường ngày càng sáng quắc. Sau đó, chiếc xe vòng qua khúc cua, hết như xe họ mười phút trước. Đi kèm với động cơ xe gầm rú là ánh đèn pha cực mạnh. Không thể giờ tay cao che mắt, Lee quay mặt đi.

Xe mới tới thẳng kết, chạy chậm lại và từ từ dừng bánh bên lề đường. Bụi tóc lên, tiếng nhạc nhỏ để chịu vọng tới. Khi nhạc tắt khoảng mười giây, động cơ cũng tắt theo. Sự tĩnh mịch của cánh rừng rậm rạp gần như được trả về nguyên trạng nếu không có tiếng máy kêu o o thật nhỏ và tiếng phì phì của bộ phận làm mát. Ngón tay cái của Lee vuốt ve báng súng. Hắn im lặng chờ.

Cuối cùng, họ cũng nghe tiếng mở cửa xe. Tiếp đến là tiếng giày nghiêng trên sỏi pha lẫn tiếng thì thào, hay nói đúng hơn là tiếng người nói thật khẽ khàng. Lee cố nhìn xuyên qua ánh sáng chói gắt nhưng chẳng thấy gì vì mắt bị lóa. Hắn ròn rợn quay sang xác chết đang ở ngay cạnh hắn.

- Anh không sao đấy chứ?

Tiếng của một cô gái. Lại thêm tiếng mở cửa xe và tiếng xào xạo của gót giày giẫm trên sỏi.

Lee sợ rúm người khi thấy Wild bước lên gờ hai tay che ánh sáng làm lóa mắt, đoạn hát đầu về phía chiếc xe phía sau nói lớn:

- Ở đây vừa có tai nạn.

Hai người bước ra khỏi quang sáng. Một nam một nữ. Cả hai đều còn trẻ và nhanh nhẹn, như hai chú hươu sao. Họ mặc quần jeans, tóc bù xù trông như sinh viên đại học. Ít nhất cũng chưa phải cảnh sát. Cô gái nheo mắt nhìn Wild, sau đó chậm rãi quay sang Lee ngó đăm đăm. Hắn quan sát cô gái hướng ánh mắt chăm chú vào màn tối và hiểu cô ta đang tìm cách làm rõ tình huống đang diễn ra trước mắt.

Chợt cô mấp máy môi, rồi thở hắt hắt và đưa tay lên che đôi môi to son đỏ chót:

- Lạy Chúa tôi!

Thanh niên đi cùng nắm cánh tay cô:

- Ôi ghê quá! Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Hắn chưa kịp nói hoặc làm gì thì Wild đã bước lên đứng giữa hai người nọ và Lee. Anh phân trần rằng họ cũng vừa đến, rằng dù là bác sĩ nhưng giờ anh không kịp làm gì cả. Wild khuyên họ nên đi tiếp, còn anh và Lee sẽ chờ cảnh sát đến. Lời anh nói rất thuyết phục và phần lớn là đúng sự thật. Wild xua xua tay như muốn bảo họ nên đi ngay.

Cặp sinh viên căng thẳng quan sát người nằm đó. Ánh mắt họ vừa thất kinh vừa tò mò. Lúc Wild trình bày, Lee gật đầu xác nhận nhưng người hắn cứ lả đi, yếu dần. Cái lạnh châm chích khắp người hắn. Hắn tự nhủ cảnh chết chóc này đang hút hết sinh lực của hắn.

Cô gái nhú mày. Buông tay chàng thanh niên, cô ta đến bên Lee:

- Nhưng anh không sao chứ? Có phải anh cũng vừa bị đụng xe không? (Thấy Lee kéo vạt áo sát vào người bằng bàn tay dính máu, cô gái nhìn xuống ngang bụng hắn). Anh cũng bị thương à?

Không hiểu sao sự quan tâm của cô gái khiến Lee cảm động. Hắn chỉ muốn ngồi thụp xuống đường, chờ cảm giác mãn nguyện tràn về sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc. Tuy nhiên, hắn chỉ nói khẽ:

- Tôi không sao. Thật mà.

Wild lại bước dần lên. Vài sợi tóc của anh xõa ra, sáng bừng lên khi anh bước vào chỗ có ánh đèn pha.

- Chính tại tôi cũng vừa đến. Xe bị tai nạn mất tay lái, phóng ra lề đường. khi đến nơi, chúng tôi có muốn giúp cũng không kịp. Người trên xe đã... mất rồi. Lúc nào gặp thị trấn gần nhất, chúng tôi sẽ thông báo chuyện này. Chúng tôi sẽ gặp cớm, à quên, gặp cảnh sát để trình báo. Hai bạn khỏi phải lo.

Thanh niên nọ máy móc gật đầu, nhưng cô gái xăm xăm bước tới quỳ bên xác chết, tay vẫn bung miệng. Dù xa nhau vài mét, Lee vẫn ngửi thấy mùi dầu gội hương táo và cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể trần căng nhựa sống của cô gái trẻ. Hắn cố quay mặt đi chỗ khác. Anh chàng kia chột cao giọng:

- Khoan đã. Thế này không được. Hai anh không lục đồ người chết để hôi của đấy chứ? Sao nắp thùng xe lại mở? Túi đằng kia của ai thế?

Cô gái sững người quay phắt lại. Lee khẽ chửi bậy, toàn thân hắn tràn ngập một xúc cảm lạ lẫm chỉ có khi mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Hắn lập tức phản ứng và hồi hận ngay khi vừa động đậy một ngón tay: Lee bước lên giẫm mũi súng vào đầu cô gái:

- Đã bảo rồi không nghe. Tao đã nói cứ mặc kệ tụi tao kia mà.

Wild rên rỉ. Trong một giây, cô gái không hiểu chuyện gì nhưng sau đó, cô kêu lên khe

khẽ. Miệng chàng trai há hốc, kinh hoàng. Cô gái cố đứng dậy nhưng chỉ cúi lom khom, đầu rụt lại như thể muốn tàng hình. Hai bàn tay cô vẫy vẫy trước mặt như muốn cầu cứu thần bóng đêm.

Lee quan sát mọi chuyện như thể mình là người ngoài, như thể hồn hắn đã lìa khỏi xác. Hắn tưởng đâu toàn bộ chuyện này cũng giống một vụ tai nạn nữa ụp xuống đời hắn: trước cú va chạm mạnh, thời gian như chậm lại, phản ứng của những người trong cuộc từ từ như thể họ đang bơi trong vũng chất lỏng đang quánh lại. Dù biết thảm họa sẽ đến nhưng khi nó đến, người ta vẫn bàng hoàng. Thốt nhiên, hắn ảo tưởng rằng cơ thể hắn phồng lên, cao to lừng lững như người khổng lồ chắn ngang con lộ tối om. Lee tưởng tượng nếu để ý, hắn sẽ thông tỏ từng chiếc lá trên ngọn cây cách đó vài dặm, sẽ ngửi được mùi khói từ đống củi cháy từ lâu còn vương lại, và nghe được tiếng gió lao xao trong đám lá. Tiếng rên rỉ khản đặc của cô gái và tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực hắn nhỏ hẵn lại, chỉ bằng tiếng sâu gặm lá bằng hàm răng tí hon.

Đúng lúc đó, Wild chạy ra giữa đường, vẫy tay rồi rít:

- Kia Lee! Trời đất ơi! Cậu làm cái gì thế hả? cậu điên rồi.

Anh bước giật lùi, hai tay ra hiệu cho chàng sinh viên lui xuống. Cứ thế cho đến khi anh đến bên Lee. Cô gái khóc nức nở, miệng lầm bầm những âm thanh không rõ nghĩa. Toàn thân cô run lẩy bẩy. Wild nhỏ nhẹ:

- Lee à, đừng làm thế. Cậu này dở. Hâm bỏ xù (anh ghé sát hắn). Nghĩ kỹ đi. Hai ta đang trốn cảnh sát mà.

Lee trân trân ngó đôi môi Wild mấp máy. Hắn đang mải nghĩ không hiểu sao râu anh ta đôi màu và râu quanh miệng đen hơn chỗ khác. Chẳng lẽ nó bị ám khói thuốc. Nhưng Wild có hút thuốc đâu.

Chàng sinh viên vẫn thất kinh đứng đó. Trong cơn sợ hãi, cậu ta bất giác áp lòng bàn tay lên đầu như thể sẵn sàng chui xuống đất. Nước mắt cậu đầm đìa.

Wild tiếp tục nài nỉ:

- Thôi mà, Lee. Làm thế không được đâu. Xin cậu đấy.

Cô gái nọ bèn khẽ quay đầu lại, đủ cho Lee thấy khuôn mặt đầm lệ. Cô meo máo, mắt rung rung:

- Tôi van anh... Xin rủ lòng thương. Xin đừng bắn tôi. Đừng giết tôi. Tôi sẽ nhất nhất làm theo lời anh. Tôi lạy anh.

Lee nhìn xuống cô gái. Hắn nghe tiếng Wild thở hào hển bên tai. Áo khoác của hắn kêu sột soạt. Hắn lại muốn khóc. Không rõ hắn thương cô gái hay tủi thân nữa.

- Tại sao thế?

Cô sinh viên tiếp tục van xin bằng giọng lớn hơn như thể tin chắc cách này là chìa khóa cứu mạng cô:

- Tôi van anh. Xin anh. Lạy anh.

- Nhưng tại sao chứ? Tại sao mấy người dừng lại? Tại sao lại chọn đường này? Đây là hương lộ, có phải đường cao tốc đâu. Ở đây trống trơn, thậm chí chẳng có cảnh đẹp mà ngắm nữa. Con đường chết tiệt. Giờ thì nhìn xem mấy người bắt tôi làm gì đây! Tôi đã bảo mấy người cứ đi tiếp cơ mà.

Chàng sinh viên bước lên:

- Chúng tôi đang trên đường về nhà!

- Cái gì?

- Chỉ là chúng tôi đang định về nhà.

- Về nhà ư?

- Vâng. Để thăm bố mẹ.

Cô hòng Lee ghen lại:

- Hai người là anh em ruột à?

Chàng trai gật đầu. Con run rẩy của cô gái truyền qua khẩu súng, bò dọc cánh tay Lee, leo lên vai hắn và chui sâu vào cơ thể. Hắn nhìn cặp mắt long lanh, đầm nước mắt của cô. Giữa hai người tự nhiên thiết lập một tình cảm gắn bó. Có những thời điểm, con người ta hoàn toàn đổi khác. Họ thấy mến tiếng nói, ánh mắt của nhau và sẵn sàng giải bày những tâm tư thầm kín. Lee hoàn toàn tin cô gái khi nghe cô bảo sẽ làm bất cứ việc gì để tự cứu lấy mình.

Lee hát hàm về phía chàng trai:

- Lại đây. Nộp bằng lái xe đây (Cậu ta răm rắp nghe theo. Lee xem kỹ tấm bằng rồi nói bằng giọng hắn hy vọng là khá ôn tồn). Hai người chỉ cần lên xe, quay lại đúng đường cũ. Phải đi cho nhanh đây. Cứ đi thẳng, nghe chưa? Hai người càng đi xa chỗ này càng tốt. Ở đây không có chỗ cho các người. Nhưng nếu tôi mà biết hai người kể cho ai nghe chuyện hôm nay... tôi sẽ truy sát (Hắn cố moi óc nhớ câu đe dọa ghê gớm nhất hắn từng ‘sáng tác’). Tôi sẽ tìm giết bố mẹ các người, nghe rõ chưa đây? Hãy coi như hai người chưa đến đây bao giờ.

Chàng thanh niên gật lia lịa. Lee thôi không giáng súng vào mái tóc bạch kim của cô gái. Cô ta vẫn ngồi lom khom thêm vài giây rồi cuống cuống đứng dậy chạy về với anh trai. Giờ cô

mới dám khóc to. Hai người họ biến mất sau ánh đèn pha. Chiếc xe khởi động, lăn bánh trên lề đường trải sỏi và phóng vọt đi. Lee lắng nghe tiếng xe tắt dần cho tới khi không gian tĩnh lặng một lần nữa bủa vây họ.

Biết Wild đang trừng mắt nhìn mình nhưng Lee coi như không biết. Hắn quay mặt nhỏ bọt rồi xách túi lấy từ xe bị tai nạn, đoạn lảo đảo sang đường. Chiếc túi đập vào chân hắn theo từng bước chân. Quăng túi vào ghế sau của xe Wild xong, hắn chui lên ghế trước ngồi. Hoàn toàn đã trở thành tự động tính, hắn lập tức kiểm tra chiếc cặp tiền tắt nhiên chưa ai đụng tới. Tiền, tiền, tiền. Con đau như muốn kéo gập người hắn.

Mãi rồi, Wild cũng vào ngồi sau vô lăng:

- E rằng ta chẳng đi được đến đâu.

Nghe giọng nói, Lee biết anh rất thất vọng. Hắn nhìn thẳng phía trước. Wild đặt tay lên vô lăng, ngồi lặng đi giây lát rồi mới xoay chìa khóa, chậm chậm đưa xe ra mặt đường nhựa. Tuy nhiên, ngay tức khắc anh phải đạp phanh, thắng kết. Trên khoảng đường trống ngay trước mặt họ có sáu điểm sáng lơ lửng ở độ cao ngang ống chân. Chúng vốn là mắt gắn chặt vào ba thân hình béo tròn, phủ lông màu sẫm.

Ba con chó đứng ỳ ra, ngó họ lăm lăm. Tiếng gầm gừ của chúng bé đến nỗi lẫn vào tiếng động cơ xe. Dù chiếc xe sẵn sàng tông thẳng tới, chúng vẫn không nhúc nhích. Chẳng phải Wild hoặc Lee làm gì gây ác ý. Sự thù nghịch này xuất phát bởi sự suy xét bừa bãi của loài vật. Wild cho xe nhích dần về phía chúng. Lông các chú khuyển sáng bóng lên dưới ánh đèn. Chúng vẫn đứng yên. Xe nhích lên chút nữa. Thanh chắn phía trước đụng vào một trong ba thân hình chắc nịch. Đến lúc ấy chúng mới nhường đường và chỉ chừa khoảng trống đủ cho xe qua. Không muốn nhìn thẳng vào ba cặp mắt sáng quắc, Lee ngoảnh đi lúc xe đi ngang qua lũ chó.

Họ bỏ lại đàn chó bất động trên quăng đường vắng nằm giữa hai hàng cây rì rào. Lee châm thuốc mà hai tay run bần bật. Hắn phải kiềm chế lắm mới không ngoái đầu nhìn lại xem chúng có đuôi theo không. Thay vào đó, hắn xem những bảng chỉ đường phía trước và theo dõi sọc sơn trắng chia đôi con đường bị gầm xe dần ‘nuốt chửng’. Hắn đưa tay lên mũi ngửi mùi máu dính ở đó.

Họ cho xe chạy trong đêm. Quang cảnh miền quê hai bên đường ra sao và bên ngoài vàng sáng từ đèn pha có gì, họ không hề biết. Thảng hoặc họ mới thấy xe cộ. Hiếm hoi lắm mới có một chiếc xe tải chạy ngang qua. Nóc xe có gắn đèn trông như đám rước cao ngất ngầu. Không ai nói với nhau tiếng nào. Chẳng bao lâu sau, ai nấy đều đắm mình vào màn đêm lặng lẽ.

GGG

Khoảng trước bình minh, một thị trấn nhỏ vụt hiện trong bóng tối. Cũng như mọi thị trấn đồng bằng khác, nơi đây chỉ toàn nhà thấp có mái bằng cộng thêm một trường tiểu học

và vài mảnh cỏ đang vật lộn với thời tiết, thổ nhượng để tồn tại. Con đường chính của thị trấn khá rộng và tiêu điều. Hai bên đường chỉ có một sạp báo, một tiệm bán cá viên chiên ăn kèm khoai tây chiên, một tiệm thuốc và một nhà trọ.

Wild đậu xe trước nhà trọ đối diện ga xe lửa và thuê một phòng cho cả hai. Lee ngồi ủ rũ trong xe. Hắn kiệt sức và đang đau khủng khiếp. Qua cửa kính xe mờ mờ, hắn chỉ thấy thị trấn nhập nhòa trong buổi sớm mùa đông rét căm căm. Lúc trở lại xe, Wild đang nhét nốt miếng bánh ngọt cuối cùng vào cái miệng đầy râu. Vụn bánh rớt đầy ngực áo khoác của anh. Lee căng tai nghe tiếng Wild hết nhai nhóp nhép lại thở hổn hển.

Hắn quay sang nhìn anh:

- Tôi sắp chết phải không?

Đang bực mình vì bánh dính bết vào răng, Wild không trả lời. Mãi sau lúc ăn xong, anh mới liếm ngón tay, khởi động xe và quay sang hắn. Wild ợ rõ to. Lee ngửi thấy mùi thức ăn trong hơi thở của anh. Hương việt quất. Bao giờ bánh nướng xốp cũng có mùi trái này.

- Có một điều chẳng ai muốn nói ra, nhưng rất tiếc là ai rồi cũng phải chết. Riêng sự thật ấy, tôi biết rất rõ. Dù bị treo giấy phép hành nghề, tôi vẫn là bác sĩ, đúng không nào?

Lee chán nản. Hắn buộc phải hỏi một câu bông chóc trở nên rất quan trọng:

- Nhưng tại sao anh giúp tôi?

Wild nhặt nhanh mẫu bánh rơi trong lòng bỏ tọt vào miệng. Vừa nhấm nháp anh vừa nghĩ xem nên trả lời thế nào:

- Thực ra, cậu và tôi đang giúp nhau. Tại thời điểm này, tự nhận mình là công dân trung thực có lẽ tôi hơi to gan. Cậu hiểu tôi ý tôi chứ? Tốt nhất hãy coi cả hai ta đều có lý do để biến mất ít lâu.

Nghe xong, Lee suy nghĩ giây lát:

- Nhưng sao tôi phải tin anh chứ? Tôi có quen biết gì anh đâu?

- Thế cậu có tin người quen của cậu không?

Câu ấy nghe ‘xóc óc’ thật, nhưng Lee vẫn bật cười. Anh ta nói đúng. Đang đậu trên dây điện, một con chim kêu quang quác bỏ nhào xuống đường như hòn đá bị ném từ trên cao, rồi hối hả mổ vờ vờ của con ốc sên ngay trên mặt đường nhựa.

- Tôi vẫn không thể hiểu toàn bộ chuyện này.

Wild không trả lời, chỉ nhún vai rồi đưa xe vào bãi. Tắt máy xong, anh lau mũi bằng ống tay áo cáu bẩn. Thân hình anh quá kèn càng so với nội thất của chiếc xe nhỏ bé này. Ngồi cạnh anh, Lee cảm giác người hắn dần teo lại, sức sống từ từ cạn kiệt và gầy tọp đi. Hắn hỏi

lại:

- Anh nói lại xem mình đang đi đâu đây?

Nhưng lúc đó, Wild đã ra khỏi xe và đang mở khóa phòng trọ. Lee xách cặp táp đựng tiền đi theo anh.

Phòng họ thuê ám mùi thuốc lá mốc và mùi thuốc giặt thảm rở tiền. Nó cũng lưu lại mùi của người lạ từng ở đây. Khi còn bé và sau lúc cha mẹ tử nạn, người ta thường mang đồ ăn đến cho hai chị em hần. Nói chung, toàn những món ăn bình thường như thịt hầm hoặc bánh nướng. Tuy nhiên, vị của chúng chẳng ra sao, hoàn toàn không giống, cũng những món đó nhưng do chính tay mẹ hần nấu. Hai chị em hần ngồi trước đĩa bánh (đôi khi tận năm sáu chiếc) chỉ giương mắt nhìn chứ không sao nuốt nổi. Thế mới biết chỉ một chút khang khác cũng đủ gây nên chuyện. Wild giảng giải:

- Đáng ngại nhất về viên đạn của cậu là nhiễm trùng. Tôi chỉ biết không có cơ quan nội tạng chính nào thương tổn. Nhưng ta phải lau rửa vết thương một chút.

Lee không thích nghe cụm từ “viên đạn của cậu”. Nó khiến hần nghĩ đến một cục kim loại nham nhở, sứt sọc ngang nhiên chiếm chỗ tốt dưới khung xương sườn bên phải, nơi đáng lẽ dành cho các bộ phận cơ thể khác.

- Anh phải lấy nó ra cho tôi.

Wild đóng cửa, móc dây xích cẩn thận. Sau khi thử độ chắc chắn của cửa, anh quay sang Lee. Wild mở miệng định nói câu gì đó nhưng lại thôi. Sau rồi anh bảo:

- Ta sẽ đến nhà một người bạn. Tôi biết đường đi. Tôi biết ông ấy đã lâu. Không ai giỏi bằng ông ấy đâu. Rồi cậu sẽ khỏe thôi.

- Sao tự anh không làm luôn đi?

Wild lắc đầu:

- Không. Mà chớ có bắt tôi làm.

Lee đặt chiếc cặp lên một trong hai chiếc giường hẹp rồi ngồi ngay bên cạnh. Chiếc giường kêu kẹ kệt như muốn phản đối:

- Tôi phải thay quần áo đã. Máu dính đầy người đây này.

Vụng về cởi áo da xong, hần chùi tay vào quần jeans vốn đã rất bẩn. Mảnh áo thun đầm máu đã khô và cứng như bánh tráng. Ngủ hai bàn tay lem nhem, Lee ngượng ngáp:

- Chẳng biết máu ai nữa.

Wild gãi mặt, đằng hắng và giả giọng ồm ồm:

- “Tôi lộn trong vũng máu quá lâu đến độ tôi nên...” Mà không, “tôi có nên dừng lại? Quay lại cũng khó nhọc chẳng khác gì lộn tiếp”... đại loại thế!

- Cái gì thế?

- Ông già Shakespeare đấy mà. Nhà thơ ấy.

Lee nhìn quanh, lơ đãng gật đầu. Hắn chỉ chực xỉu, phải cố lắm mới nhìn rõ xung quanh. Trên tủ bày đồ sứ có chiếc đài thu thanh đặt cạnh bình nước bằng kim loại. Mặt bàn formica cạnh giường ngủ đầy những vết cháy xém nhỏ do người thuốc bất cẩn. Một chiếc xe tải đổ xích trong bãi đậu. Tiếng động cơ gục gặc giấy lát. Ngoài kia, trời sáng rõ. Ánh sáng chiếu vào phòng có màu trà sữa vàng nhạt. Hắn nhớ viên đạn đang nằm trong cơ thể: giờ hắn phải mang một phần của thế giới bên ngoài trong mình. Da Lee tái nhợt, cơ thể rệu rã. Bóng đèn mắc sát trần nhà kêu o o. Không hiểu thứ tai họa nào đang ập xuống đời mình. Chuyện vừa xảy đến có thể thay đổi tất cả, cũng có thể chẳng là gì hết. Hắn mở cặp táp: tiền vẫn còn nguyên đó. Hắn nhớ chị, nhớ hồi bé hắn hay ôm chầm lấy Claire, áp mặt vào bụng chị. Hắn nhớ cái mùi lạnh giá thường trực trong bếp nhà hắn. Vẫn mặc nguyên quần áo, hắn nằm cạnh chiếc cặp và chìm sâu vào giấc ngủ say, không mộng mị.

Lão Josef cho xe luôn lách trong dòng xe cộ và đến tòa chung cư có căn hộ của lão Stella lúc sáng sớm. Con đường trước nhà yên tĩnh lạ thường. Hiếm có khách bộ hành đi qua đây, còn xe cộ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lão đậu xe đối diện tòa nhà ba tầng màu xám và kiểm tra súng. Sau đó, lão vặn điều thuốc, ngồi hút trong xe. Mắt lão không bỏ bất cứ ai ra vào khu nhà. Chẳng có gì đặc biệt. Gió to lùa lá vàng rơi dưới đường thành đồng trước cửa chính. Lão soi gương, tự chỉnh đốn bề ngoài. Đêm trước, lão hầu như không ngủ, chỉ nằm trong phòng tối nghĩ xem nên làm gì tiếp. Giờ lão vừa vuốt mặt, vừa vuốt mái tóc đen cho gọn ghẽ. Hai mươi phút sau, lão sang đường.

Cầu thang yên tĩnh và tối mờ. Khi gõ cửa, nhà cần tìm, một phụ nữ ra mở cửa. Lạ thật! Mọi thông tin về Stella đều cho thấy lão sống một mình, không có bạn bè hay người thân nào ở thành phố này.

- Xin lỗi đây! Chắc tôi nhầm nhà. Tôi tưởng sẽ gặp người khác...

Mụ ta đổi tư thế đứng. Người này còn trẻ, tóc vàng cắt ngắn và khoảng ba mươi lăm tuổi. Cửa mở hé hé chỉ để lộ nửa khuôn mặt người mở cửa:

- Tôi cũng đang chờ người khác.

Lão lấp bắp, nhìn quanh hành lang mốc meo, đoạn giật cổ tay áo xuống:

- Hay nhà kế bên nhì? Xin lỗi, tôi tìm ông Stella.

Có tiếng nói chuyện và đi lại vọng ra từ trong căn hộ, cộng thêm mùi nấu nướng thơm lừng. Mụ tóc vàng khẽ hát hàm:

- Thế sao?

Lão thâm tính đến chuyện kê bàn chân vào khe cửa để ngăn mụ đóng sập cánh cửa lại:

- Nhà ông ấy đây phải không?

Mụ hình mũi rồi lia mắt thật chậm từ đầu đến chân lão. Sau khi ngoái đầu ra sau quan sát lối đi từ cửa vào nhà, mụ ghé sát lão hơn một chút rồi hạ thấp giọng:

- Này, lão muốn gì thì đã có rồi. Giờ biến đi cho khuất mắt.

Lão Josef rít mạnh không khí qua kẽ răng vàng. Dù lão cố nhìn qua vai mụ xem trong nhà có gì nhưng không kết quả.

- Tôi không đến tìm cô. Tôi muốn gặp lão Stella, được chứ? Giờ lão có nhà phải không? Tôi muốn lấy lại tiền.

- Không được đâu, lão già.
- Thế có nghĩa đây là nhà Stella?
- Đã bảo không được mà lại.

Mụ định đóng cửa ngay. Vừa tìm súng trong túi áo khoác, lão vừa sấn lên nhét một bàn chân vào khe cửa, bụng bảo dạ: “Con ranh, rồi biết tay ông”.

Mụ kia thọc khẩu súng ngắn vào bụng lão:

- Đứng im. Tao đã bắn thằng kia và mày cũng sẽ ăn đạn của tao, lão khốt ẹ. Mày đừng hòng vào được nhà này.

- Mày bắn thằng Lee ư?

Mụ nhún vai:

- Hóa ra tên hấn là thế. Ừ đấy. Cứ cho là tao không cố ý nhưng nếu mày không cẩn thận, tao cũng sẽ bóp cò. Tao không sợ mày như mày tưởng đâu.

- Mày bắn chết nó rồi à?

Mụ nhún vai:

- Không hấn. Mà cũng có thể hấn về châu ông vải rồi thật.

Lão hơi cúi để nhìn mụ cho rõ. Ở hàng mi trên của đôi mắt xanh lục, mascara đọng thành cục nhỏ. Lão thầm nghĩ: giờ này đã nấu nướng e quá sớm. Lão đoán món thịt nướng, vài món rau và rượu vang sẽ thành một bữa ngon nhờ dầu bếp khéo. Hình như đây là bữa cơm sum họp vì có tiếng bát đĩa lanh canh rộn ràng. Một chân chèn cửa, lão Josef cứ đứng ỳ ra đó. Mụ đàn bà nói khể vì không muốn người trong nhà nghe thấy:

- Tụi tao không muốn loại người như mày lảng vảng ở đây. Mày gây chuyện thế đã quá đủ. Mày cho ba tao vay tiền dù biết thế nào ông ấy cũng nướng vào trò cá cược. Đồ tham lam, bắt chẹt người khác.

Lão phân vân không biết mụ có định bắn lão thật hay không. Súng của lão chưa sẵn sàng. Nếu bị trúng đạn ở tuổi này, lão chỉ có nước chết. Còn nữa, chưa chắc lão đã kịp bóp cò trước mụ. Máu chạy rần rật trong người lão, túa đến mọi mao mạch nhỏ dưới da. Hình xăm như đang oằn mình, đòi thoát ra khỏi cổ tay. Dù mãi đoán trước tình huống trước mắt, lão vẫn nhẹ lòng khi biết Lee biệt tăm là do bị thương, không giống nhận định vội vàng của gã.

- Thế còn tiền? Trả tao tiền đây. Tao cho vay, không cho không. Tao không cần biết ông già mày dùng tiền ấy làm gì.

Mụ kia đá mạnh vào bàn chân lão hồng hất nó khỏi khe cửa:

- Nói với mày cũng bằng thừa. Tiền trả rồi, cứ đòi mãi. Tao đưa tiền cho thằng bạn mặt búng ra sữa của mày rồi thả cả người lẫn tiền xuống đường rồi.

- Cái gì? Ở đâu?

- Ở ngoại ô ấy. Ba tao biết chỗ đó. Nhà Sylvia (mụ cười khoe hai hàm răng đều tăm tắp). Quăng hẳn cùng túi tiền xuống đường.

- Sao mày tàn nhẫn thế hả?

- Nghe đây. Đừng xó rớ lại gần người nhà tao. Mày muốn gì có nấy rồi, giờ để tụi tao yên. Đừng bén mảng đến đây. Mày muốn đòi nợ, tụi tao trả hết rồi đấy.

- Mày quăng Lee xuống đường cùng với tiền trả nợ à?

- Phải.

Có người trong nhà nói gì đó. Một gã từ lối đi tối phía sau đến sát lưng mụ:

- Có chuyện gì thế? Không phải Carlo hả con?

Không rời mắt khỏi lão Josef, mụ kia bảo:

- Vào nhà đi ba.

Lão Stella bùng mặt:

- Trời ơi!

- Ba vào đi. Ông này sắp đi rồi. Cứ để con giải quyết.

Vừa chửi thề bằng ngôn ngữ lạ, lão Stella vừa giơ hai tay lên trời như bà già la lối. Lão Do Thái đáng ghét. Tít trong nhà có tiếng hò hét vọng ra. Có thằng bé lên ba lồm chồm chạy ra hành lang. Lão Stella chặn cháu lại và bế thốc nó lên.

Đèn bật sáng. Sau đó, một bà già đi ra đòi bế cháu. Bà ta đi tập tễnh. Tiếp theo đó, người nhà xúm xít bên trong, liếc nhìn nhau thì thào:

- Ai ngoài cửa thế nhỉ?

Lão Josef không biết nhìn vào đâu. Lão nghĩ thầm: “Cứ bắn luôn con mắt dạy này. Bóp cò rồi chạy thật nhanh. Có khôn thì bắn thẳng mặt nó”. Dù đang nhìn qua vai mụ, lão biết mụ đang nhìn lão chăm chú. Mụ nuốt khan trước khi nói:

- Bắn tao ở đây, mày không bao giờ thoát tội đâu.

Quả đúng lời mù, vừa lúc ấy có tiếng nhiều người vào cửa chính và lên cầu thang. Kế đến là tiếng cười vang, tiếng túi mua hàng sột soạt.

Lão đứng yên, nhìn mù đủ lâu để con ranh ấy biết rằng: nếu muốn lão vẫn sẽ ra tay, không cần biết hậu quả; rằng hôm nay nó gặp may nên lão mới tha chết cho; rằng thể nào lão cũng còn quay lại tìm nó. Xong, lão hạ súng xuống và rút chân về. Mụ đàn bà có mái tóc vàng nháy mắt với lão rồi sập mạnh cửa. Có tiếng cài dây xích lách cách. Điên tiết, lão đá mạnh cánh cửa trước khi quay gót, lẹ làng xuống cầu thang, tới con phố lòng lõng gió.

Ra đến ngoài, lão rảo bước thật nhanh và hút thuốc như tàu hỏa nhả khói. Lá vàng khô giòn bay cuồn cuộn theo gió xoáy và quần chân lão như đám xương chim khô. Chui vào bộ điện thoại công cộng, lão tìm số của bà Sylvia trong sổ điện thoại riêng và nhắc ống nghe lên quay số. Ít nhất thì bà ta có khả năng giúp được lão. Nếu con ranh tóc vàng nói thật, chắc Lee đang ở chỗ bà. Tiền cũng ở đó luôn.

Nhưng lão chẳng nghe được gì. Chỉ có âm thanh trầm đục cho thấy đường giây bị đứt. Cái máy 'nuốt xu' không trả cho lão. Lão ném điều thuốc xuống đất, lấy ngón chân di mạnh. Bộ điện thoại tứ bề là kính này đầy mùi xú uế. Chỗ nào mềnh kim loại thì lạnh ngắt. Lão lại quay số tiếp cầu may nhưng kết quả vẫn như trước. Khốn kiếp! Chẳng được gì cả. Chẳng có gì hữu ích hết! Chưa hết, con mắt dạy ban nãy còn nháy mắt nữa chứ! Con ranh dám nháy mắt với lão!

Lão dậm chân đứng cho vững rồi tức tốc đập ống nghe bằng nhựa đen lia lịa vào hõm gác ống nghe, vào vòng tròn có vòng quay số khiến nó kêu lanh canh vô vọng sau mỗi lần vung tay của lão, vào hai góc lượn tròn của giá bằng sắt để cuốn danh bạ. Lão đập mãi cho đến khi trong tay chỉ còn một nắm mảnh vỡ bằng nhựa và búi dây nhợ lằng nhằng. Một đôi trai gái co ro vì lạnh vội vã đi ngang qua. Họ ngoảnh mặt đi, không dám nhìn lão. Lão có hết sức giật tung dây điện thoại nhưng nó dai chẳng kém gân bò già. Hồi còn trẻ, lão nâng đủ loại tạ to, đánh bất tỉnh đám đàn ông nặng ký hơn lão nhiều, đồng thời đủ sức cướp hầu như mọi thứ từ tay bất cứ ai. Lúc bé tí, lão đã nhổ bật góc bụi hồng khỏi nền đất cứng chỉ bằng một tay và được bố lão vỗ tay tán thưởng. Vậy mà bây giờ, trong trạm điện thoại nhỏ xíu này, lão đành chịu thua mẩu dây điện thoại sau khi vô vọng giật mạnh lần cuối và đẩy cửa bước ra. Đi linh tinh, nói lằng nhằng mãi chán lắm rồi.

Lão Josef đậu xe bên này đường, đối diện với nhà nghỉ của bà Sylvia. *“Phòng ốc xinh xắn, gọn gàng. Giá rẻ. Sạch sẽ. Hầu hết các phòng đều có tivi. Hiện có phòng trống”*. Tấm biển quảng cáo không đã động đến chuyện không có công viên hay quang cảnh đẹp. Tất nhiên là nếu người ta không kể đến con lộ phía trước và bãi đậu xe phía sau.

Nhà nghỉ Parkview này không khác nhà tù: hầu hết khách trọ lão quen ở giai đoạn chuyển tiếp trong nghề nghiệp. Mang tiếng là nhà nghỉ nhưng thực ra cơ ngơi này của bà Sylvia có lắm chức năng: vừa là nhà, vừa là nơi con nghiện đến vã thuốc, vừa là nhà thổ. Người đảng hoàng lạc bước đến tìm phòng thường bị cương quyết từ chối: *“Xin lỗi! Hôm nay không có phòng trống”*. Ấy thế mà lại tốt cho họ.

Lão gãi cằm, nhặt sợi vải dính trên bộ đồ đã sờn, bụng phân vân không biết có thực Lee định bỏ trốn, đúng như tiên đoán của gã Marcel chẳng. Ngày xưa, có lần chính lão cũng định bỏ nghề. Lão mơ đến một công việc đảng hoàng, đóng thuế đầy đủ, tối được nhàn tản nghe tường thuật bóng đá trên đài phát thanh. Lão muốn làm người lương thiện, ký ngân phiếu như người ta và luôn nhớ lấy đồ giặt khô vào tối thứ sáu. Nhưng lúc ấy lão biết làm gì kiếm sống? Lão đã sống đời du đãng quá lâu đủ để nó biến thành định mệnh, không thể thay đổi. Chắc chắn tương lai cũng chỉ là một phiên bản giống hệt quá khứ. Vào thời điểm ấy, lão muốn đổi nghề thì đã quá muộn. Lão không hiểu tại sao nhóc tì Lee lại phải chạy trốn. Lão bâng quơ nghĩ tới khả năng phải giết Lee. Tim lão bắt chợt nhói đau.

Rít mạnh qua kẽ răng bites vàng, lão nhìn theo chiếc xe cứu thương làm lủi trong dòng xe cộ, trông như con cá mập rình mồi. Lão chạm vào nút áo khoác trong một động tác gần như cầu nguyện để vững tin rằng người kế tiếp nằm trong xe ấy không phải lão. Đó chỉ là một trong số vô vàn biểu hiện mê tín được thừa hưởng từ bà dì của lão.

Lão mới gặp Lee cách đây vài tháng. Thằng nhóc vừa ở khám ra. Lão nghe nói về hấn qua mạng lưới tin vỉa hè. Chuyện đồn đại về người này người nọ đời nào cũng có. Tuy nhiên, Lee có vẻ ‘được’, lại có năng lực. Không hiểu vì lý do gì mà hấn giết bạn cùng xà lim, tuy nhiên không bị quản giáo phát hiện. Lão bắt đầu dụ dỗ hấn. Lão đãi hấn rượu ngon, đưa hấn đi giải trí, vẽ nên bức tranh cuộc đời phè phỡn trên đồng tiền, công việc không gò bó, không phải theo vết xe đổ của đám dân ngoại ô đầu tắt mặt tối. Khi nghe lão kể về Lee, gã Marcel gật gù: *“Dùng người như hấn là thượng sách đấy”*. Chẳng phải chuyện Lee giết người gây ấn tượng mạnh. Chính cách hấn làm mới đáng nói. Tuyên mộ được người như hấn quá hay rồi.

Tin chắc hấn sẵn sàng nhận việc, lão đưa Lee ra mắt Marcel. Gã đặt tay lên đầu gói thằng nhóc và nói hấn sẽ có tiền đồ. Nghe giống như hứa hẹn vậy. Gã nói với mọi tên du đãng đến ‘đầu quân’ như thế, không riêng gì Lee. Trong thâm tâm, lão chỉ muốn bảo bọc thằng bé, đưa nó ra khỏi chốn hang hùm miện sói, khuyên nó tìm công việc đảng hoàng

và quên tiết chuyện vừa rồi. Nhưng Lee đã nhún vai, nhận lời ngay tắp lự. Thế là xong! Một sự nghiệp vừa được quyết định sau cái nhún vai băng quơ.

Kế đến, gã Marcel giao cho Lee vài việc nhỏ nhỏ, chẳng hạn đi thu các khoản tiền ít ỏi và chịu sai vặt. Không có gì phức tạp. Đáng lẽ vụ Stella cũng đơn giản: xử lý lão già sống một mình có bọc tiền giấu đâu đó trong nhà. Tuy số tiền không nhiều, nhưng suy cho cùng đó là ‘phi vụ’ ra tám ra miếng đầu tiên của Lee. Nói chung, chỉ dạy cho lão già Do Thái một bài học và nhớ không để lão la làng. Lão Josef lãnh công việc phải đi tới đi lui nhiều, nghe ngóng đầu này đầu kia, chuẩn bị cho Lee hành sự. Lần này, Lee tự làm tự chịu trách nhiệm nên tự hấn cũng phải chuẩn bị kỹ. Chắc thằng nhỏ không thể làm rối tinh mọi chuyện, gây hậu quả quá nghiêm trọng đâu nhỉ? Tuy nhiên, nếu nghĩ nó có thể chạy thoát, thì Lee ơi, mày nhầm to rồi con ạ!

Quầy tiếp tân của nhà nghỉ hôi rình mùi xịt phòng, loại không mấy ai còn chuộng. Trong góc phòng, một cái cây đứng ủ rũ. Từ căn phòng ngay phía sau quầy phát ra tiếng tivi lí nhí, kèm theo ánh sáng xám nháy liên tục và tiếng cười của mấy bọm nhậu say mềm. Tám thảm màu cam nổi từ giữa cửa chính đến quầy có một đường mòn xơ sợi thảm chạy ở giữa. Lúc đi trên đó, lão Josef nghĩ đến những đôi giày đã giẫm lên đúng dấu vết của những đôi giày trước để lại và giờ đến lượt lão đóng góp phần mình vào lịch sử của vật dụng cũ kỹ này. Vừa đập tay vào chiếc chuông trên quầy tiếp tân, lão đã nghe tiếng người đi lại rất gần đâu đó phía sau quầy. Tiếp theo có người nói lao xao.

Từ lối đi tới, bà Sylvia hiện ra. Làn da bà trắng bệch như bụng cá. Tật mắt lác của bà đã thành mãn tính. Đôi môi bà chủ nhà trọ mím chặt, giống hệt lối vào đã được hàn kín của một lăng mộ: khuôn mặt bà. Đến bên quầy, bà Sylvia úp bàn tay gầy guộc nhưng còn dẻo dai lên mặt bàn dán formica. Từ người bà thoảng bay mùi phấn son rẻ tiền. Giọng nói của bà đầy ngờ vực:

- Tôi nghe đây ạ.

- Kìa Sylvia. Tôi, Josef đây mà.

Sau một giây soi mói nhìn khách, nét mặt chủ nhà giãn ra đôi chút. Bà hất món tóc nhuộm xõa xuống trán.

- Ông Josef đây à? Trời đất, lâu lắm rồi không gặp. Đáng lẽ tôi phải nhận ra ông ngay mới phải vì ông vẫn mặc bộ vét cũ. Ông già đi rồi đấy. Hồi này ông đi đâu thế?

- Ôi dào. Thì bà cũng biết rồi đấy, tôi nay đây mai đó. Hết lên voi lại xuống chó ấy mà.

- Nay lão di gan già, cuộc sống vẫn ổn chứ?

- Ổn. Tôi sống tốt. Còn bà?

- Không có gì đáng phàn nàn. Nói thực nhé, đáng lý tôi có quyền bất mãn nhưng ai thèm nghe bà già này chứ.

Lão Josef ghé sát chủ nhà, tỏ ý có điều muốn nói. Lão không muốn nường thời gian vào trò giao tiếp nhạt như nước ốc này, nhưng khổ nỗi lắm khi bà ta cần tính khí dịu xuống trước khi vào việc chính. Và lại, sau khi chạm mặt con ranh ở nhà Stella, trao đổi vài câu vô thưởng vô phạt cũng khiến lão nhẹ nhõm hơn. Lão cố nặn một nụ cười:

- Có tôi nghe.
- Phải, phải. Nhưng ông có thực lòng cảm thông không?

Lão đứng thẳng dậy:

- Chắc không. Nhưng có thể vì thế bà thấy thoải mái hơn.
- Trời đất! Ông coi làm người khác thoải mái là công việc của mình từ khi nào thế?
- Lâu rồi ta không gặp nhau. Nhiều thứ thay đổi lắm.
- Đúng là thay đổi không khó. Chỉ tội người ta không làm. Ít nhất thì kiếp này tôi chưa thấy. Hy vọng có ở kiếp sau. Người như hai ta vẫn cứ thế thôi ông ạ. Chỉ nước chảy bèo trôi mà thôi.

Ánh mắt họ gặp nhau một thoáng rồi cả hai cùng nhìn lảng đi ngay. Họ ngượng vì vô tình cùng chia sẻ mảnh sự thật con con ấy. Sau khi cất tiếng ho khản đặc, bà Sylvia đưa cục khăn giấy ẩm lúc nào cũng vo tròn trong tay lên chấm nhẹ vào đôi môi tô son. Bà nhìn lão từ đầu đến chân:

- Mà này, ông tìm tôi có việc việc gì thế? Tôi không thấy ông mang hành lý.
- Tôi đang tìm một người.
- Thế sao?
- Một thanh niên tên Lee.

Bà chủ nhà trọ Parkview gạt đầu, chậm rãi châm thuốc. Động tác quá chậm so với bình thường. Toàn thân bà như căng phồng lên nhờ lượng khói thuốc vừa rít vào. Lão Josef cố giữ bình tĩnh:

- Bà có thấy hán không? Hán có ở đây không?
- Trông hán thế nào?

Lão cố làm như chuyện không có gì quan trọng:

- Trẻ. Tóc đen. Gày đét. Có thể bị thương đầu đó.
- À.

- Bà biết hẩn ư? Hẩn ở phòng nào? Thằng đó cầm theo đồ đạc của tôi.
- Không. Hẩn đi rồi. Vừa trả phòng đêm qua.
- Đi rồi ư? Bà vừa nói gì? Mà đi đâu mới được?
- Tôi không biết. Hẩn đi với bạn.

Tay phe phẩy điều thuốc, bà nhổ mạnh sợi thuốc lá dính trong miệng. Dứt tràng ho như xé phổi vào nắm tay che miệng, bà vỗ vỗ vào bộ ngực phẳng lì và cố cười gượng, đoạn đổi thế đứng. Rõ là bà ta biết nhiều hơn thế.

- Hẩn có chảy máu không? Bị thương có nặng lắm không?

Chủ nhà lại rút một hơi thuốc dài, làm vẻ mặt như muốn nói: “Có nhớ tôi cũng không biết”.

- Thế hẩn đi với ai?
- Chịu. Một tay cao lớn. Trông như con gấu ấy. Có khi ông cũng quen tên lang băm ấy...
- Lang băm à? Hẩn là tay nào nhỉ?

Lại một cái nhún vai quá điệu bộ, hoàn toàn mất tự nhiên:

- Chịu. Giờ bảo tôi nhớ tên hẩn chắc khó đấy. Hẩn từng lên báo vì tòa gọi không đến. Nghiện xì ke mà.

Lão Josef đưa mu bàn tay lên quẹt miệng, vô tình hít vào chút ‘hương vị’ của chính mình:

- Đêm qua đã trả phòng rồi à? Lúc mấy giờ? Bà có biết họ đi đâu không? Còn biết thêm gì nữa thì nói tôi nghe đi!

Bà Sylvia thiếu não lắc đầu:

- Nhớ làm sao được. Muốn tôi bói lá trà xem giờ hẩn ở đâu không?

Nói xong, bà ta lại rút thuốc thật mạnh.

- Thế hẩn không nói đích đến à?
- Tôi không hỏi khách chuyện ấy.
- Nó đi ô tô ư?
- Phải. Tôi nghĩ thế. Của tay bác sĩ. Xe với cô trông phát khiếp.

- Chắc đến bệnh viện nhỉ?

- Không hiểu sao tôi không nghĩ đến khả năng ấy.

Lão Josef sốt ruột giật mạnh cổ tay áo. Đàn bà mắc chứng quái quỷ gì mà cứ hay nói vòng vo? Xoay người một chút, lão quan sát dòng xe cộ ồn ào ngoài cửa. Kia là hai gã mặc đồ vét trông có vẻ đắt tiền đang đứng nói chuyện cạnh chiếc xế hộp mới tinh màu xanh dương. Gã lùn hơn vừa chạm tay gã kia, cổ phân trần. Hình như họ là đại lý nhà đất thì phải. Bọn trí thức khốn kiếp. Lão tự hỏi loại người như họ hay nói về chuyện gì. Nhưng biết đâu họ chỉ là bạn cũng nên.

Lão lại nghe thấy giọng khản đặc khó nghe của chủ nhà:

- Chắc ông nên biết chuyện này. Nhìn bạn ông không khỏe lắm đâu.

Bà giúi mẩu thuốc lá vào chiếc gạt tàn đầy ứ hự, nhưng nó vẫn ngang nhiên cháy tiếp giữa đám 'bạn bè' gãy dập nằm chồng queo và đẩy lên trời làn khói trắng mỏng. Bà Sylvia vượt mặt trước chiếc váy hoa bạc màu khiến đám nữ trang kêu leng keng và chạy lên chạy xuống trên cánh tay.

Lão Josef quay sang trực diện với bà chủ nhà trọ. Vừa thở dài, lão vừa rề rà chuẩn bị vắn thuốc cốt để câu giờ. Thốt nhiên, lão mệt mỏi rũ rùi. Hôm nay chẳng được việc gì ra hồn. Lão cần một thứ và cho đến giờ, chỉ có bà Sylvia là manh mối duy nhất dẫn đến điều gã muốn:

- Thôi đi bà ơi. Mình quen nhau quá lâu rồi. Tôi với bà biết nhau quá mà. Cùng là chỗ thân tình, nói lòng vòng chỉ cho mệt. Thực lòng tôi không muốn động đến bà làm gì...

- Này, này. Chớ dọa tôi nhé! Bây giờ lại càng không nên.

Dù đã châm thuốc, có tập trung vào nó nhưng lão vẫn đoán già đoán non xem hai gã đại lý địa ốc đã vẫn còn ngoài đường hay đã đi rồi.

Chủ nhà hít thật sâu như định nói điều gì. Tuy nhiên, bà hết mân mê mặt nhẫn kim cương rồi lại luồn tay vuốt mớ tóc khô giòn. Marcel có lần bảo sau khi Sylvia chết, tóc bà có thể tái sử dụng được, hoặc đem nhồi nệm. Bất ngờ, bà ta toét miệng cười, để lộ hàm răng nhọn hoắt như lưỡi cưa:

- Ông còn nhớ Sammy không?... Thành cha đi với Sammy đêm ấy... hần tên gì nhỉ? Larry hay Leonel nhỉ? Tên gì ông nhớ không?

- Leon.

- À, phải. Leon. Tưởng tụi mình tiêu tụi rồi chứ. Có ai ngờ.

Lão thở dài:

- Không ai ngờ thật.
- Gã đó làm tôi sợ muốn chết. Có trời biết cái xác nằm trong thùng xe bao lâu.
- Hai tuần.
- Hai tuần cơ à? Kinh quá.
- Ấy là báo đăng thế.
- Thật không sao tả nổi mùi thối từ cái xác ấy.
- Có gì đâu. Cứ tả là mùi xác người chết sau hai tuần.
- Đựng trong hộp xe kín mít.
- À phải.

Bà lắc đầu:

- Giữa mùa hè nữa chứ. Trời ả, lần đó thật hú hồn hú vía. Tôi cứ tưởng nhà nghỉ này hết làm ăn nổi. Tất nhiên, sau này không đến nỗi thảm như vậy, nhưng nói chung là... Mà này, sau đó hấn ra sao?

- Bà hỏi gã Leon ấy à?
- Vâng. Người ta có hành hình hấn không?
- Nước mình không có luật hành hình phạm nhân, bà Sylvia ạ.
- À phải. Đương nhiên rồi. Văn minh quá mà.
- Nhưng tôi nghe nói hấn chết rồi. Sammy cũng vậy.

Chủ nhà ngấm nghĩa mu bàn tay chẳng chịt gân xanh:

- Không chết thì cũng tù rục xương.
- Phải.

Cả chủ lẫn khách đều im lặng gần một phút đồng hồ. Vừa gỡ dây thánh giá trên cổ tay, lão Josef phân vân không biết nên làm gì tiếp. Bà Sylvia xoa xoa ngực, ngay vị trí quả tim. Bàn tay bà như dụng cụ gấn mô tơ, vừa xoa vừa ép chặt lồng ngực. Trông bà như đang hì hụi gia công một mặt hàng nào đó. Mãi sau, bà mới nghỉ tay, xoa xoa mặt bàn ép formica trước mặt:

- Sao ông không tha cho hấn? Mở đường sống làm phúc cho hấn chẳng hạn.

Lão Josef chỉnh sửa cổ tay áo. Trời lạnh quá chừng. Một mẩu thuốc trong gạt tàn bốc cháy khiến cả đồng mẩu thuốc bốc mùi khét lẹt. Lão thở dài:

- Chúng tôi đã làm thế rồi. Tạo điều kiện cho hắn để rồi thằng mất dạy ấy chạy trốn, mang theo thứ không phải của hắn. Khổ nỗi nếu không lấy lại đồ, tôi cũng sống dở chết dở như nó mà thôi. Bà cũng biết đấy, già đầu như tôi còn mắc sai lầm thì chỉ có nước chết.

Im lặng quan sát bà già luôn kín như bưng giấy lát, lão nhòai người trên quầy ghé sát mặt bà:

- Hắn không cho bà thứ gì sao? Chẳng lẽ hắn lại không đưa tiền cho bà? Nên nhớ tiền đó không phải của hắn nên không thể cho ai được.

Bà Sylvia khịt mũi:

- Không. Tất nhiên là không rồi. Chuyện không như ông vừa nói đâu. Hắn trẻ người non dạ nên mới trái ý ông thôi.

Lão vuốt tóc:

- Bà có vẻ... biết dùng từ gì nhỉ... liêm chính quá nhỉ?

Chủ nhà thở dài:

- Hai người họ trả phòng đêm qua. Lúc đêm khuya. Tôi không biết họ đi đâu. Ông cũng biết chúng tôi không bao giờ hỏi khách chuyện đó. Đêm hôm kia, người ta quăng thằng Lee xuống đây. Tôi thấy hắn với cặp táp ở cửa trước...

- Có cặp táp à?

- Vâng.

- Cặp đựng gì?

- Nào tôi có biết. Theo tôi chắc là *quần áo*. Phải nói hắn thân tàn ma dại mới đúng. Tôi phải vớt chần mền của hắn vì dính đầy máu. Tiện đây tôi cũng nói luôn: tôi ớn mấy thứ đó lắm. Hắn bị trúng đạn vào bụng. Ở đây từng có khách trọ bị đâm vào bụng và chảy máu nhiều giống hệt hắn. Ông chắc biết quá, phải không? Mà thôi. Chuyện chỉ có thế. Thôi chào ông nhé. À quên... còn chuyện này chắc ông muốn nghe. Quá nửa đêm hôm qua có hai thanh niên một trai một gái đến đây tìm phòng. Con bé cứ lẩn lộn, khóc lóc om sòm, đồ mãi không nín...

Bà ngừng lời. Lão Josef dán mắt xem bà lấy điều thuốc bạc hà trong bao, đưa lên đôi môi bóng nhẫy, châm lửa, rít mạnh, chờ cảm giác lâng lâng tới rồi phẩy que diêm cho tắt hắn trước khi ném vào gạt tàn. Xong xuôi, bà mới nói tiếp về rất đặc ý:

- Hình như hai đứa nó dùng xe giữa đường và chứng kiến hậu quả một vụ đụng xe. Chắc

là tai nạn. Chúng kẻ trên đường có hai gã lạ mặt. Một gã giở khẩu súng ngắn vào đầu con bé, dọa sẽ giết nếu chúng không trở vào xe, quay về theo đường cũ. Gã còn cấm chúng không được hé môi với ai. Trên đường có sẵn một xác chết rồi. Ghê quá. Nghe mô tả thì đúng là Lee và Wild.

- Wild nào? Có phải tên tay bác sĩ không?

- À phải. Kể đến đây tôi mới nhớ Wild là tên anh ta.

- Chúng còn đây không?

- Ông hỏi đôi trai gái kia ư? Không. Tất nhiên chúng đi rồi. Ông tưởng chỗ tôi giống nhà nghỉ bình thường chắc?

Vừa dứt lời, bà ho rũ rượi.

- Chính xác thì tai nạn xảy ra ở đâu?

- Một quá đi mất. Ở Reflux. Cũng trên đường này cách đây ba mươi dặm về phía tây.

- Dưới bình nguyên ư?

- Hình như thế.

- Bà chỉ biết có thể thôi à?

- Phải. Tôi chỉ biết có bấy nhiêu. Tôi kể không thiếu một chi tiết nhỏ. (Bà lại vuốt vuốt ngực). Thế chuyện thế nào? Hẳn lấy cái gì thế?

- Tiền.

- Thật không?

- Thật.

- Nếu hẳn có tiền, tôi không hiểu hẳn ở đây làm gì. Theo tôi, tiền sẽ giúp hẳn tìm chỗ an toàn hơn, sạch sẽ hơn đây nhiều.

Bà tiếp tục thở ra sợi khói thuốc lá mỏng, hết như một cái máy vậy.

Lão xoay đầu quan sát bãi xe và con đường vắng tanh sau cửa kính. Dường như xe cô dừng hết ở đâu đó khiến quanh đây im ắng lạ thường. Hai gã ban nãy đã đi rồi. Lão không hiểu hôm nay là ngày gì mà xui xẻo đủ đường. Không trung mang theo thứ mùi chán ngắt của một chiều giữa tuần. Giờ này, người ta đang sửa soạn về với gia đình, ngôi nhà ấm cúng có sẵn gà quay và mùi nước hoa của em bé vừa được tắm rửa sạch sẽ.

Bà Sylvia nhún vai và liếm môi, đoạn hát đầu vào trong nhà:

- Tôi phải vào thôi. Chào ông Josef nhé. Nhớ bảo trọng.

Dứt lời, bà lệt bệt đi vào hành lang tối dẫn về nơi có tiếng tivi và ánh sáng nhấp nhোang.

Lúc xoay người ngó chừng con lộ và bãi đậu xe kỹ hơn ban nãy, lão tức tối trong lòng. Mụ Sylvia này nói dối về một điều gì đó. Thói ấy ở mụ mãi không chữa. Đúng chờ khoảng một phút, lão cũng theo vào.

Y như lão đoán, phòng trong sặc mùi thuốc lá, mùi thức ăn nhanh và mùi phấn son rẻ tiền. Bà Sylvia đang quay lưng về phía lão, cúi húi chuyển kênh tivi. Khi quay lại ghé sofa ầm mồm, bà còn không thèm nhìn lão:

- Ông nần ná thêm làm gì? Tôi có biết gì hơn đâu. Với lại tôi hơi mệt, chẳng còn chuyện để nói.

Lão Josef vẫn đứng mãi ở cửa. Một lão già gầy đét mặc đồ đen, trông như hình dán xấu xí trên khung cửa màu sáng. Hai tay lão buông thõng. Chủ nhà co gập cả hai chân mặc tất dài ngồi trên tràng kỷ bọc nệm màu xanh lá cây. Trên bàn cạnh đó có cuốn cẩm nang truyền hình sòn gáy, chiếc gạt tàn và cây đèn bàn chụp đỏ. Thân đèn trông có vẻ được chế tạo từ chất liệu nặng và đặc, giống bằng đồng. Ánh sáng từ đó mờ xỉn, lơ lơ như mắt cá chiếu khắp phòng.

Trong góc phòng, ánh sáng từ tivi nháy liên tục. Đang có chương trình trò chơi gì đó khá hào hứng. Người ta nhảy chồm chồm, la hét inh ỏi. Một vệt ánh sáng nhiều màu lúc bật lúc tắt trên màn hình. Bà Sylvia nhấn mạnh vào dụng cụ điều khiển từ xa. Vài hình ảnh bị nhiễu cho thấy bom nổ, nhà thờ cháy rùng rục, binh lính đáng điệu mệt mỏi đang lừa dân thường qua đường. Rồi đến một xe tăng bốc cháy, một hài nhi khóc ngằn ngặt. Hình như đang có chiến sự ở đâu đó. “Rầm!”, lại thêm một chương trình trò chơi chiếu một phụ nữ mặc áo đầm dạ hội ngồi vắt vẻo trên đầu chiếc xe hơi bóng loáng.

Sau khi ngắm nghía móng tay đồ chót, bà chủ nhà ngược lên nhìn lão. Hàng mi uơn ướn của bà nhắm lại rồi chậm rãi tách ra, trông như cái chớp mắt của một loài cá dưới đáy đại dương. Lẫn với tiếng khàn khàn từ tivi là tiếng thở khò khè của bà. Lão bước hẳn vào phòng.

Sau này nghĩ lại, chính lão cũng không biết lão giết bà Sylvia vì có gì. Nó như một điều tất yếu, không làm không được. Thậm chí, hình như bà cũng biết trước lão sẽ ra tay. Khi ‘xử lý’ xong bà ta, lão đứng trong phòng tối thở hổn hển. mồ hôi rịn trên trán lão. Trong ánh sáng màu xám từ tivi, căn phòng trông như đang run rẩy, lắc lư. Chiếc đèn bàn còn nguyên trong tay lão. Sợi dây điện quật nhẹ xuống sàn nhà. Đúng như lão đoán: thân đèn bằng đồng.

Nước bọt lão đắng nghét. Một tay che miệng, lão lão đảo ra hành lang. Được một đoạn, lão phải dựa vào tường và nôn ra nền nhà trái simili. Nước dãi đặc sệt lòng thông từ môi dính vào cằm lão. Con mệt mỏi rã rời chụp xuống, khiến lão phải chống tay lên đùi đứng

lom khom mắt một lúc.

Thốt nhiên, lão nhớ một câu mẹ lão hay nói: “*Tremblement de terre*”. Nó có nghĩa gì nhỉ? Ký ức như con quái vật lạ lùng: từ những góc sâu không ngờ, nó chồm lên không hề báo trước.

Dưới tán cây táo đầy đốm nắng, ngửi mùi cỏ tươi và nước sông ngọt lành.

Vắt áo khoác lên tay, lão lau miệng đứng thẳng dậy. Vừa ho vừa nhổ bừa bãi, lão định thần giây lát, đoạn vuốt tóc và quần áo. Cuối cùng, lấy dáng điệu bình thản, lão ung dung qua phòng tiếp tân, bước ra con lộ chờ vợ giữa chiều đông lạnh giá rồi vào xe. Lão phải hút thuốc để át vị chua còn lại trong miệng sau khi ới rồi mới đưa xe ra đường chính.

“*Động đất*”. Đúng rồi. “*Tremblement de terre*” nghĩa là “*động đất*”. Một ngày nọ cả gia đình đang quây quần trong sân sau thì mặt đất rung chuyển vì động đất. Lần duy nhất trong đời lão chứng kiến hiện tượng thiên nhiên ấy. Một mảnh nhỏ của địa cầu chao đảo như đưa văng. Hồi ấy, Josef là cậu bé ngây thơ khoảng mười, mười hai tuổi, chưa hề biết đến bạo lực, băng nhóm. Động đất thích thật! Cậu bé Josef ngỡ ngàng nhìn mặt đất dưới chân còn mẹ cậu cười ngất khi thấy ông bố nhật tảo rụng đưa lên mũi ngửi. Cây rung mạnh làm lá rụng lá tả xuống đất quanh chân họ. Lá rơi cả lên vai, lên đầu và lên những khuôn mặt tươi cười ngửa lên đón chúng.

Lee đứng hút thuốc trong sân. Hắn sợ, nhưng sợ hãi không còn mới lạ gì với hắn. Kể từ khi bị ‘tuyên án’ cách nay một tháng, nỗi sợ đã đeo lấy hắn. Dưới bộ quần áo tù màu xanh dương rộng thùng thình hợp với tứ mùa, mồ hôi nách ướt đầm đìa. Mới mười giờ sáng trời đã nóng như nung. Bầu trời xanh nhạt. Mọi màu khác đều bị mặt trời thiêu rụi cả.

Sân này hình chữ nhật khá rộng và bụi bặm. Vài cụm cỏ phải cố lắm mới tồn tại được. Nó giống sân một trường tiểu học ở khu phố bản hàn. Mặt đất hơi dốc về một phía. Ngoài một nhóm vài tù nhân tranh nhau ném bóng qua cái vòng sắt lỏng lẻo, còn lại khoảng ba mươi người chỉ đứng hút thuốc và nói chuyện lào thảo. Nhiều gã cời trần trùng trọc. Ai cũng uể oải, chỉ đứng một chỗ. Gần như da ai cũng trắng bủng điểm nhiều mảng xăm xanh lè.

Ngày này qua ngày khác, Lee suy nghĩ miên man về mọi chuyện xảy đến với hắn. Đầu tiên là các đợt thẩm vấn theo thủ tục, ngày tòa tuyên án và gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã có mặt ở đây. Sau mấy lần đầu ăn cắp bị bắt quả tang, họ cử một nhân viên xã hội đến thuyết giáo cho hắn về cơ hội vào đời, về môn kinh tế xã hội, về sự thiếu quan tâm chăm sóc của gia đình và người thân v.v... Anh ta quy trách nhiệm cho Claire về những việc chị không làm và thậm chí cả những gì chị đã làm. Ngoài hỏi hắn có đủ ăn không, anh ta còn hỏi về trách nhiệm giám hộ, về vụ tai nạn, cái chết của cha mẹ hắn và về cuộc sống của hai chị em hắn. Anh ta bảo dù hắn có cảm xúc gì thì cũng hoàn toàn bình thường. Họ muốn hắn phản ứng hay chí ít là bộc lộ chút cảm xúc, nhưng hắn không rõ phải làm họ vừa lòng bằng cách nào.

Cạnh sân chính là một sân nhỏ hơn có rào kín đề phòng bọn trẻ nghịch dại và các bà già xông đến la ó, đập phá. Lúc ấy chỉ có một mình phạm nhân hộ pháp tên Fowler ở đó. Simmo và Greene, hai tên tù mặt nhọn như lưỡi cày nhàn tản dựa vào hàng rào đan bằng dây kẽm ở sân chính luôn miệng chửi thề và nhổ bọt về phía Fowler. Rất hiếm khi nước bọt của chúng gặp được cơn gió mạnh để đến được chỗ gã Fowler tội nghiệp. Những lúc ấy, Simmo và Greene lại nhảy cẫng lên khoái trá nhìn gã kia chúi vội bằng ống tay áo xắn cao. Ngay cả buổi đêm, tiếng đe dọa thì thảo cũng len tới tận giường của hắn:

- Này Fowler, ngày mai tao không dám ăn cháo trong đĩa của mày đâu. Trong cháo có trộn thuốc tẩy đấy. Mà này, hôm nay bát xúp của mày có mùi nước đái phải không?

Thậm chí nếu Simmo và Greene có chán không buồn chọc ghẹo (thực tế chẳng bao giờ có chuyện ấy) thì đã có người khác kéo dài ‘cuộc chơi’. Trong tù không thiếu nhân lực cũng không thiếu thời gian.

Dù cố không nhìn nhưng Lee không cưỡng nổi. Nó cũng giống xem thảm họa trong một đoạn phim quay chậm. Fowler chỉ lùi về góc xa nhất của sân. Mấy ngón tay hắn móc vào hàng rào mắt cáo. Khoác cho mình dáng vẻ hùng hổ nhưng hình như hắn biết chuyện gì sắp xảy đến với mình. Thứ y không đoán được là cụ thể bọn chúng sẽ ‘ra đòn’ gì: bàn chải

đánh răng mài nhọn xuyên qua cổ, rạch ngang cuống họng thật ngọt hay đập mạnh vào đầu theo kiểu ‘kinh điển’.

Lính gác ngục trên hai tháp canh vòng ngoài tay cầm súng trường. Đó mức an ninh tối thiểu vì trại này chỉ giam phạm nhân ăn cắp, lừa đảo và nghiện xì ke. Hồi này, nhóm nhân viên an ninh tăng cường hiếm khi rời phòng cá nhân. Họ chỉ ngủ, xem tivi và chúi mũi vào tạp chí ‘tươi mát’ tối ngày. Từ điểm cao nhất của khoảng sân cỏ mọc lùn phún, Lee quan sát rõ khắp hàng rào mắt cáo và bức tường gạch xây cao ngất. Hắn còn thấy nhiều mái nhà màu cam cách trại giam cả dặm và khúc cua ngoài con đường phụ. Hắn còn không biết đây là ngoại ô hay thị trấn và tên gọi của nó. Thi thoảng, ánh sáng chói do kính chắn gió xe hơi phản chiếu ánh mặt trời lại loang loáng chạy qua. Với hắn, đó là hiện tượng tuyệt vời, như thể một dấu hiệu của một hành tinh khác. Nhưng thực ra, người trong xe chỉ là dân thường trên đường đi làm hoặc đưa con đi học hoặc đi chợ mà thôi. Hoặc có thể họ đi thuê băng về xem cũng nên. Ai xây nhà tù quá gần khu dân thường thế này thật quá độc ác.

Hắn suy nghĩ vẩn vơ: có bao giờ những người lái xe qua đây nhìn ra chỗ hắn đứng. Tất nhiên, ở khoảng cách xa thế họ chẳng thấy gì đâu nhưng ý tưởng về một người nào đó thoáng để mắt đến mình an ủi hắn rất nhiều. Hắn mơ có khuôn mặt trẻ thơ bầu bĩnh bị mảnh kính mờ vì hơi thở che mắt một phần đang áp vào cửa kính của hàng ghế sau nhìn ra ngoài.

Mấy tay chơi bóng rổ vừa hò reo ăn mừng cú ghi điểm ngoạn mục. Họ thân mật vỗ vai nhau. Trong này chỉ ‘rất’ đàn ông! Trên đời nếu không có phụ nữ và trẻ em, đàn ông sẽ thế nào nhỉ? Nhà lao này là một thế giới riêng, có hệ sinh thái riêng cũng lộn xộn âm ỉ như bao vùng miền trên tám bản đồ hắn thường miệt mài nghiên cứu khi còn bé, chẳng hạn như rừng Amazon, sa mạc Sahara hay xứ Congo...

Một đám bụi mù mịt bốc cao đến tầng dây kẽm gai sắc như dao cạo và bay lơ lửng che dãy mái nhà phía xa. Cảnh ấy nhắc hắn nhớ đến sóng nước. Có phải nơi hắn đứng thuộc miền duyên hải không nhỉ? Nếu vượt ngục, hắn sẽ đi ngay ra biển, lội thẳng vào giữa những con sóng bạc đầu, vượt qua dãy sóng còn mang nước đại dương mặn chát. Hắn nhớ mẹ hắn đeo kính mát, vuốt tóc bằng bàn tay duyên dáng. Hắn nhớ chị Claire hồi bé xách xô nhựa màu vàng xăm xăm sỏi bước để lại vết chân thật rõ trên cát ướt. Hắn nhớ ánh nắng chói chang rọi qua chiếc dù màu đỏ dựng trên bãi biển tạo nên thứ ánh sáng như vàng chảy.

Một gã tên Morris thùng thảng đến đứng bên Lee. Dù không nói gì nhưng sự có mặt của hắn rõ mồn một như mẩu dây điện liên tục xoẹt lửa. Dưới cái đầu hói trọi của gã Morris là thân hình như hộ pháp. Gã mặc áo may ô màu xanh dương đã bạc. Trông gã như anh thợ hàn vừa nghỉ tay hút điếu thuốc. Morris tháo hai dây đeo quần của bộ quần áo tù, thả chúng đùng đưa bên đùi. Gã có hai bàn tay dày dạn và kiểu vừa nói rít qua kẽ răng vừa nhếch mép ngạo mạn. Vốn là con bạc khát nước, gã bày trò làm thẻ tín dụng giả. Đến lúc người ta bắt được gã thì hơn năm mươi ngàn đô la đã chui vào túi gã từ lúc nào không ai hay biết. Tuy nhiên, đó là do gã kẻ, còn thực hư thế nào không ai biết tường tận. Người ta đồn rằng gã cá cược ngay cả khi chỉ có hai con ruồi thi nhau leo trên tường. Morris ghét

nhiều thứ nhưng gã ghét thua cược nhất trên đời. Họ kể rằng mấy năm trước, khi thua mười ngàn đô la trong một lần cá cược tại trường đua ở Flemington, Morris nổi điên đến độ phải cần bốn cảnh sát mới làm gã nguôi ngoai. Suýt chút nữa gã đã đập nát quây bar dành cho người có thể thành viên câu lạc bộ. Nhiều phạm nhân đã nhắc Lee phải coi chừng gã Morris.

Với Morris, Lee không niềm nở cũng không phớt lờ. Hắn chỉ khẽ gật đầu chào rồi quay lại ngắm chân trời xa tít. Ở nơi khác, chẳng hạn khi đi leo núi hoặc dã ngoại, im lặng cũng là một hình thức trao đổi tình thân ái. Nhưng trong nhà ngục không hề có chuyện ấy. Morris khịt mũi, lấy ra túi thuốc lá nhỏ nhãn nhúm hiệu White Horse, thoăn thoắt vắn một điếu. Để rảnh tay, gã giắt túi thuốc vào cạp quần. Khi gã châm lửa, khói thuốc khét lẹt phả vào mặt Lee. Trong nhà lao, khói thuốc lá có mùi gớm ghiếc không kém mùi khai của nước tiểu, mùi thuốc sát trùng và mùi bê tông.

Cả hai im lặng rất lâu. Mãi sau, ngón tay chuỗi mẩn của Morris chỉ dãy nhà thấp phía xa:

- Thấy mấy ngôi nhà kia không?

Trong mười phút vừa qua, trời như nóng hơn rất nhiều. nắng như đổ lửa khiến hắn khó lòng nhìn rõ dãy nhà Morris đang nói tới. Thời gian vận động thân thể theo qui định của trại giam sắp hết. Lee vuốt mồ hôi trán, gật đầu bừa:

- Có.

- Bố mẹ tao ở đó.

Chẳng đoán được Morris nghĩ gì và muốn gì ở mình, Lee chỉ im lặng gật đầu, cho thấy hắn không hứng thú nói chuyện tiếp. Đến lúc ấy, hắn vẫn chưa dám nhìn thẳng Morris. Dù thèm thuốc, hắn không dám tự châm một điếu. Hắn chỉ muốn Morris đi chỗ khác. Ước gì có người đến cắt ngang câu chuyện giữa họ. Simon đâu? Bạn cùng phòng giam và là bạn duy nhất ở đây của hắn đâu? Hình như ai cũng tránh Simon và đó chính là điều Lee muốn.

Morris tâm sự tiếp:

- Chắc đến Giáng sinh, tao sẽ mua cho ông bà ấy kính viễn vọng. Nếu thế, ngày nào họ cũng sẽ nhìn thấy tao. Canh chừng tao ấy mà. Nhắc tao không làm gì nguy hại đến bản thân (Gã cười nhạt như nước ốc). Ở đây còn ai làm được gì chứ. Suy cho cùng, ta đang bóc lịch trong nhà đá. Người ta gọi là gì nhỉ? “Đi cải tạo” (Gã nhấn mạnh từng chữ, giống trẻ con đang học nói). Làm như họ có khả năng biến ta thành tờ giấy trắng, chưa có tì vết. Theo mày, có khi nào họ toại nguyện không? Mày có nghĩ tội mình sẽ lại ngậy thơ như hồi chưa bao giờ phạm tội không?

Lee nhún vai.

Morris gập mạnh đầu xuống một bên vai. Xương cổ gã kêu ‘rắc’ một tiếng khô khốc. Gã

lầm bầm:

- Ôi, đã quá. Lúc nào cổ tao mới như. Chắc tại giường ngủ cứng như đá. Mà có bị giống tao không?

Lee lắc đầu nhìn quanh. Gần đó, Carl rũ người, dựa hẳn vào hàng rào mắt cáo. Dù còn trẻ nhưng tên này hình như không bao giờ đứng vững. Hàng rào mắt cáo phình to dưới sức nặng của hắn. Mỗi ngày, Carl lại có một vết thương mới. Hôm nay, một mắt hắn sưng húp. Ngực áo hắn lấm tẩm máu. Hắn liên tục khom người, nhổ phì phì. Carl cô độc, lúc nào cũng thui thủi một mình. Chẳng ai muốn liên quan đến kẻ nhìn qua cũng biết có vận rủi. Hồi mới đến, Lee nghe nhiều cái ngục bảo nhà tù làm nổi bật tính cách con người. Khô nổi, toàn những tính cách khiến họ không thể tự hào. Lee ngoảnh mặt, vờ bận rộn với điều thuốc lá.

Ánh mắt Morris vẫn bám riết Lee, như thể gã muốn biết phản ứng của hắn trước vẻ thiếu não của Carl:

- Trông chán nhỉ? Dù chẳng phải bác sĩ, tao cũng biết nó đuối lắm rồi. Chẳng cần phải là chuyên gia hay biết rõ tông tích nó, tao cũng biết nó không trụ được lâu. (Gã khịt mũi, ném mẩu thuốc xuống đất). Hình như nhiều thằng vào đây rồi vẫn còn hung bạo như xưa, không thay đổi.

Lee rít mạnh hơi thuốc. Cảm giác chẳng khác nào hắn vừa hít cả sa mạc vào phổi. Nhóm chơi bóng rổ lại hò reo. Simmo và Greene tiếp tục phỉ nhổ Fowler. Lee gật đầu như thể hắn đang suy nghĩ rất lung về tầm quan trọng của những gì Morris vừa nói. Hắn phóng tầm mắt qua hàng rào, đến tận bức tường ngoài. Có tên lính gác rời vị trí, tản bộ trên đường hẹp. Nếu khóa thắt lưng hắn không bắt nắng lóa sáng, Lee sẽ không để ý vì cái lưng đeo khẩu súng trường của lính gác mờ đi giữa sân nắng gắt và đầy bụi. Morris hỏi:

- Mà là Lee phải không?

- Vâng.

- Tao tên Morris.

Morris chìa tay ra khiến Lee phải day mặt về phía hắn một chút. Cái nắm tay của Morris chặt chẽ và đầy ý nghĩa.

- Này Lee, sao mà đến được đây?

- Thì họ nhốt tôi trong xe thùng, chở đến...

Tiếng cười hô hô của Morris kéo nhiều ánh mắt về phía hai người:

- Tao không hỏi chuyện đó. Tao hỏi mà phạm tội gì? Đục tường nhà người ta à?

Lee ngượng chín, luống cuống giật giật áo quần kéo dài thời gian trước khi trả lời. Vải áo

tù của hắn vẫn còn mới, dày và cứng vì lớp hồ chưa đi hết. Thật cứ như khoác lều cắm trại bằng vải bạt. Lee biết gã kia đang chờ câu trả lời. Hắn không thể bỏ qua cái nhìn như khoan vào da thịt của Morris trên má. Ai đòi tội phạm đi kể thật về mình. Với tội phạm khác, chúng tôi vẽ thêm tội lỗi để gây chú ý. Còn với người thường, chúng tôi giảm mức độ nghiêm trọng đi rất nhiều. Nhưng ở đây, nơi vị thế trên tất cả thì dối trá ‘lên ngôi’. Nếu Lee tin hết bạn tù, mọi tên móc túi sẽ là lũ du côn trần lột tàn bạo, mọi tên trộm vặt sẽ thành kẻ cướp trang bị súng ống tận răng và mọi gã xì ke đều là đại gia chỉ quen xài ‘hàng’ hạng nhất. Đúng là phạm tội cũng có lúc thăng lúc trầm như ai.

Lee chặc lưỡi, bối rối xóc lại quần áo. Mồ hôi chảy thành dòng trong người hắn. Vì biết sự thật về hắn chẳng dọa được ai nên Lee chỉ mong cai ngục nổi còi gọi tù nhân về xà lim. Thực ra hồi trước, nếu khổ chủ không cầu thả, hắn chẳng làm gì được ai. Lee chỉ có vài ‘pha hành động’ tầm thường: bẻ khóa trộm đồ, ăn cắp xe hơi, viết vẽ bậy nơi công cộng... toàn những việc bất kỳ đứa trẻ chán đời nào ở tỉnh lẻ cũng có thể làm được.

Nhưng Lee đã bịa sẵn một câu chuyện hay. Hắn cầu trời giọng hắn nghe có vẻ bất cần đời:

- Đột nhập tư gia giữa ban ngày. Tấn công quấy rối. Bẻ khóa vào nhà đúng lúc đàn bà con gái ở nhà một mình.

Nói đoạn, hắn bèn rít mạnh hơi thuốc cuối cùng, ném đầu mẩu xuống đất và lấy gót chân giẫm nát.

Morris thấy con ruồi vo ve trước mặt:

- Ghê thật. Hơi ‘rắn’ đấy. Nhìn bề ngoài sao hiền thế. Thật không ngờ!

Có tiếng còi vẳng tới. Mọi người trong sân rục rịch tiến về cửa, trông như đàn gia súc bị lừa về khu nhà chính. Mừng quá, Lee vội quay người định đi theo nhưng Morris đã ghé sát lại. Vai gã đụng vai Lee, không hẳn ngăn hẳn đường đi nhưng cũng gần giống thế. Lee ngửi thấy mùi dầu chải tóc hay kem cạo râu trộn lẫn mùi xà bông cục của nhà tù.

Morris bĩu môi, tay tóm đũng quần, mắt làm bộ lơ đãng, miệng gầm gừ như vừa thỏa mãn thú tính:

- Mà có tặng con bé chút gì không? Mà hiểu ý tao chứ? Cho ả ‘sướng’ một tí để ả nhớ đến mày ấy? Này Lee, tao nói gì chắc mày biết thừa, phải không? Gặp tay tao thì phải biết. Nhất định mày không bỏ lỡ dịp tốt thế đâu, đúng không?

Lee dừng bước nhìn Morris. Hắn phải nói cho xong chuyện này. Giờ thì họ đứng rất gần nhau rồi. Hắn thấy được cả hơi nóng từ người Morris:

- Tất nhiên. Mày nghĩ tự dưng tao xin vào đây chắc?

Morris đứng sững, mắt không rời Lee. Gã nhét đầu ngón tay trở vào lỗ tai day day mấy

lần. Thái độ cười cợt của gã tắt ngấm. Morris cậy móng tay chùi ngay vào vạt áo ba lỗ. Gã gật đầu thật chậm như thể vừa nghe một chuyện khó tin:

- À phải. Tao hiểu rồi.

Lee biết mọi ánh mắt đang đổ dồn vào mình. Hấn sục mũi chân xuống đất đầy đá hát lên. Morris vẫn đợi mặc dù hầu hết phạm nhân đã rời sân hết. Lee không muốn đi chung với gã nhưng Morris cứ đứng đó, hai tay đút túi quần, đợi đến khi cai ngục phải lên tiếng giục giã. Cuối cùng, cả hai cùng đi qua lối đi có ba lớp hàng rào và sánh vai đi dọc hành lang dưới hàng hộp đèn huỳnh quang sáng trắng.

Khuya hôm đó, Simon lại nhắc Lee phải cẩn thận với Morris. Xà lim của họ hẹp và trang bị sơ sài. Bốn bức tường gồ ghề xây bằng gạch phủ sơn xám đã nhiều năm chưa sơn lại. Từ dưới đến ngang vai, tường bám đầy bụi bẩn, cáu ghét. Sơn rất dễ bong tróc và rơi lả tả như móng tay xác ướp. Hình chụp treo lung tung khắp mọi mặt tường. Vài tấm chụp người thân của Simon, còn lại toàn của phạm nhân cũ từng ở xà lim này. Người lạ trong hình từ trên tường cứ trở mắt theo dõi họ. Nào hình bé trai cùng mẹ đứng cạnh xe hơi. Cả hai nheo mắt vì nắng. Trông ai cũng lạ lẫm và hình như đã ở đó nhiều năm ròng, trước khi Lee đến rất lâu. Nào tranh ảnh xé từ tạp chí ‘tươi mát’ với đủ loại chữ ký và tô vẽ bậy bạ và cả một bộ sưu tập những bài thơ tục tĩu. Nào hình vẽ phác phụ nữ khỏa thân với chỉ vài đường cong và mái tóc xù lên như bờm sư tử. Trong góc phòng có bồn rửa và một bồn cầu mất miếng nhựa dùng để ngồi. Khắp phòng, không có bất kỳ loại vật dụng nào có thể tháo gỡ. Phòng có độc nhất một chiếc bàn bừa bãi bao thuốc rỗng và vài cuốn sách của Simon.

Không khí nóng hầm hập trong xà lim pha thêm mùi gas bật lửa Simon đang cẩn thận châm thêm vào hộp quẹt. Tất nhiên, quy định của nhà lao không cho phép tàng trữ thứ đó. Nhưng cai ngục làm ngơ, cũng như họ vờ như không thấy nhiều vật dụng bị cấm khác. Nằm giường tầng dưới, Lee ngắm cái đầu có tóc cắt cua của Simon nghiêng nghiêng lúc đang chăm chú bên bàn. Dầu không biết gã đang nghĩ gì nhưng Lee đoán tay này lắm mưu mô, chỉ chăm chăm tìm cách lừa gạt người khác. Simon lắm mưu nhiều kế. Thỉnh thoảng, lúc nửa đêm nửa hôm, gã lại choàng dậy hí hoáy viết vào sổ. Gã hay chế giễu phạm nhân khác và cười như ông cụ dù gã mới bốn mươi. Không ngẩng đầu lên, Simon hỏi Lee:

- Mà y có thấy thằng Carl không? Lúc ở ngoài sân ấy?

- Có chứ.

- Con mồi của Morris đấy.

- Morris đánh nó à?

Vừa nhăn mặt, Simon vừa ngoáy bàn chân trong lúc cố gắng tập trung. Gã hay rung chân hoặc gõ nhịp mấy đầu ngón tay kể từ khi bỏ ma túy cách nay một tháng:

- Phải. Như cơm bữa. hầu như ngày nào nó cũng đánh thằng bé. Nếu luôn có kẻ như Simmo và Greene chỉ thích hạ nhục người khác, người bị hạ nhục sẽ không còn thiết chống

đỡ và mặc cho người khác hành hạ mình. Con người ta là thế. Hễ được phép tàn nhẫn, họ sẽ tàn nhẫn hết cỡ. Mà trong tù thì...

Simon mở nắp hộp quẹt, dùng ngón tay cái xoay bánh xe. Một ngọn lửa run rẩy bốc cao. Gã đóng nắp, nháy mắt với Lee qua cặp mắt kính dính bụi bẩn:

- Có thể gọi đó là lễ nhập môn. Phải, từ ấy chính xác đấy.
- Nhưng tại sao lại là hần?

Simon nhún vai:

- Chẳng sao cả. Thì cũng phải có kẻ giơ đầu chịu báng chứ. Đời là thế mà.

Lee trở mình nằm ngửa, tay nghịch món đồ lót ngả màu cháo lòng thò ra từ khe lò xo của giường tầng trên, giường Simon. Tóc mái dểm mồ hôi dính bết vào trán hần. Nhớ đến Morris, hần lại nhớ chùm lông mũi tua tủa thò ra trông như có bầy nhện khu trú trong đó. Hần cố hết sức dẫu cơn kinh hoàng bò lan khắp cơ thể. Bản năng mách bảo hần nên dẫu kín mọi chuyện. Hần phải kín như bưng, phải câm như hến. Nhưng nếu thế, làm sao sống yên thân đây? Hần ho khù khụ, tay kéo nắm đồ lót quăng đi:

- Trong này khó lòng tránh né được ai.

Simon run rẩy châm thuốc:

- Phải, đó là điều đáng bàn. Theo tao, mày có ba cách. Một là sống thật âm thầm đến nỗi người ta không biết mày là ai. Hai là phải thật ‘ngầu’ đến nỗi không ai dám đến gần mày. Ba là phải được việc để người ta thấy vui khi thấy mày.

- Mày chọn cách nào?

Simon suy nghĩ giây lát:

- Hồi trước, tao làm lợi cho người khác. Tao cung cấp ma túy và nhiều thứ khác. Còn bây giờ, họ sợ tao là chính.

Lee bật cười. Với cặp kính trắng và chồng tập, chẳng ai hình dung nổi Simon dọa được ai. Nhưng Simon không cười, chỉ cầm ly nước nốc ừng ực.

Có tiếng sập cửa ở lối đi bên ngoài. Khoảng hai hoặc ba người đang cười hô hô. Lee và Simon lặng yên nghe ngóng. Lee nằm nhắm mắt, hình dung hần được ra khỏi đây, tưởng tượng nếu không ở đây, đời hần sẽ thế nào. Nếu không là thằng Lee bây giờ, hần có thể đi đâu và làm được gì? Bao năm qua, hần nhiều lần chơi trò quen thuộc đó. Lòng ngực hần nặng nặng. Hần cố ngồi lên nhưng ai đó chặn tay lên ngực hần đè xuống. Lee thầm nghĩ: “Khốn nạn thật. Chúng đã ra tay với hần rồi sao?” Nhưng hóa ra, chỉ mình Simon đang cúi xuống giường hần. Cửa ngoài đóng kín. Simon nói vừa đủ nghe:

- Đáng lẽ tao không nên nói điều này nhưng vì mày giúp tao vụ ma túy hôm nọ nên tao nợ mày. Tao nghe thằng Morris cá với thằng Rocco hai trăm đô la về việc từ nay đến Chủ nhật, thế nào nó cũng bắt mày quỳ gối, bú ‘thằng nhỏ’ của nó. Và từ đó trở đi, ngày nào mày cũng phải làm thế. (Simon thả ngực Lee, đoạn trèo lên giường tầng trên). Mày cũng biết thằng đó cực kỳ ghét thua cược.

Lee vội nhồm dậy, vô ý cụng đầu thật mạnh vào giường tầng trên. Tim hắn đập như trống làng:

- Chết thật. Mày chắc không?

Hắn xoay người, thả hai chân xuống giường ngồi chằm thuốc hút. Mấy ngón tay kẹp điều thuốc nhóp nháp mồ hôi. Có tiếng hát rỗng lên từ tầng dưới: “*Ôi Clementine, người tình của tôi...*”

Simon từ trên nói chõ xuống như thể gã đọc được suy nghĩ của Lee:

- Hôm nay là thứ Ba rồi đấy.

PHẦN 2

12

Lee tỉnh giấc trong ánh chiều nhập nhoạng. Theo bản năng, hắn nhìn quanh tìm nguồn sáng. Lưỡi hắn nằm bẹp trong miệng như một cơ quan vừa được cấy vào đó. Nếu xung quanh không tĩnh lặng, hoàn toàn không có tiếng động, hắn đã tưởng mình vẫn còn trong nhà đá. Ngay cả cổ máy sinh học là cơ thể hắn cũng quần quai và bóng rít trong âm thầm.

Lát sau, từng giác quan dần sống dậy: một tia sáng nhạt nhòa, tiếng ù ù của các thiết bị điện bên ngoài, mùi thường thấy ở những buổi chiều lạnh giá và cơn đau âm ỉ chẹn ngang người. Lee nhớ hắn đã vào một nhà nghỉ nào đó nhưng ý nghĩ ấy chẳng làm hắn vui hơn. Chẳng phải lúc sáng hắn cũng vào nhà nghỉ rồi sao? Hay chuyện ấy thuộc ngày hôm qua nhỉ?

Hồn hển vì đau, Lee gượng ngồi dậy. chiếc cặp vẫn trên giường, ngay cạnh hắn. Hắn mở nắp xem tiền còn đủ không. Tiền đây, tiền của hắn, còn nguyên đó. Hắn đóng cái nắp móp méo, vỗ nó vài cái rồi loạng choạng vào nhà tắm. Hộp đèn neon kêu o o. Tiểu tiện xong, Lee nhìn bóng mình trong tấm gương nứt treo trên tường. Hắn phải dựa vào mép bồn rửa mặt lạnh buốt để đứng cho vững. Lee vỗ nước lên mắt. Hắn vỗ nhẹ hai má, vuốt khắp mặt và hàng ria mép lún phún. Người trong gương bắt chước giống hệt. Hắn lại vuốt mặt thật kỹ. Âm thanh khi da cọ xát với da không giống bất kỳ tiếng động nào, kể cả trong tự nhiên cũng như trong lãnh vực âm nhạc. Hai phiên bản của hắn đang nhìn nhau, vẻ tò mò và ghen tỵ. Đàn ông sợ người cùng giới theo cách khác hẳn phụ nữ vì bản thân họ biết khả năng của mình đến đâu.

Trông Lee già xạm. Hình như lúc hắn ngủ, thời gian đã lén chui vào cơ thể hắn bí mật hoàn tất vài việc. Râu ria Lee lởm chởm, mắt thì đỏ ké, lèm nhèm. Nước từ cằm hắn nhỏ từng giọt. Một suy nghĩ khó chịu chợt đến: khuôn mặt hắn đang nhìn sẽ là khuôn mặt cuối cùng một người khác sẽ phải nhìn trong suốt quãng đường dài sắp tới. Cứ phải nhìn khuôn mặt này suốt con đường dài hun hút sẽ khiến anh ta nghĩ gì nhỉ?

Có tiếng người nói rất bé. Hắn nín thở lắng nghe. Vài người ở phòng bên đang nói nhỏ nhưng liên thoảng. Hình như một là đàn ông, người kia là đàn bà. Rồi đến tiếng phụ nữ cười ngặt nghẽo. Hắn nhớ câu mẹ hắn hay nói: “Cười như pháo ran”. Phải, chị ta cười giống thế. Hắn ghé sát tai hơn nữa vào tường.

Nghe thêm chút nữa hắn lờ mờ đoán chị này có tóc nâu dợn sóng. Một lọn bướng bỉnh xòa xuống mắt. Ngoài làn môi thanh tú, làn da cổ chị còn rất mịn màng. Chị có thói quen hay che miệng khi cười thành tiếng, và nhất là khi cười sau câu nói đùa của chính mình. Đó là những nét chính tạo nên một con người. Hắn hình dung dáng chị ngồi co đôi chân

trần lên ghé sofa, má áp vào cánh tay mềm mại. Mỗi khi tập trung suy nghĩ, chị lại khê dụi mắt. “Tom ơi, mang cho em một ly nghe cung”.

Bất giác, Lee dựa hẳn người vào tường như thể đang đứng trên con tàu chao đảo. Vành tai hắn đỏ dừ vì bị ép chặt vào tường nhà lạnh cóng. Dù không thể nghe rõ từng từ, bản năng phân biệt xung động giúp hắn phân biệt nhịp điệu câu chuyện chỉ qua ngữ điệu của người kể. Mắt hắn lim dim. Hình như người đàn ông đang kể lại chuyện anh ta ngục gục trên ghế đá công viên vào đúng hôm mừng một Tết, hoặc không thì bắt chước điệu bộ của mẹ vợ. Chị kia cười to hơn, khuôn miệng hồng hê mở. khi câu chuyện dần đến hồi kết, Lee bất giác cùng cười với chị và nảy sinh tình cảm thân thiết với hai người lạ. Hắn hình dung họ đang quăn lầy nhau trên cái giường chỉ cách hắn vài bước chân. Hắn và hai người họ chỉ cách nhau một bức tường mỏng. Thật lạ lùng: họ ở rất gần nhau nhưng hai người kia hoàn toàn không biết đến sự có mặt của hắn. Nếu hắn gõ vào tường hoặc gào tướng lên thì sao nhỉ? Chỉ cần một động tác nhỏ, mọi chuyện sẽ khác. Nhưng thật khó lòng thực hiện động tác nhỏ nhoi ấy, dù nó chỉ là sự co giãn của vài múi cơ hay một luồng hơi thoát ra từ khuôn miệng: một dấu hiệu nhỏ người này gửi đến người kia.

Lát sau, tiếng trò chuyện ở phòng bên lắng dần. Sự tĩnh mịch lại bao trùm. Lee không biết chính xác hắn áp tai vào tường bao lâu nhưng ngay sau đó, cơn đau dội lên nhắc hắn nhớ đến bản thân mình. Cơ thể hắn đòi được quan tâm.

Mãi khi quay lại phòng ngủ, hắn mới biết Wild đã đi rồi. Giường anh có vết người nằm nhưng ngoài ra không còn dấu vết gì khác. Đáng ghét! Anh ta bỏ hắn, đi một mình rồi. Cái túi đựng bông băng, thuốc men anh ta mang theo cũng không thấy đâu. Lee kiểm tra cặp đựng tiền lần nữa. Tiền còn nguyên. Hắn còn tiền mới là quan trọng. Ít nhất thì tiền này cũng giúp hắn đến được nhà Claire. Sau đó, chị gái sẽ giúp hắn.

Lee mở hé cửa chỉ đủ để hắn ghé mắt quan sát bên ngoài. Xe Wild ở nguyên chỗ cũ, trong bãi đậu. Chắc anh không đi xa. Có lẽ Wild chỉ đi mua đồ ăn. Nếu thế, hắn vẫn còn hy vọng. Lee nhìn quanh phòng. Chùm chìa khóa còn nguyên trên bàn có gương nhưng hắn chẳng làm gì được. Trong khi chờ đợi, hắn phải chăm sóc vết thương một chút. Lốp bông băng Wild quăn cho hắn giờ ướt đầm máu. Phải thay băng thôi. Hắn phải tự chăm lo, không thể trông chờ người khác mãi.

Ngồi phịch xuống đầu giường, sau khi cởi áo thun nặng trĩu vì thấm đầm máu, Lee nằm xuống gỡ lớp gạc bao quanh vết thương. Sau tiếng ‘xoạt’ vang lên, một cơn đau khủng khiếp lan khắp người hắn. Hai tay hắn run rẩy, toàn thân co giật. Lee nhịn thở, nghiền răng mong cơn run chóng qua nhưng phải một lúc, cảm giác ấy mới lắng xuống. Lee thở hắt ra.

Hắn mở đài phát thanh cô lỗ sĩ đặt cạnh giường. Phát thanh viên đang đưa tin về tình hình chiến sự ở rất xa, thông tin bầu cử và cuộc bán đấu giá một bức tranh quý. Lee tưởng đâu họ đang kể về tương lai. Giọng liến láu tiếp tục đưa tin thời sự. Với Lee, giọng mũi của phát thanh viên rít lên như kèn đồng chói tai: dấu hiệu của sự suy sụp thần kinh.

Bản thân lỗ đạn rất bé nhưng đen xì, giống lối vào của một thế giới rộng lớn vô cùng. Vết

bầm đã nhạt màu nhưng thay vào đó là mảng da mềm hồng hồng. Vùng da thịt gần sát vết thương sưng tấy. Da ở đó căng bóng như mặt trống. Hình như máu tạm thời ngừng chảy, dù vết máu khô chạy tới cạp quần Jeans. Máu chui cả vào rốn. Lee nhăn nhó, thử ấn tay vào đó: da thịt mềm và nóng sực. Hắn rên rầm ròi chửi thề. Bực mình quá đi mất. Wild ở chỗ quái nào thế?

Hắn muốn viên đạn, vết tích của dĩ vãng, phải biến ngay. Lee xoay nửa người phía trên vài lần, cố xác định vị trí đầu đạn. Trong tù, hắn từng chứng kiến một phạm nhân dùng dây đàn ghi ta khâu vết rạch ở cổ chiến hữu. *“Câm mồm, thẳng lời. Tao bảo mày câm cơ mà”*. Lee tự hỏi liệu hắn có thể nặn đầu đạn ra ngoài, giống nặn nhọt hay không? Chỉ cần xiết hai đầu ngón tay cái thật mạnh. Khi con cái bị dầm gỗ đâm hoặc bị côn trùng cắn, bố hắn thường bảo: *“Nó tự lòi ra thôi mà”*. Chắc ông tưởng cơ thể tự đào thải vật lạ, giống cư dân trong làng bất ngờ tấn công kẻ lẩn đất. Nhưng đầu đạn không giống dầm gỗ. Người ta bảo nhiều thương binh đành mang mảnh đạn trong người suốt đời vì cách đó an toàn hơn mổ. Lee không muốn thế. Không đời nào hắn chịu thế. Hắn muốn mảnh kim loại đáng ghét ấy phải cút ngay.

Không tìm được gì hơn, Lee đành nhúng nước giấy vệ sinh, cố chùi mảng da quanh vết đạn. Một lần nữa, cơn đau như hồi còi tàu giống giả lại vang đến từng đường gân thớ thịt hắn. Cố ngăn nước mắt chực trào ra, Lee tự lau rửa. Giữa mỗi cơn đau, hắn lại dùng tay để thở. Lau máu sạch trên vùng da bụng có lông cứng mọc rậm rì xong, Lee cố sức nhét một cục giấy vào miệng vết thương sâu đến mức hắn có thể chịu đau được. *“Có méo mó còn hơn không”*. Wild đi đâu mà lâu thế?

Ngồi trên mép giường thêm một lúc, Lee nín thở chịu đau lục chiếc túi hắn lấy trong xe bị nạn tìm quần áo sạch. Vì không thể giơ tay trái cao quá ngực, lóng ngóng mãi Lee mới cởi hết được quần áo cũ, mặc áo sơ mi trắng và bộ vét vào. Hắn mặc kệ đồng quần áo dính đầy máu dưới sàn nhà. Chỉ có thế nhưng Lee phải loay hoay mãi mới xong. Hắn phát hoảng khi thấy quần lót mình đầm máu. Chỗ nào cũng thấy máu hắn. Máu còn chảy thành dòng xuống đùi hắn. Mảng máu khô màu đỏ sẫm ấy trông hao hao giống bản đồ một quốc gia nào đó Lee không còn nhớ rõ.

Bộ vét sực mùi băng phiến. Chắc chủ nó chỉ mặc vào những dịp đặc biệt. Tuy mùi cơ thể của người chủ cũ còn vương lại đôi chút, Lee dễ chịu vì nó khá vừa. Hồi bé, hắn hay mặc quần áo cũ do hội từ thiện của thị trấn quyên góp. Hắn thích ảo tưởng tạm thời lúc mới xỏ tay vào áo người khác, giống như cải trang vậy. Bây giờ cũng vậy, Lee có lại cảm giác của ngày lễ hội.

Khoác bộ vét mới, Lee nhún vai, ngo nguẩy ngón chân trần trên nền thảm vàng nhạt. Hắn đã thành người khác với tính cách mới mẻ, sẵn sàng lên đường. Giống đi dự đám cưới vậy. Hắn đứng lom khom thêm giây lát nữa rồi mới đi ngang qua phòng, đến bên cửa sổ ngóng xuống đường. Ngày dần tàn. Trời sắp tối hẳn. Đèn đường nối nhau chớp chớp sáng. Ông già ở quầy báo bên đường đóng cửa, thử khóa bằng cách giật mạnh trước khi rút tay túi áo khoác ung dung ra về. Lúc đi ngang qua hiệu thuốc và cửa hàng cá, khoai tây chiên,

tiếng bước chân ông vang đến tai Lee. Tiếng hát buồn rười rượi trên sóng phát thanh hòa lẫn tiếng kèn túi nghe càng buồn hơn.

Có chiếc xe đã chạy qua còn vòng lại. Chết thật, đó là xe cảnh sát. Nó chạy chậm dần rồi đậu ngay đối diện cửa nhà nghỉ. Hai bóng đen chụm đầu hội ý trong xe khoảng vài phút trước khi hai cảnh sát theo nhau mở cửa đi ra. Họ nhìn quanh, tay đặt sẵn trên bao súng và chậm rãi sang đường. Lee ngồi thụp xuống, hạ cửa chớp xuống hết mức, chỉ chừa một khe nhỏ nhìn ra. Hai viên cảnh sát dừng bên chiếc xe tòi tàn của Wild. Một trong hai người hét nhìn biển số lại nhìn sổ tay xem số có khớp không, sau đó ông ta che mắt ngó vào trong xe tối đèn. Lee liếm môi, thụp xuống sâu hơn nữa. Hai nhân viên cảnh sát quay sang nói với nhau câu gì đó rồi cùng gật đầu. Một người hát hàm về phía nhà nghỉ.

Vừa chửi thề, Lee vừa lùi xa cửa sổ. Sóng radio yếu dần khiến giọng cô phát thanh viên nghe tiếng được tiếng mất.

Lee lục vội túi quần áo trộm được dọc đường, tìm thấy đôi giày xỏ ngay vào. Hắn vợ cặp tiền bước ra ngoài khoảng không lạnh cóng. Dù không biết Wild ở đâu nhưng một khả năng chợt lóe lên trong đầu hắn.

Wild thở nặng nhọc. Mồ hôi nách chảy ròng ròng. Chân tay anh như đồ đi mượn, cơ thể nặng trĩu như cái bao bằng da tự biết đi chuyển mà không theo ý chí của anh. Hết gãi cổ lại gãi mặt, Wild xắn cổ tay áo khoác cũ sòn, nặng trĩu. Phòng này tối mờ. Mặt Wild ướt đầm mồ hôi. Hai hàm răng anh va vào nhau lập cập. Một ngọn tóc không chịu vào nếp, cứ rũ xuống. Trạng thái cơ thể anh vô cùng bất ổn.

Wild sang đường, đi nép bên dãy cửa tiệm nằm dọc đường chính. Bầu trời lúc cuối giờ chiều cứ sẫm màu dần. Bóng chiều nhập nhoạng che chở cho Wild. Một trang báo rời bay ngang đường nhựa rồi áp chặt vào mặt tường xây bằng gạch đỏ. Một chai bia rỗng cứ lăn tới lăn lui như đang lưỡng lự không biết nên đi đường nào. Wild dừng chân, nghe ngóng.

Tỉnh dậy trong nhà nghỉ, Wild hoảng hốt vì phát hiện đã để mất túi thuốc. Túi đựng nhiều thứ lắm: dụng cụ y khoa, giấy tờ cá nhân và một gói bích quy. Nhưng không chỉ có thế. Wild lạnh người khi nhớ rằng trong túi còn có moócphin và rất nhiều thuốc dự trữ. Anh cuống cuống lục lọi khắp phòng. Có lúc quẩn trí, anh còn lúi húi hết ngăn kéo của bàn cạnh giường ra xem. Chẳng có gì trực tiếp giúp Wild qua cơn nguy khốn, chỉ có mỗi cuốn Kinh thánh. Trong khi đó ở giường bên, Lee cuộn mình ngủ ngon lành. Ghen tị ngấm hần hồi lâu, anh vội ra xe và biết chắc túi không có trong khoang hành lý hay hàng ghế sau. Dở hơi thật. Nhất định anh đã để quên gần chỗ đựng xe. Lee nói đúng. Đáng lý họ không nên dừng xe ở đó. Khốn kiếp! Đứng trong bãi đậu xe, Wild cầm xà beng cạy thùng xe bấy lâu lên ngắm nghía. Hy vọng từ nay về sau, anh không phải làm việc anh sắp làm nữa.

Còn bây giờ, anh lúi húi xà beng nhỏ giấu trong áo khoác ra và dùng nó cạy cánh cửa hậu bằng thép khá dày của tiệm thuốc. Vài mẩu giấy ghi số điện thoại của công ty an ninh nhét vào khung cửa. Wild chỉ muốn làm cho xong việc này, càng nhanh càng tốt. Mất mũi anh cay xè, hai bàn tay dính nhờn mồ hôi. Wild cảm giác cơ thể anh đang phân hủy để quay về giai đoạn tiến hóa trước đó. Anh nhét đầu có còng của xà beng vào giữa khe cửa, dùng cả người đè mạnh cho đến khi nghe tiếng nứt vỡ nho nhỏ.

Dù chỉ có chút ánh sáng xiên xiên mờ tối, Wild dễ dàng tìm thấy kho chứa thuốc. Bên trong, hộp các tông màu trắng xếp chồng lên nhau, còn túi các loại bày trên kệ thấp. Trong này có mùi thuốc tẩy và phấn hăng hắc. Đây là gang tay y tế, còn kia thuốc bột đủ loại, hiện thân của sự cứu rỗi thâm lặng. Wild nhanh chóng tìm được thứ anh cần.

Làn da phía trong khuỷu tay một thời trắng trẻo mềm mại của Wild giờ thâm tím, đầy vết kim mới khiến anh phải tìm tĩnh mạch giữa dây thần kinh xương trụ rất lâu. Wild mím môi xem xét mảng da đầy thương tích trước khi quyết định nên thử chỗ nào trước. Giờ đây, nỗi khát khao hay nhu cầu cấp thiết đã khác hẳn lúc thường: nó như một vật thể lạ to lớn, đói khát quây phá bên trong cơ thể Wild, đầm đìa không ngừng vào da thịt anh.

Tĩnh mạch, mao mạch hay động mạch không xa lạ gì với Wild. Anh tường tận hệ tuần

hoàn, về tầng tầng lớp lớp các chi nhánh của nó. Anh biết tĩnh mạch có van còn động mạch thì không. Anh biết hệ thống tĩnh mạch cửa của gan dẫn máu từ lá lách đến gan. Thực ra đó toàn là kiến thức cơ bản được giới thiệu cho sinh viên y năm nhất. Thế nhưng, cho đến giờ Wild vẫn thấy choáng ngợp và sợ sệt khi nghĩ về chúng. Nhờ cuốn “Giải phẫu người của Gray”, anh mới biết bản đồ hệ tuần hoàn của người. Hình vẽ minh họa trông như cái cây trụi lá.

Dù qua bao năm Wild nghiên cứu về cơ thể người và sự vận động của nó, nhưng đến giờ nó vẫn là một bí ẩn lớn đối với anh. Dù anh không hay biết gì, những cơ quan nội tạng trong người anh vẫn tùy ý làm việc. Với anh, chúng chẳng khác nào các bộ lạc ở châu Phi xa xôi. Lý do để chúng vận hành khó lòng hiểu nổi. Ở châu Âu thời Phục hưng, các trường dạy giải phẫu người được thành lập dựa trên niềm tin rằng cuộc khám phá về nội tạng người bắt buộc phải mang tính đạo đức, giống thực dân định cư ở những vùng đất man rợ. Cơ thể con người là bản đồ do chính tay Chúa tạo nên. Giới bác sĩ giải phẫu không khác tầng lớp tăng lữ là mấy. Họ chỉ diễn giải sự siêu phàm có trong hình hài con người. Bản khắc gỗ trang bìa cuốn *De Humani Corporis* của tác giả Andreas Vesalius viết hồi thế kỷ thứ mười sáu có hình đám đông hàng trăm người chen nhau xem một cuộc mổ xẻ. Họ toàn đàn ông để râu dài, mặc áo chùng, miệng há hốc khi nhìn lục phủ ngũ tạng của một người đàn bà xấu số nằm trên bàn. Da bà ta xếp nếp như tấm rèm cửa. Nhìn tranh, người ta như nghe được cả tiếng xuýt xoa, thì thào kinh hãi và hồ nghi. Giữa đám đông chính là Vesalius đang điềm tĩnh chỉ tay vào thế giới nằm bên trong tử thi. Cũng trong năm đó, Wild không nhớ chính xác năm nào, Copernicus cũng công khai luận án của ông về hệ mặt trời. Cho đến nay, toàn bộ cuộc nghiên cứu sâu rộng về thế giới bên trong và bên ngoài cơ thể người đều chưa có hồi kết.

Quyết định chích vào chỗ khác, Wild vỗ nhẹ vào tĩnh mạch chạy từ khuỷu tay xuống cổ tay. Đó là tĩnh mạch quay, sát với da hơn. Mấy ngón tay anh cong lên cho tới khi đường gân xanh nổi cộm. Wild chạnh lòng thương phần cơ thể vô tội lúc anh đặt nghiêng kim tiêm đâm xuyên xuống dưới da cho tới khi mũi kim đâm trúng mạch. Một sợi máu đỏ loang nhanh vào thuốc nước. *Hypo* có nghĩa là *dưới*. *Dermis* có nghĩa là *da*. Wild nín thở, bơm hết thuốc trong ống vào cơ thể. Bằng cách đó, một phần của cội trần tục đã vào sâu trong người anh.

Dựa lưng vào bức tường kho lạnh lẽo trong tiệm thuốc, Wild dõi theo tiến trình lan tỏa nhanh chóng của ma túy đến khắp cơ thể anh. Trước hết, tim anh ấm lên. Sau đó khoảng một đến hai giây, vị thuốc đã lên đến cổ, gây ngứa họng. Người Wild rũ xuống, xương cốt mềm nhũn đúng lúc thuốc phát huy tác dụng tại hệ thần kinh trung ương. Phản ứng ho bị kiềm chế, đồng tử co lại chỉ bằng đầu đinh ghim. Wild không còn cảm giác gì nữa. Anh đến với ma túy chỉ vì muốn trạng thái ấy. Anh gạt ống tiêm bằng nhựa qua một bên. Hơi thở dài hơn, sâu hơn. Cơ thể anh thư giãn và có thêm sức sống.

Nghiện ngập là ‘bệnh’ phù phiếm nặng. Trước khi chích choác, người nghiện cho rằng cảm giác xuất thần đáng để họ đánh đổi tất cả, nhưng sau đó sự tiếc nuối lại bao trùm. Bạn cũ của Wild thường cười cợt: “Tại sao người ta thích cụng đầu vào tường? Vì cụng xong rồi

họ mới thấy không cùng thật dễ chịu biết bao”. Wild thở dài, vuốt mái tóc mỏng và dài thậm thụt. Lăn ống thuốc rỗng bằng ngón cái và ngón trỏ, Wild đọc dòng chữ nhỏ xíu, đầy bí ẩn: *Morphine.120mg/2mL. Btch 24060G*. Đầu thế kỷ mười chín, một dược sĩ người Đức tên dài và khó nhớ: Friedrich gì gì đó, đã chiết tách ra moócphin và lấy tên của vị thần của những giấc mơ theo thần thoại Hy Lạp: thần Morpheus đặt cho nó. Công thức hóa học: $C_{17}H_{19}NO_3$. Nó là thứ duy nhất ở giữa Wild và sự lãng quên.

Wild duỗi cặp chân dài và cố quên sự đời. Một bên dây giày bị tuột. Để sau, anh sẽ thắt lại sau. Ở đây lâu hơn thời gian tối cần thiết là rất nguy hiểm nhưng Wild cố tình ngồi lì thêm chút nữa. Ngắm nền nhà lát gạch, Wild tưởng tượng nếu được cào móng tay vào đường chỉ ghép hai viên gạch thì thật khoái trá biết bao. Sự kết hợp giữa xi măng nhám và mặt gạch trơn láng thật hoàn hảo. Dù rất muốn cúi xuống thử, anh lại lưỡng lự không muốn phá vỡ cảm giác cân bằng mới hình thành. Thôi, để sau cũng không muộn.

Wild nghĩ về cuộc đời mình. Những mảnh còn sót lại của nó ở mãi tận đâu đâu, cách đây vài châu lục. Anh nhớ mái ấm có cây hoa nhài già gầy guộc bám chặt chân tường, nhớ khoảng nắng vàng như mật chiếu trên nền thảm mỗi ban mai. Cảm giác của anh bây giờ gần giống sự hoài niệm. Chẳng phải anh tiếc nuối quá khứ mà tiếc một phiên bản của hiện tại tốt đẹp hơn hiện tại của anh nhiều. Wild tiếc một cuộc đời đáng lẽ đã nằm gọn trong tầm tay. Cảm giác ấy đã thành căn bệnh bám lấy cảnh sống tha phương của Wild.

Wild ngồi khá lâu, thậm chí lo cho thân phận mình. Trên nền nhà ngay cạnh anh có hộp các tông đựng đầy ống nhỏ chứa moócphin và một hộp kim tiêm. Anh đưa tay lên xoa mũi. Ống thuốc rỗng anh vừa quăng xuống lăn dưới sàn đã dừng bên chân tường. Giờ nó thật vô nghĩa, xa xôi hết tiếng chó sủa xa xa.

Wild không biết mình ngồi thế bao lâu. Mãi đến khi cửa hậu kẹt mở, anh mới choàng tỉnh. Sau đó là im lặng hoàn toàn. Thật lạ là chỉ một chuyển động nhỏ của không khí cũng khiến người ta phải lắng nghe. Wild loạng choạng đứng dậy tắt đèn. Mọi thứ xung quanh phình to, kênh càng. Quá muộn rồi. Có người xuất hiện ở ngưỡng cửa. Dáng đứng của hấn không tự nhiên và tay hấn xách cặp táp. Wild đứng bất động, chỉ có thở là không dừng được. Anh dán lưng vào quây kệ, chỉ mong mình có phép tàng hình. Người mới đến mặc đồ vét, trông như thám tử. Wild với tay lấy cây xà beng. Thật ngu xuẩn nếu anh dùng xà beng làm bất cứ điều gì. Có tiếng gọi khẽ:

- Wild phải không?

Wild sững người:

- Cậu đấy à, Lee? Trời, làm tôi sợ muốn chết. Cậu làm gì vậy? Sao cậu tìm được tôi?

- Ta phải đi thôi.

- Cái gì thế này? Cậu mặc comple đấy à?

- Ừ.

- Đẹp đấy. Trông bánh ghê. Nhưng nói thật, cậu vừa làm tôi đứng tim. Lần sau chó làm thế nữa nhé. Tưởng đâu cậu là cảnh sát chứ.

Vì vội đứng dậy nên Wild loạng choạng suýt ngã, phải dựa vào bức tường lạnh trắng toát đứng cho vững. Dịch mật đắng nghét trào lên cổ, Wild phải lom khom, hai tay chống đầu gối trong tư thế sẵn sàng ới bất cứ lúc nào. Mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Lee chỉ mấy chiếc hộp bị xé nắp ngón ngang dưới nền nhà trải simili:

- Anh chích choác cho xong rồi ta đi. Cảnh sát đang đón lõng ngoài kia.

Wild giật mình:

- Cậu nói gì? Cảnh sát đang ở đây à? Thôi chết toi rồi. Ta phải đi ngay thôi.

Ôm mấy hộp chọn từ trước, anh theo Lee ra con hẻm nhỏ. Wild vừa định đi về phía nhà nghỉ, Lee đã chớp lấy tay anh. Cạnh bên của hộp giấy tuột ra khiến vài ống thuốc rơi lạnh canh xuống nền đất trải sỏi. Wild ngồi thụp xuống nhặt vội lên. Khuôn mặt Lee sáng mờ trong con hẻm nhập nhoạng. Hắn thì thầm:

- Ta phải đi đường khác.

- Nhưng còn xe thì sao?

- Họ biết xe của anh. Nhờ dò số xe, họ mới tìm được ta. Chắc chắn hai đứa ta gặp chỗ dựng xe đã báo cảnh sát. Chúng không quên ghi nhớ bảng số và mọi chi tiết khác. Đáng lẽ tôi nên... mà thôi, sai lầm chính ở chỗ đó.

Wild đứng dậy, sửa sang đồng hồ trên tay để cầm cho chắc. Đầu óc anh mơ màng, chưa thể hiểu được gì. Mọi chuyện xảy đến ngay trước mắt nhưng anh cảm giác nó ở tận đâu đâu. Mọi âm thanh và ý nghĩa của chúng phải mất một lúc mới đến với anh. Anh quay sang Lee:

- Họ không đi theo cậu chứ? Tôi hỏi cảnh sát ấy?

- Không.

- Chắc không?

Lee gật đầu:

- Chắc mà.

Trời bắt đầu mưa. Quanh bóng đèn đường ngay đầu hẻm, màn mưa phún trông như vàng hào quang. Những giọt nước nhỏ xíu run rẩy trên mi mắt Lee và làm tóc hắn lấp lánh. Lát sau, Lee bảo:

- Mà này, ta đi thôi. Không thể ở đây được nữa. Phải tìm chỗ khác.

Wild không đi tiếp, chỉ ôm sát lồng ngực vào ngực. Cảm được chúng không dễ. Chúng như mấy con quái vật nhỏ hay quấy đạp, anh nhìn quanh:

- Mình không đi bộ được đâu.

Lee đứng dựa hẳn người vào hàng rào bằng tôn múi móp méo. Hẳn nhớ tới ca mổ sắp tới. Trong tình trạng sức khỏe này, chẳng ai đi bộ được lâu. Ở công gần đó, nước chảy mạnh, bắn cả lên mặt đường. Trong ánh sáng mờ ảo, có thể coi cảnh ấy là đẹp. Sát tường, thùng rác xộc xệch đứng xếp hàng thành dãy. Tiếng còi tàu rúc lên từng hồi. Lần này, tàu ở gần đến nỗi họ nghe được tiếng xình xịch. Hai người đưa mắt nhìn nhau. Sau cuộc thỏa thuận thâm lặng, họ cùng xuyên qua màn mưa nhằm sân ga thẳng tiến.

Lee theo Wild băng qua đường ray ướt đầm đến bên dãy toa chở khách. Mọi thứ đều sáng bóng dưới mưa. Dây toa tàu vuông vức đứng lù lù giữa trời tranh tối tranh sáng. Nước mưa nhỏ giọt từ tay nắm cửa và khung sắt dưới gầm tàu. Lee đi lom khom. Nửa người trên của hắn song song với mặt đất. Bàn tay trái áp sát mình. Cặp tiền ở tay bên kia ngày càng trĩu nặng thêm. Cái cặp đập nhịp nhàng vào chân theo từng bước đi. Vì phải nghiêng rằng suốt nên hàm hắn mỗi nhừ. Hắn nhắm mắt đi theo Wild vì chẳng biết làm gì hơn.

Nổi đuôi nhau đến bên hàng rào mắt cáo, họ vừa đi vừa tránh giẫm phải lon bia rỗng, giấy gói bánh, tã lót bẩn và chai lọ rải đầy đường. Ánh đèn và khoảng tối mênh mông của ga xe lửa cách đó chừng trăm bước chân. Dưới cột đèn chiếu sáng thêm ga có một người đang hút thuốc.

Họ dừng cách đó khá xa và ngồi trong bóng tối. Mùi nước tiểu của súc vật và mùi tanh của sắt thép tản vào không trung. Wild vất vả với đồng hồ giấy ngấm nước mưa trước khi quay sang Lee:

- Ta phải làm sao đây?

Nghe hỏi, Lee thất vọng tràn trề:

- Tôi tưởng anh biết.

- Đến thẳng đó mua vé là không được rồi.

Lão 'khót' Wild nói đúng:

- Hay ta đành... nhảy tàu vậy?

- Cậu nghiêm chỉnh đây chứ?

- Vâng.

- Nghĩa là đi lậu vé? (Wild bật cười gật gù). Phải, giống dân bụi đời hay làm. (Anh nhìn quanh, đặt đồng hồ xuống nền đất ướt rồi đứng dậy). Cậu đợi tôi ở đây.

Lee hoảng lên:

- Cái gì? Anh đi đâu mới được?

- Để tôi ra mặt trước sẽ dễ hơn.

Lee im lặng nuốt khan. Lại cái vị đắng ghét ấy.

- Nhưng anh có quay lại không? Làm sao tôi biết anh không đi luôn?

Giọng hắn nghe thật thảm hại. Lee cũng biết thế. Wild vỗ vai hắn, đoạn chỉ đồng hồ dưới đất:

- Tôi đi chừng mười phút thôi. Đừng lo. Chỉ một lát thôi mà.

Bụng nửa tin nửa ngờ, Lee dõi theo đầu Wild nhấp nhô trong màn đêm, vạt áo khoác đập khê hai bên gối. Lee không biết phải miêu tả mấy ngày qua thế nào. Nếu phải kể người khác nghe, chẳng hạn Claire, hắn phải nói gì đây? Hắn nhớ Claire hay mắng mỏ mình, ngay cả khi chị ôm hắn vào lòng; nhớ chị hay lắc đầu, vén tóc sau tai. Chẳng biết hắn có lết đến nhà chị gái được không nữa. Càng lúc, viễn cảnh ấy càng xa vời. Vào mùa này trong năm, dưới rặng chân núi ấy có mưa không nhỉ? Nước có đầy con suối nhỏ gần nhà, ếch có nhảy bì bõm ngoài ấy? Liệu chị và các cháu có nhớ hắn, hay họ sẽ xua đuổi vì hắn lại gây chuyện tày đình? Giá được nằm ngay xuống đây ngủ một giấc hay chết luôn được thì tốt biết mấy. Hắn chỉ cần đến một nơi khác, nơi nào cũng được, miễn là không phải nơi này.

Một con chuột cống đen xì, ướt nhẹp bò qua đồng đá gập gềnh. Con vật dừng lại, nhìn hắn dò xét như thể muốn ghi xương khắc cốt vị trí hắn đang đứng trước khi cuống cuống chạy tiếp. Trông nó như muốn bảo: *“Coi chừng! Khi nào tạnh mưa, tao sẽ trở lại tìm mày!”* Chẳng lẽ hắn sẽ chết gí ở sân ga tồi tàn này, bên đoàn tàu cùng ống khói phả đầy hơi nước cạnh hàng cây còi cọc này ư?

Sau hồi còi tàu ngân vang, một đoàn tàu chạy ngang qua trông quái dị như con rồng sắt uốn lượn. Đứng sát hàng rào, Lee thấy rõ hành khách đang sắp xếp cho một hành trình dài. Họ nhón chân nhét áo khoác, túi xách lên kệ cao quá đầu. Vài người mỉm cười vui sướng và vẫy dù cho khô. Chắc bên trong nóng sức và ẩm cứng lắm. Một cậu bé mặt bầu bĩnh trở mặt nhìn ra cửa sổ, giống mặt trăng đứng hoai một chỗ. Nhưng nếu có tình cờ nhìn thấy Lee qua màn mưa phùn mờ mịt, nó cũng chẳng nói gì. Em bé may mắn này chắc được cha mẹ cho đi chơi xa.

Lát sau, Wild quay lại thở dốc:

- Đưa tôi ba trăm đô la.

Lee giãy nảy như đĩa phải vôi:

- Cái gì?

- Phải có tiền mới lên tàu được. Đưa đây nhanh lên. Mấy phút nữa tàu chuyển bánh rồi.

- Những ba trăm cơ à?

- Tôi không mua vé. Tôi ‘mua’ đặc ân. Nào đưa đây!

- Nhưng tôi cần tiền để...

- Đưa ngay cho tôi đi. Ta đi khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lee ngó con tàu lắc lư trong đêm rồi đứng yên, mặc Wild lục cặp lấy tiền. Xong xuôi, anh kéo tay hắn và mang luôn mấy hộp thuốc theo:

- Đi thôi.

Họ cố giữ im lặng lúc lui cui bước thấp bước cao qua đường ray ướt. được một quãng, Wild vượt lên trước và đến gần một người cao lớn, mặc đồng phục đứng cạnh toa chờ hàng. Thì thào trao đổi xong, người kia mở cửa toa rồi vừa đếm tiền vừa ung dung bỏ đi.

Vậy Lee xong, Wild ném đồng hộp vào khoang, trèo lên rồi quay lại định đỡ hắn lên theo. Lee đứng phắt lại nhìn quanh:

- Tôi thấy làm sao ấy. Thế này không ổn.

- Trời ơi, trốn chui trốn nhủi thì ‘ổn’ thế nào được.

Lee nhìn lên khuôn mặt xám xịt của Wild. Hình như anh ta thích trò này lắm thì phải. Sàn toa tàu chờ hàng cao ngang ngực hắn, lại không có chỗ cho người trèo lên móc chân vào. Lee biết muốn leo lên, hắn sẽ phải chịu cơn đau khủng khiếp. Thời tiết lạnh ghê gớm, còn hắn đang run sợ. Chưa bao giờ hắn sợ thế này. Lee nhìn quanh lần cuối rồi ném cặp tiền vào khoang, đoạn đưa tay cho Wild kéo lên. Lúc Wild gò lưng kéo, cơn đau chụp xuống người hắn. Lee tưởng thân xác hắn sắp đứt làm đôi. Hắn bật kêu lên, mắt nẩy đom đóm.

Khi lên đến nơi, Lee chống hai khuỷu tay và đầu gối xuống sàn. Hắn nín thở rồi rên rầm chờ cho hết đau. Cơn đau quá khủng khiếp nhấn chìm hắn, mọi giác quan không thể tiếp nhận được gì từ thế giới bên ngoài. Cảm giác đau đớn quá dữ dội và hung tợn, chắc chắn nó chỉ muốn xé toạc thân hình gầy yếu của hắn hòng thoát ra ngoài. Bụng hắn dính máu nhớp nháp.

Rất lâu sau, Lee mới cử động được, dù rất khế khàng. Từng cảm giác nhói nhói đều khiến hắn sợ toát mồ hôi hột. Lee cố gượng ngồi lên, dựa lưng vào thành khoang tàu cứng cáp. Hắn ngửi thấy mùi đất ngoài nghĩa địa và mùi gỗ mục. mãi sau, hắn mới nói được:

- Theo anh ta có thoát được không? Liệu cảnh sát có tìm được ta không?

Wild nghiêm nghị lắc đầu. Hình như anh ta cũng sợ. Trong bầu không khí im lặng như đang dần đông đặc lại, họ chờ tàu di chuyển. Mười lăm, hai mươi phút trôi qua. Bùn đặc phết thành lớp mỏng trên nền khoang tàu chờ hàng. Giá rét khiến hơi thở họ tạo thành làn sương trước mặt. Đợi đến khi tin là không có ai đến còng tay họ, Lee mới ngậm điều thuốc, châm lửa và ngấm làn khói uồn ẻo bay lên trước khi tan biến. Giờ được hút thuốc cũng là ân sủng trời ban. Hắn lặng lẽ nhả khói.

Vách khoang đối diện hắn, Wild vừa cựa quậy. Anh khịt mũi, gãi luôn tay:

- Có thật cậu định giết cô gái đó? Lúc ở ngoài đường ấy?

Lee rít một hơi thuốc thật dài rồi vừa nhếch mép vừa nhún vai. Chẳng hiểu nước mưa hay mồ hôi trong lọn tóc dính bết vào trán đang dần chảy xuống thành giọt. Khi đủ lớn, nó rơi xuống sống mũi rồi chảy vòng vào miệng Lee. Nhớ đến cô gái nọ và nhớ khuôn mặt ngửa lên của cô trông như đóa hoa màu trắng, Lee thầm đoán tuổi cô. Mới đó mà hắn tưởng chừng đã lâu lắm rồi. Chuyện xảy ra lúc nào nhỉ? Hôm qua hay sáng nay?

Cuối cùng, hắn nhìn Wild lắc đầu:

- Không. Tôi không định vượt râu hùm. Bọn chúng như ác thú vậy.

- Ai cơ?

Lee phẩy tay như muốn chỉ một thứ ở rất xa phía sau lưng:

- Thì lão Josef và lũ chúng nó.

Wild không nói gì. Trong bóng tối Lee chỉ thấy mắt anh lấp lánh và hai gò má ướt nước mưa. Hắn ngửi được mùi khoai tây trong những thùng gỗ chất cao ngang đầu và mùi đất mùn dính vào khoai. Mùi ấy khiến Lee hy vọng tràn trề về cơ hội sống. Hắn chỉ muốn với tay lấy một củ, cảm nhận vật thể tròn tròn ấy trong tay và cạy đất dính ở vỏ khoai. Chắc chắn cảm giác ấy rất dễ chịu. Hắn tưởng tượng được nhai sống một củ còn dính nguyên bùn đất. Lee rút rờ nhét mấy đầu ngón tay vào khe thùng gần nhất như người khiếm thị muốn cảm nhận đồ vật bằng khứu giác và xúc giác.

Hắn tìm tư thế thoải mái, tránh chèn ép lên vùng bụng. Biết trong áo sơ mi, máu ấm đang rỉ ra, Lee kéo vạt áo khoác sát hơn nữa vào người. Thật buồn cười vì hắn thầm tiếc bộ vét mới qua tay hắn. Lee ráng nằm ngửa cho đỡ đau nhưng hình như cơn đau càng dữ dội. Hình như viên đạn đang trương lên, choán thêm chỗ trong người hắn. Giờ hắn thở cũng thấy khó. Lee đặt một tay lên ngực, nhổ thứ nước bọt đặc quánh xuống cạnh chỗ hắn ngồi. Nước dãi thông từ môi, dính vào áo khoác. Lee chẳng buồn lau, để mặc nó tự rơi xuống.

Chợt nảy ra một ý, hắn chỉ hai cái hộp cạnh Wild:

- Tiêm ít moócphin cho tôi.

Wild ngồi phắt dậy, giơ tay che hai hộp giấy màu trắng dưới sàn tàu:

- Ở đây ư?

- Phải.

- Chắc tôi không...

- Trời ạ, chỉ một tí thôi mà. Nên nhớ nếu không có tôi, giờ người ta đã đến tiệm thuốc còng tay anh rồi.

- Phải, phải. Thế cậu tưởng giờ là lúc hưởng thụ chắc?
- Đi mà, Wild! Tôi bị thương. Có đau tôi mới cần chứ.
- Thế tôi không cần chắc?
- Không lo hết đau mà. Anh lấy được bao nhiêu lọ?

Trong bóng tối khó lòng nhìn rõ nhưng Lee cũng thấy Wild ngồi dựa hẳn vào vách khoang đối diện như thể anh muốn trốn sâu hơn vào bóng đêm. Anh vuốt mái tóc rũ rượi, nó lí nhí:

- Ý tôi không phải vậy.

Lee ráng chịu đau chờ đợi. Cuối cùng, Wild cũng lấy chân đẩy một hộp về phía hắn, sau đó đẩy nốt hộp kia:

- Kim tiêm đây. Chích đi. Cậu tự làm lấy.

Chỉ với chút ánh sáng bàng bạc, Lee nhìn vào trong hộp. Ống thuốc xếp thành nhiều lớp san sát nhau, giờ chúng là kho báu của họ. Hắn cầm một ống giơ lên trước mặt. Bề mặt ống nhẵn nhụi, có in nổi nhiều mã số nhỏ xíu. Trông nó như viên đạn trong suốt, nhẹ tênh. Khi hắn xóc nhẹ, chất lỏng bên trong lười biếng di chuyển. Ném lọ thuốc trả vào hộp, Lee rút lên:

- Tôi không biết cách tiêm. Anh là bác sĩ cơ mà.

Hắn vươn tay đập mạnh vào mũi giấy Wild:

- Giúp tôi đi chứ. Cái này tôi mù tịt. Đã thử bao giờ đâu. Còn bây giờ, tôi giờ tay còn không nổi nữa là.

Ngồi trên gót chân, Lee nghẹn ngào. Bùn khô lạo xạo khi đầu gối hắn chống xuống đất. Wild nhúc nhích:

- Tôi không biết có nên tiêm không nữa.
- Tiêm đi mà. Đau mãi thế này tôi đến chết mất.

Hình như Wild lại nhắm mắt. Mãi sau anh ừ hừ rồi lấy một ống thuốc trong hộp. Lee quan sát cách anh bẻ ống thuốc, xé bao ống tiêm, hút moóc phin vào và búng nhẹ thân xi lanh.

- Rồi. Giờ cởi áo khoác ra đi.

Lee ngoan ngoãn nghe lời. Người hắn mềm nhũn. Phần vì muốn quên cây kim sắc sảo đâm vào da thịt, Lee hỏi:

- Anh biết đích đến chưa? Hay ta cứ đi bừa, muốn đến đâu thì đến?

Hai hàng rào của Wild cản ngang ống tiêm, trông như tên cướp biển giữ thanh đoản kiếm. Một tay ướm mồ hôi của anh nắm cổ tay Lee, tay kia đẩy ống tay áo Lee lên cao, đoạn hơi co cánh tay hấn lại để tìm ven trong khoang tàu gần như tối đen. Hết xoay tay Lee sang phía này, Wild lại lật sang phía kia. Anh thở nặng nhọc như thể động tác ấy đòi hỏi nhiều sức lực ghê gớm. Ngón tay cái Wild miết lên bề mặt da phía trong khuỷu tay để đường ven nổi lên. Wild lăm bắm:

- Đừng lo. Thánh cũng không biết chỗ ta sắp đến.

Lee phải cố kiềm chế mới không rút tay về. Hồi còn trong nhà lao, hấn từng trở mắt nhìn các phạm nhân chích ma túy cho nhau. Thứ nghi lễ quái dị, nửa để tiêm thuốc nửa để gọi dục ấy, thường khiến hấn buồn nôn. Hấn hỏi:

- Nhưng thể nào ta cũng đến được đó, phải không? Ý tôi là, cả anh và tôi đều sẽ bình an vô sự chứ? Tôi có khỏe mạnh như trước được không? Phải gọi cho chị tôi ngay. Hình như hôm qua, hay sáng nay tôi đã định gọi rồi. Phải cao chạy xa bay trước khi lão Josef lần ra. Lão giết tôi mất.

Wild lấy ống tiêm trên miệng. Anh chán nản:

- Chắc rồi. Tụi này sẽ chữa khỏi cho cậu.

- Nhưng bạn anh có muốn chữa cho tôi không?

- Có. Ông ta sẽ giúp cậu.

- Anh chắc không?

- Chắc. Ông ấy cực kỳ đàng hoàng. Không như tôi đâu.

- Tên bạn anh là gì? Anh chẳng bao giờ nói tên ông ấy cả.

Wild thở dài:

- Sherman là thầy giáo cũ của tôi. Hồi ấy, ông kỳ vọng ở tôi nhiều lắm. Chúng tôi là bạn tốt của nhau. Cách nay khoảng mười năm, khi chuyển về chốn điền viên, Sherman ngằm bàn với Jane, vợ tôi và hai người họ ấn tôi lên xe đưa đến chỗ ông để cai nghiện. Trong ngôi nhà cỏ của Sherman, tôi dói thuốc nên run rẩy suốt (anh giờ ngón tay cái lên). Thấy ngón tay này không? Tôi suýt cắt cụt nó lúc mài cạy tử thuốc nhà ông ấy. Tôi hay trốn khỏi nhà lúc nửa đêm để đi trộm móc phin của các tiệm thuốc quanh vùng. Tất nhiên, tôi toàn thất bại. Nhưng có lẽ bởi tôi chỉ ở đó vài tuần. Ngay khi về thành phố, tôi tái nghiện lập tức (Wild lắc đầu). Nhưng mấy năm nay, chúng tôi chưa gặp nhau. (Xoa mũi xong, anh lại cúi sát xuống tay Lee) Giờ nghe đây, rất có khả năng cậu sẽ ói mửa đấy.

Lee ngoảnh mặt đi. Tự nhiên, trời như tối sầm:

- Anh có nhìn thấy không?

- Đừng lo. Vì quen tay nên tôi có thể ngửi thấy dòng máu chảy. Y như cá hồi vậy. Hoặc có thể gọi đó là một kiểu bói toán.

Hắn nín thở chờ. Kiểu an ủi của Wild chẳng khiến hắn yên tâm chút nào. Cuối cùng kim cũng xuyên vào da thịt hắn. Cơ thể hắn âm dần. Cảm giác dờ dẩn lan tỏa khắp người, chạy đến tứ chi. Đất trời lùi xa. Người hắn nhẹ bỗng, như thể mọi lực phủ ngũ tạng đã bị mang đi, hoặc bị 'hô biến'. Tuy nhiên, hắn vẫn lơ mơ thấy Wild nhìn hắn chăm chú. Lát sau, anh chuẩn bị một liều thuốc mới và quay lưng lại.

Lee ngả người dựa vách khoang như cũ và chợt nhớ đến viên đạn đáng ghét chui sâu vào mạng sườn hắn. Hắn từng xem nhiều phim có cảnh người ta gắp đạn ra khỏi cơ thể người. Tuy méo mó nhưng nó vẫn mang hình viên đạn. Không biết người ta chế tạo đạn thế nào nhỉ? Có lần xem truyền hình hắn thấy một phụ nữ nhập cư đầu trùm khăn làm trong dây chuyền sản xuất đạn. Đạn được đưa qua máy soi cho cô ta kiểm tra khiếm khuyết. Lee chẳng biết gì về đạn dược ngoài mấy thuật ngữ mơ hồ: vỏ đạn, thuốc súng, kíp nổ và lóe sáng. Liệu ở một nơi nào đó cuối dây chuyền sản xuất có người cầm viên đạn lên soi ra chỗ sáng? Có bao giờ họ bắn khoả về việc viên đạn ấy sẽ ghim vào người ai chẳng? Sát thương là mục đích duy nhất của đạn. Nó không thể có mục đích nào khác.

Hình như Wild vừa nói gì với hắn. Hồn Lee ngoi lên từ bên trong da thịt hắn và vội tìm vị trí của lưỡi trước khi hỏi lại:

- Anh bảo gì cơ?

- Nhưng cậu từng làm việc đó rồi, đúng không?

Chẳng lẽ hắn không nhớ họ đang nói chuyện gì ư? Đầu hắn mê mụ. Cảm giác say sảng dâng lên khiến Lee tưởng mình đang ở trên phà, không phải trên xe lửa. hình như họ xuống tàu rồi thì phải.

- Làm gì chứ?

Lưỡi Wild rà nhanh hai hàm răng khập khiễng:

- Cậu hiểu tôi mà. Giết người chứ còn gì nữa.

Lee rúm người, nhún vai và nhắm tịt mắt. Không khí hắn hít vào nặng mùi đất và củi khô. Có tiếng gì như thú vật tranh giành nhau dưới gầm tàu. Có lẽ lại con chuột Lee thấy ban chiều. Trở lại đây với tao! Lee nuốt khan. Nước bọt của hắn đặc như hồ:

- Nếu anh thắc mắc, tôi xin nói thẳng. Tôi chưa giết ai để lấy món tiền này.

Wild không đáp. Hình như anh đang ngẫm nghĩ xem định nói gì tiếp.

- Nhưng đúng, tôi có giết người.

- Bao nhiêu lần?

Nhờ moóc phin, cơn đau của Lee dịu xuống. Cử động của hắn thoải mái hơn. Quơ tay dọn chỗ trống, Lee nằm nghiêng về bên không bị thương. Hắn thấy ấm hẳn lên và gần như được thư giãn, thoải mái. Ngay cạnh đó, nhịp thở của Wild đã đều hơn. Lee nói:

- Một lần. Tôi giết người có một lần. Sau đó thì chừa.

- Có tình ư?

Hắn hơi sững lại:

- Anh hỏi vậy là có ý gì?

- Chẳng gì cả. Sao cậu làm thế?

- Anh hỏi làm gì?

Wild quệt mũi bằng ống tay áo:

- Không có gì đâu mà. Thôi bỏ đi.

Lee không thích nói chuyện đó, nhưng đồng thời hắn cũng không muốn lấp lửng.

- Tự vệ! Trong tù, lý do giết người thường là để tự vệ.

- Cậu từng bị đi tù à? Cậu ra tay trong tù ư?

- Phải.

- Vì tội gì?

Lee im lặng nhớ về lần cuối cùng người ta hỏi hắn câu đó:

- Không có gì nghiêm trọng. Chỉ là đào tường khoét vách để trộm đồ với lại ăn cắp xe hơi. Toàn trò trẻ con nghịch dại ấy mà. Tội nhẹ thôi. Lúc tôi bị bắt, quan tòa nói tôi mắc tội nhẹ.

Wild nhòm người lên:

- Hồi ấy thế nào?

- Anh hỏi cái gì mới được?

- Trong tù ấy.

- Anh muốn biết cuộc sống trong tù ra sao ư?

Wild hát hàm:

- Phải.
- Anh hỏi nhiều quá đấy.
- Tôi có tính tò mò mà.
- Chán lắm. Anh không muốn nghe đâu.
- Có chứ. Lúc đó cậu có sợ không?

Lee khép hờ mi mắt:

- Lúc nào cũng sợ.

Chưa ai hỏi kỹ hấn về cuộc sống trong tù. Ký ức về những năm tháng ấy rơi tòm vào khoảng trống vắng trong tâm hồn hấn. Hấn không quên hồi nhỏ được xem nhiều tấm bản đồ cũ trong các sách viết về cá voi và nhiều cuộc phiêu lưu kỳ thú. Trên những bản đồ ấy, các vết cháy xém, các góc giấy bị nước trà đổ lên luôn là phần của thế giới chưa được biết đến. Ở đó có quái vật đấy. Lòng bàn tay trái của hấn hua thành vòng tròn phía trên nền toa tàu. Lee đang nằm nghiêng sang phải, gối đầu lên cánh tay phải. Bộ vết trên người hấn thoảng mùi nước hoa đàn ông lạ. Lee thoáng nghĩ cánh tay hấn đang gối đầu không phải của hấn. Tay ấy của xác chết hấn bỏ lại trên bãi cỏ ven đường. Nếu hấn còn mặc bộ này thì bao lâu sau chất vải mới ngấm mùi của hấn? Mãi sau, hấn mới tâm sự tiếp:

- Tôi không định làm thế này. Trước đó, tôi đảm trách mấy vụ nhỏ, như thu tiền bảo kê chẳng hạn. Toàn thứ vớ vẩn. Suốt ngày chạy quanh thế thôi. Vụ này khá... bất ngờ. Mấy tháng trước, tôi vừa ra tù đã quen ngay họ. Thực ra, tôi chỉ gặp Josef là chính. Họ cho tôi công ăn việc làm. Cũng tại tôi gần như tứ cố vô thân, không biết nương tựa vào ai.

Cơ thể hấn nặng nề dần. Lee không còn cảm thấy gì, chỉ muốn im lặng, không muốn suy nghĩ gì hết.

- Vậy tiền này của ai? Theo tôi hiểu thì không phải của cậu.

Lee không nói, lặng ngắm chiếc cặp táp cũ mềm. Trời tối như bưng khiến hấn dễ thú nhận hơn:

- Giờ nó là của tôi. Tôi lấy của một người tên là Stella. Nghề xiết nợ là thế. Lấy tiền của lão già lúc trước vay của người ta. Đơn giản thế thôi. Hình như lão vay để cá cược. Tôi không định mang tiền về cho bọn chúng. Chúng bảo chỉ việc lấy tiền rồi đi ngay, nhưng tôi lại bị một mụ tóc vàng bắn thủng bụng. Nói thật là tôi không hiểu mô tê gì cả. Nhưng giờ tôi sẽ trốn. Phải về nhà thôi. Dẫu biết chẳng nhiều nhận gì cho cam, nhưng... tôi cũng không cần nhiều tiền. Anh không biết chứ lũ người ấy hung tợn lắm (Lee ngượng ngáp thở dài). Tôi không trốn chỉ vì số tiền mọn này. Sống được là may lắm rồi.

- Phải, cậu gặp may đấy.

Toa tàu chở hàng giạt về phía trước. Giồng gã què, nó ngừng lại, lắc lư vài cái rồi ngưng, sau đó chạy tiếp. Mỗi chuyển động đều kèm tiếng sắt thép ma sát kêu rít lên. Tiếng còi tàu xuyên thủng khoảng trời đêm mênh mông, vô tận. Một lúc lâu sau tàu mới chạy bình thường, chở họ chạy ngày càng xa thêm. Lee thoáng thấy Wild cười tươi rói. Hắn cũng vui lây, nhoẻn cười.

Con tàu dần lấy lại tốc độ, tiếng xình xịch đều hơn. Lee thấy hình dáng mờ mờ của những ngôi nhà trong trang trại biệt lập, thấy hàng cây vẫy mình trong gió và ánh mắt lóe lên của đám súc vật nhỏ tò mò nhìn đoàn tàu chạy qua. Một cơn gió lạnh buốt thổi qua khe nứt dưới sàn. Lee cố nói át tiếng tàu chạy:

- Giờ tôi đã biết tại sao anh thích thứ này.

- Thích thứ gì?

- Moócphin hay ma túy gì đó.

Wild khịt mũi, lắc đầu:

- Từ 'thích' không chính xác nếu để tả cảm giác của tôi với ma túy.

- Thì 'yêu' vậy.

- Ước gì tôi yêu được thứ ma quỷ đó.

- Dù sao nó cũng làm tôi hết đau.

- Tránh vỏ dừa, gặp vỏ dừa thôi. Không đau kiểu này mà đau kiểu khác. Nhưng ít ra nó cũng cho tôi ảo tưởng mình còn tự chủ.

Anh đang tay gạt hộp thuốc và ống tiêm sát vào mình, như thể chúng là hai chú mèo con sắp đi lạc vào chỗ nguy hiểm. Lục túi lấy thanh kẹo dẻo hình em bé, Wild nhâm nhi từ viên một.

Nhìn cảnh đó, Lee không hiểu tại sao hắn nên tin người này. Wild đã từng chữa bệnh cứu người ư? Chưa chắc. Tuy các cơ được thả lỏng nhưng Lee lại buồn nôn. Nằm bất động trên sàn, hắn mặc cho chuyển động và âm thanh của đoàn tàu ru ngủ. Đắm mình vào nhịp điệu xình xịch, lạnh canh thật thú vị biết bao! Vừa nghe tiếng động, hắn vừa đoán vị vết các loại có thể có trên đường ray và tà vẹt phía dưới.

Wild dọn giọng:

- Cho tôi hỏi cậu một câu được không?

Lee nhún vai:

- Chắc là được.

- Cậu đối phó với họ... với lão ấy bằng cách nào? Cho tôi biết cách cậu định xử lý lão xem nào.

- Anh đang nói về lão Josef phải không? Tôi không định xử lý gì lão cả....

Chuông kêu reng reng cảnh báo lúc tàu đi ngang qua chỗ hai tuyến đường sắt giao nhau. Đèn hiệu đỏ nhấp nháy. Wild chột lúng túng:

- Không, không phải thế.

- Vậy anh đang nói đến ai?

- Cậu làm gì cái người... bị chết ấy?

Lee liếm cặp môi khô nẻ. Một góc trong con người hắn chông chênh, chao đảo:

- Cái gì?

Wild cố nói to để át tiếng ồn quá lớn:

- Người cậu giết ấy. Tôi không dùng được nên mới hỏi. Tôi cứ đoán già đoán non, không biết cậu làm thế nào...

Lee trở mắt nhìn Wild vẻ khó hiểu. Anh ta định hỏi khó hản chẳng? Hắn chột nhớ lời Marcel nói lúc họ giáp mặt lần đầu hồi sáu tháng trước: “Tôi nói cậu hay. Sở dĩ loại người như bọn ta sống được là vì dân thường không ai nghĩ có ta tồn tại trên đời. Ta có trong phim họ xem, trên báo họ đọc nhưng họ nhất định không tin đó là sự thật. Hoặc nếu có, họ cũng tin ta ở dạng... nói thế nào cho đúng nhỉ? ‘Trù tượng’ mà thôi. Họ nghĩ người ngồi trên xe buýt kia không thể là lưu manh. Côn đồ, du đảng... giống như ma vậy. Cậu phải làm sao để mình hơi giống ma một chút. Người ta thề sống thề chết rằng đã từng thấy ma, thấy thứ này thứ kia của nó; ma có trong sách báo, ám ảnh đầu óc con người nhưng không ai dám nói chắc, đúng không nào?”

Hắn nhớ ánh đèn vàng tối mờ trong căn hộ ấy, nhớ dáng ngồi vắt vẻo của gã Marcel trên ghế sofa màu xanh biển. Hôm ấy gã mặc áo len màu xám và đi đôi giày vệt đế. Người gã thoang thoảng mùi thường thấy ở người già: hỗn hợp mùi của băng phiến và sáp chải tóc. Hắn nhớ cả thói quen rít không khí qua kẽ răng bịt vàng của lão Josef đứng gần đó. Sau buổi gặp, Lee bước xuống con đường ẩm ướt, đứng cạnh bức tường xây bằng gạch đỏ lạnh lẽo và không hiểu sao toàn thân hắn run cầm cập. Mãi đến giờ hắn mới biết cảm giác đó báo trước sự hối hận to lớn sau này.

Hắn ngó Wild lục lợi túi kẹo. Anh ta ăn luôn miệng. Đường chảy ra, dính khắp mấy đầu ngón tay Wild.

- Anh thì biết gì chứ? Nhìn anh kia, ăn ngấu ăn nghiền như trẻ con ấy. Có nói anh cũng chẳng hiểu tí gì.

Wild ngơ ngác nhìn lên. Anh toan trả lời nhưng chỉ ú ớ rồi lẩm bầm câu gì đó sau hàng râu quai nón. Wild xịu mặt quay lại với túi kẹo. Tuy định nói thêm nhưng Lee không biết dùng từ diễn đạt. Hắn tự hỏi nói thêm phỏng có ích gì chẳng? Hắn nhìn Wild quay sang lục hai chiếc hộp, chắc lại chuẩn bị chích choác. Hay hóm thật. ‘Anh giai’ sắp phê thuốc, mặc hắn xoay sở ở chỗ đồng không mông quạnh này. Hắn ngồi dậy, ghé mắt nhìn qua khe vách. Con tàu lao nhanh trong đêm tối, đưa họ đến nơi nào có trời biết. Dù trời tối om, hắn vẫn thấy mờ mờ vùng đồng trũng bằng phẳng bên đường càng làm nổi bật hàng cột điện lớn có đường dây cao thế vắt ngang. Tít tận chân trời xa mới có vài chấm sáng từ các tòa nhà lớn, trông như đám chấm hết, chấm lửng ở cuối bức tranh phong cảnh. Lúc trước Wild bảo gì nhỉ? Thánh cũng không biết nơi họ sắp đến.

Với Wild, bóng tối có nhiều loại. Có chỗ đen như mực, khoảng tối như mênh mông hơn, dày đặc hơn và khó lường hơn lúc ta mới nhìn thấy. Ngoài những khoảng tối quen thuộc, ở những chỗ khác ta khó lòng biết màn đêm che giấu, ấp ủ thứ gì.

Giữa đêm khuya khoắt, con tàu dừng bánh. Phải mất một lúc anh mới biết tàu đang đứng yên. Wild cố không nghĩ đến cái lạnh đang luồn qua quần áo anh, sờ nắn bộ xương rệu rã của anh. Cuối cùng, biết không giả vờ được mãi, Wild mở bừng mắt. Đầu anh nặng như chì như thể có người thừa lúc anh ngủ nhét đá vào trong. Wild tự nhủ: tại ma túy đây mà. Anh ngồi dậy, phúi sạn dính trên má. Vì ngủ trên nền toa chở hàng nên lưng anh mỏi nhừ. Wild vẩy vẩy bàn tay cho bớt tê. Mặt anh giống mặt giường bừa bộn, nhăn nhúm. Cánh cửa lùa to bản của khoang hé mở cho ánh ban mai vàng vọt chui vào. Wild nghe tiếng chim hót. Bóng tối tan dần. Trời sáng báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Lee cựa mình. Ít nhất hắn chưa chết. Chắc hắn dai sức hơn mình tưởng. Chẳng biết sống dai có tốt không nữa. Wild gật đầu:

- Dậy rồi à?

Thần sắc Lee nhợt nhạt, không còn sinh khí. Da mặt hắn như bánh trắng mỏng bọc thịt và xương bên trong. Ngay dưới một con mắt bị che bởi mái tóc bù xù như tổ quạ của Lee có một vết máu khô. Thân hình gầy nhẳng của hắn lọt thỏm trong bộ vét rộng thùng thình ăn cắp trong chiếc xe bị nạn.

Wild bò ra cửa mở hé để quan sát, đồng thời cố gắng nấp thật kỹ để phòng bên ngoài có người. Anh hít vào không khí lạnh buốt pha lẫn mùi ẩm ướt của sương sớm. Bầu trời trắng đục sáng dần lên khi mặt trời lên sau rặng cây che chắn đoạn đường ray phía xa.

Lee rên rầm:

- Đến nơi chưa?

Wild nhìn quanh tìm một dấu hiệu thân thuộc. Sân ga trông quen quen nhưng anh chưa thể nói nơi này là đâu. Anh gật bừa:

- Cậu thấy trong người thế nào?

Lee nhún vai, ôm bụng. Hắn ngồi dậy, mặt nhăn như bị:

- Mệt quá chừng.

Wild thò đầu ra thêm chút nữa. Không có gì cho thấy xung quanh có người ở, chỉ có dãy toa chở hàng nối nhau và vài hộp đèn hiệu mờ tịt. Vạn vật sáng bóng vì nước mưa. Mấy chú

chim dậy sớm kiếm mồi cất tiếng hót líu lo.

Lee đi ngang qua anh, ngồi trên mép sàn tàu một lát trước khi hấn nghiêng răng thả chân nhảy xuống đất:

- Ngó chừng cái cặp hộ. Tôi phải đi tiểu đây.

Dứt lời, hấn lao đảo vòng ra sau toa tàu, không để Wild kịp nói lời nào.

Wild hét gãi cổ lại quệt mũi. Moóc phin làm anh luôn ngứa ngáy. Tuy đến giờ chích nhưng anh phải chờ tàu chạy đưa họ ra khỏi đây đã. Có khả năng họ đến được đích, chỉ cần tỉnh táo thêm chút nữa. Bên trong lớp quần áo, da Wild bì bì như bìa cứng. Nấu mình trong góc tối, Wild phủ bộ quần áo lấm lem bụi bẩn và đưa tay cào cào mớ tóc rối bù. Hai bàn chân anh phồng mọng nước và bị chuột rút kệt cứng trong giày và không đi vớ. Nước lép bép trong giày anh. Wild biết sau này cởi giày, mấy ngón chân sẽ giống mười dím bột biển thâm xì ngọ nguậy ở đầu bàn chân. Wild nghĩ thầm: “Mình giống gã lang thang như Gobspittle hay Farnwarkle trong truyện của Dickens quá. Chỉ còn thiếu chiếc khăn tay bản buộc quanh cổ, mình sẽ giống hệt chúng”.

Anh băng quơ đoán cách Sherman đón tiếp mình sau bấy lâu xa cách. Nụ cười bất giá nở trên môi khi anh hình dung về mặt điềm tĩnh của ông bạn già thoảng tan biến vì ngạc nhiên trước khi lấy lại sự bình tĩnh cố hữu thường thấy ở các thầy thuốc. *“Kìa, nhìn xem... ai đến chơi này! Mọi rắc rối đều có thể giải quyết được dù cậu cứ muốn chứng minh câu ấy sai. Wild này, hôm rồi tôi có nói với Jane...”* Sherman hay nắm phía trên khuỷu tay anh nhẹ nhàng dẫn đi, nhẹ đến nỗi Wild tưởng chính anh mới là người chủ động dẫn dắt. Wild nhớ ông hay ép anh ăn thêm muống cháo lúa mạch, nhớ ông hay ậm ừ khàn khàn giống tiếng lá rơi xuống nền nhà lát gỗ hơn là tiếng hát.

Kể từ lần gặp trước đến nay thâm thoát đã ba năm, tức là khoảng vài tháng trước khi xảy ra ‘vụ việc’ ấy. Cũng như mọi khi, lần này sự chắc chắn rằng ‘mọi chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn’ chỉ là tạm thời. Kế hoạch bỏ ma túy luôn giống trò cá cược với phần xấu xa của con người anh. Hai thầy trò thường đứng ngoài mái hiên nói chuyện mãi, tối cũng không chịu vào nhà, tay tới tấp đập muỗi mòng vo ve quanh mặt. Wild nhớ mái tóc bạc, nhớ cặp mắt kính phản chiếu ánh đèn lóe sáng, nhớ dáng ngồi hơi lao về phía trước của Sherman. Dù không bao giờ nhìn thẳng người cùng đàm đạo nhưng ông vẫn vừa chú tâm lắng nghe không sót một câu, vừa đợi đến lượt mình lên tiếng. Sherman luôn nhẫn nại và độ lượng. Anh còn nhớ như in cũng đầu giờ chiều hôm ấy, Jane vợ anh mệt mỏi nhún vai quay mặt đi đúng lúc anh ghé lại gần hôn tạm biệt khiến môi Wild chỉ được quệt nhẹ vào vành tai cô. Wild còn đang ngẩn ngơ nhớ lớp sụn vành tai mềm mại và lọn tóc mượt như nhung của vợ thì Jane đã khuất dạng ngoài đầu ngõ lầy bụi đất.

Nghe tiếng chân người lao xạo giẫm lên nền đất trải sỏi, Wild tưởng Lee về nên quay phắt lại. Một chiếc đèn pin chiếu ánh sáng loang loáng vào mặt anh. Anh loạng choạng lùi lại.

Một giọng lạ hoặc vang lên:

- Xem nào! Cái gì thế này?

Wild đưa tay lên che mắt:

- Cái gì?

Chiếc đèn sáng quắc vẫn rọi thẳng vào mặt anh:

- Mời ông bước đây cho.

- Nói gì chứ? Cậu là ai?

- Cứ ra khỏi toa rồi hãy nói. Không phận sự miễn vào chỗ này. Giờ ông bước ra đây mau. Không cần phải hỏi nhiều.

Chần chừ mãi, Wild đành làm theo. Ra đến ngoài anh mới rõ thanh niên kia mặt còn non choẹt, núng nính trong bộ đồng phục nhân viên bảo vệ đường sắt. Vẫn còn may vì chưa phải cảnh sát. Mắt Wild còn chớp lia lịa vì chưa quen với nắng sớm bên ngoài thì tên choai choai kia đã lại giơ đèn chiếu thẳng vào mặt anh.

- Này, cậu thôi trò đó đi được chưa?

Một tay người lính gác móc vào vào dây lưng màu đen có treo chùm chìa khóa và nhiều vật dụng ‘hầm hố’ khác, trong đó có cả súng ngắn. Cậu ta hạ thấp đèn chiếu khắp người Wild.

- Ông có mang theo vũ khí không?

Mặt trời đang lên. Rõ ràng trò chiếu đèn loang loáng này là thừa.

- Vũ khí ư? Làm gì có.

Chàng bảo vệ trực hai mươi tuổi, hai má phúng phính hồng hào. Có lẽ bởi không được chọn vào đội crickê vì thân hình hơi ‘tròn trịa’ nên giờ cậu chàng múp míp bèn ‘giận cá chém thớt’, chớp thời cơ hoạch hộc Wild cho hả giận. Cậu ta bảo anh đứng chống hai tay vào sàn toa, hai chân dang rộng.

- Cậu muốn tôi làm thế thật à?

- Ông nghe rồi đó. Quay người đi nào.

Wild đã toan bỏ chạy. Anh chẳng khỏe mạnh gì nhưng chắc tên này cũng không chạy nhanh được. Wild vuốt vuốt mái tóc thừa.

Như đoán được ý nghĩ của anh, thanh niên nọ chạm tay vào bao súng:

- Ông làm ngay đi. Đừng để tôi phải dùng vũ lực.

Wild vội giơ tay, xoay người úp mặt vào toa chở hàng:

- Nghe rồi.

Nền toa bằng sắt lạnh buốt dưới lòng bàn tay Wild. Thằng Lee đâu rồi nhỉ? Hắn có thể về bất cứ lúc nào. Nó có mang súng theo không nhỉ? Liệu ngoài tên này còn tên lính gác nào khác chẳng? Tình hình đang xấu trầm trọng, đặc biệt gã này quá gắt gao.

Khám khắp người anh tìm khí giới xong, nhân viên đường sắt bảo Wild giữ nguyên tư thế cúi gập người chống tay lên mép sàn tàu. Trong lúc khám xét khắp bên trong khoang tàu tối om, tiếng thở nặng nhọc của cậu ta nghe rõ mồn một. Wild nghĩ thầm: “Nếu là bác sĩ của tên này, mình sẽ bắt hắn nhin bánh rán và trứng chiên”.

- Cặp này của ông à?

Wild chết sững:

- À, phải. Nhưng bên trong toàn quần áo và đồ lặt vặt.

- Đồ lặt vặt gồm những gì, thưa ông?

- À, có vài chục ngàn đô la tiền mặt, một vốc kim cương và vài thứ tương tự thôi mà.

Nhân viên đường sắt liếm môi cười khẩy:

- Thế còn mấy thứ kia là gì? Có phải thuốc không đấy?

Wild dọn giọng:

- Tôi không biết. Nó có sẵn ở đó trước khi tôi đến.

- Ra vậy. Thế có nghĩa ông thừa nhận đã đi tàu nhưng không mua vé? Thừa nhận tội phạm pháp?

Wild nín khe, nhìn trùng trùng đồng đá dưới chân. Tự nhiên anh thấy buồn nôn. Thằng Lee đi tạt đâu mà mãi giờ này chưa về?

- Đúng vậy. Trong toa còn gì nữa nhỉ? Khoai tây đúng không?

- Gì cơ? À phải, hình như thế.

Tay nhân viên lại rọi đèn khắp khoang. Ánh đèn pin sục sạo vào mọi góc ngách và quét cả lên trần.

- Ông đi một mình à?

- Vâng, tất nhiên rồi.

- Sao lại ‘tất nhiên’?

Wild nhún vai, không đáp.

- Bởi theo kinh nghiệm của tôi, trường hợp như ông thường có hai người. Ông không bao che cho chiến hữu đây chứ? Bởi vì...

- Đã bảo không có mà lại.

- Có chắc không đấy? Vì nếu dứt khoát chỉ có một mình, ông đã phản đối kịch liệt, không chỉ có thể thôi đâu (nói xong, cậu ta lùi lại). Ông cứ đứng yên như thế, ở đúng chỗ ấy nhé!

Wild nghe tiếng nhân viên bảo vệ đi tới đi lui, gót giày nghiền trên sỏi. Cậu ta soi đèn xem xét gầm toa và bận rộn ghi chép vào cuốn sổ nhỏ. Wild tự nhủ: “Phải bình tĩnh. Hết sức bình tĩnh”. Con đoi thuốc ngấm ngấm tấn công anh. Cảm giác bồn chồn ngày một rõ.

Anh ngo ngoáy mấy đầu ngón chân trong đôi giày cũ mềm cho đỡ lạnh. Gã bảo vệ cúi xuống thắt lưng tìm thứ gì đó. Sao Lee đi lâu thế?

Lát sau, gã kia nắm một cánh tay Wild bẻ quặt ra sau khiến lưng anh ngay đơ, và tiếp tục kéo nốt cổ tay kia theo. Hình như cơ thể anh nhớ nhanh hơn cả não bộ vì Wild thấy lồng ngực thắt lại trong lúc đầu vẫn tự hỏi: sao động tác này quen quá, sao tim lại đập dồn thế này?

Và rồi Wild chợt hiểu: cảm giác hai tay bị bẻ quặt nhức nhối và tiếng kim loại lạnh canh. Anh bị còng tay. Wild oằn người. Động tác quay phắt làm anh mất thăng bằng, suýt ngã chổng kên xuống đất. Anh trừng mắt nhìn viên bảo vệ:

- Cậu làm cái trò gì thế? Điên à?

- Chúng tôi buộc phải còng tay người lang thang.

Cậu ta vừa nói vừa xem lại ghi chép trước khi gập nhanh sổ và nhét vào túi áo.

- Cậu vừa nói gì?

- Người lang thang. Tôi buộc phải phạt ông tội lậu vé. Ai cũng biết rằng đi tàu xe mà không mua vé là không được.

Nói đoạn, cậu ta rút khóa móc và đóng cửa toa lại.

- Thế còn đồ đạc của tôi? Mấy bộ quần áo ấy. Cậu không có quyền mặc kệ, khóa trái cửa rồi bỏ đi như thế được.

Thanh niên nọ cài đèn pin vào thắt lưng. Thân đèn chạm vào chùm chìa khóa to tướng, kêu leng keng.

- Thế sao? Thực ra tôi có quyền đấy.

Cậu ta chống nạnh, ngó Wild dăm dăm chừng một giây rồi nhún vai, mở cửa nòng vào trong lầy cặp táp. Góc cặp móc vào thứ gì đó bên trong khoang. Thanh niên nọ phải giật mạnh tay trước khi kéo ra, ôm trước ngực và bấm khóa móc vào cửa khoang tàu. Gã nắm phía trên khuỷu tay bị còng của Wild:

- Được rồi nhé. Ta đi thôi.

- Thực ra có cần phải còng tay thế này không? Thôi mà cậu, tôi đâu có làm gì đến nỗi phải bị thế này...

Viên lính gác làm như không nghe tiếng anh van nài. Vừa dẫn anh đi, gã vừa giải thích về tính phức tạp của điều luật cấm đi lậu vé. Cứ thế, họ len lỏi qua những đoàn tàu khác đứng san sát nhau dưới màn sương mỏng.

Hầu như suốt quãng đường, đầu Wild cúi gằm bởi hai tay bị bẻ quặt ra sau nên đôi khi anh bị mất thăng bằng, loạng choạng trên nền đất mấp mô. Hai chân anh nặng như đeo đá.

Vài phút sau, họ đến trạm gác cạnh chỗ hai đường sắt giao nhau, bên cạnh mấy toa tàu nối đuôi nhau và một lô hộp đèn bảng hiệu. Thực ra đó chỉ là căn lều gỗ nhỏ xíu. Một sợi khói bốc lên từ ống khói gây guộc. Ánh đèn vàng vọt hắt ra ngoài qua một cửa sổ nhỏ của lều.

Ít nhất thì bên trong cũng âm sục. Sau khi ra hiệu cho Wild ngồi xuống ghế gỗ, cậu ta thả phích cặp xuống nền đất, đoạn cởi áo khoác và giậm chân giữ nước khỏi giày. Xong xuôi, cậu nhét thêm cửa vào bếp lò hình tròn phình to ở giữa. Wild hỏi:

- Có thực cậu nhất định phải làm vậy không?

- Có chứ. Chúng tôi coi đó là tội khá nghiêm trọng, ngay cả khi ông không thấy thế. Không thể lơ là với người đi lậu vé được.

- Kia, sao nặng lời thế? Cậu tưởng giờ là thời Đại khủng hoảng những năm ba mươi chắc? Tôi là bác sĩ, không phải dân lang thang đâu nhé.

- Phải, phải. Mới nhìn biết ngay ông là bác sĩ rồi! Suốt ngày phê thuốc, trốn chui trốn nhủi trên tàu chở hàng. Quần áo đẹp đẽ gớm. Ông tưởng tôi ngu chắc? Chú ruột tôi là bác sĩ đây này. Giáp mặt họ thường xuyên, tôi biết thừa bác sĩ phải thế nào, chứ đâu có như ông. Họ khác ông một trời một vực. Mà thôi, ông có mang giấy tờ tùy thân không? Trong người có ví không?

Wild lắc đầu, nhìn bao quát căn lều. Mùi của nó thật gần gũi, hỗn hợp của hương cà phê,

khỏi từ củi cháy khét và ‘mùi’ của buồn chán. Ngay sau cánh cửa ra vào có kê chiếc giường sắt hẹp. Trên vách sắt giường có dán hình mấy cô gái e lệ cạnh tấm bưu thiếp chụp khu nghỉ dưỡng bên bờ biển. Gần đó lỏng chổng mấy hộp thực phẩm chế biến và vài gói gạo.

Tay bảo vệ béo phục phịch không bỏ lỡ thời gian. Mặc cho anh oằn mình khó chịu, cậu ta lục khắp túi quần túi áo Wild và cuối cùng giờ chiếc ví lên cao như thể nó là chiến lợi phẩm vậy.

- Đây rồi. Chỉ cần xem giấy tờ tùy thân trong này sẽ biết ngay tôi đang nói chuyện với ai. Chắc anh có bằng lái xe chứ?

Wild không nói không rằng, mặc cậu ta lục lợi chiếc ví. Anh không biết phải nói gì. Xương cốt anh mềm nhũn, như thể muốn rã ra dưới sức nặng của cơ thể.

Nhân viên bảo vệ rút một tấm hình:

- Vợ ông đây à?

- Đưa tôi xem.

Cậu ta lật tấm ảnh bằng mấy ngón tay chuối mẩn.

Vợ chồng anh chụp hình ấy trong quầy chụp tự động ở Luân Đôn. Jane ngồi gọn trong lòng anh. Quần áo cả hai đều lấm lem nhưng nụ cười rất tươi. Một khoảng khắc lãng mạn trong chuyến du lịch nước ngoài. Wild ghét phải nhìn thấy thẳng ngốc kia cầm hình vợ mình.

- Phải.

- Hình đẹp đấy. Còn đây là con gái?

- Phải.

- Mấy tuổi rồi?

- Mười lăm. Nó tên Alice.

Thanh niên nọ lục lợi sau lưng Wild nhưng anh không để ý nữa. Toàn thân ngứa ngáy, Wild bắt đầu chảy nước mũi. Anh hắt hơi mạnh. Chiếc áo khoác xộc xệch, dòn thành cục dưới nách, dưới cổ anh. Viên bảo vệ đang nói chuyện điện thoại sau lưng anh. Thỉnh thoảng, cậu ta lại ừ hừ vài tiếng. Wild oằn người trên ghế. Anh đã tính đến việc đánh cho gã béo một đòn trời giáng, hoặc dùng hết sức bình sinh lao vào ‘choảng’ gã bất tỉnh rồi chạy trốn. Liệu anh có gan làm thế không? Chẳng lẽ giờ anh đã thành loại cùng đinh làm liều?

Giữa lúc Wild còn do dự, viên bảo vệ đã quay lại. Nhìn dáng điệu vênh váo, đi khệnh khạng quanh căn lều bé xíu của gã, Wild ngứa cả mắt.

- Thế ra ông đang bị truy nã. Nhưng giá không nói, chắc ông cũng biết nhỉ?

Trong đầu Wild có thứ gì đóng sầm lại, tai anh gần như nghe được tiếng lách cách ấy. Hắt xì thêm cái nữa xong, anh chùi mũi vào đầu vai, để lại vệt nước mũi dài trên áo. Gã bảo vệ chớp nhẹ hàng mi dài như của con gái.

- Thế này nhé. Cảnh sát sắp đến đưa ông trở lại tòa hoặc đi đâu tùy họ.

Wild nhìn sững tên nhóc mặt búng ra sữa trước mặt mình. Thằng choai choai béo ị đáng ghét.

- Đúng vậy. Phải nói họ rất háo hức là đằng khác.

- Còn bao lâu nữa?

- Cái gì?

- Bao giờ cảnh sát đến?

Nhân viên bảo vệ nhún vai, sửa soạn pha cà phê và đặt ấm nước nhỏ lên bếp. Cậu ta bày ra hai cái tách, sữa và đường rồi dọn tờ báo trên bàn trước khi ngồi đối diện Wild. Rất chậm rãi, cậu cầm chai sữa lên ngửi, đoạn hỏi bằng giọng quan tâm đặc biệt:

- Vậy... ông đã giết ai thế?

Wild ngoảnh mặt đi chỗ khác cố giữ bình tĩnh. Có tiếng củi cháy lách tách trong lò ngay cạnh anh. Toàn thân bất chợt nóng bừng, tự nhiên Wild chỉ muốn cởi phăng áo khoác. Nó giống gông cùm xiềng vào người anh vậy. Mặt Wild ướt đầm mồ hôi. Gã thanh niên có vẻ thích thú, tận hưởng lợi thế của gã trong tình huống trước mắt. Wild vận người khiến chân ghé cào xuống nền gỗ kêu ken két. Tuy nhiên, anh vẫn giữ im lặng.

Ấm cà phê đã sôi. Gã thanh niên rót đầy hai ly rồi thêm sữa và đường.

Wild lắc lắc còng tay sau lưng:

- Làm sao tôi uống được?

- Chắc ông phải tự xoay sở thôi.

Wild bực bội ngồi ủ rũ. Lát sau, chợt nảy ra một ý, anh ngồi thẳng dậy:

- Tôi định bàn với cậu việc này. Hay ta thỏa thuận nhé (anh ngừng lời giây lát). Cậu tên gì?

Viên bảo vệ tỏ vẻ nghi ngờ. Cậu ta xì xụp uống cà phê:

- Tôi tên Carson, nhưng đó không phải việc của ông mà hỏi. Ông đang toan tính chuyện gì vậy, ông Wild?

- Carson này, tôi có khả năng gom về số tiền lớn. Vậy cậu hãy để tôi đi trước khi cảnh sát đến. Ta thỏa thuận thế nhé?

- Mắt tôi đang thấy ông còn không cầm nổi ly cà phê, hương hồ...

- Tôi nói nghiêm chỉnh đây.

Carson liếm môi, vuốt vuốt mái tóc cứng như rễ tre:

- Thừa ông, thế gọi là hồi lộ mắt rồi.

Wild nói nhanh:

- Cậu nói sao cũng được nhưng làm ơn suy nghĩ về nó một chút (Anh ngừng lại để thở). Kết án tôi tội ngộ sát là quá nặng. Tôi không thể ngồi nhà đá được. Tôi chết mất. Nếu tha tôi, cậu sẽ có ngay... năm ngàn đô la. Tiền mặt trao liền tay cho cậu (Anh đứng dậy, xoay lưng chìa còng số tám về phía Carson). Tôi sẽ không hé môi với ai. Cứ coi như tôi biến mất, còn cậu không hay biết gì. Không ai còn trông thấy hay nghe nói gì về tôi cả. Tôi xin cậu đấy.

Nhưng Carson mặc kệ, bình thản ngồi uống cà phê. Mãi sau, cậu ta mới nói:

- Nếu có năm ngàn, ông đã chẳng phải du hành bằng cách nhảy tàu chở hàng. Tôi không tin ông. Thôi đừng vớ vẩn nữa. Ngồi yên chờ đi.

Wild đành quay lại. Thế này thì chẳng còn gì để mất nữa rồi. Chắc chắn Lee đã chuồn êm hoặc bị bắt rồi. Anh cố giữ cho giọng nói đừng run rẩy:

- Không. Cậu nhầm to (Anh hát hàm về phía chiếc cặp để dưới đất). Tiền ở ngay...

Đúng lúc ấy có tiếng gõ vỡ ra. Cánh cửa bật mở và Lee bất ngờ bước vào căn lều gỗ. Hắn bước lên, nhanh tay giơ súng vào đầu Carson:

- Cầm động đây.

Carson rên rỉ, ngồi gí xuống ghế. Miệng méo xẹo, cậu ta ngược nhìn lên. Trông cậu ta như sắp khóc đến nơi. Không chần chừ, Wild đứng bật dậy khiến chiếc ghế đổ kênh, ly cà phê lăn lông lốc dưới sàn.

- Kia Lee! Phải gọi cậu là hiệp sĩ mới đúng. Trời đất, sao may thế không biết. Cậu đi đâu mà giờ mới thấy? Tuyệt cú mèo! (Anh quay lưng cho hắn thấy chiếc còng.) Mình đi ngay thôi. Chắc chắn thắt lưng hắn có chìa khóa. Lấy nhanh lên!

Chắc chắn Carson không thấy rõ mặt Lee, bởi vì nếu thấy hắn đã kháng cự, ngay cả khi bị chĩa súng vào đầu.

Trông Lee cũng đủ biết hấn sắp không cầm nổi khẩu súng. Mặt hấn thất thần, như thể cơ thể hấn không thể duy trì những chức năng không cần thiết để giữ sức vậy. Ngay cả màu nâu trong mắt hấn cũng nhạt hơn. Sức đuổi dân khiến giọng Lee ào ào, nghe không rõ:

- Anh định cho hấn tiền của tôi ư?

Wild sững người:

- Tôi tưởng cậu không về hoặc bị bắt rồi. Tôi cùng đường rồi. Thôi mà Lee! Tôi định sẽ trả cậu sòng phẳng. Thật đấy.

Anh nghĩ bụng: “Tôi định sẽ trả cậu sòng phẳng’. Đúng kiểu van xin của dân nghiện xì ke!” Nhìn mặt khó đoán Lee có hiểu những gì anh vừa nói hay không. Mặt hấn trắng bệch, không hề phản ứng. Lee đứng như trời trồng, tay vẫn gí khẩu súng vào đầu Carson. Gã thanh niên múp míp vẫn không ngừng rên rỉ, sụt sịt.

Wild chưa chịu thôi:

- Cảnh sát sắp đến rồi, Lee ạ. Thằng ranh này vừa gọi cảnh sát đấy.

- Cảnh sát đến đây ư?

- Ừ.

Hình như câu ấy làm Lee phải suy nghĩ. Nét mặt hấn thoáng thay đổi như mặt nước phẳng lặng gặp cơn gió nhẹ. Cục yết hầu trên cái cổ gầy nhẳng của hấn động đậy.

Wild ngạt thở khi nghĩ đến xe cảnh sát đi thành đoàn, tiếng còi xe nhưc óc và cánh nhà báo ghi chép lia lịa. Mãi sau, Lee mới bảo:

- Thôi được.

Hấn nhanh nhẹn hấn lên. Mở còng cho Wild xong, hấn giúp anh còng tay nhân viên bảo vệ vào khung giường sắt. Wild tước chùm chìa khóa. Lee kiểm tra tiền trước khi giật đứt dây điện thoại rồi cả hai bước vào màn mưa lác rác, tay cố kéo áo khoác sát bên mình. Wild hít một hơi thật sâu. Khí lạnh vào đầy, xoa dịu hai lá phổi.

Họ bước thấp bước cao trên sân ga lạnh và vắng. Vừa lúi một bên tay Lee, Wild vừa khen ngợi hấn xuất hiện đúng lúc. Hấn bơ phờ, tưởng chừng không nhắc nổi chân nữa.

- Tôi gần như vô vọng, tưởng mình đi đứt rồi. Tưởng hai ta đều bị bắt đến nơi. Cậu đến thật hay quá. Thật đúng là xuất quỷ nhập thần. Chuyện thật mà cứ như phim. Giờ chỉ cần quay lại khoang hồi đêm một chút là ta đi được rồi. Hình như nó đây này. Cẩn thận chỗ này mấp mô lắm. Để ý xem nó ở đoạn nào nhé. Không phải đâu. Đây cơ. Rồi, cậu dựa vào đây nghỉ chút đi. Cứ đứng đó, đừng có đi đâu đấy.

- Kia Wild, mình phải đi tiếp thôi. Cảnh sát... anh vừa bảo gã kia đã gọi cảnh sát cơ mà.

Wild thử từng chìa trong chùm chìa khóa to tướng. Tay anh tê lạnh, lóng ngóng. Hơi thở anh nặng nhọc, đứt quãng còn không khí lạnh làm nước mắt anh chảy dàn giụa:

- Biết rồi. Tôi biết lắm chứ. Nhưng tôi phải lấy một thứ đã.

- Nhưng gấp lắm rồi.

- Tôi hiểu. Tôi cũng như cậu, chẳng thích thể này tẹo nào. Tôi đang cố hết sức làm cho nhanh đây. Quý sứ! Không biết chìa nào đây? Tôi phải thử bao nhiêu lần nữa mới được? Ha ha! Đúng nó rồi.

Đẩy cửa lùa mở rộng, anh bò vào khoang. Bằng hay bàn tay run rẩy và đầu óc tập trung lạ thường, Wild chuẩn bị thuốc và kim tiêm tranh thủ chích một liều. Wild hít thở thật sâu. Xong xuôi, anh gom ống tiêm và thuốc mang ra chỗ Lee. Nhiều ống thuốc rơi xuống sàn tàu vỡ vụn. Một cái hộp bất ngờ nảy khỏi tay anh. ống thuốc nhỏ theo nhau rơi xuống đất. Chết tiệt! Đúng lúc Wild quì xuống định nhặt thì hộp khác lại rơi. Anh vợ vội nắm ống thuốc nhét vào túi. Phần còn lại vương vãi khắp mặt đất trải đá dăm.

Lee chìa cặp ra:

- Này, bỏ vào đây đi.

- Có được không?

Lee gật đầu. Đứng dán lưng vào tường, hấn sắp kiệt quệ đến nơi. Hai bàn tay hấn dính đầy máu tươi, chắc Lee vừa áp tay vào bụng.

Một lần nữa, Wild nghĩ đến chuyện bỏ hấn lại. Chỉ cần tiêm moóc phin cho Lee rồi bỏ hấn vào một trong những khoang tàu này. Anh mở nắp cặp, trút hết các lọ thuốc và kim tiêm mới vào trong. Những đồng tiền vấy máu bay phần phật trong gió. Xong việc, Wild đẩy nắp cặp, một tay xách nó, một tay nắm tay Lee. Giờ hấn như đứa trẻ con: người mềm oặt và ai bảo gì làm nấy.

- Đi nào! Cậu làm sao thế? Ta đi thôi. Không phải đi xa đâu. Chỗ này gần lắm rồi.

Băng ngang qua đường ray, họ khuất dạng sau màn sương. Trời sáng rõ. Những đám mây thấp có pha màu nắng. Những thứ có trong cặp va vào nhau lạnh canh theo từng bước chân. Họ bước lú lú trên mặt đường ghồ ghề có đường ray chạy ngang dọc, đi qua cổng hàng rào dây thép và băng qua cánh đồng trống vương vãi rác rến và mấy cụm cỏ còi cọc.

16

Như hai tên lính thất trận, Wild và Lee rời sân ga, lết trên con đường đất. Bị ảo giác, Lee nghe văng vẳng tiếng đồ da kêu cọt két, tiếng hàng trăm người thở hào hển. Màn mưa phùn dày đặc thêm lúc nào không hay. Tuy không nói nhưng cả hai đều ngẫm thống nhất về hướng đi. Thoảng hoặc, Wild lại ngoái đầu nhìn sau lưng. Lee biết anh sốt ruột vì họ đi quá chậm. Anh luôn miệng giục:

- Nhanh lên nào. Nhất định phải đi tiếp. Mình chết dí ở đây mất.

Lee nắm vạt áo khoác của anh:

- Đây là đâu? (hắn thều thào rồi ráng nói to hơn) Ta đang ở đâu thế này?

Món tóc đen bết trên trán hắn. Mùi đồng chua chua từ vết đạn ngấm khắp cơ thể hắn và làm miệng hắn nhặt thếch. Hắn ngờ nghếch lép nhép miệng cố phân tích vị khó chịu ấy. Nó có vị thuốc nổ, vị máu và sắt thép: vị của sự bạo tàn. Hắn nhổ bọt mãi cho đến khi cổ họng bỏng rát nhưng mùi ấy vẫn bám riết lấy hắn. Nó ngấm vào hai hàm răng và cả xương hàm. Hắn hình dung lão Josef đang lồng lộn, lùng sục, đuổi gáp phía sau.

Wild an ủi:

- Đừng lo. Tôi sẽ chăm sóc cậu.

Anh dìu hắn đi từng bước và kinh hoàng vì người hắn nhẹ bồng, mềm như bún. Thế mới biết máu trong người bình thường có khối lượng không nhỏ. Anh tưởng nghe được tiếng xương trong người Lee va vào nhau côm cốp, giống tiếng lõi gỗ của một con rối, nhưng hóa ra đó là tiếng mấy ống thuốc moóc phin lăn qua lăn lại mỗi lúc chiếc cặp va vào chân anh. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lee đang hấp hối. Wild có thể ngửi được mùi ấy từ cơ thể hắn. Lòng dạ anh rối bời, không biết phải làm gì. Anh dần nhận ra vài dấu hiệu quen thuộc của ngôi làng có nhà Sherman, nơi anh tá túc hơn một lần: bóng dáng một ngọn đồi xa xa, rặng thông cạnh một hàng rào gãy đổ. Wild mừng rỡ, cố rảo bước chân.

Họ tiếp tục đi. Đầu Lee cúi gục, mắt dán xuống đường chỉ thỉnh thoảng mới ngẩng lên nhìn xung quanh. Lại một chôn xa lạ đang đợi hắn. Phong cảnh nông thôn thường na ná như nhau. Đường xá lổn nhồn, lầy lội. Thoảng hoặc, giày họ lún xuống bùn nghe lồm bồm. Bầu trời thấp, xám xịt soi bóng xuống ổ gà ổ trâu đầy nước. Bên phải họ có dãy núi lô xô giống đàn thú khổng lồ gối đầu nhau ngủ cạnh đường chân trời.

Ngoài tiếng thở gáp trộn lẫn tiếng bước chân, cả một vùng trống trải quanh họ yên ắng lạ thường. Lee thoáng nghĩ tới khả năng một thảm họa thiên nhiên khủng khiếp vừa quét qua vùng này. Nếu không thì cả thế giới thành cánh đồng hoang chỉ sau một đêm. Chắc chắn hợp âm của hàng triệu người dù ở cách xa nhau nhưng cùng khoáng lý trà, xem truyền

hình hay thì thảo ngoài hành lang cũng phải khác ở đây. Họ đi qua mấy khóm cây nhỏ trụi lá. Mấy con chim nhỏ chỉ bằng nắm tay trẻ con đậu co ro trên cành khẳng khiu. Đầu óc mê mụ, hẳn cố tìm một từ tả cảnh này. Thật đúng như trong mơ.

GGG

Hai người đi sát nhau trông như một con vật lạ kềnh càng di chuyển chậm chạp. Khóm cây trần trụi trông như sơ đồ lá phổi người. Wild tưởng tượng hai người họ đang lặn mò trong hệ hô hấp có sơ đồ như cánh rừng thưa. Một thế giới lạ lẫm nằm sâu trong cơ thể. Bên cạnh anh, Lee lẩm bẩm từng tiếng rời rạc, giống em bé học nói. Họ lão đảo nhích từng chút. Wild cố giữ chặt người Lee để cả hai khỏi ngã lăn ra đất. Anh luôn miệng động viên và khích lệ.

Lát sau, giữa thỉnh không vang lên âm thanh nho nhỏ, đều đều. Đó là tiếng âm âm, có thể từ một cỗ máy cực kỳ to lớn ở rất xa, đi kèm sự rung động mơ hồ của mặt đất. Lúc đầu Wild tưởng tiếng tàu chạy gần đó hay tiếng động từ sân bay. Anh dừng bước:

- Cái gì thế nhỉ?
- Gì cơ?
- Có tiếng động kia.

Miệng Lee đắng nghét. Hẳn cảm giác đó chẳng phải miệng hẳn. Lee nhớ đã đọc ở đâu đó thông tin rằng nếu xoa vài nhánh tỏi vào gan bàn chân, mùi tỏi ngấm lên cả miệng. Chuyện đó có thực chẳng? Chẳng lẽ giác quan của chủ nhân bộ quần áo hẳn lấy trộm có thể tác động đến hẳn? Hay thủ phạm là viên đạn trong người hẳn?

Lee lại nhổ phì phì và hoang mang khi thấy nước dãi của hẳn có vẩn chút máu. Lee chỉ muốn kêu thét lên nhưng âm thanh không thể lọt ra ngoài. Lee hình dung cảm giác của một người ở rất xa quan sát Wild và hẳn như hai chấm nhỏ xíu trên con đường mòn giữa vùng đồng quê trống trải. Xung quanh không một bóng người. Họ đi đâu thế này? Suốt một phút đồng hồ hẳn lắng tai nghe. Tình cầu đang thu nhỏ lại, trở thành một thứ đáng sợ bám riết bên hẳn.

Biết Wild đi sát cạnh mình, Lee ngại máu dính vào áo khoác của anh:

- Xin lỗi anh. Tôi không chủ tâm đẩy hai ta đến hoàn cảnh này. Tôi rất tiếc.

Tiếng Wild thì thảo sát bên tai hẳn:

- Thôi nào. Ta gần đến đích rồi. Ráng đi thêm một đoạn nhé. Không xa lắm đâu.

Lee chỉ ước giá được cuộn mình ngủ thiếp đi với tiếng nói khàn khàn ấy bên tai. Hẳn cố quay sang nhìn mặt Wild nhưng chỉ làm cả hai suýt ngã. Wild khích lệ:

- Tốt rồi. Sắp đến nơi rồi. Tôi thuộc đường mà. Chỉ lát nữa ta sẽ về đến nhà.

Họ bước tiếp. Chiều dần qua, chuẩn bị nhường chỗ cho màn đêm. Tiếng động vắng đến tai Lee không đến gần cũng không lùi xa hơn. Hình như nó không bắt nguồn từ một thứ nhất định mà lơ lửng trong không khí. Hắn mong sẽ thấy một thứ gì đó hiện ra từ khoảng xa mịt mù: chẳng hạn một máy cày hoặc xe tải. Hay đó là tiếng đoàn tàu chở họ đi đêm qua?

Nhưng tịnh không có gì.

Bầu khí quyền nhẹ bằng, mong manh. Con mệt mỏi chụp xuống người hắn còn đi kèm với một thứ nữa. Một cảm giác còn nặng nề hơn gấp bội trôi dạt từ góc kín trong tâm hồn hắn: nỗi tuyệt vọng cùng đưa em song sinh: hy vọng. Hắn gờ bàn tay nắm chặt cửa Wild, ôm ngang người và từ từ quy xuống đất. Dù trời mưa, nền đất ở đây vẫn cứng và thô ráp. Sỏi và đá dăm dăm sâu vào hông và lòng bàn tay, hai điểm đỡ cho toàn bộ sức nặng cơ thể hắn. Lee giơ bàn tay lên nhìn: dưới ánh chiều trắng nhờ, máu bao lấy bàn tay đỏ sẫm lại. Mặc kệ cơ thể tàn tạ, máu vẫn ‘tuôn’ ra ngoài, thấm xuống đất.

Gấu quần hắn ướt nhẹp, rách tướp. Râu đen mọc lởm chởm hai bên má. Mạch máu bên khóe miệng hắn hơi phồng lên. Khi đổ gục xuống vệ đường, nỗ lực trong từng nhịp thở khiến hắn trông như con côn trùng vụng về gắng sức làm gì đó không ai hiểu nổi. Hắn rên rỉ nhưng không gian tĩnh mịch vẫn im lìm, vô cảm. Ngay năm giác quan cũng từ bỏ chủ nhân, khiến hắn cảm lạnh đời đần trong màn tối bùng lầy mắt. Hắn chỉ lơ mơ ý thức rằng hắn đang khóc. Lee quơ quào lục túi áo, tìm súng quăng ra xa. Nó rơi ‘cạnh’ xuống đồng sỏi.

Vừa may, Wild nghe có tiếng động. Một xe ngựa kéo lộc xọc tiến đến sau lưng họ. Wild ngơ ngàng, nheo mắt nhìn. Sau khi hỏi họ có cần đi nhờ không, ông già điều khiển cỗ xe cục mịch kiên nhẫn đợi Wild đỡ Lee lên ghé băng băng gỗ.

Cặp mắt ông lão đã trắng đục như sữa. Chốc chốc, thân hình còm cõi của ông lại rung lên bởi những cơn ho như xé phổi. Vừa đưa tay chùi nước bọt dính ở cằm và môi dưới, ông vừa nói tỉnh bơ:

- Bệnh lao phổi đấy. Ít nhất thì nhờ nó, chiến tranh không sờ gáy tôi.

Wild trở mắt nhìn ông:

- Chiến tranh nào cơ ạ?

Ông già nhún vai:

- Chiến tranh nào chả được.

Ông lão thoáng ngạc nhiên khi nghe Wild hỏi ông có biết nhà bác sĩ Sherman không. Tuy nhiên, ông chỉ gật đầu bảo sẽ đưa họ đến đó. Ông lão không hỏi gì về họ và có vẻ không để ý đến bệnh tình của Lee.

Wild ủ rũ trên ghế, một bên vai to sụ đỡ thân hình của Lee. Đi được một đoạn, con ngựa nhỏ kéo xe lại dừng chân để thở. Mỗi lúc như vậy, ông chủ lại đỡ dành nó đi tiếp. Xe kéo xóc nảy trên con đường mấp mô giống con thuyền chồm lên ngọn sóng cồn.

GGG

Ký ức lan man trôi nổi vào các ngõ ngách của tâm trí Lee, hết như đám trẻ nghịch ngợm tìm đường thoát ra. Chúng gõ chỗ này chỗ nọ, la hét bắt người lớn phải chú ý. Đây là mùi hương từ hai bàn tay khô gầy của mẹ hắn. Kia là bóng tối im lìm trong căn nhà hồi nhỏ. Còn nữa, vài con hẻm tối và mấy chiếc xe hơi.

Hắn thông thả vào phòng khách. Một phụ nữ đang đọc sách ngẩng đầu lên. Gương mặt cô trong sáng, cõi mở. Hàng lông mày nhướng lên khi thấy người lạ vào nhà. Cô gái đang đọc tuyển tập các tác phẩm của đại thi hào William Shakespeare. Đã bốn giờ chiều. Mary là tên cô gái. Trang bìa cuốn sách vừa rơi xuống nền nhà có dòng chữ: *Mừng sinh nhật Mary yêu quý. Chúc em mọi sự tốt lành. Yêu em, David.*

Hắn vuốt ve làn da trên vai Isobel rồi véo nhẹ cô gái. Cô chăm chú nhìn, cặp mi dài uơn ướp chớp chớp. Hơi thở cô phả vào cổ hắn. Hắn thích mùi nước hoa thấm sâu vào cơ thể cô, đến tận từng ngóc ngách. Hoàn toàn không cố ý, hơi thở hắn thay đổi sao cho hắn hít vào đúng lúc cô thở ra. Hắn muốn lưu giữ một phần của cô trong người hắn.

- Cái này làm bằng gì?
- Anh hỏi cái gì cơ?
- Da em ấy. Cái gì tạo nên da nhỉ?

Cô gái vẫn không rời mắt khỏi hắn. Giọng nói đều đều của cô hơi khàn:

- Làm bằng da chứ bằng gì?
- Da khác hẳn mọi thứ khác đúng không em?
- Phải. Chẳng giống thứ gì.
- Vậy, da chỉ là da thôi ư?

Cô nhún vai:

- Nói chung toàn tế bào và thêm thứ gì có trời biết.

Thật kỳ diệu, thật khó tin. Lee nằm nghiêng, cánh tay trái chống lên, bàn tay trái đỡ đầu hắn. Hình như cơ thể cô tự phát sáng. Dù đèn tắt hết, ánh sáng bên ngoài không lọt được vào hắn vẫn thấy da thịt cô gái sáng lên, nhất là nơi hai gò bồng đảo ngả sang hai bên. Lồng ngực cô phập phồng. Thậm chí Isobel không phải tên thật của cô, hắn cũng không để tâm.

Dưới xương hông cô gái có vết sẹo kéo dài đến chỗ cao hơn cạp quần tí chút. Hắn cho cô xem sẹo của mình, giải thích rằng hồi bé hắn bị tai nạn xe hơi. Chỉ mình hắn may mắn sống sót, còn bố mẹ đều tử nạn. Cô gái chẳng nói gì. Lee đoán có khi cô còn không để vào tai lời tâm sự của hắn. Lee quay mặt đi, tự nhiên thấy toàn thân rã rời.

GGG

Wild đổi tư thế ngồi trên ghế băng bằng gỗ cứng quèo. Xe ngựa đi ngang qua một thị trấn nhỏ hay làng mạc gì đó. Nhà ở đây thấp lúp xúp nằm rải rác và một nhà thờ trên đồi. Không gian ngọt ngào, mờ tối. Ánh sáng trắng đục lọt qua cửa sổ. Đâu đó vang lên tiếng gáy oai vệ của chú gà trống. Thấy họ, hai đứa bé mặt đầy tàn nhang đi bộ ngược chiều dừng chân ngó lom lom. Chúng im thin thít, chẳng chào hỏi cũng không làm quen dù Wild đã gật đầu vẫy tay chào. Một trong hai đứa cầm cọng cỏ dài đưa lên miệng mút chùn chụt.

GGG

Trong bóng tối có gió lốc và đường nét mờ ảo. Dưới ánh đèn pha, mấy gốc cây trông đồ gân guốc hơn bình thường. Người đàn bà kêu khẽ, nghe như tiếng chim lạnh lót. Tiếng vỗ xe rít lên, tiếng kim loại va đập mạnh. Thằng bé cầm lặng ở hàng ghế sau phút chốc thành trẻ mồ côi.

Cô gái mười sáu tuổi làm bánh kẹp cho em trai ăn trưa. Trong lúc phết bơ, cô cố gắng nhẹ tay để khỏi làm rách phần bánh mì. Cô cột mái tóc đen thành đuôi gà, đầu lưỡi nhú giữa hai bờ môi bởi cô đang tập trung cao độ. Cậu em đứng ở cửa bếp nhìn vào. Hai chị em cùng im lặng. Hồi này, chúng rất kiệm lời. Suy cho cùng, chúng biết nói gì bây giờ?

Chuông điện thoại réo từng hồi trong căn nhà trống trải.

Hai đứa trẻ đứng dưới tán cây ngoài vườn, một đứa lên mười, đứa kia lớn hơn vài tuổi cùng thi nhỏ bọt. Chúng hít hà và cùng nhỏ mạnh vào hộp sơn rồng.

GGG

Bỏ lại ngôi làng sau lưng, xe họ đi thêm chừng một dặm rồi rẽ vào khúc cua, chui qua hàng rào bằng cây ngát và lăn bánh trên con đường mòn vốn là ngõ dẫn vào một ngôi nhà. Đến chỗ rẽ để vào khu vườn rậm rạp, Wild lờ mờ nhớ vài phần nhỏ trong ngôi nhà gỗ sơn trắng của Sherman. Bậc tam cấp đồ nát có hai chiếc bình bằng đá đứng hai bên dẫn lên cửa chính. Dây leo um tùm bò lên hàng rào mắt cáo bằng thép cứng và rũ xuống mái hiên nhà. Không gian ngọt ngào và ẩm ướt, ánh sáng chuyển sang màu xám. Anh cười tươi rói. Cuối cùng họ đã đến đích. Nước từ ống rỉ sét chảy nhỏ giọt thành vũng trên lối đi trải sỏi. Dù chưa bao giờ vườn cây được xén tỉa gọn gàng nhưng theo trí nhớ của Wild, nó còn um tùm hơn lúc trước.

Cỗ xe kéo kẹt dừng trước ngôi nhà lớn. Con ngựa khịt mũi, hắt hắt đầu. Wild đỡ Lee xuống xe, dìu hắn đến chiếc ghế đá dưới giàn cây leo. Hắn ngồi gục đầu xuống ngực, nửa người phía trên oạt xuống như thể bị cắt rời khỏi phần dưới. Hai bàn tay và vạt áo khoác

của Wild dính đầy máu. Anh nhìn quanh, hy vọng gặp trợ tá hay y tá gì đó. Có lẽ đích thân ông bạn già Sherman sắp ra đón khách. Wild chỉ cần một người từ nay sẽ gánh vác nốt mọi việc. Anh mong thấy sự chuyển động của đôi bàn tay đáng tin cậy, mong nghe được âm thanh của sự bận rộn. Wild lại toét miệng cười. Họ thành công rồi. Thế này là sống rồi.

Ông già trên xe ho khù khụ, đoạn cúi người qua thành xe quệt nước dãi lòng thông từ cặp môi mỏng:

- Tôi chắc các cậu biết bác sĩ Sherman đã đi rồi.

Wild quay phắt lại:

- Cái gì? Đi đâu?

- Ông ấy mất rồi. Chết từ sáu tháng trước. Nhìn khu vườn và căn nhà xem. Phải nói là đồ nát cả. Làm gì còn người ở mà chả vậy!

Ông lão tặc lưỡi nhắc con ngựa. Chiếc xe quay đầu bỏ đi. Wild chết sững, nhìn theo cho đến khi sự im ắng nuốt chửng tiếng xe lọc xọc đi xa dần. Sherman chết rồi sao? Cặp táp đầy tiền và ma túy đặt trực tiếp trên nền đất, sát chân anh. Lee rên rầm, miệng nhỏ phì phì. Đột nhiên, Wild căm ghét hẳn vô cùng. Anh mặc hẳn đồ nghiêng trên ghế đá. Mới tí tuổi đầu đã thành tên tội phạm đáng chết. Đồ du côn chỉ còn chút hơi tàn. Bây giờ anh phải làm gì chứ? Chắc anh nên mặc kệ hẳn chết quách cho rảnh nợ. Wild gặm móng tay cái và nhô xuống đất một mảnh móng tay cứng. Anh cuống cuống nhìn quanh, tìm cách giải quyết. Trong vườn có ba cái xe cũ phủ vải bạt trắng nhựa. Bánh xe rỉ sét lún sâu trong bãi cỏ xanh um. Sườn xe giống khung xương của con quái vật ngoài hành tinh. Muỗi mòng bay thành bầy đông kịt như đám mây lơ lửng giữa trời. Đúng là một quang cảnh tàn rụi hoang phế.

GGG

Nhưng vẫn có tiếng động. Một tiếng thì thầm rất khẽ. Tiếng của quả đất chuyển mình trong vũ trụ, một cỗ máy vô cảm và khủng khiếp. Bánh xe sự sống vẫn quay đều.

Ngoài ra, Lee còn nhớ nhiều chuyện khác nữa.

Chưa hẳn quen dáng điệu ngổ ngáo mới tập trong tù, Lee bước vào phòng gấp gờ thân nhân, tay cầm chai nước. Hắn thấy Claire trước cả khi cô nhận ra hắn. Chị hắn ngồi trên ghế, hai đầu gối khép chặt, mũi giày bên nọ gõ nhịp vào mũi giày bên kia. Vẻ mặt cô lộ rõ vẻ sợ hãi. Mỗi khi nói về Claire, người ta thường khen cô bé ngoan và khế gặt đầu. Lee biết điều họ thực sự muốn nói là cô đã phải giảm bớt giờ làm để trông em sau khi cha mẹ mất. Thậm chí quần áo cô mặc giống trang phục nhân viên xã hội vì chúng đã lỗi một cả.

Phòng này có kính dày thay cho ba mặt tường. Nền nhà trải simili. Nó có mùi hoa quả thoithường thấy ở các phòng học. Trong phòng có máy bán hàng tự động phục vụ kẹo sôcôla và bim bim. Hai viên cai ngục đứng sát tường canh gác. Giới hạn tiếp xúc cao nhất là nắm tay nhau trên mặt bàn thấp. Hầu hết mọi người đều ủ dột và có phần ngượng ngùng, ngoài lũ trẻ quá bé chưa biết đến những cảm xúc như thế. Người ta trao đổi về bóng đá, về người thân, về tương lai và quá khứ. Họ không biết nói về cuộc sống hiện tại như thế nào vì nó quá khó hiểu và xa lạ với người thân mình. Phạm nhân không thích nghe chuyện về thế giới bên ngoài nhà tù. Phụ nữ không thực lòng muốn nghe diễn biến tình hình phía sau song sắt.

Khi còn cách em trai vài bước chân, Claire chìa tay chào đón. Hắn đứng yên cho chị ôm hôn. Khi Claire lùi xuống, hắn ngoảnh chị mình không chớp mắt:

- Em khỏe không?

Lee nhún vai:

- Khỏe. Trong hoàn cảnh này thế là khỏe rồi.

- Xin lỗi vì mấy hôm rày không xuống thăm em được. Nội trông mấy đứa nhỏ không thôi cũng làm chị mệt đứt hơi. Vả lại, anh Graeme không thích chị xuống đây...

- Anh ta là đồ quá quắt.

Claire ngoảnh đi thở dài:

- Thôi mà Lee. Mới có hai tuần mà...

- Ba tuần rồi đấy.

Cô chị vội nhìn xung quanh, sợ những người khác trong phòng nghe thấy. Hắn biết chính xác chị gái lo sợ điều gì và cho rằng chỉ cần nhìn thái độ vừa rồi cũng biết chị thất vọng về mình. Năm hắn mười bốn tuổi, Claire cương quyết phản đối hắn chơi cùng Leonard sống gần đó. Tên này rủ rê hắn mạo hiểm với lối sống sau này hoàn toàn định hình ở Lee: ăn cắp xe, trộm đồ trong cửa tiệm v.v... Leonard là bằng chứng hoàn hảo cho nỗi lo ngại của

Claire. Gã từng ở tù vài năm và ngông nghênh theo kiểu ‘gà trống choai’. Tuy nhiên, quyết tâm làm lại cuộc đời bằng cách sống ngay thẳng và tắn tiện của Leonard không hấp dẫn được Lee. Tiếc thay cho Claire, trên đời không có câu chuyện nào bắt đầu bằng câu: “*Vào thời của chị thì...*” hoàn toàn hấp dẫn thiếu niên đang có sự chuyển đổi lớn về tính cách.

Claire cố làm hòa:

- Vậy... em vẫn thường chứ? Em có cần gì không?

Lee lại nhún vai. Hắn chẳng biết nói gì và chỉ sợ mình khóc òa lên mất. Kiểm chế mọi cảm xúc sẽ an toàn hơn mạo hiểm để nó rò rỉ dưới bất kỳ hình thức nào.

- Thêm mười một tháng nữa là xong. Em chịu khó nhé.

Tọt ngụm nước đóng chai, Lee mĩa mai:

- Vâng. Chỉ mười một tháng thôi mà.

Ngay lập tức, hắn hồi hận vì đã nặng lời.

- Em chỉ cần kiên định. Đừng dính vào chuyện gì là được.

- Phải phải. Chớ có ăn ở ác nhé.

Chị gái chăm chú nhìn hắn. Lee biết chị đang quan sát tỉ mỉ hắn đến từng chân tơ kẽ tóc để xem hắn có bị đánh đập hay bị làm hại hay không. Gần đó có cậu bé vào thăm bố khóc ré lên. Chắc nó đang thử bắt chước còi xe cảnh sát. Bà mẹ vừa giơ tay lên dọa, nó đã chuôi xuống đất, nằm ăn vạ, tay chân vờ co quắp. Tuy mới mười tuổi đầu nhưng tóc nó đã cắt cưa theo ‘thời trang’ nhà tù, như thể nó đang ngầm chuẩn bị cho tương lai.

Claire hạ thấp giọng như cách đó mấy năm, sau vụ tai nạn thảm khốc vài tuần, chị nhận xét món thịt hầm hàng xóm để ngoài cửa:

- Lạy Chúa, mất nét quá thể.

- Đúng vậy.

Lee nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt, người hiện có cuộc sống ở một thế giới hoàn toàn khác, và thầm nghĩ giữa họ chẳng còn gì để nói. Với hắn, gánh nặng ngôn ngữ quá to lớn, giống một công cụ hắn không còn khả năng sử dụng. Claire đã vất vả đưa đời mình vào khuôn khổ, cố chiều lòng mọi người và trở thành một phụ nữ chín chu. Hai mươi tám tuổi, lấy chồng có địa vị và có hai con xinh xắn. Hình như chị còn mua cả máy tập đạp xe thì phải. Thực tế, hắn biết chị mình thường mệt đứt hơi khi lau chùi, dọn dẹp trong phòng khách có nhiều cửa sổ lớn. Hồi còn sống, cha họ thường đọc báo số ra Chủ nhật ở đó. Nghĩ đến chị, hắn thường ngạc nhiên và kinh sợ. Hồi nhỏ, có lần hắn tận mắt chứng kiến Claire ngồi trên ghế dài trong bếp, hì hục dùng dụng cụ mở đồ hộp đục nắp chiếc hộp thiếc bên trong có hạt đậu, xúp hoặc thịt gì đó. Nỗ lực không thành, Claire cáu tiết ném đồ mở

hộp kẹt dính vào hộp đồ ăn qua cửa sổ bay ra sân. Tiếng kính vỡ loảng xoảng vọng vào nhà. Cô bé Claire bẽ bàng vì không làm được việc thì ít, bị người khác nhìn thấy thì nhiều. Hồi đó, Lee hay đứng cây sơn trên khung cửa bếp. Suốt mấy tháng trời sau tai nạn, hắn chỉ đứng thập thò ở cửa như thể không dám bước hẳn vào bất cứ phòng nào trong nhà.

Lee chợt nhớ một chuyện:

- Chị còn nhớ lần đi biển không?

Bị bắt ngờ nhưng Claire vẫn gật đầu.

- Có cả bố mẹ nữa. Mẹ đeo kính mát. Chị có cái xô màu vàng bằng sắt. Màu sơn sáng lóa. Đẹp cực kỳ.

- Đỏ chứ.

- Gì cơ?

- Màu đỏ. Cái xô ấy.

- Chị nhớ chắc không?

- Chắc chứ.

Hai chị em im lặng giây lát. Mãi sau, Claire lắc đầu:

- Trời ơi. Em tôi bị đi tù. Thật... ghê sợ.

Lee ngồi ủ rũ bên bàn châm thuốc hút. Hắn không thích Claire hay ngừng nói ngay chỗ người khác sẽ chửi thề, giống như chị rất muốn chửi bậy nhưng lại quá lịch thiệp nên không thể làm thế.

Lee chìa môi để lấy sợi thuốc lá dính ở môi dưới.

- Chị tưởng em không biết chắc?

Claire ôm mặt giây lát rồi ngồi ngay ngắn lại. Họ nói chuyện rời rạc về nhiều vấn đề nhỏ nhặt khác thêm vài phút rồi Claire nhẹ nhàng hạ một bàn tay xuống mặt bàn formica, như thể vừa hạ một lá bài:

- Em này, chị định bàn với em... rằng nếu em muốn... theo chị, sau khi mãn hạn em lại về ở với chị. Khi nào em tìm được việc, được nhà thì thôi. Em thấy sao?

- Về ở với chị ư? Tại nhà cũ ấy à?

- Ừ. Đúng rồi.

- Thế còn anh Graeme thì sao?

- Dương nhiên là cả anh ấy nữa. Ông xã chị đồng ý mà.

- Phải, nghe cứ như thật ấy.

- Em nghĩ gì là chuyện của em, nhưng anh ấy không ghét em đâu. Chẳng qua anh em chưa hiểu nhau đó thôi. Có khi đó lại là cơ hội để hai người gần gũi nhau hơn. Em nghe chị đi. Chỉ một vài tháng thôi mà. Nhà tha hồ rộng. Chị sẽ thu xếp cho em phòng phía sau. Phòng khâu vá của mẹ ấy. Chị đã cho sơn lại rồi. Có cậu đến ở cùng, bọn trẻ sẽ thích mê.

Lee không nói không rằng. Đầu cúi gằm, hắn lấy móng tay cạy mặt bàn ép nhựa cũ kỹ. Hắn đã hiểu câu: *“Cảm động không nói lên lời”*. Miệng hắn áp úng, môi giật giật. Đường như mái ấm đã thành ý tưởng khó lòng thành hiện thực.

Claire nói tiếp:

- Hãy suy nghĩ kỹ về chuyện chị vừa nói. Được thế thì hay quá. Cơ hội của em không còn nhiều, vậy chớ nên bỏ lỡ.

Mãi một lúc lâu sau hắn mới nói được:

- Em cũng chẳng biết nữa.

- Em còn định làm gì nữa nào? Phải chỉnh đốn lại cuộc sống thôi em.

Lee nhún vai, một cử chỉ thăm hại.

- Em cần bạn mới, có lẽ học thêm nghề buôn bán hay nghề gì đó tương tự. Chỗ ông Ellroy không bao giờ hết việc. Rồi đăng ký học lại nữa. Còn nhớ cái hồ không Lee? Ra hồ câu cá nữa nhé? (Claire nhìn đám đông đang thì thào, miệng phun khói thuốc như tàu thủy xả khói). Đây không phải chỗ của em.

Đến chủ đề yêu thích của Claire rồi đây. Chị hắn luôn miệng tự trách mình không nuôi nổi Lee trong mái ấm của bố mẹ gây dựng, để đến nỗi nhân viên xã hội đến bắt em đi và cuối cùng cậu em trai phải vào tù.

Lee dùng ‘chủ đề yêu thích’ của hắn để cãi bướng:

- Sao chị cứ khẳng khẳng đây không phải chỗ của em?

- Em nói thật đấy à? Em nghĩ chỗ này thích hợp với em sao?

- Biết đâu được đấy.

Claire hạ thấp giọng:

- Sao em lại nói thế hả? Em nghĩ gì mà ăn nói kiêu đó?

Vài phạm nhân bấu môi nhìn lên. Một bà mặt lưỡi cày, cổ gày nhằng gật đầu với Claire,

như muốn bảo: “*Nếu mấy thằng này chịu nghe ta, chúng đã chẳng phải vào đây!*”

Lee lắc đầu:

- Chẳng gì cả.

- Xin em đây, Lee ơi. Ráng nghĩ về chuyện đó nhé. Làm ơn đi mà.

- Vâng, em nghe rồi. Em sẽ suy nghĩ thật kỹ. Em có mấy tháng để nghĩ cơ mà. Trời ạ, chị cứ làm như má người ta!

Một lần nữa, hắn biết ngay mình vừa quá lời. Nếu biết phải biết trái hơn một chút, có lẽ hắn đã xin lỗi lập tức.

Claire chịu thua, ngoảnh mặt đi, mắt chớp chớp. Họ ngồi im lặng thêm giây lát. Lee châm điếu thuốc khác và chăm chú gạt đầu cháy đỏ vào cạnh gạt tàn bằng sắt tây mỏng. Hầu như ai có mặt trong phòng cũng hút thuốc tạo thành một tầng khói xám cao ngang vai người. Gần chỗ họ có cô gái kẻ mắt đen kịt khóc thốn thức và cứ hỏi đi hỏi lại câu: “*Sao lại đúng vào lúc này chứ?*” Mỗi lần đưa khăn giấy lên chấm mắt, cô ta lại giở ra xem phần son đã trôi đi mất bao nhiêu phần.

Claire cau có, xua xua khói thuốc bay trước mặt:

- Hình như hôm kia chị lại thấy hai người.

Cảm giác bồi hồi dâng nghẹn trong ngực Lee. Hắn liếm môi, vờ nghịch mẩu thuốc. Dù không muốn, thậm chí cố không hỏi, nhưng cuối cùng hắn chịu thua.

- Ở đâu cơ?

- Thực ra, chị hay nhìn thấy lắm. Cứ thoáng thấy rồi lại thôi. Có lúc thì thoáng hoặc mới thấy, có lúc lại rất đều đặn. Lạ quá trời. Đôi khi chị nghĩ... nói ra ai nghe thấy cũng tưởng chị khùng, nhưng quả là chị hay thấy hai người giữa đám đông.

Lee ngẩng đầu nhìn chị gái và bắt gặp ánh mắt thẫn thờ của cô. Hắn cảm giác Claire đang trách cứ hoặc thương hại mình bằng ánh mắt. Hắn sững sờ. Bản thân hắn cũng hay nhìn thấy họ: trên đường phố, trong giấc mơ... Lần nào bố mẹ nó cũng đứng tí đằng xa hoặc đang bận đi đâu đó. Nhưng Lee thường sợ, không dám nói với ai. Nửa đêm, Lee thường bị đánh thức bởi tiếng bố mẹ nói chuyện thì ào, bởi cảm giác có tay ai đó vừa vuốt tóc xòa xuống trán và bởi mùi thơm từ điếu thuốc có đốt thép vàng thi thoảng mẹ hắn hay dùng. Hồi còn sống, bà hay bảo: “*Hút thuốc tim mẹ đỡ mệt nên xin đừng nhìn mẹ như thế.*”

Claire kể lể:

- Hôm ấy chị đang trên xe buýt xuống trung tâm thành phố. Đường đông nghịt, chỗ nào cũng thấy người. Trời lại mưa tầm tã. Mưa mùa hè mà. Người ta che đầu bằng báo, ô dù và

cả áo khoác... cố giữ khô chừng nào hay chừng ấy. Người đi lại nướm nướp. Trên xe chị, cửa xe mờ hết vì hành khách chật cứng thở toàn hơi ẩm. Nói thế em hình dung ra chưa? Phải nói chỗ nào cũng ẩm ướt. Chị lau cửa kính bằng ống tay áo. Nhìn ra ngoài chị thấy một ông và một bà chừng ngoài năm mươi, đúng bằng tuổi bố mẹ. Ông kia lấy áo khoác, áo khoác màu đen nhé, che cho mình và cho cả bà vợ, rất chi là ga lăng. Họ cúi đầu đi mãi miết. Gặp mưa ai cũng đi như thế. Họ đến ngã tư có tòa thị chính, chỗ có ghé băng ở lề đường ấy. Chị thề có Chúa... trong một thoáng, chị tưởng bố mẹ mình thật. Chị suýt đứng bật dậy giật chuông xin dừng xe. Thật điên rồ. Thế rồi bà ấy đánh rơi đồ. Họ không đi nữa mà quay lại nhặt. Gí sát mắt vào cửa kính, chị nhìn họ rất kỹ. Hai người cười ngật nghẻo. Giống như vừa gặp chuyện buồn cười nhất trên đời. Em nhớ bố mẹ mình cũng hay thế, đúng không? Tự nhiên hai ông bà cười phá lên như thể vừa thì thầm chuyện gì thú vị lắm. Nhất là mẹ mình hay cười giòn tan. Chắc chính vì kiểu cười ngay cả khi bị ướt đầm dề ấy nên chị cứ đinh ninh họ là bố mẹ mình.

Lee rút nốt hơi cuối cùng rồi giúi mẩu thuốc vào chiếc gạt tàn mỏng dính. Mấy tuần ngay sau vụ tai nạn, Claire luôn miệng nói về bố mẹ. Cô gái cố mô tả ông bà thật sống động như thể ngôn ngữ có sức mạnh mang người từ cõi chết trở về. Cô gọi ông bà là Tom và Jean. Claire ‘nấu cháo điện thoại’ hàng mấy tiếng liền với bạn bè, kể đi kể lại chuyện hồi còn sống, bố mẹ cô ra sao. Cô nín áo người lạ trên tàu xe hay ngoài nghĩa trang mà kể, thậm chí còn bám theo các bà các cô vào nhà vệ sinh nữ mà nói cho thỏa. Tối tối, Claire gọi điện đến các chương trình ‘Trả Lời Bạn Nghe Đài’ dành cho tang quyến và người gặp chuyện đau buồn trên sóng phát thanh. Nhờ thế, giọng của cô vào cả nhà người lạ. Có thời gian, Claire cầu nguyện rất chăm, như thể muốn xin các thánh thần không làm theo ý cô phải đổi ý. Lượng ngôn từ khổng lồ của cô chị khiến cậu em mới lên mười sợ hãi. Lee chỉ lo chị dùng hết kho ngôn ngữ của mình. Quả thực, càng lúc Claire càng ít nói chuyện với em. Dần dà, sau bữa tối, họ chỉ ngồi im lặng cạnh bàn ăn lắng nghe mọi tiếng động nhỏ xíu trong nhà và thở dài sườn sượt như tàu thủy sắp cập bến. Nếu không thế Claire lại bắt em kể mọi chi tiết nó nhớ về vụ tai nạn, không được thiếu thứ gì. Có nghĩa Lee phải nhớ từng tiếng la hét và tiếng gãy răng rắc. Đúng vậy, toàn tiếng hét, tiếng răng rắc và tiếng bộ làm mát của xe kêu ‘tích tích’. Sau đó là bóng tối bất ngờ chụp xuống.

- Vậy ra họ không phải bố mẹ ư?

Lee lí nhí vì vừa sợ câu hỏi lẫn câu trả lời.

Claire nhìn em như thể đến bây giờ cô mới để ý đến sự có mặt của hẳn. Ánh mắt cô chị tràn đầy thương cảm. vén lọn tóc vàng ra sau tai, cô nói ngập ngừng:

- Không phải do lỗi em đâu.

Loa phóng thanh thông báo hết giờ thăm hỏi. Phòng ào ào tiếng người nói, tiếng xô ghế đứng dậy. Claire gượng cười, vươn tay qua bàn định vuốt má em nhưng lại ngưng trước khi chạm tới. Có lẽ cô chợt nhớ họ đang ở đâu và cho rằng làm thế là không nên.

PHẦN 3

18

Căn nhà gần giống ký ức của Wild về nó. Trong nhà tối tăm, bừa bộn. Phòng ốc sắp xếp lộn xộn như thể do coi nói thêm mà có. Nó mang dáng vẻ trang nhã của quý tộc nghèo. Giấy dán tường ngoài hành lang có hai màu đỏ và thép vàng. Phòng tắm có bồn màu hồng nhìn ra mặt vườn rậm rạp, ẩm ướt. Nhiều chồng sách ngất ngưỡng bắt đầu ngay từ nền nhà. Đi giữa chúng như đi giữa một thành phố thu nhỏ với những tòa nhà chỉ cao tới thắt lưng. Nhà bếp có hai bồn rửa. Cả hai đều rỉ sét và hai vòi nước đã khóa nhưng đều chảy tong tong. Phòng khách lớn sau nhà có một mặt tường hoàn toàn bằng kính. Cạnh đó là phòng khám có bàn giấy và bức tường treo đầy bằng cấp của ngành y. Wild cảm bức ảnh lồng khung cẩn thận chụp anh, Sherman và Jane đứng ngoài sân. Cả ba đều nheo mắt, nhoeo cười trong nắng. Wild nhớ như in ngày chụp ảnh: nhớ tiếng ve sâu kêu rí rả, nhớ cái nóng như nung và nhớ mẫu xương bả vai của Sherman chạm vào ngực anh.

Đi tới đâu Wild cũng mong chạm mặt một vị cao niên bất ngờ xuất hiện giữa cảnh tiêu điều, chẳng hạn một bà già gầy khô từ bóng tối hiện ra, hoặc chính Sherman bước đến bên anh. Nhưng chẳng có ai hết. Dấu hiệu duy nhất của sự sống là đồng phân chim xám đen trên nền phòng giặt đồ và mớ chén đĩa bẩn trong bồn rửa chén. Chắc nó có ở đó từ ngày Sherman lìa trần. Tủ bếp xếp đầy tô đĩa, ly tách. Đồ hộp chất đống trong chạn đựng thức ăn. Theo Wild nhớ thì Sherman không có người thân và rõ ràng, từ khi ông mất, chẳng ai buồn dọn dẹp, thu vén nơi này.

Sợ trời tối hẳn sẽ khó xoay xở, Wild vội ra cửa chính, mang Lee từ vườn vào nhà và đặt hán nằm trên bàn ăn bằng gỗ trong phòng khách chính. Hán không hề phản ứng khiến Wild cảm giác anh đang vác trên vai bao tải đầy xương xẩu lủng lủng. Chắc hẳn nhà đèn đã cắt điện từ lâu nhưng trước khi trời tối sập, anh đã tự tiện lục lọi và tìm được hai đèn bão thấp bằng khí đốt và rất nhiều nến cất trong tủ dưới bồn rửa chén. Ánh sáng từ chúng không ngừng lay động và khiến mọi vật trở nên đáng sợ. Bóng đồ vật trong nhà nhảy nhót, vờn cao rồi đứng yên giây lát trước khi co lại. Ánh sáng này cho cảm giác trời đã khuya lắm lắm.

Vẫn mặc chiếc áo khoác bản thiêu, Wild ngồi vào một trong nhiều ghế bành có chỗ để tay cong vồng kê rải rác trong phòng khách rộng. Giờ đã yên vị trong nhà, anh mới thật sự bàng hoàng trước tin mò Sherman đã xanh cỏ và nhục nhã vì ân nhân chết mà mình không hề hay biết. Sao đến tuổi ông, cái chết đến bất ngờ quá vậy? Bao năm qua, đã bao lần chạy trốn sức cám dỗ của ma túy, anh đã đến đây nương náu. Sherman ít nói nhưng luôn sẵn lòng giúp đỡ. Wild nhớ cách ông cố gắng làm anh tạm quên những cơn đau. Còn ai buồn hơn người ngồi trong nhà hoang nhớ người mình nhất mực yêu quý đã lìa đời?

Wild không biết phải làm gì nên cứ ngồi im lặng, nghe rõ cả tiếng mình thở. Hai tay anh chắp lại đỡ ngay dưới mũi. Đầu óc anh mịt đặc, không còn nghĩ được gì. Chưa bao giờ anh thấy mình già như lúc này. Wild chợt nghĩ đến câu: *“Biết lắm chỉ tổ chóng già”*. Mấy đầu ngón tay anh lần sờ khắp da đầu. Chỉ có da bó chặt xương sọ, không hơn. Đây là xương trán, xương lông mày hình vòng cung, xương thái dương và xương đỉnh. Mấy ngón tay tiếp tục lần xuống mặt, đi theo bức tranh của cơ, xương, gân và sụn.

Nói đến cơ thể người, Sherman thường bảo:

- Nó giống một nhà thờ. Không có gì phức tạp. Đừng sợ gì cả. Khi ta biết nguyên lý gắn kết các bộ phận và cách lý giải những nguyên lý ấy thì cơ thể người không có gì xa lạ. Mới đầu, ta e sợ là đúng nhưng quan trọng là sau đó phải tìm tòi, học hỏi. Còn nữa, vì cơ thể người giống nhà thờ, ta cần vào trong với sự tinh tế và tôn trọng. Nhớ đừng quấy rối những gì đã có sẵn. Hãy bắt chước người hành hương. Hãy can thiệp vào cơ thể người như người hành hương bước vào thánh đường.

Sinh viên y khoa cười nhạo thuốc gia truyền và tự coi mình là đầu tàu của ngành y. Ngày xưa, chẳng hạn thời Trung cổ, người ta tin rằng để đề tống khứ chứng ho gà, người bệnh phải đứng trước biển chờ triều xuống. Nước biển rút sẽ mang theo bệnh ho ra khơi. Mỗi khi đi chơi biển, Wild lại nhớ chuyện đó và tưởng tượng người bị lao nổi nhau đứng thành hàng ra sức nhổ xuống bờ cát. Người xưa còn tin bệnh tật sẽ chuyển từ người sống sang người chết. Trên đoạn đầu đài, người ta thường thấy một đám đông các bà mẹ bỗng con bị dịch hạch sung vù giơ lên cao để chúng chạm vào xác còn ấm của tội đồ vừa bị treo cổ.

Anh nhìn sang Lee nằm trên bàn. Thân hình bất động của hấn im lìm, chỉ thi thoảng bị quấy nhiễu bởi hơi thở dốc dội lên từng chập. Nào là xoa miếng thịt sống vào mụn cóc rồi đem chôn thịt trước lúc bình minh thì một tuần sau mụn sẽ biến mất. Nào là xương đùi nối với xương hông. Wild nhìn xuống đôi bàn tay để thống trong lòng. Chúng nhiều xương hơn bất cứ bộ phận nào khác của cơ thể. Hình như những hai mươi bảy xương tất cả: xương thuyền, xương hình thang, xương ngoại biên, khối xương cổ tay... Hai bàn tay làm nên tất cả. Siêng năng cũng là chúng, tàn phá cũng do chúng. Hai phần cơ thể diệu kỳ và thứ công cụ lao động hữu ích nhất trên đời. Học sinh thường hay rỉ tai nhau nhiều chuyện tiêu lâm và vờ gào lên hoảng hốt: *“Đừng bẻ tay tôi. Tương lai tôi nằm gọn trong đó đấy. Anh làm gì tôi cũng được, thích bẻ gì thì bẻ nhưng chớ có bẻ tay!”*

Trong phòng khách bừa bộn chỉ thấy đồ đạc cũ. Vài ghế sofa căng phòng, dăm chiếc bàn thấp. Sách, tạp chí chất thành đống, vài tấm thảm Ba Tư trải dưới nền nhà lát gỗ. Đây là vô số hình chụp trắng đen lồng trong khung nhỏ bằng bạc, kia là ba chiếc tủ gỗ có cánh cửa bằng kính bên trong nhồi nhét nhiều món đồ nho nhỏ: rất nhiều sách, mấy viên đá di thường, vài mẫu hóa thạch, vài ba hộp đựng nữ trang có nắp khắc chạm cầu kỳ, một bộ cối-chày bằng thủy tinh, dăm chai rượu, bó hoa khô, một con cá ngựa khô, một xương sọ chim, một tô nhỏ đeo từ đá cẩm thạch, một con dao găm lưỡi cong hình liềm... Phòng có mùi hương ngọt ngào lan tỏa từ những vật dụng được gìn giữ cẩn thận. Nó giống mùi viện bảo

tàng hay phòng bào chế thuốc.

Anh đến bên tủ sách, lướt ngón tay trên những gáy sách đã sờn. Nào sách về nghề làm vườn, sách giáo khoa về bệnh nhiệt đới, cẩm nang cho người dùng thảo dược, sách dạy nấu ăn, sách triết học... Đúng như tiên đoán, Wild còn thấy một bộ sưu tập sách phổ biến gồm truyện *Huckleberry Finn* và tác phẩm của *Shakespeare*. Ngoài ra còn nhiều sách y khoa kinh điển ít người biết đến như: *Hành trình tới nhiều vùng miền (Journeys in Diverse Places)* được viết vào thế kỷ thứ mười sáu; *Nghiên cứu về tim và máu trong cơ thể động vật (On the Motion of the Heart and Blood in Animals)*, *Giải phẫu bệnh lý của cơ thể người (A Morbid Anatomy of the Human Body)*. Thêm vào đó, Sherman còn sở hữu một bộ sưu tập các tác phẩm của Freud, một cuốn Kinh thánh dày đặc chữ và nổi thống khổ. Chỉ riêng áp lực to lớn từ những lời than van trong phần Kinh Cựu Ước cũng đủ khiến một người bình thường chết vì buồn bã.

Đứng trong phòng tối, anh mở cuốn Thuật Mô Xẻ của Gray đã sờn rách nhiều trang. Các trang sách vừa lật sang một phía, Wild hít thật sâu mùi giấy mực và mùi ẩm mốc phả vào mặt. Lần cũng như bao lần khác, các hình vẽ trong sách mê hoặc anh. Chúng vừa tinh tế vừa sắc nét, gần như không thể thuộc về cơ thể người. Không chỉ là cẩm nang về giải phẫu người, sách còn là sơ đồ của Thượng đế. Hình vẽ đầu và cổ nhìn từ một bên ra đời năm 1194. người trong hình nhìn lên, hơi nghiêng về bên phải. Bề mặt cơ thể anh ta được vẽ bằng bút chì và có đánh dấu cẩn thận. Đầu anh ta hơi ngả ra sau, để lộ bóng tĩnh mạch cảnh hình chữ V và rìa của xương đòn nằm ngay dưới da. Hàng loạt biến đổi diễn ra trong cơ thể sống. Những cơ quan trong đó không bao giờ hoàn toàn bất động. Wild hít vào một hơi thật dài, thật sâu. “Sự đầy đặn của phần mặt và đầu có ở má: nếu bị co lại, chẳng hạn khi ta nghiền răng và nếu chú ý, mắt thường cũng có thể nhìn thấy đường nét có bốn cạnh của nó. Ranh giới phía trước tạo nên đường gọn theo chiều thẳng đứng nổi hằn lên; ngay sau đó là phần thịt khá dày, đặc biệt rõ tại phần phía dưới của cơ này.”

Một tay cầm nén, Wild đi chệnh choạng ra chỗ Lee nằm xem tình hình thế nào. Mắt hấn nhắm nghiền, da thịt như nặn bằng sáp, như thể mọi chức năng bên ngoài đều ngừng lại, ưu tiên cho những đòi hỏi nằm ở mọi hang hóc bên trong cơ thể tiêu tụy của hấn. Môi hấn mở hé, để lộ răng, cổ họng tối đen và dòng nước dãi nhỏ xíu. Các đường nét trên mặt hơi góc cạnh nhưng toàn bộ khuôn mặt để lộ tính cách thiếu quyết đoán. Wild thầm nghĩ: “*Trông mặt mà bắt hình dong. Sự tích lũy giá trị của một đời người dựa trên các quyết định cả tốt lẫn xấu*”. Gã trai này chưa được đưa ra những quyết định như thế. Có lẽ hấn trẻ người non dạ thực. Khuôn mặt hấn chưa thể hiện rõ tính cách và như còn đang ngóng đợi điều gì.

Hơi thở Lee gấp gáp. Bệnh nhân. Hấn là bệnh nhân cần được chữa trị. Hãy coi hấn là bệnh nhân đang chờ khám. Từ patient (bệnh nhân) có gốc La Tinh là pati (bị đau). Bên trong áo khoác, áo sơ mi trắng Lee đang mặc thấm máu đỏ sẫm. Hai bàn tay hấn dính máu. Thậm chí mặt hấn cũng có vết máu.

Wild nhớ tới cặp tát đưng đầy tiền và ma túy. Dù nó sẽ giúp anh cao chạy xa bay khỏi

nơi này nhưng điều đó chẳng làm anh vui. Thậm chí, nó giúp anh sống khỏe thêm vài tháng nữa. Nhưng rồi cuối cùng, tiền và thuốc cũng hết. Anh lại bắt đầu từ hai bàn tay trắng. Anh vẫn sẽ sống trong cảnh luôn nơm nớp lo sợ: chạy trốn, bị mất của và bị bỏ mặc. Thôi thì có cặp ấy còn hơn không. Ý tưởng ấy sao mà buồn nẫu ruột. Sáng mai cứ bỏ đây mà đi nơi khác. Nếu hôm nay anh không trị thương, Lee sẽ nhanh chóng ‘ra đi’. Ở đây không đủ lương ăn, muốn kêu cầu giúp đỡ cũng chẳng được. Điện thoại bị cắt từ lâu. Nơi có người ở gần nhất cách đây cả dặm đường. Không ai biết Wild từng đến đây chứ chưa nói gì đến chuyện anh bỏ mặc Lee chết một mình. Chẳng cần tốn thêm nhiều công sức, cuộc đào tẩu của anh sẽ hoàn thành.

Thấy có ánh nến, một con bướm đêm lao từ bóng tối ra chỗ sáng rồi lại bay đi, để lại làn phấn mỏng trông như những bông tuyết nhỏ xíu rải lên mi mắt và hai má Lee. Vài giây sau, con vật tái xuất hiện ngang nhiên đậu trên mặt Lee. Nó có cánh màu nâu sẫm và một khoang trên cổ giống khăn choàng rách tả tơi. Nhờ hai sợi râu hua hua trên cái đầu ngơ nghê dẫn đường, nó bò ngoằn ngoèo trên má Lee và dừng ngay khóe miệng hần. Có lẽ nó biết ở đó có râu, hoặc sự thay đổi nhiệt độ khiến nó cảnh giác. Có lẽ đến vài lần, nó nhấc một cái chân tí hon phủ đầy lông lên rồi lại hạ xuống. Khi Lee thở ra, hai cánh bướm rung nhẹ. Hình như Lee không hề biết trên mặt mình có bướm đậu. Wild tò mò cúi xuống như thể tưởng bướm sẽ bắt chuyện, khuyên nhủ mình bằng giọng uyên bác, hoặc tuyên bố nó là vua bướm hoặc phù thủy gì đó.

Nhiều người không biết rằng chết là tiến trình, không phải sự kiện đơn lẻ. Tế bào não sẽ chết ngay sau vài giây thiếu ô xi, nhưng tế bào cơ còn sống thêm vài giờ. Tế bào da và xương tiếp tục duy trì sự sống vài ngày sau khi tim ngừng đập. Ta khó lòng xác định thời điểm tử vong chính xác, nhưng vì mục đích y tế và dựa vào tính hợp pháp, đó sẽ là thời điểm người bệnh không còn phản ứng. Lần đầu thấy xác chết, Wild ngạc nhiên vì nó chiếm chỗ khá rộng. Như thể thần chết muốn tỏ ra hào phóng khi lấy đi sự sống. Tử thi giống người sống đến mức thật khó tin rằng nó không thể đi lại, trò chuyện được nữa. Hai mươi lăm năm trước, trong phòng thí nghiệm của trường đại học y, anh và mười sinh viên khác cùng ngờ ngàng khi thầy giáo bóc miếng thịt màu vàng trên ngực tử thi như người ta gỡ miếng vải bạt, để lộ xương ức bên trong. Động tác đó dường như quá man rợ. Mùi hóa chất hôi nồng nặc ám vào quần áo họ. Họ đổi tư thế, trợn mắt nhìn và cố nói thật nhỏ như thể không muốn mạo phạm người chết đang nằm bất động, khuôn miệng xám ngoét mở hé. Thế giới bên trong một con người đang ở rất gần họ. Không phải lúc nào ta cũng nhớ rằng ta luôn mang theo mình một bộ xương. Nói điều đó ra thật khó tin và xa lạ, như thể ta đang kể chuyện khu ổ chuột tận Bombay. Dưới ánh đèn neon, Wild và các bạn học cách mổ tử thi, cách chỉ ra các bộ phận bên trong và chức năng của nó. Họ biết người nghiện thuốc có hai lá phổi xám đen và người nghiện rượu có lá gan sưng phồng. Họ được nhà trường giáo dục thành những cá nhân có năng lực và trí lực. Mọi nỗi sợ hãi vô căn cứ đều bị xua tan bằng thực tế khắc nghiệt trước khi họ được tự do thử sức trên người sống.

Nhưng Lee chưa chết. Wild nhìn kỹ hần. Anh ngáp ngừng gio một ngón tay trước mặt con bướm và chờ cho đến khi con vật khéo léo bước lên mu bàn tay anh, như thể trèo lên một sân khấu đang run bần bật. Wild mang theo con bướm đi qua căn nhà tối. Rồi phòng

khách, anh ra lối đi dẫn đến cửa chính và bước ra mái hiên dột nát, giờ con bướm cao quá đầu. Đêm lạnh thấu xương. Mưa phùn tưới đầm rặng cây và mái hiên nhô ra thêm. Nhờ cảm giác, anh biết con bướm đi trên tay mình và ra đến rìa ngoài. Với hai sợi râu xoay tròn, nó chờ thêm giây lát rồi dang cánh bay mờ mẫm dưới trời đêm.

Wild trở lại với Lee đang nằm trên bàn ăn. Anh lo đến cháy lòng: tình thế nguy cấp lắm rồi. Danh y Hippocrates từng viết: *“Ai muốn làm thầy thuốc giỏi, hãy tìm đến chiến trường.”* Lịch sử cho thấy nhiều cuộc khủng hoảng đã thúc đẩy ngành y khoa tiến bộ. Trong chiến tranh Pháp-Phổ, lính Đức được chăm sóc tốt hơn lính Pháp nhờ họ sẵn sàng áp dụng ý tưởng của Lister trong việc sử dụng thuốc sát trùng. Nhờ đó, loài người tiến bộ hơn.

Hết sức nhẹ nhàng như đang nâng niu một hài nhi, hai cánh tay Wild nâng người Lee lên:

- Nào chàng trai.

Khi cởi áo khoác và sơ mi đầm máu của Lee rồi đỡ hẳn trở lại bàn chuẩn bị phẫu thuật, Wild biết cặp mắt mê mụ của hắn đang chiếu vào mình. Thoạt trông tưởng hắn định nói nhưng hóa ra đó chỉ là tiếng rên đau đớn. Gần như chắc chắn rằng hắn không còn khả năng sử dụng ngôn ngữ được nữa.

Wild cởi áo khoác và bày những thứ sắp dùng lên chiếc bàn sắt thấp anh lấy trong phòng khám: bộ dao mổ, kim chỉ y khoa, kim tiêm, bông băng, thuốc sát trùng và bộ kẹp foóc xép mũi dài có răng cưa. Wild bóc lớp băng băng giấy vệ sinh trên ngực Lee và vút xuống nền nhà. Trong khi chờ vết thương khô, Wild thở nặng nhọc, hít vào toàn mùi máu trộn lẫn mùi cồn.

Anh cúi xuống cho tới khi mắt cách cơ thể chỉ còn hơi âm ảm của Lee chừng năm sáu xăng ti mét. Wild xem xét kỹ da ngực lún phún lông và đường nét khá rõ của cơ chính trên ngực. Bên sườn phải của Lee có một vết sẹo cũ, đối xứng với vết đạn. Tất nhiên, chính bản thân cơ thể người cũng có những phết lơ đãng riêng. Chỉ cần ta biết phân tích các tí vết và đường cong của nó. Cũng giống tính chất địa lý của từng vùng miền, cơ thể nắm giữ toàn bộ tiểu sử của một người. Mỗi vết sẹo, chỗ sưng đều là kết quả của tai nạn hồi nhỏ hoặc các sự cố bất ngờ mờ ám khác. Sở dĩ có vết sẹo này là do chủ thể ngã khi trèo cây nhà hàng xóm hồi nghỉ hè; vết sẹo kia do đụng xe. Ngoài ra còn vết chó cắn, vết dao đâm v.v...

Dù vùng da quanh vết thương bị viêm nhưng dấu hiệu nhiễm trùng chưa xuất hiện. Đường đạn đi vào nhỏ, mép của nó đã đóng vảy dù máu đen thẫm vẫn rỉ ra ngoài. Chắc viên đạn không vào quá sâu chăng? Hai bàn tay Wild rà khắp vùng bụng của Lee kiểm tra xem có chỗ nào sưng hay xuất huyết bên trong không. Mấy ngón tay anh nhẹ nhàng lần theo hình vòng cung phía trên xương sườn số chín và mười tìm manh mối cho thấy vị trí viên đạn. Tất nhiên, nó có thể ở bất cứ đâu: đường đạn sẽ thay đổi khi đụng phải xương hoặc cơ. Anh nhớ hình ảnh bụng của người, cái khoang lớn nhất trong cơ thể chứa lục phủ ngũ tạng: nào gan, ruột, bàng quang, bao tử và ruột kết.

Có vẻ Lee có biết lơ mờ về những gì đang diễn ra xung quanh. Wild đã gom về đây tất cả nên tìm được trong phòng khách đồng thời treo đèn bão lên chiếc đèn chùm không có điện ngay trên đầu. Dưới ánh sáng bập bùng, cơ thể nhợt nhạt của Lee nằm sõng soài trông như hòn đảo nhỏ ẩm ướt. Từ nhỏ đến giờ, Wild chưa bao giờ sợ người khác đến thế. Nỗi sợ hãi khiến người anh căng thẳng. Anh cảm giác có thứ vừa xâm nhập vào cơ thể anh đang đập mạnh làn da căng như mặt trống đòi ra ngoài.

Khói từ nến và đèn làm không khí pha lẫn mùi mồ hôi và còn thêm ngọt ngào. Tay cầm cục bông to như đầu ổ bánh mì, Wild lau vết thương lần nữa. Sau cái đêm kinh hoàng ấy, anh chưa dám động tay vào người bệnh nhân nào. Ngay cả với người bình thường, anh cũng ngại đụng chạm. Tiếc thay, sự đụng chạm về mặt thân thể lại là điều tiên quyết nếu muốn quan hệ đi xa hơn. Thiên hạ thường dè dặt với những thứ họ cho rằng không phù hợp. Sau lần đó, ngay vợ cũng tránh, không cho anh chạm vào người. Nếu được phép, chưa chắc anh đã dám tiếp tục hành nghề. Đã hai năm rồi anh xa rời một phần định mệnh của mình. Wild lau tay vào vạt áo và phân vân không biết nên bắt đầu thế nào.

Chắc chắn viên đạn phải dằm đó, rách lõm chõm. Thông thường, bản thân viên đạn gây tổn hại cho các mô ít hơn phản ứng gây chuyển đi khắp cơ thể sau những đợt tiếp xúc với các cơ quan nội tạng, tạo nên một khoang nhỏ ngay phía trước nơi viên đạn dừng lại. Đường như cơ thể người đoán trước được đường đi của đạn và điều chỉnh sao cho chính nó cũng góp phần vào tiến trình tạo ra vết thương. Sau khi bị thương, người bệnh sẽ phải đối mặt với nguy cơ nhiễm trùng và mất máu. Điểm tiếp xúc giữa đạn và cơ thể mới chỉ là sự khởi đầu.

Wild lại ngậy người quan sát mặt Lee trong vài phút. Anh luôn ngờ rằng mục đích của tấm màn che giữa bệnh nhân và bác sĩ mổ không phải vì lợi ích của người bệnh. Thực ra, nó nhằm giúp bác sĩ mổ quên một thực tại là ông ta đang rách, cắt cơ thể một người khác có da vàng khè do thuốc sát trùng và mọi dấu hiệu sống của người đó chỉ còn là tiếp bíp và các chữ số đã mã hóa. Theo cách đó, y khoa cũng giống mỹ thuật: khoảng cách quyết định tất cả. Wild chợt nghĩ: có lẽ chính chi tiết ấy đã góp phần vào thảm họa đêm đó. Bác sĩ mổ giỏi không bao giờ gọi tên thân mật của bệnh nhân. Đầu óc anh chấp chờn bao hình ảnh chồng chéo: một vết rách lên cơ thể người lạ; hàm răng của một cô gái trắng đều như ngọc; một ông trung niên đi cùng vợ.

- *Chào ông Jones.*

- *Xin cứ gọi tôi là Alfred.*

- *Ông Jones này, hình như chỗ đau nằm ở bên trái....*

Wild chuẩn bị chích moóc phin cho Lee. Theo thể trạng của hấn, làm thế là liều lĩnh nhưng Lee cũng cần được giảm đau. Sau đó, anh chích luôn cho mình. Ma túy truyền khắp cơ thể anh như một đợt thủy triều nặng nề, tằm tối. Nó làm giảm mọi cảm giác khó chịu, khiến anh nhanh nhẹn hơn, đầu óc tỉnh táo hơn. Wild tận hưởng cảm giác đó thêm vài phút, hít một hơi thật sâu rồi xắn tay áo lên. Anh đặt hai ngón tay lên cần cổ mát lạnh của Lee để bắt mạch. Tiếc thay, đồng hồ đeo tay của Wild ngừng chạy, chắc từ hai ngày trước mà anh không biết. Có lẽ lúc anh đi tàu, nó va đập vào đầu đó. Anh ngại rằng rắc rối chủ yếu sinh ra từ vết đạn nằm dưới bề mặt da. Nếu vị trí viên đạn nằm trong lớp thịt và mỡ chỉ cách bề mặt da khoảng hơn 1 xăng ti mét thì chưa cần mổ vội. Ít nhất thì hình như hơi thở của Lee không có tiếng lạo xạo cho thấy phổi đã bị thủng.

Ngôi nhà im lặng như tờ, giống như nó đã chìm xuống đáy biển. Đêm quá tĩnh mịch khiến Wild thấy sợ. Lúc xỏ hai tay run rẩy vào đôi găng tay, anh đã tính bỏ Lee ở lại và cao chạy xa bay nhưng làm thế thì thật cạn tài ráo máng. Và lại sau đó anh biết đi đâu?

Không biết bầu vú vào đâu, Wild nhớ lại kiến thức hồi còn đi học. Anh rà tới những điều cơ bản nhất. Luôn báo cho bệnh nhân biết chính xác từng diễn biến của bệnh tình. Mời họ cùng đồng hành suốt tiến trình điều trị. Thông báo thật chi tiết, cho họ cùng hợp tác với phía bệnh viện. Bác sĩ giỏi thường có giọng nói dễ nghe. Anh nhớ kiểu nói nhỏ nhẹ, lịch lãm của Sherman. Anh ngâm nga khoảng một phút rồi dọn giọng, nói thành tiếng. Lúc đầu, tiếng Wild còn run run sau lớn dần như thể đã tìm được âm điệu riêng. Miệng nói tay

làm, Wild bắt đầu tiến trình phẫu thuật.

- Nào, giờ ta phải làm gì đây? Ta sẽ lấy nó ra khỏi người cậu. Một viên đạn phải không nhỉ? Phải rồi, một viên kẹo đồng. Ta sẽ... Để xem ta làm được gì nào. Nếu may mắn, đạn sẽ còn nguyên một mảnh vì ta không có khả năng moi móc khắp nơi tìm các mảnh nhỏ. Hai ta sẽ ổn thôi. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

- Cậu tin hay không thì tùy, nhưng hồi còn làm việc tôi là bác sĩ giỏi đấy. Tất nhiên là trước khi tất cả sụp đổ tan tành. Mới đó mà tưởng đã rất lâu rồi. Thời gian như tên bay nhí! Hồi ấy có một cô bị móng tay dài gần năm xăng ti mét găm ngay dưới mắt đến phòng mổ của tôi. Không ai biết tại sao ra nông nỗi ấy vì cô ta nhất định không nói. Nhưng cuối cùng, chúng tôi cũng lấy được móng tay nằm ngay dưới tròng đen ra. Sau khi băng bó cẩn thận, tụi này cho cô ta xuất viện. Cô ả đúng là con sâu rượu. Có khi vừa rời cổng bệnh viện, ả đến ngay quán rượu không biết chừng. Đệ tử Lưu Linh may mắn ở chỗ đó. Đờ đẫn, ngây ngô thì đúng rồi nhưng lại may hơn người. Có lẽ họ có thánh bảo hộ riêng. Người Ireland cũng lạ lắm. Họ ca ngợi yếu điểm của mình theo cách không giống bất kỳ ai trên đời. Vậy mà không ai ưa dân xì ke. Ngay cả dân xì ke cũng không ưa nhau.

Anh dùng dao mổ ngay phía trên người Lee. Cần rạch thẳng. *Anh sẽ rạch một đường, hai bên mép da sẽ hơi quăn lên và máu rỉ ra.* Một giọt mồ hôi lăn dọc sống mũi anh. Anh sẽ rạch một đường, hai bên mép da sẽ hơi quăn lên và máu rỉ ra. Cây đèn bão trên đầu kêu o o, khào khào. Wild cúi xuống gần đến độ ngửi được mùi bùn khô bám trên cổ Lee và mùi mồ hôi lạnh toát ra do sợ hãi đang khô dần trên chính cơ thể anh.

Wild nói tiếp bằng giọng anh hy vọng là dễ chịu như lời an ủi, vỗ về:

- Đôi khi người ta quên rằng bệnh nhân mới là trung tâm. Giống anh cảnh sát giao thông điều khiển dòng xe cộ đến từ mọi phía. Mọi thứ đều xoay quanh bệnh nhân. Không có bệnh nhân, bác sĩ là thừa. Thuở sinh thời, Sherman hay bảo: *“Hãy tôn trọng bệnh nhân. Lắng nghe những gì họ nói với mình. Hãy quan sát họ để biết tình hình.”* Sherman mới là siêu đẳng. Bác sĩ như ông ấy là giỏi lắm đấy nhé. Tôi chưa thấy ai giỏi bằng Sherman. Đương nhiên lời người bệnh nói chưa chắc đã chỉ ra vấn đề chính. Thầy thuốc giỏi phải biết phân tích triệu chứng, bệnh nhân nói một phải hiểu mười, phải hiểu ngôn ngữ cử chỉ, v.v.... Sherman chỉ cần sờ vào da bệnh nhân cũng biết họ bị ung thư hay tắc nghẽn mạch máu hay các cơ quan nội tạng có vấn đề. Giống người mù đọc chữ nổi vậy.

Wild nhấn dao mổ xuống da thịt Lee, ngay tại điểm anh hình dung đường môn vị và đường bên gặp nhau. Wild cố gắng không để mũi dao đi quá sâu. Ngay dưới vị trí đó là ruột kết và xích lên phía bắc một chút là túi mật. Rất có thể gan của Lee bị tổn thương. Nếu quả có thể anh chẳng thể làm gì được với trang thiết bị sẵn có ở đây. Wild tiếp tục rạch một đường ngắn không quá hai xăng ti mét rưỡi.

Người Lee co cứng. Tiếng hắt rên nhỏ đến nỗi chỉ lớn hơn tiếng thở dài một chút. Hắt liềm môi nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Ngoài động thái đó, Lee không hề tỏ dấu hiệu bên ngoài nào cho thấy hắt đang khó chịu, dù nhất định hắt phải cực kỳ đau đớn. Máu tươi

khá đặc rí qua vết rạch, dừng lại một chút ở giữa hai mép da thịt đang sưng lên rồi tràn xuống xương sườn và đông lại trên mặt bàn.

Tay phải vẫn cầm chắc dao mổ, Wild lùi lại. Anh chợt nghĩ: mình chưa sẵn sàng mổ xẻ thể này. Mình không thể làm được, ngoài ra, mình còn không được phép làm. Mình phải lau máu ngay. Mình cần rạch tiếp một đường vuông góc với đường thứ nhất. Mình phải tìm viên đạn, lấy nó ra rồi khâu vết thương lại. Chết tiệt! Wild nhìn quanh. Cách bài trí của ngôi nhà thốt nhiên khiến anh khó chịu: nào thảm bạc màu với hoa khô, nào ghế gác chân đặt ngay cạnh tràng kỷ trông như chú cún con nằm rạp chờ lệnh... Thật đáng ghét.

Dù lo đến cháy lòng, hoặc có thể chính vì lo mà Wild thấy mệt mỏi. Toàn thân anh bất ngờ nặng trĩu. Thứ anh cần nhất bây giờ là được nằm cuộn tròn trên ghế sofa mà ngủ. Khi mới hai tuổi rưỡi, Alice, con gái anh tin rằng nó sẽ biến mất nếu chính nó không nhìn thấy gì. Có lần hai bố con chơi trốn tìm ngoài vườn. Lúc đến lượt nó trốn, con bé chỉ đứng tại chỗ, hai tay bưng lấy mắt. Ngộ nghĩnh nhất là nó cứ toét miệng ra cười hỉ hả vì ‘phát kiến’ đó. Wild nhớ mái tóc đen suôn đều và mấy móng tay nhỏ xíu của con. Sau đó, anh vờ sục sạo các bụi cây, ngó dưới gầm giường tủ và làm như cực kỳ ngạc nhiên khi ‘tìm thấy’ Alice đứng lơ lửng giữa bãi cỏ. Giờ cô bé đã mười bốn tuổi, vẫn ngây thơ dù đã biết nhiều cách lảng tránh bố. Sau bao năm tháng dài, giờ đến lượt anh biến mất khỏi cuộc đời của nó.

Đúng lúc đó, toàn thân Lee run lên như thể bị cơn sốt hành hạ. Wild nghẹt thở. Anh như ‘sờ thấy’ thời gian đang trôi nhanh và cảm nhận chuyển động run rẩy của nó. Sau hai năm bị cấm không được chịu trách nhiệm về sự sống chết của người khác thì đột nhiên anh phải làm việc này. Bất giác anh đưa tay lên miệng để gặm móng. Khi chợt nhận ra mình đang làm gì, Wild dừng ngay lại.

Lee rên rỉ, ôm chặt sườn bên trái. Vũng máu trên bàn đầy dần lên, chảy tí tách xuống nền nhà lát gỗ. Âm thanh ấy nhịp nhàng như nhịp tim. Lee lại rên. Nếu hấn chết thì sao nhỉ? Hấn chết rồi, mọi chuyện sẽ ra sao? Khởi phải nghĩ đâu xa xôi, ngay trước mắt anh, tính mạng Lee như ngàn cân treo sợi tóc. Sau đêm hôm ấy, giờ lại có người hấp hối ngay trước mắt anh.

“Tôi phải làm gì đây?” Khuôn mặt tròn, râu ria tua tủa và ánh nhìn hoang mang của Frank lại hiện lên trong óc anh. *“Sao lại hỏi tôi? Cậu là bác sĩ cơ mà.”* Đáng lẽ Frank nên cạo râu ngày hai lần. Chắc bình thường cậu ta cũng làm thế nhưng ngày hôm đó Frank quên vì quá nhiều chuyện phải lo cho cô vợ mang thai. Thật ngớ ngẩn vì trong lúc này Wild lại nghĩ sang chuyện ấy. Wild còn nhớ sự im lặng ghê người lúc anh đỡ hài nhi đã chết trong tay, còn mọi người nín thở chờ đợi. Sự im lặng quái gở trước một thảm kịch. Rủi thay, lúc ấy ai cũng ngong ngóng nhìn anh.

Nước mắt Wild chợt trào ra. Anh tự nhắc: làm từ từ từng việc một. Anh bước lên, thăm mạch Lee lần nữa. Mạch yếu quá. Da Lee vẫn mát. Wild chưa thấy dấu hiệu loạn nhịp tim. Tư thế lý tưởng nhất để mổ là Lee nằm co đầu gối lên nhưng ở đây không có dụng cụ giữ cơ thể hấn ở yên tư thế ấy. Cơ thể hấn lắc lư thì việc mổ xẻ càng khó thực hiện hơn. Wild mong có người bên cạnh chỉ để nghe anh hỏi: *“Theo anh, giờ ta phải làm gì?”*. Quả thực anh

không mong gì hơn một người biết lắng nghe.

Nhưng xung quanh chẳng có ai. Anh hít vào thật sâu, lau máu cho người bệnh và lật miếng da lên. Thật chăm chú, anh lại nhẹ nhàng rà tay khắp làn da của Lee, nhận biết mọi manh mối, tìm xem có dấu hiệu sưng tấy hoặc thủng rách bên trong không. Mọi giác quan của anh đều tập trung vào mười đầu ngón tay. Wild cảm giác anh cũng thở bằng tay luôn.

Wild thì thầm:

- Để tôi kể cậu nghe về xương sườn nhé. Thường thì mỗi bên cơ thể người có mười hai xương sườn. Tuy nhiên, không nhất thiết phải rập khuôn như thế. Thực tế có người này nhiều hơn, người kia kém hơn tùy thuộc vào sự phát triển của... phải gọi là gì nhỉ?... hình như là xương thất lưng thì phải. Đôi khi có chuyện đó. Những xương ở giữa có hình dạng giống nhau và đặc điểm riêng biệt: mỏng, dẹt có một rãnh dành cho dây thần kinh và ống mạch. Tuy nhiên hai xương trên cùng và ba xương dưới cùng thì khác. Tôi ngờ rằng xương sườn thứ chín hoặc thứ mười của cậu bị gãy. Mạng cậu còn là nhờ vụ gãy xương này đây.

Im lặng một lúc thật lâu, Wild mới tiếp tục thủ thỉ:

- Bác sĩ Sherman chăm sóc sửa dụng cụ, đồ nghề ghê. May cho bọn ta đấy. Bộ kẹp foóc-xép này tốt không chê vào đâu được. Anh bạn trẻ ráng lên. Cố gắng thêm chút nữa nhé. Da dẻ con người ta thật diệu kỳ: co giãn được này, có trầy xước thì cũng tự lành này, dẻo dai và bền bỉ này, lại còn ít thấm nước nữa chứ. Phụ nữ mang thai là ví dụ điển hình nhé. Thấy cái bụng họ chưa? Hồi có bầu Alice, bà xã tôi phát tướng dễ sợ. Không thể tưởng tượng nổi! Cứ lừng lững như xe tăng ấy. Người gì mà bệ ngang gần bằng chiều cao! Tôi rành về cơ thể người ra phết, biết nó hoạt động ra sao, biết chất nào đi về đâu. Thế mà nghĩ đến phụ nữ mang thai suốt chín tháng mười ngày, tôi chỉ biết lắc đầu. Thử nghĩ mà xem: các cô có thể mang một cơ thể sống khác, một phiên bản của chính mình, trong người mình. Tới khi sinh xong, mọi thứ lại đầu vào đấy. Ngày Alice vừa chào đời, tôi tưởng con bé đã ở bên vợ chồng tôi từ rất lâu rồi, chỉ có điều trước đó nó chưa ra mặt mà thôi. Cậu biết không, chỉ có con mình đẻ ra mới thực sự thuộc về mình thôi.

Wild ngừng nói, ngẩng đầu lên nhìn và chợt nhận ra điều mình vừa nói thật ngốc nghếch. May mà Frank và Louise không nghe thấy câu vừa rồi. Thiên hạ chỉ tin vào số phận khi đạt kết quả tốt đẹp. Còn khi đối mặt với thảm họa, ta mới thấy thực tế còn nhiều khả năng khác. Lúc đó ta mới nghĩ đến những phiên bản tốt đẹp hơn của thực tế. Lúc ấy, ‘cái thực sự xảy ra’ và ‘cái có thể đã đến’ dường như chẳng bao giờ gặp nhau. Anh lại thủ thỉ tâm sự với người bệnh:

- Thiên hạ đi bốn phương tám hướng tìm mình chứng về sự hiện diện của Thượng đế. Nhưng thứ họ tìm luôn ở trước mắt họ. Ngày nào họ cũng thấy nó. Tất cả những gì họ cần đều có ngay trong bản thể của họ: một kho báu biết dịch chuyển ngay bên trong cơ thể và có tổ chức hoàn hảo. Chỉ cần nhớ một thứ liên quan đến cơ thể, ta sẽ phải ngạc nhiên. Thực tế, ngay lúc này, mọi tế bào trong người cậu đang đi tìm kháng nguyên đem ‘trình lên’ tế bào T bởi chỉ có tế bào T mới nhận biết được kháng nguyên cơ thể cần. Sau đó, tế bào T sẽ

tìm cách đẩy vật thể lạ khỏi cơ thể. Không nói đâu xa, phải cần rất nhiều cơ quan phối hợp với nhau mới tạo cho ta một nhịp thở. Để chuyển đổi mọi thứ ta hấp thu thành có lợi cho sức khỏe cần nhiều hoạt động tinh vi của các cơ quan nội tạng. Chả trách thỉnh thoảng ta mệt mỏi. Chả trách có lúc ta suy kiệt. Ví thử ngay bây giờ, cơ thể cậu đang gắng sức chống trọi với bệnh nhiễm trùng. Thượng đế hiện diện lúc khoa học phải bó tay.

- Ánh sáng bập bùng này làm tôi nghĩ mình đang trong thời Trung cổ. Như thể tôi là một nhân vật trong tranh của danh họa Rembrandt. Chính tôi cũng không ngờ mình lại ở đây hôm nay. Nếu suy nghĩ kỹ, tôi còn nhiều chỗ tiện nghi hơn ở đây. Ai lại đưa nhau tới chốn này! Tôi biết nhà này vì tôi từng sống ở đây, thế thôi. Cách đây lâu lắm rồi. Tất nhiên, hồi đó có đèn điện, nhà cửa còn sạch sẽ, còn... không hiểu sao nơi này khiến tôi nghĩ mình còn cơ hội, còn hy vọng.

Trên đầu Wild, lửa trong đèn bão lay động, yếu đi rồi cuối cùng đứng yên như cũ. Giờ anh muốn thôi lui cũng quá muộn rồi. Hai bàn tay anh đã dính đầy máu. Anh đã xác định được vị trí viên đạn, nhìn thấy cạnh đen đen của nó lẩn trong lớp màng màu vàng và đỏ của lớp cơ cách bề mặt da khá sâu. Cơ hội may mắn đây. Biết đâu anh sẽ lấy được nó ra. Lee vẫn nằm bất động.

Wild cố thở sâu và đều rồi nói tiếp:

- Vừa cưới xong, Jane với tôi nghỉ trong một khách sạn sang trọng ở Luân Đôn. Lúc nào ấy nhỉ? À, cách nay đã mười lăm năm có lẽ. Tuần trăng mật của tụi này đấy. Phải nói đô thị ấy rất đông đúc. Người đi nườm nượp, tay xách nách mang đủ thứ thượng vàng hạ cám. Nhưng lạ cái họ rất lặng lẽ. Mới trông tôi tưởng dân đông như thế phải ồn ào ghê lắm. Nhưng hóa ra người Luân Đôn đi đứng khoan thai, ra đường nói chuyện với nhau rất khẽ. Chẳng phải họ e dè đâu. Thực ra họ quan tâm đến mọi người xung quanh nên không muốn làm ồn. Nhưng tôi nhớ nhất là khách sạn đó. Tôi chưa từng thấy khách sạn nào hiện đại hơn: mọi thứ đều sáng bóng, gọn gàng và ngăn nắp. Ngay cả mọi bình hoa ở đó cũng đối xứng nữa. Thế mới lạ chứ.

- Mãi sau này, Jane mới kể ngay trong tuần trăng mật, cô ấy đã khóc rất nhiều. Đúng hôm tôi tham quan viện bảo tàng y khoa, bà xã đã ngồi bên cửa sổ khóc lặng lẽ vì biết chắc rằng hôn nhân rồi sẽ gãy đổ. Ngày ấy, tôi còn chưa nghiệm, địa vị cũng khá, tiền của không ít. Khi chia tay, cô ấy mới kể tận tường. Thế có nghĩa Jane đã áp ủ nó bấy lâu (Wild lắc đầu). Cô ấy thâm nghĩ như thế suốt gần hai mươi năm chung sống!

- Điều lạ lùng ở chỗ tôi biết hết. Chiều ấy mưa phùn, tôi đội mưa về sớm nên lạnh cóng. Vừa vào phòng, tôi biết ngay Jane đang khóc và còn biết đích xác lý do. Nhưng tôi nhất định không hỏi vì không muốn nghe cô ấy nói ra. Hai mươi năm sau, khi cả hai quyết định nói nhau nghe điều đáng lý phải nói từ lâu thì đã quá muộn màng. Hồi ấy tôi chưa từng trải, còn bây giờ tôi không biết gì ngoài cuộc đời đã qua của mình, ngoài tổ ấm của mình. Giả thử tôi sống khác đi, cuộc đời tôi bây giờ thế nào? Tôi sẽ đi những đâu? Tôi chỉ biết hôm trước tôi vẫn còn vợ con đề huề, hôm sau đã vất vưởng ngoài đường như thằng cù bơ cù bất.

Nhờ nói lan man như thế, Wild vừa ‘lên giây cót’ cho mình, vừa chăm sóc Lee. Ca mỗ kéo dài bao lâu, không ai biết. Wild tưởng chừng anh đã lui cui bên bàn, đặt thứ này xuống, lấy thứ kia lên hàng thế kỷ, hai hàm răng va vào nhau lập cập vì căng thẳng và nhiều lúc không biết phải làm thế nào. Anh nhập vai người khác, một bác sĩ giỏi tay nghề, toàn tâm toàn ý đến nỗi khâu vết thương cho Lee xong, Wild lùi lại và gần như thất vọng vì phải trở về với con người đích thực của mình. Vừa tiếp tục thủ thi, anh vừa bế Lee vào một phòng ngủ trong nhà, đặt hắn lên chiếc giường cũ. Wild lấy nhiều tấm chăn dày đắp cho hắn và chờ cho đến khi Lee có dấu hiệu khá lên. Lúc đó, anh quay sang đốt lò sưởi. Chỉ khi lửa nhảy múa trong lò sưởi bụi bặm, anh mới nghe tiếng mưa rơi quất rào rào nơi khung kính cửa sổ. Ngôn từ cạn dần, anh lặng người giữa khung cảnh đổ nát. Vẫn đeo đôi găng dính máu, Wild áp lòng bàn tay lên kính, mặc cho bóng tối thấm qua tay tràn vào người anh. Không ngờ có lúc anh phải làm lủi trong chốn tiêu sơ, hoang phế này.

Wild choàng tỉnh trên sofa ngoài phòng khách. Lửa cháy suốt đêm giờ chỉ còn le lói. Trời lạnh đến nỗi anh nhìn thấy rõ hơi mình vừa thở ra. Anh khơi tro tàn thành đồng lửa mới rồi lão đảo ra vườn. Không khí ngoài này ẩm ướt và rét buốt. Wild đoán giờ này chắc đã gần trưa.

Nhà Sherman nằm giữa khu vườn lầy lội, cây cối um tùm và rộng khoảng hai mẫu đất. Nó như một phần của cái thế giới một thời xanh tươi nhưng giờ đã úa tàn. Đi dưới tán lá thấp ướt sũng nước mưa, lâu lâu Wild mới thấy một mảnh của khoảng trời đầy mây. Rêu màu xanh non phủ kín mặt dưới các cành cây. Dây leo quấn quít leo lên máng nước và mọi tấm lưới chắn ruồi của cửa sổ và cửa chính. Wild chậm chạp đi qua bãi cỏ sũng nước cao đến đầu gối, vừa đi anh vừa gạt cành cây sang hai bên. Nơi này luôn gợi anh nhớ đến khung cảnh trong sách viết cho thiếu nhi hồi thế kỷ mười bảy mô tả cảnh sống của trẻ mồ côi và người giám hộ chúng. Trong những lần quyết tâm cai nghiện, Wild thường quàng chăn ngồi trong vườn này hết ngày này qua ngày khác. Trong nắng quái chiều hôm, anh như ông già vừa run cầm cập vừa đoán cảm giác của người gần đất xa trời.

Wild bắt gặp vài đồ vật đáng ra không nên có ở đây: quả bóng da dუმ đó trên nền cỏ nhưng, chậu tắm cho chim bằng đá đầy nước ngẫu bọt, chiếc ghế gỗ bị gãy, con ngựa gỗ của trẻ con treo trên giàn đan bằng giấy thép đỡ cho bụi cây mâm xôi. Lá lau sậy sắc bén và gai nhọn đâm vào áo khoác anh, giống lũ trẻ câu kinh đang đua nhau câu cào. Nói với bếp ở sau nhà chính có hai nhà kho xiêu vẹo sát cạnh nhau. Wild ghé mắt nhìn thì chỉ thấy nhiều hộp xếp hàng trên kệ, đóng chai lọ bám bụi bầy dưới đất và vài cỗ máy lù lù không rõ hình thù.

Toàn bộ khu đất được đánh dấu bằng hàng rào gỗ đổ nghiêng ngả. xung quanh không còn nhà ai khác, chỉ có bãi cỏ trải dài hàng trăm mét dẫn đến bãi đất hoang đầy bụi rậm lẫn vào chân trời đầy mây tím. Wild không nhận ra mặt đất kết thúc ở đâu và chân trời bắt đầu chỗ nào. Khu đất nhà Sherman cách nhà lán giềng gần nhất cả dặm đường. Âm thanh duy nhất ở đây là tiếng xào xạc của cây cỏ trong vườn.

Anh dừng bước, ngẩng lên nhìn trời. Người anh như phì nộn khác thường như thể nó trương lên do lượng moócphin anh bơm vào mấy ngày qua. Ngay cả làn da cũng bì bì như da thuộc. Tuy nhiên, Wild dễ chịu vì chưa phải lo đến chuyện đi tiếp. Mấy ngày bôn tẩu cùng con bệnh, Wild tưởng như mấy tháng. Với anh, nơi này là phiên bản rất gần với cuộc sống hoang dã. Ngay cả cái lạnh cũng khác thường. Không khí ở đây không giống ở thành phố, nơi mỗi giây phút lại có hàng triệu người thở ra hít vào. Không khí sạch và lạnh lẽo lẫn quất mùi cỏ cây ẩm. Thật thú vị và lạ lẫm.

Wild vừa gặm móng tay, vừa bước lơ đãng như lữ khách chìm trong dòng suy tưởng. Đến góc vườn, anh tập tễnh lạc vào mảnh ruộng rau sum suê: mấy trái bí đỏ to tướng nằm

lẫn trong đám thân cây bò ngang dọc, một cụm bắp cải chen chúc, giành nhau từng chút đất. Wild xoa tay hơn hờ. Hay quá! Đúng thứ mình cần. Thực phẩm là đây. Tạ ơn trời. Cuối cùng chúng con cũng sống được ở nơi hoang tàn này.

Wild quỳ xuống, bới rau trên nền đất ẩm. Anh nhẹ nhàng, gần như kính cẩn nâng niu vật phẩm tinh tế trời sinh: tiếng rễ lá tanh tách, chút đất mùn toi xốp và mùi đất dễ chịu lúc anh vẩy đất dính vào chùm rễ cây. Anh sẽ nấu canh hoặc hầm nhừ chúng cho xem. Thứ rau này lành, anh rất thích và chắc Lee cũng thích.

Hai bàn tay to bè của Wild dính đầy đất. Khi Jane sắp bỏ đi, anh cứ ngấm mãi hai bàn tay nắm chặt của vợ. Khi anh đến bên định cầm tay cô, Jane vội lùi xa, suýt nữa ngã vì vấp phải mép thảm quần. Vợ anh bảo:

- Tránh xa tôi ra. Xin anh chớ lại gần. Anh gây chuyện thế là đủ lắm rồi. (Cô im bật một lát). Em suy nghĩ kỹ rồi. Chắc em nên chuyển đi một thời gian. Sống thế này khiến con căng thẳng, mình cũng không vui vẻ gì.

Jane nói nhanh. Rõ ràng cô đã chờ khá lâu để nói ra câu ấy.

Anh không bao giờ quên cặp mắt mở to hoảng hốt của vợ. Hai tay cô áp chặt vào lồng ngực như thể sợ anh sẽ giật chúng đứt rời khỏi người cô. Thực ra, lúc ấy anh chỉ muốn rửa sạch đất bám trong móng tay vợ sau bao ngày cô vất vả trong vườn nhà. Anh nhớ mãi động tác của Jane khi cô lặng lẽ kéo Alice sát bên mình rồi quay lưng bỏ đi, như thể hai mẹ con họ chạy trốn một con thú lạ có thể bất ngờ tấn công họ bất cứ lúc nào.

Chẳng lẽ chỉ vì muốn phủ đất cho vợ nên anh đáng bị thế?

Chẳng lẽ khi không còn đất sống, tình yêu biến đổi thành thứ lạ lắm đến như vậy? Tính đến nay, Jane đã đi được ba tháng. Cô bảo đến nhà chị gái, nhưng chẳng phải phụ nữ thường lấy có như vậy sao? Tất nhiên, bí quá họ phải nghĩ có nói lắng. Anh nhớ bà chị vợ Carol cùng mấy đứa con lúc nào cũng chửi chửi, sạch sẽ và nghiêm nghị như thể sắp chụp hình làm hộ chiếu.

Lưỡi Wild rà khắp hai hàm răng. Anh xòe tay ấn mạnh xuống, in dấu chúng trên nền đất ẩm và hít hà mùi lá mục trộn lẫn đất mùn. Anh chưa chát nghỉ ở một nơi nào đó cũng dưới gầm trời này, hoặc Jane đang sải bước trên con đường cô đã tính toán kỹ từ trước, hoặc đang vén lọn tóc xòa xuống mắt, hoặc gõ gõ móng tay trước ly rượu trên bàn. Bên cạnh cô là Alice nghịch lọn tóc rủ xuống vai, mắt ngược nhìn lên trần nhà. Nếu áp tai xuống đất, anh có nghe âm thanh vọng từ tiếng cười của vợ không? Giá anh biết nơi ở của vợ con chỉ bằng trực giác.

Có tiếng ‘thịch’ khe khẽ từ bụi cây phía sau anh. Vẫn quỳ trên đất, Wild quay phắt lại nhưng chẳng thấy ai. Anh không biết đích xác nơi phát ra tiếng ấy. Wild quệt miệng bằng mu bàn tay. Chắc có con chim hay thú có túi kẹt trong đó. Tiếp ngay sau là tiếng lá loạt soạt nghe gần hơn. Nước mưa đọng trên lá rơi lộp độp. Nhất định thứ ấy phải lớn hơn chim.

Tiếng động nghe chắc nịch, giống tiếng người lăm. Wild chờ nhưng chẳng thấy gì. Anh dè dặt đằng hắng rồi hỏi khẽ:

- Cậu đây à, Lee?

Mắt đảo dác, anh lau tay vào ống quần từ từ đứng dậy, bỏ mặc đồng rau trên đất. Đánh tiếng hay bỏ chạy là thượng sách nhỉ? Wild tính đường chạy ngắn nhất đến ngôi nhà thấp thoáng sau tán cây rậm rạp. Này nhé, nhà ở bên phải có bậc tam cấp sứt mẻ dẫn lên cửa chính to rộng, bên thềm có chiếc ghế xếp. Wild kéo sát áo khoác vào người, hạn chế gai móc vào cản đường anh. Anh chờ thêm vài giây. Thế nhờ anh không nên về nhà thì sao? Nhờ cảnh sát sục đèn thì sao? Chắc ông già cho họ đi nhờ xe báo cảnh sát rồi cũng nên.

Bụi cây trước mặt anh lay động. Wild hốt hoảng. Đang đi giật lùi và định quay lưng bỏ chạy, anh vấp mạnh. Suýt ngã bổ chửng, Wild giơ tay lấy thăng bằng. Anh túm vội cành cây trước mặt. Đầu cành khô hay gai nhọn đâm trúng cổ tay anh. Lúc sắp ngã dúi dụi, tự nhiên Wild thấy buồn cười. Khổ công chạy trốn để rồi kết thúc thế này đây: lẩn lút trong mảnh vườn xơ xác nhà người ta. Kết thúc mới hay hóm làm sao. Đi suốt quãng đường dài đến một nơi giống tận cùng trái đất để rồi kết ra thế này. Wild không cần biết 'ra thế này' là gì nữa.

Từ bụi rậm phát ra tiếng thú vật động dậy. Một con thú màu đen, tai nhọn. Trông nó giống con chó nhà gầy nhảnh. Mặt nó dài, có râu, hai mắt tròn xoe và hàm răng nhọn. *Cái quái gì thế này?* Căng thẳng và hoang mang, Wild toan bỏ chạy. Con gì thế nhỉ? Con vật lắc đầu, dậm hai chân sau. Wild buông tay ngã xuống. Vừa ngã lăn ra, má anh chạm lớp đất lồi nhồn và một cây củ cà rốt đâm ngay vào mạng sườn. Không thể nhịn lâu hơn, Wild bật cười sảng sặc làm những hạt đất li ti trước mặt văng lên. Anh chống khuỷu tay ngồi dậy. Wild cười mãi. Vai anh rung rung, đôi môi khô nẻ chỉ muốn nứt toác. Mấy chục năm qua giờ anh mới được cười thật thỏa thích.

Lee đứng lom khom bên cửa sổ, lưng hơi cúi mong làm giảm cơn đau cắt ngang người. Trong căn phòng lạ, hắn mang cảm giác của kẻ đột nhập. Kính cửa sổ trước mặt hắn in hình bàn tay bằng máu. Lee thức khi nghe có tiếng cười từ xa vắng lại. Tro than âm ỉ cháy trong lò sưởi. Căn phòng có khói phủ mờ. Chỉ có chân xỏ trong quần dài, cơ thể Lee yếu ớt và gầy guộc, gần như da bọc xương. Cổ hắn mềm oặt, hai đầu vú như hai đinh ghim ai đó ấn xuống ngực. Hai xương bả vai nhô cao, trông như vây cá gắn ở lưng trên. Cặp đùi tiền dưới sàn nhà, ngay cạnh chân hắn. Vừa mở mắt hắn đã nhìn quanh tìm nó. Khi cơn mộng mị vẫn muốn nhấn chìm hắn, Lee đã vươn tay kéo cặp lại gần.

Ngay dưới xương sườn Lee có cục bông băng to tướng. Hắn cẩn trọng xoay cánh tay trái như con chim xoay cánh để tìm giới hạn cử động: toàn bộ nửa thân bên trái của hắn vẫn mềm mại. Thậm chí tay hắn còn giơ cao quá vai. Cơn đau vẫn gặm nhấm mấy xương sườn dưới cùng, nhưng cảm giác đau đã dịu hơn. Hình như viên đạn đã được gấp ra rồi thì phải. Lee ngạc nhiên hạ tay xuống, nụ cười chậm rãi làm giãn khuôn mặt hắn. Hắn thành công rồi: ôm tiền chạy thoát và chẳng ai biết hắn ở đâu. Làm sao người khác biết trong khi chính bản thân hắn còn không biết nơi mình đang đứng là chỗ nào. Hắn cười thật mãn nguyện.

Hôm nay ngày mấy nhỉ? Bước ngoặt đời hắn đến cách nay mấy ngày? Hai ngày? Ba ngày? Đã lâu lắm rồi. Biết đâu hắn sẽ sống thế này cho đến hết đời. Nhớ căn hộ cũ, hắn xót xa thay cho con người mình trước đây chỉ biết đứng bên cửa sổ ngắm đường phố bên dưới và không biết ngày mai sẽ ra sao.

Hồi mười tám tuổi, có lần Lee ghé nhà thổ. Với hắn, tình dục là lãnh địa bí ẩn và phức tạp khôn lường. Trước đó, có lần hắn sờ soạng bên trong áo một cô gái ở sau quán rượu nhưng hắn không dám đi xa hơn. Lee ngạc nhiên vì nhà thổ hơi giống gia đình: nào ly cà phê uống dở trên chỗ để tay của ghế bành ngoài phòng lớn, nào sách truyện úp mặt dưới sàn, nào tiếng đài phát thanh nho nhỏ phát ra từ góc phòng... Đàn bà con gái ở đó có da có thịt, da dẻ mịn màng, ăn mặc 'tươi mát' thong thả đi lại như cư dân một vương quốc biệt lập.

Chọn một cô xong, hắn ngồi thu lu ngay mép giường nghịch dây khóa áo khoác. Cô gái mặc đồ lót màu hồng, da bụng có nếp nhăn nhỏ xíu. Căn phòng sặc mùi son phấn rẻ tiền, mùi ga nệm mới giặt và mùi nhang thơm đại hạ giá. Biết một bên đùi nóng hổi của cô áp sát đùi mình, Lee hồi hộp mong chuyện sắp xảy đến. Chỉ mỗi tội hắn không biết đó là chuyện gì.

Cô gái che miệng ho khế và tự giới thiệu tên cô là Isobel. Cố tỏ vẻ lịch thiệp, Lee hỏi thăm thêm vài câu nhưng cô ta chỉ khó chịu đáp:

- Anh chỉ cần biết em rất lành nghề. Cứ tin là em không định sống chết với nghề này đâu, anh giai ạ. Thôi, giờ ta cởi mấy thứ quần áo vương vãi này được chưa?

Tiếng xe tải chạy âm âm kèm âm thanh của thắng hơi xì xì vọng từ ngoài đường. Một phụ nữ cười lớn ở phòng bên hoặc ngoài sảnh có trải thảm dày ngay cạnh phòng họ. Tiếng cười sảng sặc khàn khàn như thể thường chỉ có ở các cô gái bán hoa.

Lee lắc đầu cố xua ký ức đó. Hắn hình dung chị Claire đang lo cháy lòng, gọi điện cho hắn và lắc đầu chán nản: *“Tôi biết ngay thể nào cũng ra cơ sự này mà!”* Anh Graeme, chồng chị sẽ lặng thinh. Câu *“Anh bảo em rồi”* không phải lúc nào cũng cần diễn đạt bằng lời. Hắn sẽ cho anh rỏ biết rằng anh ta sai: xuất hiện với cặp táp dày tiền, sống nhẵn nhụi, tìm việc làm, không dây dưa với đám côn đồ, du đãng. Có lẽ hắn sẽ học nghề buôn bán, sửa điện hoặc nghề gì giống thế. Chẳng hạn thợ sửa máy, hoặc hái táo thuê cho trang trại nhà McClaren. Người ta sống sao mình sống vậy.

Vững tin là mình không định sống chết với nghề này.

Tất nhiên hắn biết chị gái đang ở đâu. Hắn lớn lên trong căn nhà đó cơ mà. Nhà rộng rãi gần hồ có ếch nhái nhảy bì bõm. Không gian thơm lừng mùi tinh dầu bạch đàn. Hè đến, cậu bé Lee thường bơi ra góc xa nhất, lặn xuống đáy lấy một vốc bùn mịn. Khi ngoi lên bờ cũng là lúc bùn lọt khỏi kẽ tay hắn ra ngoài hết. Hắn nhớ tiếng ve sầu kêu rả rích, nhớ sương sớm lơ lửng trên quần áo phơi ngoài dây suốt cả đêm.

Ngoài kia, vài nhánh cây gầy guộc cào nhẹ vào kính cửa. Ngay sau đó, hắn nghe phòng bên có tiếng sột soạt, giống tiếng con vật sục sạo tìm ổ. Nghe tiếng động, Lee đoán có trẻ con đùa nhau. Tiếp theo là tiếng cửa ra vào đóng sập. Chẳng lẽ là trẻ con hàng xóm? Dù có là ai thì giờ học cũng đang trong nhà này. Lee đá nhanh cặp táp vào gầm giường. Wild lằm bằm, cần nhả câu gì đó. Chết rồi! Hắn nhìn quanh tìm áo khoác và súng nhưng chợt nhớ hắn đã vứt khẩu súng ngắn ngoài đường mất rồi. Lee còn hoang mang, lóng ngóng thì Wild đã vung vẩy bước vào, miệng cười toe toét. Tóc anh ướt sũng nước mưa, ngực áo khoác dính đầy đất. Một đầu dây thừng cũ sồn cuộn mấy vòng quanh cổ tay anh:

- Xem tôi tìm được gì này.

Bướng bỉnh ghì chân sau lưng anh là một con dê đen gầy dơ xương có đeo dây thừng quanh cổ. Trông mặt nó buồn rười rượi. Bốn ống chân con vật tội nghiệp nhảy liên hồi trông như bốn con dao còn nguyên trong bao da. Nó be lên buồn bã, hai mắt vằn đỏ lảo lảo và lắc đầu quảy quảy như thể đang khăng khăng phản đối vậy.

Wild liền thoảng:

- Con thú bốn chân này suýt làm tôi đứng tim. Nó định tấn công tôi. Dê biết gác vườn cơ đấy. Mà này, tin nổi không? Có rau nhé. Ta sẽ sống thoải mái ở đây được khá lâu đấy. Sau nhà còn chuồng gà nữa. Vậy là đủ cả gia súc lẫn gia cầm.

- Cái gì ‘cầm’ cơ?

- À... mà thôi, không có gì đâu.

Lee nhăn mặt:

- Anh lấy nó ra rồi à?

- Cái gì?

- Viên đạn ấy. Lấy nó ra chưa?

Wild gật đầu xác nhận:

- Rồi.

GGG

Tôi đến, họ ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn gỗ nhỏ trong căn bếp bừa bộn, nhếch nhác. Trong nhà khá ấm. Dù bếp không có gas nhưng lò sưởi vẫn cháy tốt. Trên thanh ngang trong lò có nồi xúp rau nấu như đang sôi sùng sục. Hơi nước làm kính cửa sổ mờ đi làm thế giới bên ngoài thêm tách biệt. Có thể nói khung cảnh gần như ấm cúng.

Lee mặc sơ mi màu sẫm tìm thấy trong tủ quần áo. Chắc áo ấy của bác sĩ Sherman. Áo rộng thùng thình, ống tay áo rộng vung vẩy vương vãi nơi cổ tay. Nhưng ít nhất nó cũng giữ ấm cho hắn. Dí sát lưng vào lưng ghế, đáng ngồi hắn ngay đơ. Lee phải nhúc nhích luôn cho đỡ khó chịu.

Khi thay băng hồi chiều, hắn đã có dịp nhìn kỹ vết mổ. Trông thật gớm chết. Da hắn nhăn nhúm như bánh mì nhão, chỉ y khoa đen xì to cồ cộ khâu dính hai mép da. Tự nhiên hắn phải mang thêm thứ quái đản ấy bên mình. Lee hỏi:

- Giờ anh định thế nào?

Wild có vẻ lúng túng:

- Ngay bây giờ ấy à? Chắc chỉ ngồi chơi, sưởi ấm và giữ quần áo khô ráo. Phải, tôi định thế đấy.

- Tôi không hỏi bây giờ. Ý tôi muốn hỏi việc lớn kia.

- Tôi cũng bàn việc lớn chứ bộ. Ta cứ nhàn tản ngồi quanh bếp này vài tháng. Cứ trôn trôn kỹ vào, đồng thời nghe ngóng tình hình xem thế nào đã. Cứ dính vào cái ghế này thì không có gì phải lo.

Lee dăm dăm ngó Wild 'khốt', nhưng không thấy dấu hiệu gì cho thấy anh đang nói đùa:

- Sao ở mãi đây được?

- Sao lại không được?

- Thế còn...? Tôi chẳng biết nữa. Còn gia đình anh? Còn bé Alice thì sao?

Wild ngẩng lên:

- Cậu vừa nói gì?

- Tôi tưởng đó là tên con gái anh?

- Tên con gái tôi lại không biết hay sao. Ý tôi là làm sao cậu biết tên nó?

- Anh có kể về nó.

- Tôi... kể về nó ư?

Lee chỉ mạng sườn:

- Lúc anh mô... lấy viên đạn đó. Hình như đêm hôm kia thì phải. Anh còn kể lúc Alice mới sinh gì gì nữa, không nhớ à?

- Cậu nhớ được ư?

- Tôi nhớ hết.

- Tôi tưởng cậu...

- Tôi vẫn tỉnh. Nói chung là thế.

- Nhưng cậu có nhúc nhích đâu.

Lee nhún vai chậm thuốc hút. Hắn thoáng rùng mình khi nhớ lúc ngón tay Wild ấn mạnh vào thịt hắn.

- Lúc ấy tôi mệt bã người.

- Mệt ư? Cậu tắt thở đến nơi. Tôi rạch bụng cậu cơ mà!

Hắn không trả lời.

- Cậu nghe từ đầu đến cuối sao?

Wild găm móng ngón tay cái, nhúc nhích không yên trong chiếc áo khoác nhàu nhĩ. Anh vẫn mặc hoài tấm áo bẩn thỉu ấy như thể sắp lên đường ngay không chậm trễ. Bộ râu xồm đi kèm mái tóc bù xù quái dị khiến Wild trông giống nhà thám hiểm vừa từ Bắc cực về. Lặng đi giây lát, Wild nói từ tốn:

- Tôi mất con rồi. Ý tôi là... Jane bỏ tôi. Jane là vợ tôi, chắc cậu biết rồi. Cô ấy mang cả Alice theo. Tôi có quay lại căn hộ cũ cũng chẳng để làm gì. Vậy nên chắc tôi cứ ở đây thôi.

- Sao lại thế?

- Chỉ có người trẻ như cậu mới hỏi câu đó. Người ta lấy nhau rồi bỏ nhau là chuyện thường. Đời là thế mà. Sự nghiệp còn tiêu tùng nữa là. Chẳng hạn như tôi bây giờ... biết nói thế nào nhỉ? Tôi không được phép hành nghề y nữa. Có lẽ không bao giờ người ta cho phép tôi chữa bệnh cứu người nữa. Trái lại, tôi sẽ gặp đủ loại rắc rối nếu có người biết tôi mổ cho cậu. Mặc dù, đương nhiên đầu tôi ngập sẵn trong mớ rắc rối rồi nên...

Wild chặc lưỡi, đoạn lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

Dù mặc quần áo cỡ lớn song trông Lee vẫn gầy yếu, như thể mấy ngày qua, người hắn càng 'mỏng' đi. Lee nghĩ nếu quả thực hắn cứ ở lì trong ngôi nhà lạ lẫm này, người hắn sẽ teo dần cho đến khi không còn sức sống. Bên trong tấm áo khoác này chỉ còn cái xác khô. Sự im lặng dần nuốt chửng căn phòng.

Lee chuyển tư thế ngồi:

- Thế chuyện cô ả bị móng tay đâm vào mắt có thực không? Cái cô đến phòng khám của anh ấy?

Wild ngược lên nhìn Lee chằm chằm, cặp mắt anh mở lớn, trông như hai viên đá đen tròn bóng loáng trên khuôn mặt tái xanh:

- Tất nhiên là thật (anh ngượng ngập gãi cổ). Tôi còn nói gì nữa không?

Lee nhún vai ngẫm nghĩ:

- Còn nhiều nữa. Mà này, anh không bao giờ trả lời thẳng câu hỏi của tôi. Tôi hỏi thực giờ anh định làm gì?

- Tôi nói rồi. Cứ ở đây. Ăn rau hãm. Thực đấy!

- Phải, phải. Rồi thì chích moóc phin hay thứ ma quỷ gì của anh ấy.

- Đúng, ăn canh rau và chích ma túy. Cứ yên tâm mà sống.

- Thế không sợ hết đồ ăn à?

Wild nháy mắt khoát tay chỉ ra sau vườn:

- Vườn rộng lắm. Rau cũng nhiều nữa. Tôi còn định trồng thêm cơ. Nếu muốn, ta ăn cả đời cũng không hết. Rồi giết vài con gà. Nuôi thêm dê chẳng hạn. Nhà có sẵn một con rồi đấy. Ta có thể sống vui vẻ đến hết đời. Tôi và cậu tự nuôi sống nhau được mà.

- Hay anh cai ma túy đi?

- Tôi cai nhiều lần rồi. Tưởng tôi không biết chắc.

- Anh biết ý tôi mà.

- Ý cậu là sao?

Lee thở dài:

- Hồi trong tù tôi có biết một người. Gã cũng nghiện thứ ma quỷ đó. Hình như là hít bột trắng thì phải. Tụi tôi còng gã vào giường sắt suốt bốn ngày. Chỉ còng tay thôi. Vì ở chung xà lim nên gã cai nghiện thế nào tôi đều biết. Tụi tôi còng hai tay gã vào khung giường sắt. Nếu muốn đi tìm thuốc, gã không thể lôi cả giường tầng theo. Gã van xin chúng tôi. Còn định bẻ gãy cổ tay để thoát. Có lúc tôi tưởng hấn trốn mất. Gã gào suốt đêm, gọi tên bọn bán lẻ ma túy. Rồi thì khóc lóc, rên rỉ, bảo hấn sắp chết đến nơi. Nhưng gã...

- Cậu kể chuyện đó làm gì?

Lee chỉ lặng lẽ nhún vai.

- Cậu định giúp tôi ư?

- Tôi không biết. Tôi thấy mình mang ơn anh. Anh đã cứu mạng tôi. Nhưng thôi, quên đi vậy.

Họ ngượng ngập ngồi im có lẽ đến hơn mười phút đồng hồ. Wild đánh nhịp mấy đầu ngón tay lên đầu gối và đứng lên tiếp thêm củi vào lò sưởi. Ánh lửa da cam phản chiếu lên khuôn mặt bóng nhẫy của anh. Khi trở lại ghế, anh bảo:

- Lee này, cậu đừng lo cho tôi. Tôi sống thế này đã lâu lắm rồi. Thêm mười năm nữa hoặc hơn. Chắc tôi cũng sống thêm ngàn ấy là cùng. Bố tôi cũng nghiện, chỉ có điều nghiện thứ khác. Ông nghiện rượu. Sáu mươi đã là đời rồi. Chắc tôi bị di truyền. Đại khái là cơ thể có chất thụ quan dopamine. Đại khái nhiều người bảo tôi dễ mắc nghiện hơn người khác. Thậm chí người ta còn bảo ma túy là số phận của tôi. Tôi cho là mình đã lạm dụng yếu tố di truyền. nói thế cũng đúng. Tôi đã đầu hàng, thôi không thử cai nghiện nữa. Số mình đã vậy rồi, đành chịu thôi.

- Số cái con khỉ!

Wild nhìn kỹ hấn mấy giây:

- Cậu thực lòng tin việc mình đang làm ư?

Lee không trả lời, cố đổi tư thế trong chiếc ghế gỗ không có nệm.

- Nó sẽ dòn cậu đến bước đường cùng. Hãy cố hết sức thoát xem nào.

Hấn nhìn thẳng vào cặp mắt xanh đang nhìn mình chăm chú:

- Tôi đã thoát rồi mà.

- Cậu mơ chắc? Vì thực tế chưa hẳn vậy.

Lee đỏ mặt vì câu nói thẳng thừng:

- Này, hóa ra anh không được làm bác sĩ là vì nó? Ma túy ấy?

Wild ngần ngừ, không biết có nên cho qua việc Lee nói lảng sang chuyện khác chẳng:

- Có thể coi là thế. Tôi không quay về được. Nói thực là tôi trốn hầu tòa. Tôi không cam chịu. Gì chứ ngồi tù tôi không làm được.

- Anh phải ra tòa cơ à? Thật không? Vì tội gì? Anh trộm móóc phin trong kho bệnh viện à?

Wild ngồi chống khuỷu tay vào đầu gối, như thể cố thu mình nhỏ lại, mái tóc bạc xõa ngang mắt anh. Nồi hầm trên bếp trào nước kêu xèo xèo. Mãi sau anh mới nói thật nhỏ, và phần cuối câu càng nhỏ hơn:

- Ước gì chỉ có thế. Thực ra là ngộ sát. Giết người không cố ý.

- Cái gì? Anh giết người ư? Lại đùa chứ gì?

- Chuyện nghiêm trọng thế ai lại mang ra đùa.

- Anh nói rõ hơn xem nào? Anh hại chết người ta à?

Wild gật đầu, không dám ngẩng lên. Trong phòng tối, chỉ có đường viền nét mặt nhìn nghiêng của anh là rõ nét. Ánh lửa phản chiếu tạo thành đường nhỏ màu da cam chạy từ vầng trán cao xuống sống mũi khoằm rồi đến cổ. Anh rên khe khẽ nhưng vẫn ngồi yên.

Lee ngả vào lưng ghế và nhìn kỹ Wild lần nữa. Môi hắn chu lên như định huýt sáo:

- Thảo nào.

- Phải, giờ cậu đã biết tôi chẳng ra gì.

- Tôi muốn nói đến câu nói của tay bảo vệ ở ga xe lửa kia. Gã béo ấy.

Wild đi ra bếp, múc rau hầm như ra hai tô nhỏ. Anh bày thức ăn lên bàn:

- Cậu tin hay không thì tùy nhưng quả đúng tôi đang bị truy nã.

Hai tô mề đựng thức ăn nóng hổi chổng chơ trước mặt họ. Dù mùi vị không tồi nhưng màu sắc nhợt nhạt cộng với sự thật là họ chỉ có một món duy nhất khiến hắn liên tưởng đến cơm tù. Lee hơi buồn nôn và hắn không thấy đói từ mấy ngày nay. Nghĩ đến chuyện phải ăn làm hắn khó chịu. Ăn uống giờ là chuyện của người khác, không phải của hắn.

- Tôi không đói.

Wild khoát tay chỉ tô xúp:

- Nên ăn một tí đi. Sau mấy ngày vừa rồi, cậu ăn vào sẽ khỏe hơn. Cố gắng một chút, vết thương sẽ mau lành. Giữ gìn sức khỏe không thừa đâu.

Thấy Lee không trả lời, anh dựa hẳn lưng vào ghế, xoa tay khẽ:

- Phiên tòa xử tôi ấn định vào tuần trước. Đáng lẽ tôi phải đến trả lời thẩm vấn, nghe cáo trạng, nhưng tôi không chịu nổi bị bêu rếu thế. Tôi không còn mặt mũi nào đến đó nữa nên tôi bỏ trốn. Nhà tù là nơi... nói chung tôi không có gan đương đầu với thẩm họa ấy. Phải nói là hèn nhát mới đúng. Mọi người đều quay lưng với tôi. Cả vợ, cả bạn bè thân thiết cũng tránh tôi như tránh con hủi. Đúng là đòn trời giáng mà.

Wild đưa nắm tay lên che miệng ho khế, đoạn cúi xuống dùng ngón tay ướt chùi mũi giày đen đã sồn dính đất. Một quãng im lặng dài theo sau:

- Trước tôi là bác sĩ đa khoa. Thâm niên cao, giàu kinh nghiệm. Bệnh nhân của tôi hay mắc các chứng thường gặp ở vùng ngoại ô, không có gì đặc biệt. Hàng ngày tôi bó bột cho trẻ em gãy tay, tiêm chủng hoặc chữa chứng viêm khớp cho các bà các cô. Nói chung hồi ấy tôi sống khỏe. Tiền nhiều, chỉ tội hơi buồn chán. Lúc đầu chỉ là chút moóc phin để thay đổi cảm giác một tí. Tôi chỉ định thử một lần cho biết nhưng rồi lần này nói tiếp lần khác cho đến khi nhận thấy mình mất tự chủ thì đã muộn. Tiến trình nghiện diễn tiến rất nhanh. Chỉ khoảng hai tuần sau, tôi bắt đầu sổ mũi, đau mình mẩy, cái gắt om sòm và gần như không thể sống thiếu thuốc. Mà thuốc thì luôn có sẵn (Wild im lặng nhún vai. Ngón trỏ phải của anh bầu sâu vào lòng bàn tay trái). Tiện thế là cùng.

- Chẳng là người ta gọi tôi đến đỡ đẻ cho thai phụ bất ngờ trở dạ. Tôi không kịp chuẩn bị gì cả. Gọi là đẻ non đấy. Thực ra, vợ chồng họ là bạn của vợ chồng tôi. Louise và Frank còn khá trẻ. Dù suốt quá trình theo dõi thai nhi, tôi thấy hoàn toàn bình thường, nhưng Louise bị biến chứng bất ngờ. Chưa đến chín tháng mười ngày, cô ấy đã trở dạ và vào lúc nửa đêm. Louise bắt đầu có nhiều cơn co thắt, giống các ca đẻ thiếu tháng bình thường. Nhưng vì thai phụ lo lắng, gia đình đã gọi tôi để phòng xa. Lúc đó tôi nghĩ mình chỉ là liệu pháp tinh thần, thôi thì có mặt cho người ta yên tâm. Tôi tưởng chỉ ghé qua bảo mọi chuyện vẫn bình thường, khuyên họ quay lại giường ngủ tiếp. Tất nhiên, lúc ấy tôi đang phê. Tình hình lại xấu đi quá nhanh, đúng nhịp độ của các ca biến chứng. Người chồng cuống cuống, người vợ quần quai. Chắc anh chồng có gọi xe cấp cứu nhưng rõ ràng không kịp. Tội tôi phải đỡ đẻ ngay trên nền phòng ngủ ẩm ướt. Nhớ là đẻ non đấy nhé. Ca trở dạ ấy hoàn toàn không giống bình thường. Chuyện xảy ra ở nhà họ, cách nay hai năm. Lúc ấy khoảng ba giờ sáng. Tôi không hề tỉnh táo. Hồn phiêu diêu cùng mấy nàng tiên trắng, tiên nâu. Thực ra, lúc họ gọi, tôi đang ngáy độn trong phòng đọc sách tới om. Tôi bám lấy cảm giác phiêu diêu và hoàn toàn vô trách nhiệm. Thú thật là, giữa lúc phờn phơ, con nghiện bất cần, mặc kệ tất cả... Chính tôi cũng không sao hiểu nổi.

- Mà thôi, để tôi kể cho nghe. Có một loại thuốc có tác dụng làm các cơ ở cổ tử cung co bóp mạnh dùng cho phụ nữ lâm bồn. (Wild lại lau giày và cạy bùn dính gấu quần). Khi nào

thai nhi sắp ra hết mới được tiêm. Nó sẽ giúp đẩy toàn bộ nhau thai nữa. Nhưng đêm ấy, tôi tiêm quá sớm, lúc đầu em bé chưa ra hết.

Wild chìa hai bàn tay hộ pháp, trong như đang ôm một thứ rất bé. Anh thở gấp, dáng ngồi thẳng đuồn.

- Nếu tiêm sớm thì sao?

Anh chụp hai bàn tay thật chặt vào nhau tạo nên âm thanh giống tiếng vỗ tay nho nhỏ. Mắt anh nhìn cắm xuống bàn:

- Thì thằng bé, nó là con trai, bị con co thắt của bà mẹ bóp nghẹt. Nó chết vì ngạt thở.

- Chết thật.

- Phải, ngay trong phòng ngủ của họ. Trước cảnh đó, ai cũng khóc. Giờ cậu hình dung ra chưa? Chưa hết, trong lúc Frank ôm mặt kinh hoàng thì tôi lại hỏi cậu ta... năm đó Frank mới hai mươi tám tuổi, có khi còn trẻ hơn... rằng: *"Tôi nên làm gì nhỉ?"* Trong tay tôi, đứa bé đỏ hỏn như mèo con mới đẻ. Xe cứu thương đến, các bác sĩ tiếp nhận từ đó. Còn tôi bị đuổi như đuổi gà, bảo tránh đường cho họ làm... Nhưng đứa bé không qua được. Thật khủng khiếp. Đến bây giờ tôi cũng không tin mình có thể hỏi câu đó. *"Tôi nên làm gì nhỉ?"*. Không tin nổi!

- Không gì tệ hơn một ca hài nhi tử vong. Cậu biết không, thằng bé là con đầu lòng. Sau đó, hôn nhân của họ không thể vãn hồi. Frank và Louise li dị. Có thể nói họ mất đi niềm vui sống. Đôi khi, sau cái chết của người thân, gia đình tan hoang còn hơn bị trúng bom. Cuộc sống của mọi thành viên gia đình đều bị đảo lộn. Một gia đình bị hủy hoại. Tình nghĩa vợ chồng không còn nghĩa lý gì nữa. Một thành viên mới chào đời... đáng lẽ phải là niềm vui to lớn nhất trong đời họ. Nói thực với cậu, tôi sợ gặp lại Louise và Frank còn hơn sợ ở tù. Thẻ nào chẳng có mặt họ. Ý tôi là ở tòa ấy. Tưởng tượng họ ngồi trong phòng xử án, nghiền ngẫm về sự cố đêm ấy...

Tự nhiên Lee thấy tội nghiệp Wild, như thể hần vừa vô tình gọi lên một chuyện riêng tư bất thường. Nhưng giả sử Wild mong một lời nói cử chỉ an ủi từ hần, Lee cũng chịu, chẳng biết nói gì.

- Anh nghĩ sẽ mất mấy năm?

- Mấy năm gì?

- Án tù ấy.

Wild cười nhạt:

- Theo tôi, mấy năm không quan trọng. Một năm, mười năm hay một trăm năm cũng như nhau cả. Người như tôi vào tù một ngày cũng đủ chết sớm. Tôi thà chết còn hơn vào

nhà đá. Đó là chưa kể đến chuyện tôi không được hành nghề nữa.

- Thế anh không còn chỗ nào ở tạm à?

Wild cảm muống xỉa xỉa vào tô xúp:

- Không. Chẳng có chỗ nào hết. Trước hẹn của tòa vài ngày, tôi đã bỏ nhà đi rồi. Tôi gói ghém hành lý, lên xe đi luôn. Không nói chắc cậu cũng hiểu, đối với tôi ở lại đây cũng tốt, ít nhất là trong thời điểm hiện tại. Ở chỗ kín đáo, không ai biết. Chờ xem tình hình thế nào. Vật đổi sao dời mà, ai biết sau này thế nào.

Lại im lặng thật lâu. Wild bắt đầu ăn như cái máy. Trong một lúc khá lâu, âm thanh duy nhất chỉ có tiếng anh nhai nhóp nhép. Lúc ăn gần xong, anh hỏi:

- Thế cậu định thế nào?

Lee nhún vai:

- Chắc tôi vẫn theo kế hoạch cũ: Giữ tiền lại và đến chỗ chị tôi, ở nhờ chị ít lâu, tìm việc làm, cố gắng sống lương thiện, từ bỏ cuộc đời cũ (Khi chính miệng hấn nói ra điều đó, Lee chối tai đến độ hấn ước giá mình đừng nói ra thì hơn). Chỉ mới nghe đã thấy nản, nhỉ?

- Tiền chứ có phải đồ bỏ đâu. Thế bọn chúng không lòng bắt cậu để lấy lại à?

Lee không thích nói đến lão Josef:

- Theo tôi hiểu thì chúng không thể lần ra tôi.

- Chẳng lẽ chúng không tìm đến chị ruột hoặc bố mẹ cậu ư? Từ họ chúng sẽ tìm được cậu.

Lee lắc đầu:

- Chúng không biết gia cảnh thực của tôi và cho rằng cả nhà tôi chết hết rồi.

- Sao lại thế được?

- Chẳng sao cả.

Wild chậm rãi gật đầu:

- Tôi hiểu. Cậu đã dự kiến chính xác sẽ đi ngày nào chưa?

- Khoảng vài ngày nữa. Chỉ cần đi lại được, tôi sẽ khăn gói lên đường.

- Tôi chỉ ngại trong người cậu vẫn còn nhiều mảnh đạn nhỏ.

Lee nhăn mặt:

- Thật không?

- Cậu nên đi khám lại càng sớm càng tốt. Nhớ để ý cả xương sườn nhé. Phải cẩn thận lắm đấy, Lee ạ. Người ta hay bảo “chưa qua khỏi cửa tử” mà. Nhớ thay băng thường xuyên và giữ vết thương sạch.

- Được. Tôi sẽ nhớ. Cảm ơn.

Wild nói mát:

- À phải. Rõ là cậu nhớ không bỏ sót thứ gì.

- Thật mà. Ai nói gì, tôi nhớ hết đấy. Tôi cũng biết chứ bộ.

- Cậu còn trẻ, sự hiểu biết của cậu còn kém nhiều người lắm.

Cứ nghĩ còn mấy mảnh đạn còn trong người mình,

Lee ớn xương sống. Chợt nảy ra một ý, hấn ngừng phất lên:

- Hay anh đi với tôi đi.

- Làm thế sao được?

- Được chứ.

- Sao tôi ở trong nhà chị cậu được?

- Thì cứ ở đó ít bữa thôi. Thế lại hay đấy. Ta sẽ sống kín đáo, cố không gây phiền hà. Nhà ấy ở nông thôn. Gần một hồ nước.

- Có hồ nữa cơ à?

- Ừ. Gần nhà họ có hồ rộng. Cảnh đẹp lắm. Chẳng ai biết có ta ở đó. Thế là thượng sách đấy.

Wild không nói không rằng, chỉ cặm cùi ăn vội vàng như thể sợ nếu không ăn nhanh, tô xúp sẽ mọc chân chạy biến đi.

Tiếng động ấy rất khê, nghe như tiếng mèo kêu ngay gần. Nó ‘ngâm’ vào giấc ngủ của Wild như nước ngâm ngày càng sâu vào miếng bọt biển cho đến khi anh tỉnh dậy mới thôi. Chậm chạp cựa mình, anh kéo mấy tấm chăn che kín đầu. Trong lớp chăn mềm, mùi cơ thể anh nồng nặc. Mùi mồ hôi, mùi da thịt nóng sục và mùi hôi miệng trộn lẫn với nhau khiến Wild ngán ngấm.

Mấy ngày nay anh ngủ trên sofa thấp trong phòng khách. Những đêm mất ngủ, từ chỗ nằm anh chong mắt ngắm các vì sao nhấp nháy suốt đêm và ngắm trăng lên tới lúc trăng tàn với ánh lửa bập bùng trong lò sưởi làm bầu bạn.

Tiếng kêu thét rõ dần nhưng âm lượng không cao thêm. Nó vẫn chỉ là ảo giác âm thanh thoáng thoáng bên tai. Wild đành tung chăn, ngồi thu lu ngay đầu ghế. Không hề động dậy, anh ngẩng mái đầu hoa râm lắng nghe, mắt đăm đăm nhìn vào màn tối. Người anh căng thẳng, mọi giác quan nhạy bén hẳn lên như thể cũng muốn tranh công với thính giác tìm âm thanh lạ. Vừa vuốt tóc, anh vừa đưa đầu lười rả quanh khuôn miệng khô đắng. Mấy giờ rồi nhỉ? Chắc trời sắp sáng rồi. Wild không mơ. Bấy lâu nay, khả năng mơ ngủ của anh bị tiêu diệt. Tiếng động nhỏ như còi xe cứu thương từ rất xa vắng tới lại xuất hiện. Wild thấy nó giống tiếng khóc tuyệt vọng, nhức nhối của đứa bé mới đẻ. Sao trời tối như bưng lầy mắt thế này nhỉ?

Anh chờ cho đến khi mắt quen dần với màn tối, có thể thấy đường nét mờ mờ của đồ đạc trong nhà: tràng kỷ, bàn kê sát tường, mặt bóng của bức tranh sơn dầu treo trên tường, bóng lù lù của tủ đồ sứ bày đồ thủy tinh và hoa khô. Anh đứng lên, quờ quạng mặc áo sơ mi và quần dài. Như bóng ma, anh đi qua nhà, theo hành lang hẹp có trải thảm. Wild nghe tiếng chân anh bước loạt soạt. Theo anh đoán, tiếng kêu từ ngoài vườn vọng vào. Ra đến bếp, Wild đứng sát cửa hậu nghe ngóng.

Không khí bên ngoài trong lành, mát mẻ. Wild ghé mắt nhìn ra khu vườn tối om. Lần trước anh đến đây, chỗ này còn ngăn nắp sạch sẽ. Ghế băng và ghế tựa bài trí dưới mái hiên rợp bóng mát như mời gọi anh đến ngồi. Nhưng bây giờ, nó xiêu vẹo và hoang tàn. Nó giống khu phố bị bỏ hoang lẫn dưới mạng dây leo và cỏ dại um tùm đi kèm mùi kì dị thường thấy ở những nơi nhà cửa phải nhường chỗ cho thiên nhiên hoang dại. Wild nhận biết được sự hỗn loạn dưới màn đêm qua tiếng sột soạt, tanh tách và tiếng kêu líu ríu của muôn vạn sinh vật nhỏ bé chạy qua chạy lại.

Cứ để cửa mở, Wild co ro bước lên bậc thềm sau nhà trơn trượt. Theo bản năng, bàn chân trần của anh cố bấu vào gạch ẩm mong đứng cho vững. Rêu nát bét dưới chân anh. Không gian thoáng mùi cây phong lữ và mùi hoa thường xuân thơm ngát. Hít vào làn khí ẩm tràn đầy lòng ngực, Wild tiếp tục căng tai lắng nghe nhưng chẳng thấy gì. Đêm vẫn thanh bình, tĩnh mịch như nó vốn phải thế. Vừa định quay vào nhà, Wild lại nghe tiếng ấy

dội lên.

Vừa sốt ruột gãi mũi, anh vừa tính đến chuyện gọi Lee dậy. Wild nín thở chờ, cố nghe cho rõ. Chỉ có tiếng tim đập thành thịch, đưa máu chảy rần rật khắp người. Wild nghiêng đầu đoán thứ âm thanh giống trẻ con khóc ấy phát ra từ đâu. Khu vườn trải rộng đến mặt trước căn nhà gỗ và bọc lấy mặt phía đông của căn nhà. Wild lần theo đường mòn trong khoảnh vườn men theo sườn nhà ấy. Hai bàn chân chân trần thỉnh thoảng nghiêng nát vài con bọ. Chốc chốc, mạng nhện dính nhằng nhằng lại ụp vào mặt anh. Cả thế giới của khu vườn âm thầm lo việc riêng của nó.

Tiếng giống trẻ con khóc lâu lâu lại dội lên. Nếu xét về mặt nhịp điệu thì không thể gọi đó là tiếng người. Len lỏi trong mảnh vườn trước nhà, Wild cúi đầu dưới những cành cây thấp, thứ anh cảm thấy thay vì nhìn thấy. Lá khô vương đầy tóc anh. Sau một hồi len lỏi, anh đứng im phăng phắc trên thảm cỏ ướt đầm sương đêm nhưng tuyệt nhiên không thấy âm thanh nọ. Ở đây chẳng có gì lạ. Đứa bé, hoặc thứ gì gây tiếng động, không hiện hữu ở chỗ này.

Sau một, hai phút hoặc lâu hơn, Wild theo đường cũ về sau nhà. Ở đây, tiếng kêu nghe rõ hơn. Âm thanh nghèn nghẹn của nó khiến Wild đoán nó phát ra sau một vật gì. Anh xoa xoa hai tay cho ấm rồi bước tới. Hình như khu vườn cũng biết đến sự hiện diện của anh. Trong kén tầm, hốc cây và cả những chỗ cao ráo như mái hiên, dọc ống máng có hàng ngàn cặp mắt nhỏ xíu chớp chớp. Giờ chân anh lạnh cứng, ướt át, tê dại. Anh nín thở, chú ý nghe. Nó đó, cái âm thanh nhỏ xíu như tiếng rên ai oán lại xuất hiện.

Anh đi vòng ra sau khu đất chỗ cây cối um tùm nhất. Dù đã nằm dưới ba tác đất, Sherman cũng sợ dúi người nếu thấy cảnh này. Hồi còn sống, ông thích nhất là chiều Chủ nhật được lang thang quanh chỗ ông gọi là ‘vương quốc riêng’ này. Sherman vừa nhô cổ, xén tia cây cối vừa nói chuyện một mình về những đề tài ưa thích. Lá rụng ướt sũng bị dẫm bẹp như bánh mì nhúng nước dưới hai bàn chân trần của anh. Khoảng đất này cao, bằng phẳng hơn chỗ khác. Ở đây có một sân gạch nhỏ phủ rêu xanh. Khi nào giải quyết xong vụ này, khi mọi việc đã đâu vào đấy, thế nào anh cũng đi tìm mộ Sherman. Dù chẳng biết tâm sự gì với ông nhưng anh vẫn sẽ đến. Người đi viếng mộ làm gì, anh sẽ làm thế ấy. Anh sẽ khóc, khấn cầu hoặc có khi chỉ ngồi bên ông thật lâu hết như ông đã từng ngồi chăm sóc chuyện trò với anh suốt bao đêm trường.

Giờ tiếng kêu đã rõ. Nó thấm thiết, ai oán đến cháy lòng. Wild đoán chắc có cô nữ sinh nào ‘trót dại’ và sau chín tháng mười ngày đem con đến bỏ trong nhà kho phía sau nhà này. Nghĩ thế, anh rảo bước cho nhanh. Vừa đi anh vừa dang hai tay gạt cành cây mạng nhện chần lỏi. Lá cây bèn bẹt, lạnh như nước đá va liên tục vào mặt anh. Áo sơ mi của Wild móc vào cành cây. Anh nhớ đã đọc ở đâu đó về cô nữ sinh lén sanh con trong vườn nhà bố mẹ. Cô ta trải báo xuống đất, một tay nắm cành cây giữ thẳng bằng, tay kia đỡ máu me cùng đứa bé đỏ hỏn phía dưới. Rất có thể chuyện tương tự đã xảy ra ở đây. Con gái mới lớn nhà hàng xóm biết rõ nhà Sherman giờ bỏ hoang. Khả năng kinh khủng hơn là có khi đứa trẻ còn được thụ tinh trong khu đất này.

Cửa nhà kho chỉ có một then cài mỏng hẹp. Wild giật mạnh cánh cửa. Lập tức, mùi phân bón, mùi máy xén cỏ, mùi rỉ sét, mùi dầu máy trộn lẫn với nhau xộc vào mũi anh. Quả là thứ ‘nước hoa’ muôn thuở của nhà kho ở nông thôn. Trong kho tối đen như mực. Có con gì chạy nhào nhào trong xó xỉnh, va mạnh vào tường rồi hoặc nằm im hoặc chạy thoát ra vườn. Sau đó, vạn vật lại im lìm.

Wild nín thở lắng nghe. Trên nền đất gần chỗ anh có thứ gì chuyển động. Anh cúi xuống, bấu chặt tay xuống đất để khỏi ngã. Mắt dần quen với bóng tối, anh lờ mờ đoán hình dạng của đồ đạc: một xe đạp, một cái bàn, một bao tải đựng đất hoặc phân bón. Máu chảy mạnh trong huyết quản anh.

Anh định nói nhỏ câu gì đó nhưng âm thanh tắt nghẹn cổ họng. Anh biết nói gì đây? Wild nhắm mắt, đầu cúi gằm. Tiếng anh thở sâu nghe rõ mồn một. Wild giữ tư thế lom khom như thế một lúc.

Lát sau anh đứng dậy, người lão đảo như thể sắp ngã bở chừng. Đầu anh như to ra, nặng nề thêm. Hai vai anh nặng trĩu. Bên ngoài có tiếng nước nhỏ giọt và tiếng gió lùa qua kẽ lá lao xao. Thành linh bị thấm lạnh, toàn thân anh nổi da gà. Tất nhiên, ở đây chẳng có đứa bé nào cả. Đó chỉ là ảo giác của Wild mà thôi.

Sáng hôm sau, hoặc hôm sau nữa không biết chừng, chỉ biết là lúc bắt đầu một ngày mới, Lee vào phòng khách vì tưởng Wild còn ngủ nhưng không thấy bóng dáng anh ngoài vết lõm trên sofa, đúng chỗ anh nằm. Than củi âm ỉ cháy trong lò sưởi. Nắng sớm yếu và mờ ảo tràn qua cửa sổ, phủ lên đồ đạc trong nhà trông giống lớp tro tàn trắng xám.

Sau ca mổ, bàn Lee nằm vẫn chưa ai dọn. Khắp mặt bàn bừa bộn bông băng, lọ thuốc rỗng, một kim tiêm cong cong khác thường và một khay bên trong có dao mổ cùng nhiều vật dụng trông như kẹp có mũi dài. Tất cả đều dính máu. Trên nền nhà lát gỗ có hình tròn máu khô. Bề mặt nó nhăn nhúm trông như bề mặt tô nước xốt thịt nguội ngắt.

Dầu từ cây đèn bão Wild treo trên đèn chùm bị rò rỉ nhỏ giọt thành vũng đúng chỗ Lee nằm bữa trước. Vết dầu giống hình một châu lục lạ in trên bề mặt bóng của bàn. Mùi của nó gợi nên những ký ức u tối. Lee rùng mình nhớ lúc vai hấn áp xuống mặt bàn lạnh buốt, nhớ giọng Wild liên thoảng như tiếng quạ kêu trên cao và nhớ lúc mấy ngón tay anh moi móc thật sâu phía trong da thịt hấn.

Trên chiếc đĩa hình oval lớn nhón những cục bông dầm máu có mảnh đạn từng nằm trong người Lee. Hấn cầm đĩa lắc nhẹ rồi đứng nhìn mẫu kim loại chạy vòng đĩa. Hấn nhón tay nhặt và bỏ nó vào lòng bàn tay bên kia. Lee giờ lên sát mặt ngắm nhưng mảnh kim loại không có gì đặc biệt. Nó chỉ là cục tròn tròn dính máu có kích cỡ tương đương chiếc răng khểnh sâu đen.

Có tiếng chân bước đến gần. Hấn quay ngoắt lại thì thấy Wild đứng cuối phòng, một tay cầm xô sắt, tay kia cầm sợi dây xích dài.

Lee thả viên đạn vào túi áo khoác:

- Anh mang mấy thứ ấy vào đây làm gì?

Người Wild rũ xuống, hai mắt díp lại. Người anh giống tòa nhà bỏ hoang, chỉ còn chút ánh sáng le lói và một bóng người cô quạnh thỉnh thoảng mới cử động. Dù giữa học là cả căn phòng rộng, Lee vẫn thấy rõ trán anh ướt dầm mồ hôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, Wild lại hụi chích moóc phin suốt đêm qua. Thứ ấy biến anh thành kẻ ngây dại mất rồi.

- Chuyện hôm trước, tôi đã quyết định rồi.

- Chuyện gì?

Wild im lặng sừng sùng mất một lúc:

- Tôi sẽ đi với cậu. Ta đến nhà chị cậu đi. Không ở đây một mình được, Lee à. Tôi chịu thôi.

Lee quấn một đầu dây xích vào khung giường sắt, đầu kia vào hai cổ tay Wild và cẩn thận bấm hai ổ khóa ở cả hai đầu. Vòng dây xích không đủ rộng cho Wild rút hai bàn tay hộ pháp ra được nhưng nó đủ rộng để kéo lên đến trên khuỷu tay. Nhìn Wild bị xiềng xích, Lee thấy ái ngại nhưng anh khẳng khái rằng chỉ còn cách đó. Anh giục:

- Xích tôi vào đây. Làm đi chứ!

Tuy nhiên, có lúc Wild ngậy người trong một thoáng rồi ngẩng lên bảo:

- Tôi sợ lắm.

Trong thâm tâm, Lee mong anh nghĩ lại:

- Sợ gì?

Giờ hai bàn tay quấn xích sắt to sù sụ, Wild cười gượng:

- Tiếng loảng xoảng này nghe khiếp quá. Đụng nghĩ tới cái gì sắp đến, tôi đều sờn gai ốc.

Lee lặng lẽ nhìn anh, không biết phải nói gì. Wild ghen ngào:

- Khi mê mụ vì phê thuốc, con nghiện tưởng cai nghiện cực kỳ dễ. Giống tôi bây giờ, cứ tưởng mình có thể dờn non lấp biển. Quan trọng là phải quai búa rèn khi sắt còn nóng. Cậu nói đi, tôi đến ở nhà chị cậu không phiền phức gì chứ?

Hắn ngập ngừng:

- Không. Phiền gì đâu. Nhà rộng rãi lắm. Rộng hơn nhà này nữa kìa. Vả lại, sau chuyện vừa xảy ra, tốt nhất là ta nên cùng hợp sức.

- Chỉ sợ chị cậu không vui thôi. Cậu cũng biết tôi đang lẩn trốn mà. Thực ra thì tôi...

- Chuyện ấy anh khỏi lo. Tôi sẽ giải thích cho Claire hiểu. Một nửa nhà ấy là của tôi cơ mà. Bố mẹ mất, cả Claire và tôi đều có phần.

- Nói thực tôi chỉ cần được yên ổn ít bữa. Cần một khởi đầu suôn sẻ để đối mặt với mọi khả năng có thể xảy đến.

Theo mấy ngón tay gãi cổ của Wild, Lee thấy cổ anh đầy vết xước chằng chéo.

Số ma túy còn lại tôi hủy rồi, đập vỡ hết đồng lọ thuốc và đổ xuống cống. Đã tiếc đứt ruột thì chớ, tôi lại bị mảnh thủy tinh cửa đứt tay. Mấy lọ thuốc bé thế mà khó đập bể ra phết. Chắc mấy tiếng nữa mới đổi thuốc. Lúc trước tôi dùng liều cao mà. Chắc có lẽ đến tối mới thấy thèm.

Anh chìa mu hai bàn tay và phía trong khuỷu tay đầy vết bầm tím và dính máu do

những lần chích mới đây. Thường thì sau đó người anh mềm nhũn và thiếp đi, một lát sau mới giật mình tỉnh giấc.

- Bạn cậu hồi đó thế nào?

- Bạn nào?

- Hồi trong tù chứ còn hồi nào. Người bị trói vào giường ấy. Bạn mà cậu không nhớ à?

Lee lắc đầu, vừa có thể hiểu rằng hắn không biết, vừa có nghĩa chuyện quá vụn vặt không đáng bàn tới. Hắn lom khom chất củi trong lò sưởi thành hình nón giống hồi nhỏ cha hắn từng dạy.

- Anh sẽ khỏe mà. Chỉ khó chịu trong mấy ngày thôi. Sau đó, ta sẽ đi ngay.

- Tôi vẫn muốn biết tình hình bạn cậu. Sau lần ấy, anh ta có hề hấn gì không? Nghe nói cậu giúp anh ta cai nghiện mà.

Lee đứng dậy, cắm điều thuốc vào miệng. Mùi gỉ sắt và dầu nhờn từ sợi xích ám vào tay hắn. Wild nhìn hắn tràn trề hy vọng, đầu gật gật như thể chỉ cần háo hức anh sẽ nhận được câu trả lời như ý.

Hồi nhỏ, có lần Lee được người lớn đưa đi xem gánh xiếc căng lều bạt trong công viên gần nhà. Khu lều đậm mùi cỏ khô, có vô số đèn màu nhấp nháy và con voi to lừng lững. Lúc xem con gấu đội chiếc nón nhỏ xíu chạy vòng quanh sân khấu, tự nhiên cậu bé Lee thấy sợ. Con gấu làm cậu sợ mất mật nên Lee không dám nhìn nó, bèn tập trung sự chú ý vào những thứ khác trên sân, chẳng hạn diễn viên nhào lộn hoặc mấy chú hề. Bây giờ, hắn ngại nhìn Wild cũng như hồi đó hắn không dám nhìn con gấu.

Lee châm thuốc rồi ném que diêm còn cháy dở vào lò sưởi. Lập tức, tờ giấy gói trong đồng củi bắt lửa và bén ngay sang đồng que đóm. Hắn nhìn ngọn lửa cong lên và lan nhanh, đoạn gật đầu:

- Sau đó, anh ta lại bình thường.

- Bạn cậu tên gì?

- Quan trọng gì tên người ta mà anh hỏi?

- Tôi chỉ tò mò thôi mà.

- Tôi không nhớ.

- Tôi tưởng anh ta là bạn cậu?

- Nói bạn cũng không đúng. Tôi chẳng biết gì về gã.

- Lúc trước cậu nói là bạn.
- Đâu có. Tụi tôi ở chung xà lim thôi.
- Vậy tên gã là gì?
- Một quá đi! Simon, tên gã là Simon. Anh hài lòng chưa?

Phải nghe cho kỹ được Lee nói ra câu ấy, Wild mới chịu thôi.

Lee rút mạnh điều thuốc khiến nó kêu xèo xèo trong thời tiết ẩm. Ngoài kia, trời lại mưa:

- Anh ta khỏe. Cai thuốc xong, gã trở về cuộc sống bình thường.

Wild gật gù, quay sang nhìn lửa ngọn lửa cháy lem lém.

Lee không tin chính mình vừa thốt ra câu ấy.

GGG

Hắn lui về phòng khách. Nhờ lửa cháy rùng rục trong lò sưởi, ít nhất hắn cũng thấy ấm người. Nằm trên tràng kỷ, nếu không nhìn trần nhà đăm đăm, hắn quay sang lật giở vài cuốn tạp chí *Địa lý Quốc gia*. Hắn áy náy khi thấy Wild bị xích vào giường. Thi thoảng tiếng rên rỉ, hắt xì và thậm chí cả tiếng độc thoại lại văng sang.

Đi lang thang mọi hành lang, vào ngó nghiêng mọi phòng trong nhà, Lee chạm tay vào lớp giấy dán tường nền đỏ hoa trắng. Mọi góc ngách đều ẩm ướt như thể nơi này bị chôn dưới đất. Cảm giác ấy càng được củng cố bởi không gian âm u. Không những sự sắp xếp các phòng ở đây không giống ai, mà đồ đạc trong nhà cũng lạ lùng. Trên nóc tủ trong phòng giặt tồi tàn có một hũ thủy tinh đựng dung dịch ngâm xác một con thú có túi mới sanh nặng còng queo. Mấy cái móng nhỏ xíu quặp ngay dưới cằm. Tiểu thuyết lãng mạn bày bừa trên mặt ghế sofa bọc vải nhựa trong phòng khám. Trong hai phòng tắm có một phòng bày hàng chục con búp bê bằng nhựa đứng túm tụm trên nền nhà lát gạch, miệng ngoác ra cười mãi không thôi như thể muốn thay đổi số phận hẩm hiu bằng cách đó. Còn góc phòng lớn có nhiều cửa sổ nhất trong nhà bày vô số chậu dương xỉ xếp sát nhau thành một khoảnh rậm rạp.

Đang băng qua phòng chờ cạnh bếp, Lee bật ngựa người khi thấy một người đi lệt bệt xuất hiện ngay cạnh hắn. Hắn vắng tục, quay ngoắt sang đứng đối mặt với một gã cao bằng hắn, trạc tuổi hắn và người hơi cong ngay thắt lưng. Thấy mắt người lạ mở lớn, Lee lùi bước. Khi đưa tay ngang sườn, trợn mắt hoảng hốt và nhận ra đó chỉ là bóng mình trong gương, Lee vẫn chưa hết bàng hoàng. Hắn bật cười cho đỡ sợ. Người trong gương là hắn chứ còn ai nữa.

Chiếc gương cao lớn, có khung dày dặn mạ vàng. Mép dưới chạm sàn, mép trên cao tới

trần nhà, đây là loại gương thường thấy ở Âu châu. Lee chỉnh lại tư thế, cố đứng thẳng nhưng vết thương bên mạng sườn chưa cho phép hắn làm thế. Quần áo, cái mượn của Sherman, cái ăn cắp trong vụ tử nạn, dính máu và bùn treo lên khung người gầy tong teo của hắn. Trông hắn không còn ra hồn người.

Tất nhiên đây không phải lần đầu hắn soi gương. Hắn biết má phải mình có nốt ruồi nhỏ, rằng vai trái hắn hơi xệ và rằng một răng cửa của hắn có vết nứt nhỏ bằng sợi tóc. Hắn nhìn quanh. Đứng trong ngôi nhà vô chủ lạnh lẽo trong một chiều yên ắng như chiều nay, Lee vẫn ngại ngùng buông thõng hai tay lúc đứng soi gương. Hắn dần nhích lên, ghé sát đến nỗi hơi thở làm mờ kính. Vậy ra đây là diện mạo của hắn trong mắt mọi người. Hắn hình dung trong gương là một người khác và giờ họ giáp mặt nhau lần đầu. Gã kia đang nghĩ gì? Trong gương là một thanh niên trẻ có hàm râu quai nón mới xuất hiện quanh cằm, mái tóc đen bông bênh sẽ hợp với khuôn mặt hơn khi cắt ngắn. Ngoài ra, gã còn có cặp môi khô nẻ, mắt đen, và dù gầy nhẳng nhưng vẫn có nhiều nét bầu bĩnh của thanh niên mới lớn. Lee nhớ lúc lão Josef mang hắn tới, Marcel đã rít lên: *“Thằng nhỏ còn vất mũi chưa sạch mà. Cho nó nhập hội để nuôi báo cô chắc? Mặt còn bung ra sữa thì làm ăn gì”*. Nhìn bộ dạng kia, không thất vọng mới là lạ. Lee nuốt khan. Cục yết hầu ở cổ hắn chạy lên chạy xuống.

Hắn có giống bố mình hỏi ông trạc tuổi hắn bây giờ không nhỉ? Hay hắn giống ông nội? Mọi người thường bảo cảm hắn giống cảm ông y đúc. Chẳng biết họ nói thật hay giả vì cả ông lẫn bố đều đã chết cả. Lee cố nhớ tám hình chụp ông nội nhưng vô vọng. Có thể ông trong hình chụp người mặc quần áo bảo hộ, đội mũ trắng đứng dựa vào căn nhà bằng gỗ, hoặc trong hình cưới đen trắng có cô dâu chú rể nắm tay nhau trên bậc tam cấp nhà thờ dưới cơn mưa hoa giấy.

Hồi làm trong xưởng in, ông Tom, cha của Lee gặp bà Jean, sau này là vợ ông và mẹ Lee. Hắn nghe kể bà ngoại đa nghi của hắn có lần chộp ngón tay của ông Tom đem so với dấu vân tay in trên váy của con gái bà. Về sau, lúc bà ngoại mất đã lâu, ông bắt chước mẹ vợ lưng còng chạy quanh bếp la rầm trời: *“Phải vân trên ngón cái của thằng Tom đây không?”* Lee không gặp bà bao giờ, thậm chí tên bà ngoại hắn còn không nhớ. Mọi chi tiết về bà ngoại, hắn phó mặc cho lịch sử trông nom!

Đến tuổi hắn, nhớ về người trên và thông cảm vì họ cũng từng chịu đau khổ như bao người bằng xương bằng thịt khác, âu cũng là một cách tha thứ vậy. Liệu có người đã khuất nào tiên liệu được giây phút này và đoán trúng rằng một ngày nào đó, hậu duệ của họ sẽ đứng trước gương trong căn nhà lạ nghĩ về họ, nhớ thương họ và ước mọi việc trong quá khứ đừng bao giờ xảy ra? Tim hắn nhói đau. Cha hắn quá cứng rắn nên không bao giờ hối tiếc, nhưng còn mẹ hắn? Hình ảnh hắn nhớ nhất về mẹ là bà khoanh tay trước ngực, nụ cười run rẩy trên môi.

Khi mới lên sáu, bảy tuổi, Lee bị giấc mơ sau này làm thủy thủ rong buồm ra khơi ám ảnh. Chiều con, ông Tom mua nhiều sách có hình màu vẽ những con tàu to bằng tòa nhà lớn rẽ sóng còn và bị cá voi đầu vuông đe dọa. Lúc mơ mộng, hắn thả hồn đến sông

Amazon và kênh đào Suez, nói huyền thuyên về chuyện trèo lên đỉnh cột buồm ngóng vào đất liền. Hấn thích mặc áo có sọc và mũ lính thủy. Lee còn nhớ nhiều con quái vật có vảy. Ngày nghỉ, cả nhà thường đến tham quan thủy cung xem cá mập lượn lờ và ngắm sứa cùng phiêu sinh vật giống phấn hoa lơ lửng trong hồ thủy tinh khổng lồ.

Những ngày đó đâu rồi? Ký ức về thời thơ ấu mờ nhạt đến độ Lee thích nghĩ về tương lai hơn nhớ chuyện quá khứ. Hấn hít vào thật sâu, cố đứng thẳng nhưng một lần nữa buộc phải đứng lòng khòng. Hấn chống bàn tay xòe rộng lên mặt kính như thể muốn xem một thế giới khác có trong gương và tựa trán vào đó. Gương lạnh, nhẵn nhụi và không có mùi hương.

Wild tưởng tượng có bầy oanh tạc cơ bay vè vè trên cụm châu lục sum suê cây trái và thả xuống một trận mưa bom. Anh nghe rõ tiếng ọ ọ nhỏ nhỏ. Tiếp theo là bầy thú có răng nanh làm từ tre và thép, mõm dính đầy máu mủ. Wild còn thấy máy xay xác gà chết thành bột thịt nhão. Anh thấy con cua có răng, có lông bám vào lưng ông già còn trông như giống người lùn nổi tiếng lắm lời.

Tinh cầu tràn ngập quái vật kinh dị và lạnh như nước đá. Chúng mang vũ khí, tập hợp nhau để chống lại anh. Trông chúng như đợt sóng còn chuẩn bị xô bờ. Anh thấy rõ chúng bò lổm ngổm trên da mình và có khả năng ngửi chúng bằng răng, ném chúng bằng tay và chân. Wild muốn tổng khứ cơ thể quá quắt này. Tuy nhiên, anh không thể trách cứ nó. Thật khủng khiếp khi kinh sợ chính mình, khi ngửi thấy mùi hôi thối xông lên từ chính cơ thể mình.

Trong Kinh Cựu ước có câu: *“Tôi là sâu bọ, không phải người. Là nổi sỉ nhục của loài người và bị con người phỉ nhổ”*. Anh là thế.

Wild gãi như gãi đàn. Anh sục sạo từ cánh tay đến ngón chân, từ đùi lên mạng sườn, đuổi theo cảm giác ngứa ngáy khó chịu lan khắp cơ thể đang nổi da gà. Xương anh cứng lạnh, hai mắt bông rớt, mỗi chiếc răng như một tấm mộ chí cắm xuống nước. Anh ngứa họng, nhưng ngứa chỗ nào anh không thể chỉ ra chính xác. Wild chỉ muốn khoan từ tai phải xuống để tìm cho ra. Sau đó, mấy khớp xương của bàn tay phải cũng khó chịu. Nước mắt nước mũi trào ra. Bên trong người anh bùng nổ, nhưng vụ nổ ấy diễn ra từ từ, tưởng chừng không bao giờ kết thúc. Nó lan rộng, dai dẳng và chỉ kết thúc khi nào mạng anh không còn.

Wild hét nằm lại ngời. Anh lăn ra mép giường nhún nhảy để nghe tiếng lò xo kéo kẹt. Wild nằm ở tư thế nào cũng không thấy ổn. Thân xác trời đầy của anh đau nhức khắp nơi, chỗ nào cũng như kim châm nhức buốt. Nó như tấm bọt biển thấm dẫm sự khổ ải. Anh thoáng nghĩ: kiểu đau này chỉ đến một lần trong đời dù mình có sống đến hai trăm tuổi, hay cả ngàn tuổi cũng thế thôi. Trong lúc đau đớn, ý nghĩ phải sống quá lâu khiến Wild bật lên tiếng kêu than.

Nhiều năm trước, Wild thử cai nghiện không chỉ một lần. Thậm chí, trước cả sự cố ở nhà Frank và Louise, anh đã tìm cách thoát khỏi sức cám dỗ của ma túy. Lần đầu thấy anh dùng moóc phin, Jane hoang mang và giận dữ đúng như anh dự đoán. Khuya hôm ấy, họ đối diện nhau qua bàn ăn trong bếp và nói chuyện thẳng thắn. Lúc ấy Alice còn bé, chừng sáu bảy tuổi và nhờ thế vợ chồng họ còn có thể giấu không cho bé biết về cuộc hôn nhân đang dần rạn vỡ.

Jane thì thảo vào ống nghe, gọi điện đến nhiều nơi rồi lái xe đưa anh đến một trung tâm cai nghiện ở ngoại ô sặc mùi thuốc sát trùng và có bầu không khí nặng nề. Wild cảm giác

mình phải nâng cả một góc địa cầu. Nào điên vô số mẫu giấy tờ, nào thử máu liên miên, nào giường bệnh bọc vải trắng nhựa dẻo... Ở đó, người ta vừa nghiền răng vừa nói chuyện trong lúc bàn chân lắc liên hồi. Họ yêu cầu anh kể về quá trình dùng ma túy, hỏi anh có dùng chung kim tiêm bao giờ chưa và liều lượng của anh là bao nhiêu.

Một đêm nọ, ngồi cùng nhân viên xã hội trong phòng đợi (chắc chị ta thấy chuyện của Wild đặc sắc hơn bộ sưu tập những câu chuyện về tuổi thơ bị ngược đãi và vô số tổn thương tinh thần bị che giấu), anh chủ động kể:

- Tôi dùng ma túy để làm dịu cơn đau do ma túy gây ra và tôi cũng biết chúng ta ngồi đây để thử cái gọi là trị liệu bằng cách phân tích tâm lý.

- Lúc mới mười bốn mười lăm tuổi, tôi tình cờ thấy người ta bán đồ cũ trong nhà để xe gia đình. Chỗ ấy cách nhà tôi vài con phố. Họ bày toàn đồ đồng nát: vài cây đèn cũ, một máy xay sinh tố và ít quần áo bày trên kệ. Tuy nhiên, họ còn có ít đĩa hát đựng trong hộp, thứ tôi chưa từng thấy bao giờ. toàn đĩa nhạc jazz kinh điển. Hình như nó thuộc về một fan hâm mộ vừa qua đời. Trong hộp có bộ sưu tập đĩa nhạc của các ca sĩ Chet Baker, Billie và Miles Davis... toàn tác phẩm hay của thập niên năm mươi. Quả là món hời. Không hiểu sao tôi lại mua vài đĩa trong số đó. Chắc tại bởi tôi biết đó toàn nhạc phẩm đặc biệt họ bày ở đó dành riêng cho tôi, chờ tôi đến mua. Chị biết không, hóa ra tôi đoán đúng.

- Ngay từ đầu, tôi đã biết nhạc ấy không bình thường. Giọng hát đi vào lòng người đi kèm nụ cười thoáng trên môi ca sĩ. Chị có biết bài *Lễ Valentine* Ngô Nghĩnh (*My Funny Valentine*) của Chet Baker không? Hay không thể tả. Cảm xúc của anh vỡ òa truyền vào lời ca, nghe như tiếng thở dài. Tuyệt hay! Thời lượng của bài hát chỉ có hai phút. Bài tình ca ấy ca ngợi tình yêu nhưng là thứ tình yêu gì nhỉ? Vốn hiểu biết về nghệ thuật và âm nhạc của tôi hạn hẹp nên tôi không biết thế nào là hay, chỉ biết nó rất đặc biệt. sau đó, chắc anh cũng biết họ gây tai tiếng gì. Nào chuyện người ta hối hả đưa Billie vào bệnh viện. Cô ta giấu cuộn giấy bạc toàn tờ một trăm đô la trong vớ dài. Còn Chet Baker nhảy qua cửa sổ ở Amsterdam. Tôi nhớ hết chuyện tình lãng mạn và nỗi thất vọng của họ. Từ đó, tôi thích tự hủy hoại. Tôi không phải ca sĩ, cũng chưa dùng ma túy. Mãi sau này tôi mới vướng vào nó. Tôi đi tiếp đường đời, lấy bằng bác sĩ, lấy vợ v.v... Chắc tôi sai nhưng tôi vẫn cho rằng tôi nghiện là do chịu ảnh hưởng của Chet Baker. Tất nhiên, bây giờ tôi không còn giữ những đĩa hát ấy. Tôi làm mất, bán rẻ hoặc làm vỡ rồi.

Người phụ nữ trong phòng chờ vẫn ngồi im lặng, thỉnh thoảng chị lơ đãng gật đầu. Mãi đến khi chị ta đưa mu bàn tay lên quệt mũi, Wild mới nhận ra rằng đó chẳng phải nhân viên xã hội gì ráo. Chị ta là con nghiện đang cố làm lại cuộc đời.

Nhưng anh vẫn ngồi ở đó suốt một ngày. Đêm đến, anh xem tivi giữa đám con nghiện vật vã đến toát mồ hôi. Tới nửa đêm, anh cùng hai người nữa trốn ra ngoài chích choác. Wild mang theo tiền phòng thân, hy vọng họ tìm được thứ mình cần lúc nửa đêm nửa hôm. Khả năng có thuốc là năm ăn năm thua. Khoảng ba giờ sáng, chiếc xe cà tàng đưa họ qua những đường phố tối tăm. Cuối cùng, họ đến một căn hộ trong khu phố cổ, nhập hội với nhóm người chúi đầu bên những chiếc muống bị bẻ cong và cháy đen. Ai cũng xăm

mình và hút thuốc như thể trả thù mấy điều thuốc lá vừa trót buông lời sỉ nhục họ. Đàn ông mặt mũi bặm trợn như vừa ở tù ra. Lát sau ở đó có ầu ả. Trong đám khói thuốc mù mịt ấy còn có một đứa bé chừng một tuổi chân dính đầy phân vừa đi lồm chồm vừa gặm khoai tây chiên.

Họ xem tivi. Sáng sớm chỉ có phim chiếu lại và chương trình thiếu nhi, trong đó có mấy người mặc áo liền quần cười luôn miệng trong lúc cắt mấy ngôi sao từ giấy màu đỏ. Trên đường về nhà, Wild ghé qua công viên hái hoa tặng vợ nhưng cô không sao vui nổi khi thấy chồng bước thấp bước cao về nhà ngay sau ngày đầu tiên đi cai nghiện. Jane chỉ nhìn anh đăm đăm rồi quay lại với ly trà sớm.

Lúc này, Wild nhớ vợ da diết. Tội nghiệp Jane suốt bao năm qua phải sống trong nước mắt.

“Tâm hồn tôi vỡ òa, tan chảy như nước. Mọi khớp xương đều lung lay, rệu rã”

Cuối cùng, Lee cũng xoay được nửa người phía trên một chút, nhưng mỗi khi đi lại, hắn vẫn phải cúi gập người như gã ăn mày. Hắn tự thay băng và hớn hờ khi thấy vết thương dần kín miệng, chỉ khâu trông giống bộ móng vuốt nhỏ xíu. ‘Cụ khốt’ Wild mát tay thật. Nếu ráng hết mình, hắn đã có thể chẻ nhỏ ít củ giữ lửa cho lò sưởi phòng khách.

Suốt chiều mưa nặng hạt. Trần một trong hai phòng tắm bị đột khiến mấy con búp bê trôi nổi trong vũng nước. Lee mở một hộp trên nhãn có ghi đậu borlotti và để cạnh Wild. Tuy tinh ngủ nhưng anh gần như không biết có hắn ở bên.

Hắn ngủ trên tràng kỷ ngay cạnh lò sưởi. Ngày dần trôi. Tối đến, hắn đứng trong hành lang lạnh cóng, nghe động tĩnh vọng ra từ cửa phòng Wild. Sau tiếng sắt xích loảng xoảng là tiếng ho khù khụ và rên rĩ. Bước hắn vào trong, hắn thấy Wild ngồi bệt dưới sàn, gục đầu vào hai đầu gối. Anh không ngẩng lên. Căn phòng nồng nặc mùi xú uế pha trộn giữa mùi cồn, mùi phân và mồ hôi, thứ mùi thường thấy ở nhà thương điên hay lò sát sinh. Ngay cạnh anh có chai whiskey gần cạn tới đáy. Hộp đậu đổ nghiêng trên giường. Hạt đậu trắng vương vãi khắp sàn nhà.

Wild thở dài nã nê:

- Tôi chết mất. Thế này thì chẳng sống nổi đâu.
- Đừng nói thế chứ.

Wild ngẩng đầu nhưng mắt anh ngây dại, chắc chỉ nhìn được tới chỗ Lee đứng là cùng. Trên người phong phanh độc một áo sơ mi và quần dài, cổ Wild đầy vết gãi tướt máu. Râu anh dính lóm đốm thứ gì không rõ, có thể là thức ăn, đờm dãi hoặc thứ anh vừa ói ra. Rõ ràng, anh đang rất khổ sở. Nhìn anh giống người ốm thập tử nhất sinh, đang phải vật vã chống chọi với bệnh tật.

- Máy giờ rồi?

Lee nhún vai, ôm ngang người cho đỡ lạnh:

- Chẳng biết. Nhìn trời, tôi đoán là nửa khuya về sáng, khoảng hai ba giờ gì đó. Tôi tưởng anh có đồng hồ đeo tay?
- Nó hư rồi.

Lee gật gật. Hắn vẫn đứng láp ló ngoài cửa không dám vào.

Wild lại gục xuống gối. Cách vài giây, người anh lại co giật như bị tra điện. Mấy ngón chân quắp lại bấu xuống nền nhà trái simili.

Hai tay vẫn ôm ngang người, Lee đứng dựa khung cửa, bàn tay trái áp chặt vào chỗ bị thương. Hắn muốn nói chuyện, khích lệ Wild nhưng trong đầu hắn chỉ toàn sự thương hại. Chỉ cần nói một câu an ủi ngắn, hắn cũng không làm được. Trong những lúc thế này, người ta hay nói gì nhỉ? *“Anh sẽ khỏe ngay thôi. Mọi sự rồi sẽ đâu vào đấy. Tình hình tiến triển rất khá”*... Sự im lặng ngày càng nặng nề, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng than củi lách tách chỉ còn âm ỉ trong lò sưởi. Cuối cùng, hắn hỏi Wild:

- Con vấ thuốc còn kéo dài bao lâu?

Wild lăm bắm câu gì nghe không rõ. Khi anh vuốt tóc, Lee để ý thấy cổ tay anh rớm máu do dây xích cọ vào:

- Chẳng biết. Khoảng vài ngày. Máy ngày đó dài bằng mấy năm (Anh im lặng giây lát). Tôi bắt đầu thế này được bao lâu rồi?

Lee nhâm tính. Ở chón này, họ mất cả khái niệm về thời gian:

- Từ hôm qua. Chắc khoảng... ba mươi tiếng đồng hồ. Hoặc anh muốn gọi là một ngày rưỡi cũng được.

Wild ngẩng phát lên. Dưới hàm râu xồm xoàm, một giây thần kinh hay cơ má anh giật giật:

- Chết tiệt! Chỉ có thế mà tôi tưởng lâu lắm rồi. Sao, cậu có định vào không đây? Làm ơn bỏ thêm củi vào lò sưởi hộ với. Giúp tôi một tay đi.

Mừng vì có việc để làm, Lee nhanh nhẹn chất củi và gây lại đồng lửa. Pha trà xong, hắn đặt chiếc ly mẻ trên nền đất cạnh chỗ Wild ngồi. Anh ngần ngừ nhấp từng ngụm thứ chất lỏng nóng rát, đen ngòm như thể sợ nó làm hại mình. Ngoài trời, gió quăn quít quanh ngọn cây. Khi thổi qua miệng ống khói, nó tạo thành âm thanh nghe như tiếng sáo. Thảng hoặc, từng cục bồ hóng rơi xuống làm bắn lên những tia lửa nhỏ li ti. Cả hai bồn chồn lo lắng. Nghe tiếng gió, họ chỉ sợ ngôi nhà nát này sẽ sụp xuống đầu bất cứ lúc nào. Gió như đang báo trước thiệt hại nặng nề từ một cuộc tấn công ma quái.

Wild đề nghị:

- Kể tôi nghe chị gái cậu là người thế nào?

- Cái gì?

- Chị ruột cậu ấy.

- Claire ư?

- Ừ. Nếu sắp đến nhà họ, tôi nên biết chút ít về chị ấy. Kể đi. Nghe cậu nói, tôi sẽ quên bớt cảm giác đau đớn.

- Kể gì mới được chứ?

- Gì cũng được. Chỉ cần nghe tiếng cậu nói là tốt rồi. Nói đại chuyện gì đi.

Lee gãi cằm ngồi xuống ghế có lưng tựa thẳng đứng ngay cạnh lò sưởi. Hắn nhún vai nhìn bao quát căn phòng. Thực lòng, hắn chỉ muốn về phòng khách, cuộn mình trên sofa ngủ một giấc thật thoải mái. Cảnh tượng trước mắt làm hắn phát sợ.

Ngồi bệt dưới sàn, Wild co rúm người, hai tay ôm đầu gối. Ly trà nguội ngắt để sát bên:

- Thế này nhé: chị cậu có xinh không?

- Chắc không đâu.

- Thế có cao ráo không?

Hắn nhớ khuôn mặt xương xương, sáng sủa của chị gái, nhớ dáng đi nhanh nhẹn, hai tay vung vẩy, mắt nhìn thẳng như thể luôn biết rõ đích đến. Hắn thích cách chị hay chia công việc thành từng phần, như thể sợ bị kiệt sức. Lee đáp:

- Không, chỉ tầm thước thôi. Claire mắt nâu, trông dễ thương. Từ ấy là chính xác nhất đấy. Chị mới lấy chồng được vài năm. Anh rể là nhà khoa học hay đại loại vậy, chính xác là nhà thực vật học. Graeme, tên anh ấy, nghiên cứu cây cối, hoa lá và mấy thứ giống vậy.

- Có phải vì thế nên họ thích sống ở nông thôn?

Lee ngẫm nghĩ giây lát:

- Chắc vậy. Claire không chịu ở yên trong nhà. Hồi nhỏ, chị chạy nhảy suốt ngày. Họ có hai con, một trai một gái tên Sam với lại... tôi không nhớ tên đứa con gái. Hình như là Mary thì phải.

- Cậu quên tên cháu ruột ư? Sao bảo cậu có trí nhớ siêu phàm?

Mặt hắn đỏ rần:

- Nó bé tí à. Tôi đã thấy bao giờ đâu... chỉ thấy ảnh thôi. Claire có gửi cho tôi vài tấm. Chắc chị ấy sinh nó lúc tôi còn trong khám.

Wild thở dài sườn sượt. Khi anh nói tiếp, giọng anh như thể vọng lên từ dưới lớp bùn ở đáy sông:

- Hồi bé hai chị em cậu có hòa thuận không?

- Quí sứ! Anh thăm vắn tôi đấy à?

- Thông cảm đi, tính tôi vốn tò mò mà.

Lee cúi xuống lấy que còi lật củi trong lò. Hắn đâm mạnh vào miếng than củi lớn khiến nó vỡ thành nhiều mảnh. Mỗi khi xoay người thật nhanh, khum tay che mắt hoặc vuốt tóc xòa xuống mặt, bụng và xương sườn hắn đau khôn tả. Hắn đau đến nỗi muốn nghệt thở, phải dừng tay ngay, mặt nhăn như bị. Lúc này cũng vậy, Lee phải bám chặt mặt lò sưởi chờ cơn đau dịu xuống. Hắn với tay lấy chai whiskey gần cạnh dùng vạt áo lau miệng chai trước khi dốc ngược lên tu ừng ực. Thứ rượu cực mạnh sắc mùi nam tính và âm u như không gian của một phòng tập thể hình giữa khu phố cổ ngột ngạt.

Bực bội ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ ọp ẹp, hắn có moi óc tìm chuyện để nói. Gia đình đã quá thân thuộc nên có muốn kể cũng khó tìm cách mô tả nó để người ngoài có thể hiểu tận tường, huống hồ hắn lại không muốn. Trong tù, ban quản giáo ép hắn gặp một nhân viên xã hội thích nghe chuyện gia đình và những gì đã xảy đến với hắn. Ông già ấy thường bảo: *“Bằng cách tập trung tìm hiểu những tác nhân định hình nên tính cách của cháu, chúng ta muốn tìm vài manh mối, từ đó tìm cách để cháu không phải quay lại nhà giam”*.

Mãi sau Lee mới nói lý nhí:

- Claire lớn hơn tôi vài tuổi. Chính xác là tôi kém chị sáu tuổi. Hồi bé, có lần Claire bảo tôi là cam thảo làm từ máu chuột cống. Suốt mấy năm trời, tôi cứ đinh ninh chị nói thật. Ngay cả bây giờ, tôi cũng không biết ăn thứ ấy. Mùi nó kỳ lắm.

Không có dấu hiệu nào từ Wild cho thấy anh có nghe hoặc hiểu điều hắn nói. Vẫn ngồi nguyên tư thế cũ là hai tay ôm chân, đầu cúi gục xuống gối, anh thở sâu và đều.

- Nhưng Claire lại ăn. Cứ để sợi cam thảo lòng thông ở khóe miệng như cái đuôi màu đen dài thậm thượt, chị rượt tôi chạy khắp nhà. Bã đen xì dính đầy hai hàm răng, Claire cười sảng sặc. Làm như trên đời không còn gì hay hơn bằng.

Wild vẫn im lặng và bất động, ngoài mấy ngón chân quặp chặt xuống nền nhà và thi thoảng hai vai anh giật nhẹ. Lee nhìn cánh cửa đóng kín, vừa định lĩnh đi thì Wild càu nhàu rất bé, hoặc chứng tỏ anh biết ý hắn hoặc tỏ ra quan tâm đến chuyện hắn vừa kể. Mặt nóng bừng, Lee nhìn đồng lửa đăm đăm. Wild hỏi mà không nhìn lên:

- Đó là cái gì thế?

- Anh hỏi cái gì cơ? Cam thảo chứ còn gì nữa.

- À, phải. Còn gì nữa?

- Ý anh là gì?

- Chuyện về cậu chỉ có thể thôi à?

- Vâng. Còn nhiều nữa nhưng chẳng có gì đặc biệt. Tôi kể anh nghe chuyện trong tù rồi đấy. Với lại...

- Cam thảo.

-Ừ. Cả nó nữa.

- Chẳng lẽ cậu chỉ ăn thứ ấy. Trời ạ! Thế mẹ cậu hay nấu món gì? Cậu thích ăn món gì nhất?

Củ cháy đượm, căn phòng ấm sực. Làm như không nghe Wild hỏi, Lee lùi ra xa lò sưởi:

- Được rồi đó. Tôi đi đây.

Wild nhìn lên. Mặt anh ướt đầm và đầy vệt nước mắt, nước mũi và mồ hôi. Sụt sịt, anh đưa mu bàn tay lên quệt mũi:

- Cậu bảo gì cơ?

- Chẳng có gì. Tôi định về đi ngủ và...

- Không, chớ làm thế. Đừng nói thế chứ! Đừng đi mà. Tôi xin cậu đấy. Việc gì phải vội chứ? Nói chuyện gì đi. Tôi đang muốn nghe mà.

- Muốn nghe chuyện gì mới được? Sao anh thích tìm hiểu mấy thứ tào lao thế? Biết rồi thì anh được lợi lộc gì chứ?

- Sao cậu hoảng lên thế?

Lee gượng gạo nhún vai:

- Hoảng gì đâu. Chỉ là khuya lắm rồi.

- Trông cậu hoảng thật mà. Tôi chỉ muốn nói chuyện thân mật tí thôi. Nhưng cậu không thích thì thôi.

Lee im lặng, lắng nghe tiếng mưa rào rào. Nếu cứ thế này, nước sẽ ngập vào nhà mát. hần tưởng tượng cảnh móng nhà ngấm nước mủn ra. Căn nhà bị nước lũ cuốn trôi qua mấy quãng đồng. Nó xiêu vẹo nghiêng ngả vướng vào hàng rào và bảng chỉ đường. Lửa trong lò sưởi kêu phì phì và nổ bôm bốp. Lee miễn cưỡng trở lại ghế ngồi:

- Tôi mệt rồi.

Wild gãi lấy gãi để từ mặt xuống cổ rồi cào lên cả tóc như thể anh bị cả đàn rệp hành hạ, cắn xé. Hết nhần nhó, rên rĩ Wild lại nghiêng răng trèo trẹo. Anh lẩm bẩm nói một mình. Sau một hoặc hay phút như thế, anh lại ngồi ôm gối:

- Rồi sao nữa?

- Sao cái gì?

- Món ăn ưa thích. Món ngon nhất của mẹ cậu làm.

Lee nhìn lửa cháy. Một trong mấy thanh củi lớn nhất có hình đầu chó. Nó có hai mấu nhỏ giống tai và một mấu nhọn giống mõm. Rõ là hấn không thể không nói chuyện. Chuyện bức nhất tối nay là phải ngồi tiếp chuyện Wild.

- Tôi không nhớ lắm. Bố mẹ tôi mất lúc tôi còn bé.

Wild ngẩng lên nhìn:

- Lâu chưa?

- Khoảng mười hai năm gì đó.

- “Khoảng” với lại “gì đó”. Cậu không nhớ thật à?

- Thì mười hai năm, được chưa? Đúng ngày mười lăm tháng bảy.

- Gần ngày hạ chí.

- Cái gì?

Wild lắc đầu:

- Không có gì đặc biệt.

- Bố mẹ tôi đều tử nạn cùng lúc. Đụng xe ấy mà. Cách nay lâu lắm rồi.

Vừa buột miệng, Lee tự hỏi sao hấn đem chuyện này nói với Wild làm gì. Hấn biết một khi đã khơi ra, hấn sẽ kể mãi không thôi. Hấn bị vài từ ngữ ám ảnh. Mặt trái của ngôn ngữ là thế: với hấn, chúng có hồn! Nào ‘chết’, nào ‘lâu lắm rồi’, và ‘*tai nạn*’! Từ ấy vừa có thể chỉ việc có người làm đổ trà, vừa mô tả chuyện trong đêm khủng khiếp đó. Hấn nhớ hàng cây nghiêng ngã, lao vun vút trước mặt và chắc chắn trên đời còn nhiều âm thanh dễ chịu hơn những gì hấn phải nghe lúc xe họ gặp nạn. Lee châm lửa rồi ngấm đầu điều thuốc cháy đỏ:

- Bố tôi đang lái xe thì bị mất tay lái. Xe lao khỏi lòng đường đâm vào gốc cây. Tôi đoán ông hơi lơ đãng chút xíu chứ có làm gì đâu. Trời mưa, đường trơn trong lúc cha mẹ tôi cãi nhau vì chuyện vụn vặt. Thình thoảng, mẹ lại cản năn bố. Bà thích quấy rầy ông thì phải. Anh phải hiểu ý tôi là mẹ rất thương bố, tôi đảm bảo thế, nhưng con người ta lạ lắm kìa. Người ngoài không bao giờ biết quan hệ giữa hai người với nhau. Mẹ hay gọi bố là ‘anh Hên’. “*Anh Hên về kìa!*” hoặc “*Khỏe không anh Hên?*”. Mỗi khi gọi ông bằng tên ấy, bà thường kéo dài giọng, có lúc nhướn lông mày nữa. Mẹ tôi có hút thuốc, nhưng thỉnh thoảng thôi. Lần đầu tiên hút, mẹ ngậm đầu đáng lý để châm lửa khoảng một giây rồi xoay đầu lại bắt đầu hút. Có lẽ mẹ cân nhắc xem có nên hút hay không. Cách mẹ hút thuốc luôn hấp dẫn tôi, chắc bởi lúc đó trông mẹ rất từng trải. Tôi còn nhớ như in vết son dính trên đầu lọc.

- Sao mẹ cậu gọi bố cậu là ‘ông Hên’?

- À, vì ông thích cá cược ở trường đua ngựa. Bố tôi thích đứng ngoài sân nói đủ chuyện về ngựa nghèo với bạn bè và thỉnh thoảng nổi xung, quát tháo om sòm. Họ toàn nói chuyện ngựa này giống gì, ngựa kia lai hay thuần chủng... Tất nhiên, ông không nung hết tiền của cả nhà vào đó. Nhà tôi không thuộc loại nghèo khó đâu. Ông làm trong xưởng in, nhưng không rõ làm gì. Tôi nhớ hồi đó gia đình tôi sống thoải mái. Nhưng chắc anh cũng biết người an phận quá cũng dễ làm người khác bực bội. Theo tôi nhớ, mẹ kỳ vọng ở chúng tôi nhiều. Claire giống mẹ, luôn thích thứ to hơn, tốt hơn thứ mình có. Bà ngoại không hề muốn mẹ lấy bố, thế nên...

- Sao cậu biết tận tường thế?

Lee nhún vai, rít mạnh hơi thuốc. Hắn không còn nghĩ được gì ngoài tiếng ‘tích tích’ của động cơ làm mát trong xe:

- Thì sống trong nhà cũng phải biết chút ít chứ.

- Không phải thế. Tôi hỏi sao cậu biết họ cãi nhau trong xe và biết mọi chi tiết về vụ tử nạn kia.

Lee ho khan:

- Sao tôi biết ư? Bởi tôi cũng có mặt trong xe lúc xảy ra chuyện.

- Lúc tai nạn ư?

- Phải, tất nhiên rồi.

- Thế cậu có bị sao không?

- Nứt xương sọ. Đầu tôi đập mạnh vào ghế trước rồi văng trở ra. Thêm mấy xương sườn gãy. Da tôi rách một đường dài ngay chỗ này này. Tôi phải nằm viện khoảng một tháng.

- Nhưng bố mẹ cậu không qua được à?

- Phải. Họ chết ngay trên hàng ghế trước.

Wild ngẩng lên nhìn hắn. Anh vuột mặt buồn bã:

- Lạy Chúa. Kinh khủng quá. Tôi rất tiếc.

Lee đứng lên cời lửa. Hắn nhớ như in tiếng mẹ thều thào, nhớ tay bà chậm chạp quờ quạng trong xe tối mờ tìm vai chồng:

- Phải. Thật ghê gớm

Lee nuốt khan. Không hiểu sao miệng hắn nhạt thêch. Hắn đưa mu bàn tay quạt ngang môi:

- Nhưng cũng lâu lắm rồi.

- Họ cãi nhau về chuyện gì?

Lee thêm cúi vào lửa. Hắn liếm môi, đoạn quay sang Wild, nhìn thẳng vào cặp mắt xanh lơ háo hức. Anh ta thích nghe chuyện người khác đến thế sao?

- Về cậu con trai quý tử. Trước đó, tôi bỏ nhà đi bụi. Anh cũng biết trẻ con hay thế lắm. Từ sân sau nhà tôi thấy được tháp viễn thông. Có thời gian tôi mê mẩn nó và bị ám ảnh với việc phải trèo lên đó bằng được. Đường từ nhà tôi đến tháp ấy rất xa, nhưng tôi vẫn cố đi. Dọc đường tôi bị bố mẹ mấy đứa bạn cùng trường bắt gặp. Họ gọi điện báo về nhà nên bố mẹ lái xe đến đón tôi về. Đêm ấy trời mưa, lạnh và gió thổi ù ù. Bố mẹ tôi giận kinh khủng. Họ không đồng tình về việc phải làm gì với tôi. Tôi đoán họ bắt đồng về hình phạt dành cho tôi và phân định ai có lỗi để tôi bỏ đi như vậy. Đúng lúc mẹ bảo cách bố dạy dỗ tôi là sai lầm và cần nhằn ông không ngót thì... Rầm! (Lee lại liếm cặp môi khô nẻ, rít nốt hơi thuốc cuối cùng trước khi ném đầu lọc vào đồng lửa) Thế là hết chuyện!

Trong óc Lee quay cuồng cảnh màn đêm tối đen như mực, bóng cây vụt qua đầu xe, tiếng mẹ hắn gọi: “Anh Tom!”, bóng tối lại chụp lấy chiếc xe dúm đó và bao vây họ. Hắn chỉ còn trơ trọi một mình, những giọng nói tiếng động vừa qua cứ vang vọng mãi trong đầu.

- Sau mấy tuần tôi xuất viện, nhà chỉ còn tôi và Claire. Tôi nhớ chị ấy mới mười sáu tuổi. Chị thay mẹ chăm sóc tôi: chuẩn bị đồ ăn trưa cho em mang đến trường, nhắc em đi ngủ đúng giờ... Không ai khác làm đảo lộn cuộc sống của hai chị em. Tôi có bà cô nhà cùng thị trấn, đáng lẽ trách nhiệm chăm sóc chúng tôi thuộc về bà. Họ gọi là người giám hộ thì phải. Nhưng bà không thích nhiệm vụ đó, chỉ thỉnh thoảng gửi cho chị tôi ít tiền. Tôi cũng không biết nữa. Người ta ai cũng có cuộc sống riêng. Hầu hết người thân quen đều lạnh nhạt xa lánh, như thể họ sợ chị em tôi. Làm như tôi mắc bệnh truyền nhiễm không bằng. Hay họ tưởng chị em tôi hung tợn khó lường? Nhất là thái độ đối với tôi. Cách họ nhìn tôi rất kỳ lạ. Suốt ngày rỉ tai nhau sau lưng tôi. Hai đứa bé tự xoay sở trong căn nhà rộng thênh. Giờ nghĩ lại, tôi chỉ thấy hơi khác thường. Nhưng lúc bấy giờ thì khác... Tuy nhiên, cũng có nhiều lúc vui cực kỳ. Hai chị em tùy ý vui chơi, chạy nhảy đến phát mệt. Suốt mùa hè, ngày nào chúng tôi cũng bơi ngoài hồ.

Như mọi khi, hình ảnh chuỗi ngày ở bệnh viện hiện lên trong tâm trí hắn trong sắc màu đặc biệt. Nền nhà trải simili trong khoa của hắn, ánh đèn mờ trong phòng bác sĩ trực và ánh đèn neon nhấp nháy ngoài sảnh. Cứ hể nhớ đến ánh sáng màu xanh lục nhạt, đầu hắn lại đau nhói giống lúc đầu hắn va mạnh vào ghế trước cho dù đã mười hai năm trôi qua.

Còn nữa, hắn không sao quên được tiếng động cơ làm mát vang vọng giữa trời đêm, tiếng mưa rả rích, và màn tối bao trùm. Chỉ mình Lee trong chớp mắt thành trẻ mồ côi, miệng đầy ứ máu tươi ngồi khóc lặng lẽ ở hàng ghế sau.

Anh đứng trên con thuyền gỗ rộng, một kiểu thuyền cứu sinh cổ xưa chỉ còn thấy trong sách lịch sử mô tả kiểu săn cá voi cổ xưa. Dù thuyền lớn nhưng ngoài anh ra, không còn ai khác. Anh ở trên thuyền chưa lâu. Một cây đèn dầu treo trên chiếc rổ ngay cạnh anh. Nó kêu xì xì và lắc lư mỗi lúc thuyền chòng chành. Anh ngồi ở cuối thuyền.

Hai tay anh nắm một mái chèo gỗ to bè nhưng anh không thể ngồi vững để chèo. Mỗi lần cúi tính vục chèo vục chèo xuống nước, bề mặt dẹt của chèo lại trượt đi. Mấy lần mất thăng bằng, anh suýt té lộn nhào. Nếu ngã xuống nước, anh sẽ không sống được. Xô thùng, cuốc thuổng và cuộn dây thừng lăn lông lốc trong lòng thuyền.

Anh cảm giác mình trên thuyền rất lâu rồi. Hai vai anh nhức nhối, hai bàn tay trầy trụa vì phải nắm mái chèo. Anh đang tìm cách vượt biển thì phải. Sóng còn đen kịt như mực. Hình như đó không phải nước mà là chất gì hoàn toàn khác. Nó dính nhớp như thứ thường thấy trong công nghiệp. Sóng dồn thành đám cách anh không xa. Chúng vươn cao và tấn công con thuyền thành từng lớp từ hai đến ba con sóng liên tiếp. Nước lạnh buốt tung bọt trắng xóa hai bên mạn thuyền.

Đại dương không biết đâu là bờ. Có lẽ bờ là dòng kẻ mờ nằm ngang tít phía xa, một dòng kẻ đậm hơn không gian âm u trải rộng phía trên và phía dưới nó. Thuyền cách bờ quá xa. Mọi thứ đều xa xôi cách trở. Sóng vỗ ì oạp bên mạn thuyền.

Lát sau, anh thấy bóng to lù lù của vật gì phía xa và cổ chèo lái đưa thuyền đến hướng ấy. Trên mặt nước có nhiều vật dụng bằng thủy tinh trôi bồng bênh, va vào nhau lách cách. Đâu đó có tiếng người nói lảm bảm kèm theo tràng cười như pháo rang vang vọng trong đêm. Giữa khoảng không giữa anh và vật thể lạ có dây đèn màu vàng nhạt. Anh cố nhìn xuyên qua bóng tối. Đó toàn những ổ gà. Ổ gà tụ thành mảng trôi bồng bênh trên mặt biển. Mảng ấy rộng và rối rắm như một thành phố nhỏ đang trôi nhích dần từng chút trên đại dương.

Chớp mắt, anh đã ở cạnh mảng ấy. Nó không có âm thanh riêng. Anh biết anh cần trở lên thuyền. Kích thước khổng lồ của mảng trôi nổi nhắc anh nhớ con thuyền nhỏ của anh yếu ớt biết bao. Chắc chắn thứ có kích cỡ to như vậy không thể chìm. Phải chăng nó được 'đỡ' ra từ nước? Nhìn xuyên qua một ổ gà, anh thấy khói xì gà nghi ngút, nhiều ly rượu sâm panh rót sẵn, những mái tóc uốn cầu kỳ và nữ trang lấp lánh. Nào ngọc trai, nào nơ bướm, kể đến là làn da cổ mượt mà của một cô gái. Anh biết đó toàn người thân quen, dù anh chưa nhận rõ mặt ai. Nếu anh đến họ sẽ reo mừng đón chào. Họ sẽ chăm sóc anh chu đáo.

Con thuyền nhỏ va mạnh vào thân tàu lớn. Nước tràn vào nhấn chìm anh. Anh cảm lạnh như người chưa từng biết đến âm thanh. Hai bàn tay anh xoa tròn trên thân tàu thủy, cố tìm thứ gì có thể giúp anh đu lên tàu. Anh sắp đến nơi rồi. Bề mặt của thân tàu trầy xước,

trơn trượt không giống gỗ chút nào. Đó là da cá voi. Đến giờ anh mới biết khối lù lù là đồng thịt tươi. Nó có mùi rong biển và cháo đặc. Đó mùi cơ thể anh. Anh chùi hai tay vào áo quần.

Có bức tượng nhỏ của Đức Mẹ Đồng Trinh trên tủ lạnh, hai bàn tay bằng thạch cao của Người chấp trước ngực như đang cầu nguyện. Tượng lọt thỏm trong lòng bàn tay anh và rất dễ nắm giữ. Đó là món đồ cổ ai đó mang từ xứ sở khác đến bằng cách nhét vào hành lý xách tay. Một tay anh cầm tượng. Nếp áo chùng trên tượng đã mòn, dính bẩn và gần như trơn láng. Cây thánh giá Người cầm bên tay phải gần mòn hết. Mũi tượng sứt mẻ, để lộ lớp thạch cao trắng sau làn da hồng hồng. Mặc dù vậy, cặp mắt nâu của Người vẫn giữ nguyên ánh nhìn khắc khổ và đang chăm chú nhìn thứ gì ở sau vai phải anh.

Anh quỳ trong làn nước đen ngòm, gần như không nhấc nổi chân mà đi. Anh cố gọi to nhưng không phát ra âm thanh nào. Anh thử lại lần nữa. Chỉ có tiếng ho khan, to hơn tiếng thì thầm một chút phát ra từ cổ họng anh. Biển đã nuốt mất đường chân trời, hoặc có lẽ nó nằm hướng khác. Anh há miệng. Giống cá ngáp lúc hấp hối, anh há miệng thật to, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra cả.

GGG

Wild choàng tỉnh ngồi bật dậy, hốt hoảng thở dốc trong phòng tối mịt mùng.

Lão Josef xỏ tay chân vào quần dài và áo thun ba lỗ. Đến thẳng cửa sổ, lão đẩy cửa chớp ngó xuống con đường vắng vẻ. Không gian phía dưới nhỏ bé và không có dấu hiệu gì khác thường, chỉ toàn hình khối đen ngòm của nhà cửa. Theo thói quen, mắt lão sục sạo tìm động tĩnh nhưng tịnh không có gì. Ngay cả đèn giao thông cũng không sáng.

Ánh trắng vàng vạc soi tỏ da mặt lão đầy nốt sần sùi, chảy nhão và mỏng như giấy khiến những nếp nhăn và khoảng da láng bóng giữa chúng càng nổi bật. Mọi đường nét trên khuôn mặt lão càng rõ ràng hơn: mũi nhọn, gò má cao, cặp mắt đen thần thờ. Trước mặt gã, cánh cửa rung khe khẽ. Lão khẽ vuốt món tóc xòa xuống mắt.

Mới đó mà hơi thở đã làm mờ kính. Lão rít mạnh không khí qua kẽ răng vàng, mấy ngón chân quặp dần lại bầu vào mặt thảm mỏng màu xanh dương. Cái lạnh ‘phản đối’ lão kịch liệt: khớp gối phải đau âm ỉ. Hình xăm trên cánh tay ngựa ran khiến lão bất giác đưa tay lên gãi, lúc đầu nhẹ nhàng sau lão cào mạnh vào nó. Hình xăm cây thập tự không còn sắc nét hẳn trên làn da trắng bủng.

Hứng ly nước từ vòi trong nhà tắm, lão tiếp tục thức chong chong chờ trời sáng. Phòng khách sạn này sặc mùi thuốc đánh bóng đồ gỗ và mùi rác. Nước trong phòng tắm hơi có vị của gỉ sắt. Lão biết bình minh còn lâu mới tới. Mọi dấu hiệu của sự sống biến sạch, ngoại trừ chú miêu xám trườn qua mái tôn cũng màu xám của tiệm bánh đối diện. Nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ khó lòng nhận biết. Bầu trời đầy mây xà xuống gần sát mái nhà. Nó giống mảng da bụng của con quái thú khổng lồ toàn thân đen kịt.

Chìm trong màn đêm, trông thị trấn này khác hẳn quang cảnh lão thấy chiều hôm qua. Trên ngọn đồi phía xa có một sợi khói uồn ẻo thoát từ ống khói. Một đốm sáng rất mờ, rất xa lúc ẩn lúc hiện chắc từ một căn nhà nằm ven rìa thị trấn. Lão thoáng nghĩ liệu có ai trong nhà đó cũng giống lão: đứng bên cửa sổ lắng nghe từng tiếng động nhỏ của đêm. Giờ này làm gì còn ai thức để thả hồn miên man theo từng thời khắc của bóng tối! Ngoài những sinh vật lục sục trong những bụi cây thấp thì chỉ có người cực kỳ tốt hoặc cực kỳ xấu mới còn thức đến bây giờ. Hồi lão còn bé tí, nửa đêm cha lão hay tỉnh giấc, lật xệch vào bếp uống trà và ngồi bên bàn cạnh tủ lạnh kêu ro ro lắm bầm càu nguyện. Đúng là con người ta dễ để hồn mình tan vào sự tĩnh mịch.

Vốn sống cả đời nơi phố thị, lão không thích không gian yên tĩnh ở những nơi hoang sơ thế này. Giờ lão chỉ là ông già gầy guộc, chậm chạp và thận trọng nhúc nhích trong phòng khách sạn nơi xứ lạ, chẳng khác con bộ ngựa già. Lão Josef hút thuốc và ho khẽ chỉ vì muốn tạo một âm thanh trấn áp bình minh đang đến và để tự nhắc rằng mình vẫn còn tồn tại.

Lão nhắm mắt nhớ giấc mơ tối qua. Những hình ảnh ma quái trong mơ giống ngôn ngữ lạ đầy ý nghĩa nhưng chỉ ‘cư dân’ của xứ mơ mới hiểu nổi. Nếu lão còn nói chuyện được với

bà con dòng họ đã về tuổi vàng từ lâu, họ sẽ giải mã cho lão. Hầu hết người thân của lão đều thích sáng sáng ngồi uống cà phê, lý giải từng chi tiết nhỏ của một giấc mơ chỉ để cãi cọ: người này phán đó là điềm báo về tương lai, người kia nói là hình ảnh của quá khứ, người nọ bảo là linh hồn người chết nửa đêm tìm về. Dì Mary của lão bán những giấc mơ. Bà bói những giấc mơ để lấy tiền hàng xóm. Hồi đó, người ta đến tìm bà vì muốn một lần trong đời được ngồi phi cơ, thoát cảnh hiem muộn hoặc về thăm lại nơi chôn nhau cắt rốn lần cuối trước khi về với tổ tiên. Lão không biết rõ bà làm thế nào, chỉ biết tiến trình gồm có tiếng thì thào, ít thảo luận, và nắm bùa hộ mạng giúi vào những bàn tay nhăn nheo. Tất nhiên, cuối cùng phải có tiền. Bà Mary còn tuyên bố bà có khả năng lấy đi giấc mơ của người khác, xóa sạch những cơn ác mộng không thể chịu đựng nổi. Hồi nhỏ, cậu bé Josef hay giật mình tỉnh giấc giữa đêm bởi tiếng thét trừ tà của bà dì từ phòng bên cạnh vọng sang. Lão nhớ đám khách hàng rằng cái còn cái mất, nửa đêm mất ngủ đến tìm bà Mary xin giúp đỡ, nhớ ánh nến leo lét cháy hàng đêm. Sau khi ngó nghiêng một hồi, mắt cậu díp lại. Giấc mơ của cậu giống con cá trong ao, vẫy đuôi bơi đi mất.

Lão run rẩy. Thốt nhiên, chẳng đường đi tìm thằng ranh Lee trở nên khó nhọc hơn bao giờ. Một dúm tiền nhỏ gây quá nhiều phiền toái. Một gã chuyên chỉ điểm cho cảnh sát kẻ với lão về hai người theo nhận dạng rất giống Lee và tay bạn bác sĩ. Họ đánh gục tay bảo vệ đường sắt và nhảy xuống tàu. Từ khi ở chỗ bà Sylvia về, đó là manh mối duy nhất lão tìm được. Nhưng bấy nhiêu cũng quá đủ. Lão sắp thành công rồi. Thằng nhóc tí Lee kia có nằm mơ mới cho rằng hắn có thể ôm tiền trốn thoát về nhà chị. Lão sắp tìm và chặn hắn lại đây.

Đến giờ này, chắc chắn dì Mary đã mò yên mả đẹp từ lâu. Có lẽ hầu hết bà con dòng họ lão đã quy tiên cả. Nếu không chết, họ cũng ly tán mỗi người một phương. Dù lão muốn tìm họ hoặc họ muốn lão tìm ra mình, lão cũng không có manh mối để lần theo. Cô dì, chú bác anh em họ lão đông phải biết: Leo, David, Drusilla... và bé Carla nữa chứ. Giờ chắc con bé lớn lắm, có chồng con đẻ huê cũng nên. Bao năm rồi, lão chưa một lần gặp lại người thân.

Cách nay hơn hai mươi năm, cha lão nuốt nước mắt vào trong khi chứng kiến mẹ lão dúm nắm tiền vào tay con trai trước giờ lên đường. Đó là ngày lão bước chân ra đời, tìm thầy học lấy một cái nghề, như buôn bán chẳng hạn. Ngày trở về thăm nhà luôn bị trì hoãn: ban đầu là do án tù mười năm cho tội cướp của, sau là do xấu hổ. Lá thư duy nhất ông bà thân sinh gửi vào tù cho lão có nội dung: đừng hòng ló mặt về nhà. Tất nhiên, nếu muốn lão vẫn có thể về xin tha thứ nhưng luôn nghĩ đã quá muộn và bằng lòng để sự ‘quá muộn’ ấy an bài tất cả.

Không biết cha mẹ lão còn ở căn nhà gỗ năm xưa vui vầy với anh em và con cái họ luôn ồn ào sống gần bên? Chắc hũ thủy tinh đựng đầy kẹp quần áo vẫn để cạnh đĩa sữa của mèo ngoài bãi cỏ. Do hồi bé gặp tai nạn, cha lão mất cả vị giác lẫn khứu giác nhưng hễ gặp đồ ăn là ông ngửi hít, hy vọng phục hồi được giác quan bị mất. Tay phải ông ép cà vạt vào ngực để khỏi dính vào thức ăn, tay kia nắm chặt mép bàn, mắt lim dim cố tập trung. Có lần, lão bắt gặp cha đứng trong vườn cầm trái táo vừa hái. Ông mặc áo sơ mi xanh trụng sáo đã sờn cổ, một sợi vải trắng xơ ra, quần quanh cái cổ rám nắng: *“Nói đi con. Có thật quả này có mùi*

không?”. Lúc ấy cậu bé Josef mới lên mười rớt rề đưa trái táo tròn, nhẩn nhụi áp vào mũi. Môi cậu lành lạnh, bàn tay phải xòe hết cỡ mới cầm được nó. Lúc đầu, cậu không ngửi thấy gì. Nhưng vì muốn làm cha vui lòng, cậu thử lại lần nữa. Khi hít sâu hơn, cậu phát hiện rõ mùi táo thơm. Làm sao tả được mùi này? Lúc trước cậu không hề biết táo lại có mùi, nhưng giờ cậu biết chắc đó là mùi táo, không thể là mùi gì khác. Bé Josef lại hít hà. Phải, đó chính là hương táo, không thể nhầm được.

Nhưng cậu nhún vai: *“Không. Chẳng có mùi gì cả. Bố không làm đâu ạ”*. Nghe xong, cha cậu mỉm cười gật đầu, ung dung trở vào nhà, hai tay đút túi quần.

Lão thấy nhớ nhà nhưng cảm giác ấy không có gì mới. Xoa cằm, lão quyết định phải cạo râu. Cúi xuống nách thấy mùi chua lèm xộc vào mũi, lão biết phải tắm ngay. Lão Josef ghét phải đi xa, không thích làm môi cho hoàn cảnh không quen thuộc do đó thường xuyên phải ứng biến cho thích hợp. Sao trên đời có người thích đến xứ lạ? Với lão, bất kỳ ai thích chu du chỉ vì không biết làm gì hơn đều mất trí cả.

Dù ngồi trong phòng khách sạn giữa đêm khuya thanh vắng, lão vẫn có cảm giác mọi con mắt dồn vào mình. Mọi gã đàn ông trên năm mươi ba tuổi một mình vào khách sạn đều bị coi là hắc ám cả: nếu không là tội phạm hiếp dâm thì cũng là tay khủng bố! Hay chí ít cũng là cây viết khiêu dâm. Ông già chủ khách sạn khó chịu ra mặt khi thấy lão đăng ký thuê phòng nhưng không mang hành lý, như thể thiếu hụt ấy rất đáng phải suy ngẫm. Lúc đưa lão lên lầu, ông ta sung sĩa đi trước, không thềm ngoái đầu nhìn lại. Con người giống cầm thú ở chỗ hay nghi ngờ đồng loại bị xa lánh. Lão Josef thấy cần tránh mọi con mắt nhòm ngó, nhanh chóng tìm Lee và đi khỏi đây sớm.

Nhón điều thuốc bằng đầu ngón trỏ và ngón cái, lão cứ thế hút cho hết rồi quăng đầu mẩu ướm nhẹp xuống đất di mạnh bằng gót chân trần. Còn vài tiếng đủ cho một giấc ngủ tới sáng nhưng trước khi định lên giường, lão đứng ngắm đóm sáng lạ ở đầu kia của thị trấn nhỏ heo hút. Những đám mây thấp tản dần. Vài cụm mây nhỏ lay động chỉ một lát sau muôn vàn mảnh nhỏ bay mù trời phủ trắng đường phố, mái hiên và nóc nhà. Không tiếng động và trọng lượng, lũ mây kia có phép lạ chắc? Chùi mặt kính bằng bàn tay trần, lão giở hắt mũi vào tấm thủy tinh lạnh công để nhìn cho rõ và nhoẻn cười. Thì ra là tuyết.

Lão chưa thấy tuyết bao giờ. Ngay cả tên của hiện tượng thiên nhiên ấy lão cũng thấy lạ tai. Vừa bật cười trước cảnh đẹp như trong chuyện thần tiên, lão lại cười nhạo chính mình. Lắc đầu kỳ thú, lão vừa lùi xa đã lại tiến gần cửa sổ. Tuyết vẫn rơi giống đội quân đông đảo âm thầm từ trên trời rơi xuống. Lão mở tung cửa sổ, vươn cổ ra ngoài trời tối. Tuyết bám đầy tóc và vai lão. Một vảy nhỏ rơi lên mi mắt, ở yên giây lát rồi tan ngay. Hay thật. Nhìn mà xem, đẹp quá thể. Lão ngơ ngẩn nhìn quanh xem có ai cũng thích thú như lão chẳng. Nhưng đương nhiên giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, người ta còn ngủ say. Đáng lý trẻ con phải thích tuyết chứ nhỉ? Tiếc thay, giờ thì nam phụ lão ấu đều không thể đồng cảm với lão. Lão ném vị tuyết tan nơi đầu lưỡi.

Mẹ lão Josef hay kể cảnh tuyết rơi ở quê nhà, lúc bà còn bé: tiếng lạo xạo dưới chân, sự tĩnh lặng đến vô cùng và mùi dễ chịu của nước đá. Với lão, đó là hiện tượng lạ khó tưởng

tượng, thú không thể xuất hiện trước mặt lão. Dù nhớ chuyện mẹ kể, lão vẫn sững sờ như lạc giữa chốn bồng lai. Kéo ghế đến gần, nhoài người lên bậu cửa sổ, lão vừa lắc đầu vừa say sưa ngắm nhìn. Dù trời lạnh, lão vẫn ngồi hàng giờ như thế. Tuyết bám trên kính, tích tụ trên khung cửa gỗ. Ánh ban mai rạng dần soi thấu từng cụm tuyết trắng xóp. Dần dà, cả thị trấn nằm mơ màng dưới lớp chăn lông trắng tuyền.

Wild lôi sợi dây xích. Cổ tay anh nhói lên nhưng ít nhất anh còn lường trước được cơn đau ấy. Anh thử lại một lần, rồi lần nữa. Biết khi nào đau, khi nào không cũng tốt. Một kiểu an ủi lạ đời. Con run rẩy truyền qua người anh giống đám đông nam sinh chạy men theo hàng rào bằng tôn bẹp dúm. Wild tiếp tục giật sợi xích cho đến khi da cổ tay rách tướp. Một vết bầm nhanh chóng xuất hiện như thể nó chờ sẵn dưới da, gặp cơ hội tốt nên lập tức trồi lên. Wild chợt nhớ đã đọc ở đâu đó câu: *“Người đưa ta về với cát bụi của tử thân”*.

Wild phóng uế vào xô sắt trong góc phòng bằng cách ngồi xổm, chống khuỷu tay vào gối, quần dài tụt xuống thành đồng ngang mắt cá chân. Hai cẳng chân lông lá run lẩy bẩy. Mọi thứ đều bẩn thỉu. Toàn bộ căn phòng phủ bụi mờ. Sơn màu xanh nước biển trên bốn bức tường nứt nẻ, bong tróc nhiều chỗ. Tủ quần áo lớn màu nâu kê sát một mặt tường, bên trong có treo một chiếc quần dài màu xanh dương và sự mùi ẩm mốc. Trên lò sưởi có treo bức tranh màu nước vẽ cảnh bến tàu. Nghe nói trong một cuộc giao tranh ở đâu đó, người ta trói phụ nữ nằm giang chân trên đất rồi nhét lựu đạn vào cửa mình họ. Wild nhớ hai gò bồng đảo căng tròn cỡ lớn của Jane. Hai bầu ngực là phần cơ thể thanh khiết và nồng ấm nhất. Nước mắt nóng hổi trào ra. Sao mình thảm hại thế này?

Ngồi thu lu dưới đất, anh khóc nức lên. Trái tim lắc lư trong lồng ngực hết như đèn chùm chao đảo trong con tàu chòng chành. Anh giật mạnh sợi xích khiến chân giường trượt trên nền nhà. Nhìn xuống, Wild thấy mình không mặc quần, áo tuột khuy trong tiết trời giá lạnh. Mọi sợi lông trên người anh dựng đứng, căng thẳng như muốn văng bật khỏi da. Từng phần nhỏ trên cơ thể anh đều nôn nóng muốn đào thoát. Wild thậm nhắc đi nhắc lại câu hỏi: *“Sao ra nông nổi này?”*, chỉ tiếc anh chẳng biết trút nó lên đầu ai.

Cơ thể anh nhóp nhép như thú người ta thấy dưới cống. Anh nằm sấp dưới sàn nhà. Vài simili lót sàn áp vào ngực và bụng, những hạt sạn nhỏ li ti cắm vào da thịt anh. Nếu cứ nằm thế này, liệu anh có khả năng đếm không sót hạt nào không nhỉ? Wild đếm đến năm mươi tư hạt rồi quên, không đếm tiếp nữa. Cái quái gì thế này? Nước mũi nhều xuống sàn nhà. Lúc nào anh cũng thấy gió lạnh thổi qua khiến chân tay vốn đã mềm nhũn nhức đến tận xương. Lửa cháy âm ỉ trong lò, củi đã biến thành tro tự lúc nào.

Anh kéo lê sợi xích đến bên cửa sổ, ngắm mưa quất vào cửa kính. Xa xa, cành cây vẫy rối rít như chào tiễn biệt hoặc chúc anh ngủ ngon giấc. Nhìn đồng hồ đeo tay, anh thấy hai cây kim vung vẩy vì bị hỏng từ lâu. Chát thêm củi vào lò, anh thu mình lại chờ củi bén lửa. Sau khi dốc thẳng whiskey vào họng vài giây, Wild nôn ngay vào cái xô bốc mùi phân hôi thối. Còn một ngụm rượu, anh tu nốt nhưng cũng nôn ra hết. Cổ họng anh bỏng rát. Đúng là cái đói cũng có đám bày đường. Theo anh biết cảm giác đói không có giới hạn và cơn đói thuốc đang hành hạ anh cực kỳ khó chịu và kéo dài mãi.

Hai tay anh run bần bật. Phải chăng từ giờ anh sẽ sống thế này mãi? Trời phạt anh đó

sao? Ruột gan còn cào không dứt, hai hàm răng lập cập liên hồi, Wild cảm giác có đàn cừu đang chạy lồng bên trong người anh. Anh vẫn mơ nghĩ chết sẽ như thế nào. Có lẽ chỉ cần anh quyết định là xong. Chẳng biết nó khủng khiếp cỡ nào nhỉ?

Mấy năm trước, có lần dùng ma túy quá liều ngay trong phòng khám, Wild suýt tắt thở. Tỉnh dậy, anh thấy vọng trần trề vì chẳng thấy hơi ấm hoặc ánh sáng chói lòa hay khuôn mặt hiền từ của Chúa. Anh nhớ cảm giác bị thu nhỏ lại, chạy rúc vào mọi xó xỉnh sâu nhất bên trong người mình. Khi Anne, cô y tá trẻ vừa gọi vừa lay thân xác rỗng tuếch của anh, mọi thứ anh ‘thấy’ lúc trước chỉ còn mơ hồ như sự kiện thuộc hành tinh khác.

Sốc do ma túy quá liều không hề dễ chịu. Thông thường hệ tuần hoàn sẽ ngưng hoạt động, tim ngừng đập tạm thời. Có cả cuộc hỗn chiến diễn ra bên trong người con nghiện khi ấy. Phổi ứ máu hay *xuất huyết*, từ đáng sợ nhất trên đời. Tiếp theo là hôn mê sâu và chết. Nhưng dù biết những hiểm họa ấy đang đến gần, anh vẫn nghe tiếng Anne lục tủ tìm thuốc giải, chất chống lại tác dụng của ma túy. Đến lúc ấy, anh mới nghe cô chửi thề. Cô gái dễ thương mặc đồng phục y tá buột miệng: “*Chết tiệt!*” mới ngộ nghĩnh làm sao!

Chẳng phải Wild coi rẻ sự sống nhưng đột nhiên chuyện mất còn không làm anh quan tâm nữa. Cái hay chính ở chỗ đó: số phận có sao chấp nhận vậy. Cái chết không còn là vấn đề lớn, chỉ giống bước chân vào căn phòng lạ. Trên đời có bao nguy cơ, bao thảm họa, bao cái chết bất thường... nhưng trái đất vẫn quay và thiên hạ chẳng thêm bận tâm.

Trở lại lần sốc thuốc và sự hồi sinh nhuộm mùi cay đắng ấy. Mở mắt, Wild thấy mình nằm trên nền nhà, đúng chỗ anh ngã khuỵu xuống khi nãy. Anne cúi xuống anh lo lắng, tay vẫn nắm chặt ống tiêm cô vừa dùng chích thứ thuốc cứu mạng anh. Cô gái mỉm cười vì ngạc nhiên và nhẹ nhõm, nhưng lập tức quay sang mắng anh xối xả, rằng anh quá may mắn, rằng nếu cô không thấy anh kịp thời, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. “*May mà tôi tình cờ ngó đầu vào anh mới sống được đấy. Sao anh khờ thế?*” Wild ngơ ngác xin lỗi, công nhận mình may mắn nhưng anh biết ngay giờ có hối cũng không kịp vì anh đã đi quá xa. Với ma túy, học hỏi là đường đi một chiều.

Giờ anh ngồi bệt dưới sàn, người co rúm và khóc mãi không thôi. Trời chiều sẫm dần, màn đêm đang đến. Anh nhớ lại tối năm xưa, anh đổ vật xuống nền nhà trong phòng khám. So sánh với lúc này, thời điểm cận kề cái chết năm ấy dễ chịu hơn nhiều. Chẳng lẽ đời anh từ nay sẽ khổ mãi thế này?

“*Hãy cứu con từ miệng sự tử. Hãy giải thoát linh hồn con khỏi lưỡi đao nghiệt ngã*”.

Tắm tấp xong xuôi, lão Josef đứng soi gương trong nhà tắm. Xoa tay gạt hơi nước đọng trên mặt kính, lão nhìn bóng mình từ đầu đến chân. Lão vừa mặc chiếc quần dài màu xanh lá cây sẫm, mấy ngón chân quặp vào duỗi ra liên tục trên nền gạch lạnh lẽo.

Xoa kem cạo râu xong, lão bắt đầu cạo theo một trình tự không hề thay đổi suốt ba mươi lăm năm qua. Đầu tiên lão quặp môi trên vào răng để cạo phía dưới đầu mũi khoằm. Kế đến là hai má và đường xương quai hàm hơn bạnh, cuối cùng đến cằm và cổ. Lão thích cảm giác mỗi ngày được lau sạch kem còn dư và xoa xoa làn da sạch sẽ, tươi mới. Dù rất tiện nhưng lão thay lưỡi lam mỗi sáng, như một cách tự ban thưởng hoặc phung phí chút ít vì bản thân. Vỗ nước hoa vào hai lòng bàn tay, lão thoa lên da mặt còn hơi rất trước khi chải sáp dưỡng tóc lên mái đầu thưa thớt, bóng nhờn. Nếu giống người hay ậm ừ hát khề, đây sẽ là lúc lão hứng khởi ngân nga vài câu ngắn.

Khoảng chín mười giờ sáng, lão đã sải bước trên vỉa hè có băng tuyết để sang đường. Chỉ mình lão trên con đường vắng vẻ. Mấy cửa tiệm trên đường chính đóng cửa hoặc bỏ hoang. Chắc tại hôm nay là ngày nghỉ. Trời lạnh buốt, không khí trong lành và khô ráo pha lẫn mùi khói từ bếp củi. Mùi của mùa đông.

Mới sau một đêm, tuyết đông cứng ngập ngang bánh xe hơi khiến lão phải lấy chân gạt bớt để vào xe. Cửa xe cứng và kẹt lên ồ ồ vì bản lề khô dầu. Trong xe chẳng ấm hơi bên ngoài mấy tí. Ghế bọc da cứng như đá tảng. Lão cúi kinh thời thời, xoa xoa hai tay cho ấm.

Kính chắn gió mờ đục. Mấy đụn tuyết nhỏ tụ dọc thanh gạt nước khiến lão không thấy đường trước mặt. Lão Josef thở dài, đắm đắm nhìn tấm kính mờ. Lát sau, lão miễn cưỡng trở vào khách sạn lấy xô nước và giẻ lau lạnh mòng từng chút băng tuyết trên tấm kính trước xe. Phải mất một lúc để hoàn tất việc ấy rồi lão trở vào ngồi sau vô lăng. Chưa bao giờ lão thấy lạnh như lúc này. Hai bàn tay lão mất cảm giác, giống tay bằng gỗ. Dậm chân xuống sàn xe, lão ôm ngang người cho đỡ rét. Tức tối, lão làm li vắn điều thuốc và châm lửa hút nhưng cách ấy không thể làm lão ấm lên được. Lão xoa xoa hình xăm rồi vuốt mặt, cố định thần.

Cuối cùng, lão giúi mẩu thuốc ướm nhẹ vào gạt tàn, vuốt tóc cho vào nếp và tra chìa vào ổ khóa. Chân đạp ga, tay lão xoay chìa. Chẳng thấy gì, chỉ có tiếng chòm chìa khóa va vào thanh chống vô lăng và âm thanh trầm đục xuất hiện mỗi lúc lão nhấn vào bàn đạp. Không một dấu hiệu nhỏ cho thấy động cơ sẽ hoạt động. Nó ỳ ra như cục nước đá. Xe hồng nặng rồi. Thế này thì đi đâu được cơ chứ! Lão rít lên: Khốn kiếp!

Dù là nửa đêm, nhà tù không bao giờ hoàn toàn im ắng: luôn có tiếng người rên rỉ, nói chuyện, cười đùa hoặc đe dọa. Toàn phạm nhân không may mắc chứng mất ngủ nên trở dậy cố tình gây chú ý. Ngoài họ ra, trại giam cũng có âm thanh riêng. Hình như nó cũng trần trọc và thờ dài. Mọi vách tường đều có tâm sự muốn giải bày.

Dù thức gần hết đêm, Lee lại không để ý nắng sớm lần quanh tường nhà lao chui vào cửa sổ có song sắt tít trên cao. Khi cố ngủ, hắn toàn thấy những hình ảnh rời rạc không liên quan gì đến nhau: vôi nước rỉ sét, tường xám tróc lở, bồn thiêu cao ngang vai, sàn bếp trải trụa. Hắn buồn bã nhận ra rằng nhà tù còn len vào giấc mơ của hắn.

Ánh mắt hắn gườm gườm. Một lát sau, chiếc giường lắc lư vì Simon vừa bật dậy ở giường tầng trên, kết thúc giấc ngủ bằng cách ngáp rõ to. Quay mặt vào tường, Lee tự hỏi trên đời còn gì kinh tởm hơn gã. Thở gấp giờ thành thói quen của hắn. Hơi thở đậm mùi của những giấc mơ, mùi mồ hôi và ‘mùi’ của nỗi khiếp đảm, giống như thức ăn còn sót lại trong miệng lâu ngày. Hắn nằm nghiêng, người co ro thành hình chữ Z, hai bàn tay kẹp giữa đùi để khỏi run bắn lên. Như mọi sáng, hắn nghe tiếng Simon từ giường tầng trên bước xuống, ra bồn cầu trong góc xà lim tiểu tồ tồ.

Sáu giờ sáng. Chỉ lát nữa thôi, cai ngục mở cửa xà lim, đếm phạm nhân và dẫn họ ra nhà tắm, sau đó họ đếm lại trước khi phạm nhân được phép ăn. Mọi thứ đã thành nếp. Lee biết thói quen của những bạn tù không bao giờ nói chuyện với hắn. Hắn biết lão Gerry thích uống trà, biết cách Lebanese Sammy cạo râu, và biết Simon sắp hút thuốc trên giường rồi quay lại ngủ thêm chút nữa nhưng giấc ngủ này rất sâu. Thực ra hắn đang mong thế. Sáu giờ bốn phút rồi.

Làm sao biết việc mình đang làm là đúng? Có ai dám chắc không? Đáng lẽ dòng đời nên trôi giạt lùi để thiên hạ thấy trước được hậu quả trước khi hành động. Hắn nhìn bao quát xà lim chật chội. Ánh đèn nhợt nhạt gây khó chịu ghê gớm. Hắn từng thích nhất buổi sáng sớm nhưng ngày ấy đã xa xưa lắm rồi. Nào bữa điểm tâm bày trên bàn gỗ, nào tiếng cười nói xôn xao pha lẫn tiếng tô đĩa sứ va vào nhau lanh canh, nào những trái trứng trần nước sôi dinh dính. Ánh sáng cũng giống hôm nay. Hắn nhớ giọng bố trầm trầm và nhớ lúc ông chăm chú ngồi đọc báo. Còn mẹ hắn đứng sau lưng ông, ngược mắt nhìn trời vẻ chán nản. Cha hắn sẽ nhìn qua gọng kính trễ xuống mũi, đoán xem cậu con trai cười gì rồi quay ngoắt ra sau. Bà mẹ vụt nghiêm mặt, thổi khói thuốc qua khóe miệng. Kế đến, ông bố sẽ chậm chạp quay về bàn để bà mẹ nháy mắt với con trai trước khi nhanh nhẹn quay sang bếp. Nếu tình yêu thương có thể nén lại trong một khoảng khắc, giây phút xa xưa ấy chính là nó.

Đột nhiên, tất cả đều lùi xa. Thời thơ ấu của hắn giờ xa lắc với bối cảnh tận Cairo hoặc Praha với toàn người lạ nói thứ ngôn ngữ không ai hiểu nổi. Hắn vụt quên quãng đời cũ và chóng mặt khi nghĩ tới chuỗi ngày sắp tới. Nếu không ‘dẫn mặt’ Morris và các phạm nhân

khác ngay, đòi hấn coi như chấm dứt. Trong thâm tâm, hấn cực kỳ sợ hãi. Thực lòng, hấn lo mình sẽ làm hỏng chuyện.

Mấy phút trước khi cai ngục mở cửa cửa các xà lim, Lee mặc sẵn quần áo và ngồi ngay mép giường cứng. Một tay hấn cầm chai xăng hộp quẹt trộm của Simon hồi đêm. Hôm qua, anh ruột Simon vừa lén gửi vào cho em trai chai xăng đầy này. Trên thân chai bằng thiếc có hình rập nổi. Lee nhấc nó lên bằng đầu mấy ngón tay để dài, đoạn cố mở nắp. Hấn thở hổn hển qua hàm răng nghiến chặt. Khí lạnh xộc vào cổ họng hấn. Một ngày trước, hấn đã tập động tác này cho nhuần nhuyễn. Vai hấn nhô lên hạ xuống theo nhịp thở. Từ những xà lim gần đó có tiếng ho vọng tới. Ai đó cười ngặt nghẽo như tiếng đàn accooc. Tay kia của hấn có bao diêm. Sáu giờ hai mươi tám phút.

Ngay sau đó, Lee khề khàng đồ xăng lên khoanh nệm ngay sau lưng Simon. Hấn dành phần lớn xăng cho nệm, chỉ chừa chút ít tưới thẳng lên người Simon. Mùi xăng khiến Lee nhớ dãy kho tối sau căn nhà thuở nhỏ, nhớ những đỉnh gi cùng thanh gỗ gãy. Đúng sáu giờ ba mươi, tiếng mở cửa xà lim lạch xạch từ xa vọng tới. Lee dốc ngược chai xăng rắc đầy lên lưng, lên tóc Simon. Gã đột ngột tỉnh giấc, lảo bầm khó chịu, vừa vuốt tóc vừa nhủ phì phì. Hấn đang cuống cuống mở hộp diêm thì Simon xoay người ngồi dậy. Xăng chui vào miệng, chảy thành dòng trên cổ gã. Simon nhìn Lee, mắt nhắm mắt mở không hiểu do ngái ngủ hay do xăng chảy xuống mắt. Gã mở miệng, chưa kịp nói thì Lee đã quẹt diêm.

Ngọn lửa vàng nhạt be bé ở đầu que diêm bay trong không trung và sau chớp mắt, nó lan kín chiếc giường choán gần hết diện tích xà lim. Simon ồm ồm hỏi:

- Mà làm quái gì thế?

Rõ ràng gã đang nói kết mọi chi tiết: mùi xăng, sự hiện diện của Lee, que diêm đang cháy và thứ chất lỏng rắc đầy người hấn... thành ý tưởng có thể hiểu được. Ngay lúc đó, một cột lửa vươn cao từ mặt nệm và đóng chặn bừa bộn, bò lên người gã thật nhanh.

Chưa đầy vài giây sau, thần lửa đã ngự trị tất cả. Lửa phụt ra từ da thịt Simon như thể nó bị ém trong đó từ rất lâu rồi. Lúc đầu, Simon phải mạnh hai tay, sau đó gã lùi vào tường hòng dập lửa sau lưng. Miệng gã há hốc kinh hoàng. Những lỗ thủng đen ngòm có viền màu cam rực sáng trên chân nệm nhanh chóng rộng thêm. Mùi tóc cháy khét lẹt, kèm tiếng nổ lộp bộp. Mãi la hét, chửi bới, Simon quên hấn Lee. Gã nói hàng tràng câu vô nghĩa. Sau đó, gã không nói được nữa, chỉ biết hú hét và kêu ú ớ.

Lee ném chai xăng rỗng xuống nệm, chạy ra ngoài. Hấn đóng cánh cửa lùa nặng nề, nhưng vẫn nghe tiếng Simon gầm rú la hét bên trong. Ngoài cầu thang, cai ngục chạy tới hỏi về vụ huyền não, còn các phạm nhân khác nhìn nhau cố đoán xem có chuyện gì. Vài tên tù ngoác miệng cười: ít nhất chúng cũng được thấy kẻ khác hốt hải, chạy ngược chạy xuôi.

Lee tựa vào tường của xà lim dành cho hấn. Hấn phải mạnh quần áo, khoanh tay cố trấn tĩnh. Mỗi cửa ra vào của xà lim đều trở cửa sổ nhỏ lồng kính dày. Phạm nhân ngoài lối đi

giương mắt nhìn hắt rồi nhòm vào trong. Họ chỉ trỏ, chen lấn nhau để nhìn cho rõ. Chắc hẳn thứ họ nhìn thấy có đôi chút ấn tượng: một cây đuốc sổng đang cháy rùng rục.

PHẦN 4

31

Tỉnh giấc, Lee thấy mình nằm trên sofa trong phòng khách của căn nhà gió lùa tứ phía. Hắn mặc nguyên bộ quần áo nhàu nát và thậm chí trước khi ngủ, hắn không buồn cởi giày. Trời rét cóng khiến hắn không muốn động đậy sợ làm hỏng ‘cái kén’ ấm áp có từ hồi đêm. Thân xác bì bì, nặng nề và tê dại khiến hắn không biết mình khỏe hay ốm. Nhưng thế lại hay. Trên nền lò sưởi, lửa leo lét cháy.

Sau một thời gian dài mê mụ, có thể nói sáng nay ý thức mới trở về với hắn. Lee nhớ lại tất cả: nhà nghỉ này, ca tử nạn trên đường này và cái đêm trên tàu hỏa nữa nhưng hình đó là chuyện người khác kể cho hắn hoặc tình tiết hắn đọc được từ rất lâu rồi. Lạ thật! Trong không gian tĩnh mịch lạ thường, hắn lắng tai nghe và khẽ cựa mình. Lập tức, nửa người phía trên đau tê dại. Nhắc nhở, hắn lặng lẽ kiểm tra bông băng chỗ vết mổ xem có bị rỉ nước hay nhiễm trùng không. Vết mổ vẫn tốt, chỉ là hắn chưa hết đau thôi. Vết thương đang lành, nhưng rất chậm. Hắn cố moi óc nhớ giấc mơ hồi tối. Hắn thấy mình sao giống ông già: mọi suy nghĩ đều nặng nề và không rõ ràng, ký ức chắp vá lung tung.

Lát sau, Lee ngồi dậy. Tự nhiên hắn chỉ muốn đi dạo, hít thở không khí trong lành. Hắn ngọt ngào, tưởng chừng bị giam hãm trong không khí tù túng, bụi bặm của căn nhà hoang phế suốt nhiều tuần, nhiều tháng liền. Xỏ tay vào áo khoác, Lee lết bệt ra cửa. Nơi hoang tàn này sặc mùi vải lót sàn nhà trộn lẫn hương hoa khô. Ra đến ngoài, hắn mới biết đêm qua có tuyết rơi. Khi thấy tám chấn trắng khổng lồ sáng lấp lánh phủ lên vườn tược, cây cối, Lee bất giác bật cười. Thảo nào đêm qua lạnh như dưới mồ.

Hai tay ôm ngang người, hắn lúi húi len lỏi trong vườn, mấy ngón tay lướt trên rào chắn lạnh ngắt. Thi thoảng hắn dừng bước thở ra thật mạnh chỉ để ngấm làn hơi cuộn cuộn bay từ miệng mình. Má hắn đỏ ửng còn hai bàn tay tê cóng. Chỗ nào cũng thấy nước nhỏ giọt, vụn vặt sáng lung linh trông vừa mong manh, vừa phi thường. Vì đau nên hắn cúi xuống từ từ, vốc lên nắm tuyết và nắm thành trái bóng rồi đưa lên sát mắt. Không hiểu sao chỉ nhìn thôi, Lee đã muốn ăn ngay trái bóng rồi. Hắn mỉm cười, gặm trái banh từng chút. Hóa ra nó cứng hơn hắn tưởng, vị của nó cũng không làm hắn hài lòng lắm. Lee hình dung mây cũng có vị giống vậy. Mảnh vụn từ quả bóng dính vào môi, vào cằm. Nhiễm lạnh, hắn bắt đầu sổ mũi. Tự cười mình trẻ con, hắn ngấm quả bóng thêm giây lát rồi vung tay ném mạnh vào góc cây gần đó.

Khu vườn đẹp rạng rỡ. Với mái hiên và mái nhà trắng xoá, ngôi nhà dù tàn tạ trông vẫn đẹp, như thể người ta chủ động thiết kế như vậy cho hợp với cảnh vật xung quanh. Với nền là bầu trời u ám và đầy mây xôm xốp, chôn hoang liêu này giống như đang tỏa sáng. Sau

khi len lỏi qua nhiều đường mòn bị cây cối che khuất, Lee thấy có dòng nước lạnh buốt đang chảy dọc lưng hắn. Lee không nhớ rõ họ đến đây bằng cách nào, chỉ biết có ông già, xe ngựa, ngôi làng và con đường gập ghềnh. Tuy nhiên, nhất định trước đó Wild và hắn đã vào vườn này rồi. Chết thật, hắn quên phắt Wild. “Thế nào anh ấy cũng thích cảnh này cho xem”. Vừa lẩm bẩm một mình, hắn vừa hớn hở lên bậc tam cấp sứt sẹo, băng qua bếp và hành lang đến phòng Wild. Trước khi vào, hắn dừng trước cửa nghe ngóng. Lee biết cảnh lạ bên ngoài sẽ khiến anh vui hơn.

Không khí trong phòng lạnh và khô. Vào giữa phòng rồi nhưng Lee vẫn thở ra khói. Wild nằm nghiêng quay mặt vào tường ngủ say. Thân hình hộ pháp của anh trông như trái núi dưới đồng chăn dày. Một bàn chân xỏ trong vớ thò ra ngoài mép chăn. Dưới gầm giường có chai rượu rỗng còn xô sát ngay dưới cửa sổ. Một bên giày đen cũ mềm của anh vắt gần tủ quần áo. Thiếu đôi, thiếu cặp, trông nó thật lẻ loi.

Đồng lửa hắn nhóm đêm qua đã lụi tàn. Trên giá sắt chỉ còn tro than. Lee nhón chân đến bên dùng que cời bới than hồng, chất thêm củi và chờ cho đến khi củi bén. Một tay chống thanh cời, hắn đứng lên xoay người lại và quan sát căn phòng. Khoeo chân Lee âm dần. Lửa reo lách tách, thỉnh thoảng lại nổ giòn. Lee chưa vội bước tới vì muốn kéo dài cảm giác dễ chịu của người báo tin lành. Hắn biết, cảm giác dễ chịu ấy sẽ sớm qua đi. Trụ băng trên cửa sổ nhỏ nước tong tong, âm thanh trong như tiếng thủy tinh. Wild vẫn không cựa mình.

GGG

Vì phải nằm viện do tai nạn, Lee không thể dự tang lễ bố mẹ nhưng có nghe chị gái kể. Hắn không muốn nghe chi tiết nhưng Claire mắc tật nói nhiều, nói to thường thấy ở thanh thiếu niên sau khi mất mát quá lớn (có lẽ cô còn ngấm ngấm tận hưởng câu chuyện kịch tính của gia đình). Bị thương nặng nằm một chỗ, hắn đành nằm nghe chị mình liến láu suốt buổi. Claire kể tên từng người đến đưa ma, kể quần áo họ mặc, kể ông chú David uống rượu say mềm, ngồi bẹp trên ghế băng trong nhà thờ khóc nức nở. Cô còn bảo nhà thờ đầy người lạ bàn tán về bố mẹ hắn, rằng cáo phó trên báo ghi nhầm tên hắn thành LEIGH. Cô bực bội: *“Sao họ ngốc thế không biết. Ghi tên người ta là Leigh! Tin nổi không chứ?”*. Claire khám phá nhiều vật dụng cá nhân của bố mẹ như thể cái chết giúp phơi bày tiểu sử thầm kín của họ. Cô hào hứng kể hồi mới lớn, cha họ từng lên tàu buôn và một tàu bỏ hoang ở Singapore. *“Chị cá là em mù tịt về chuyện ấy? Còn nữa, chắc em không biết hồi học trung học, mẹ từng là kiện tướng bơi lội?”*

Ở đám tang, người đến viếng được đi vòng quanh quan tài, ngắm người chết mặc quần áo đẹp nằm bên trong. “Bố mặc đồ vét còn mẹ mặc váy đỏ. Em nhớ cái váy có khóa cài ngay cổ không? Chỉ ít người ta có thể thấy gần hết cơ thể hai người. Thấy mặt này, thấy nhiều thứ nữa. Giá em được thấy mặt bố mẹ. Hai người trông thanh thản lắm kìa. Có thể nói chưa bao giờ bố mẹ thanh thản đến thế...”. Claire bảo cô sợ phát khiếp nhưng họ vẫn giục cô đi qua và nói chỉ muốn tốt cho cô thôi. Claire chẳng hiểu nói vậy có nghĩa gì. Hình như làm thế mới là yêu kính cha mẹ, và lại cũng phải nói lời vĩnh biệt chứ. Claire khóc lóc, không

muốn nhòm vào quan tài nhưng cô vẫn đến bên nó. Hóa ra, người nằm đó không đến nỗi quá kinh khiếp. Ngó đăm đăm lên trần phòng bệnh, Lee chẳng hiểu sao Claire nói thế vì hẳn chứng kiến tận mắt xác cha mẹ bầm dập tả tơi, máu me bê bết cả.

GGG

Lee nhìn kỹ mặt lò sưởi. Hắn nhả nha lướt một ngón tay trên đó rồi vê bụi gom được thành viên nhỏ giữa ngón cái và ngón trỏ. Kế đến, hắn lại tận mắt cầm chai mực nước, mở nút bấc hít hà mùi lớp học thoang thoang. Trên mặt lò sưởi còn có bó hương thảo khô nhét trong ly thủy tinh và vài chú lính đồ chơi. Bốn hình người cầm súng to bằng ngón tay cái được đeo từ gỗ bởi một người rất vụng về vì bàn tay không tự nhiên chút nào. Mỗi chú lính đều có râu ghi đồng vẽ bằng sơn, mặc đồng phục và quàng khăn màu vàng. Nét mặt họ ôn tồn nhưng khắc khổ khi chuẩn bị dùng đến những món vũ khí sơn thép vàng. Có điều lạ là cả bốn đều có một nốt màu đỏ trên trán màu hồng. Chắc là lính Ấn Độ. Lee cầm một chú lên xem kỹ. Sơn một bên mặt đã nứt nẻ. Lee sờ thử lớp sơn bóng sau lưng rồi đặt chú lính lên lòng bàn tay. Nó nhẹ bằng. Hắn ngắm nghía món đồ chơi của một đứa trẻ nào đó giờ chắc chắn già lụ khụ hoặc đã qua đời.

Lee muốn trở ra vườn nằm dưới màn tuyết rơi dày, muốn đắm mình trong im lặng. Quỳ bên giường, Lee chống khuỷu tay lên nệm. Khăn trải giường lạnh và cứng như đá cẩm thạch. Lee thấy hoang hoải, trống vắng ghê gớm. Nỗi buồn khôn tả dâng lên chẹn ngang cổ hắn. Vừa nuốt khan, vừa nấc, hắn khóc tằm tức hai vai rung bần bật. Mặt hắn tái xanh và ướt đẫm. Nước mắt mặn đắng tràn qua môi, chảy xuống cằm rồi nhỏ từng giọt lên nệm. Hàng trăm hàng ngàn giọt lệ hối hả nối nhau tràn qua mi mắt như thể chúng bị giấu dưới da từ rất lâu, chực chờ giây phút này. Quá cô độc, hắn cứ ôm mặt quỳ trên sàn nhà và khóc mãi không thôi.

GGG

Lee đào huyết chôn Wild ở khoảnh vườn cao, giữa bụi cây lúp xúp. Mặt đất cứng như đá. Gần trưa hắn mới đào xong tầng đất cứng trên cùng. Cứ vài phút, hắn phải dùng tay thờ và nhân tiện nhìn xuống vùng đồng quê trải rộng tuyết phủ trắng xóa. Trong tầm mắt hắn, không thấy chim chóc đâu cả. Vạn vật im phăng phắc, ngay cả mây cũng đứng yên. Xa xa có hàng cây đứng bất động trông như đám người đến phân ưu.

Mồ hôi trán nhều xuống sống mũi đúng lúc hắn cúi xuống đào tiếp. Đạp một chân lên cạnh trên của xẻng, Lee đu cả người lên đó rồi xúc một cục đất lạnh và cứng đập thêm vào đồng đất mới đào sũng nước gần đó. Sau đó, hắn lặp lại từ đầu tiến trình khổ ải. Nửa người bên trái có vết thương “bắt” hắn phải chú ý mỗi lần ráng sức. Sau này, lúc tháo băng hắn mới biết bông băng thấm đẫm máu tươi. Lee thấy mình già cỗi và yếu lả đi.

GGG

Lúc thôi khóc và lật người Wild quay trở ra, hắn phát hiện khoảng chục lọ moóc phin rỗng bị thân hình co quắp của anh đè lên, trông giống hệt chục trứng ung bằng thủy tinh.

Ngoài ra còn có một nắm kim tiêm bằng nhựa, đầu kim bằng thép dính máu. Phía trong khuỷu tay Wild thâm đen, máu bắt thành vệt dài. Cả khăn trải giường cũng có máu. Môi anh tím ngắt, da ẩm ướt và lạnh cóng.

Khuôn mặt Wild bất động, đờ đẫn. Cặp mắt xanh giống hai viên đá gắn vào hốc mắt. Phía trên má trái anh có vết sẹo nhỏ xíu, chắc là sẹo thủy đậu. Râu anh đâm tua tủa. Con gió nhẹ bất thần từ cửa sổ thổi vào khiến món tóc bạc trước trán không vào nếp nên trông anh giống người ngủ hơn người chết. Lee nhào lên vuốt nó về chỗ cũ. Hắn chỉ mong anh khịt mũi, ngồi lên hỏi có chuyện gì nhưng tất nhiên chuyện ấy không bao giờ xảy ra. Không còn chút sức sống trong cơ thể Wild.

Phải mất một lúc, Lee không biết nên nên làm gì. Cuối cùng, hắn tháo xích nối Wild với giường, kéo cả nệm lẫn xác anh nằm trên từ trong phòng ra ngoài vườn. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng mất một tiếng đồng hồ. Chiếc nệm cũ văng xuống, vướng vào đỉnh cong bị gỉ lỗi trên nền nhà và rách toạc. Hắn cảm tưởng anh nặng hàng tấn, và rõ ràng người chết có nặng hơn người sống thật.

GGG

Lee cầm cúi đầu, xúc hết xẻng này đến xẻng khác và cố làm cho đều tay. Hắn không chịu dừng tay cho đến khi huyết sâu đến đầu gối hắn. Tay chân hắn tê cóng. Vừa lí nhí cầu xin anh tha thứ, hắn vừa bọc anh vào chăn. Trong lúc làm, Lee không dám nhìn thân hình người quá cố. Con dê đen tinh bơ găm cỏ gần đó, rõ ràng nó không hề sợ thời tiết lạnh. Nó hết nhai nhóp nhép lại đứng ngó nghiêng và điềm nhiên nhai tiếp. Lâu lâu, chẳng vì có gì nó cũng be lên và gió mạnh thổi bật tiếng nó về phía nhà chính.

Ngày nặng nề trôi. Trời ngày càng rét đậm. Cứ cách một lúc lâu hắn lại bỏ mộ Wild trở vào nhà hút thuốc, sưởi ấm một lát. Hắn đốt củi trong bếp lò kiểu cổ, người run bần bật, chốc chốc lại khóc nức lên. Lee cố gạt mọi suy nghĩ khỏi đầu. Lúc việc chôn cất gần xong, hắn dừng lại, ôm lấy cán xẻng thở nặng nhọc. Hắn thở ra hơi trắng xóa trước mặt. Môi hắn khô ráp, nứt nẻ. Suốt mấy tiếng đào bới ngoài trời, cái lạnh chui qua quần áo hắn, thấm sâu qua da thịt vào đến tận xương. Bây giờ, mọi xương lớn bé trong người hắn đều như nước đá. Hắn nheo mắt nhìn sững phía trước. Trong khoảng trống giữa hàng rào của khu đất với đường chân trời ngoằn ngoèo có thứ gì đó đang di chuyển. Một hình hài nhỏ xíu đang nhích dần, cố vượt qua khoảng đồng trống. Quệt mũi bằng mu bàn tay, hắn đứng im quan sát. Chấm nhỏ kia di chuyển rất chậm, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng nó đứng yên, trông giống vệ tinh tối đen run rẩy băng ngang qua bầu trời đầy sao.

Vật nọ to dần khi tiến đến gần. Con gì đi lung tung trong trời lạnh cát da cát thịt thế này. Nó quá to nên không thể là chó hoang hoặc kangaroo, nhưng nó cũng không phải xe hơi vì đi quá chậm.

Cuối cùng, Lee cũng đoán ra. Cái gì thế này? Người khổng lồ chắc? Kia chắc là con ngựa. Một người đàn ông. Chiếc mũ. Một nam giới đội mũ rộng vành. Chính là ông già đã đánh xe đưa họ tới đây. Chính xe ngựa ấy, không thể làm được: ông già ho sù sụ với con ngựa nhỏ

và cỗ xe bằng gỗ. Chôn cất Wild xong, hắn sẽ đi khỏi đây ngay. Cứ ra đường cái vẫy xe đi thẳng đến chỗ Claire. Phải trốn ngay thôi. Dù kế hoạch của hắn là gì, ông già kia cũng đến rất đúng lúc. Ông ta vẫn còn cách hắn cả dặm đường và xe đi như sên bò. Lee gần xong việc rồi. Lòng bàn tay hắn phồng rộp, đau rát nhưng hắn phải chôn xong Wild trước khi ông ta tới. Chỉ còn vài xeng nữa thôi.

Lee quay sang xác Wild bọc trong chăn màu xanh. Hắn không thể nhầm vị trí cơ thể dưới lớp chăn được: những chỗ nhô cao là mặt và ngón chân, phần giữa phình to, vồng xuống. Bọt biển màu vàng nhồi nệm lúc trước rơi từ góc nệm bị rách rải rác trên mặt đất phủ tuyết. Nếu hắn bỏ mặc anh nằm đó, tuyết sẽ nhanh chóng phủ kín cái xác mà không ai biết. Quạ sẽ rĩa và thú có túi sẽ bới xác anh. Khi mùa xuân đến, gió sẽ mang mùi hôi thối bay xa. Cả năm sau, khi người ta tìm thấy Wild, hắn đã cao chạy xa bay. Suy cho cùng, rất ít khả năng có người sớm đến xó vườn này và phát hiện cái xác.

Hắn trầm tư suy nghĩ về chuyện đó rồi đu người lên xeng cho đến khi xúc được chút đất. Huyệt đã sâu đến bụng hắn. Cố thêm chút nữa, hắn đã có thể lăn xác Wild xuống và phủ đất lên. Ít nhất thì đất ở tầng sâu này khá ẩm. Hắn sẽ làm nốt cho xong rồi đi luôn. Hắn tiếp tục đào, gằn như cam chịu, tuân theo nhịp điệu khó nhọc: cắm xeng xuống, đạp chân lên cạnh trên của xeng, xúc chút đất và hát lên miêng hồ. Cứ như thế, hắn chăm chú đào đào bới bới.

- Sao làm vườn lúc trời lạnh thế này?

Vừa đưa xeng đất lên cao, Lee dừng phắt lại. Hắn nhìn lên. Dù không làm thế hắn vẫn nhận ra giọng nói ấy. Lee liếm môi, nuốt khan.

- Josef?

- Phải.

- Ông đến đây làm gì?

- Mà còn phải hỏi tao câu ấy à?

Lão đứng gần bức tường sau nhà, cạnh phòng có một mặt tường là kính, chắc được thiết kế thành phòng tiếp khách trong những tháng ấm áp của năm. Nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt, Lee thấy rõ góc nhà xếp đầy chậu dương xỉ. Lão Josef sốt ruột vỗ vỗ báng súng ngắn đang áp vào đùi như thể lão đã đứng đợi như thế lâu lắm rồi. Mà thật, lão sẽ đứng đó mãi, chờ đến thời điểm thích hợp để giết Lee.

Người Lee run lên vì lạnh. Đầu gật gật, hắn mở miệng định nói nhưng không biết nói gì. Nhớ đến Simon, hắn cố nhớ lời gã nói: *“Mày làm quái gì thế hả?”* Trong lúc này, hắn nên nói gì nhỉ? Cầu xin tha mạng chăng? Hắn thấy từ ‘cầu xin’ thật lạ tai. “Nhưng cứ cố cầu xin đi, làm đi chứ!” Một từ, nếu bị nhắc lại nhiều lần sẽ mất hết ý nghĩa. Hãy cầu xin tha mạng. Hãy lên tiếng. Nhưng Lee chỉ thở dài, nín thở và nhắm mắt.

Chờ súng nổ, Lee nhắm chặt hai mắt giam mình trong bóng tối mệnh mông của riêng

mình hẳn. Hẳn chờ tiếng “đoàng” và cảm giác đến ngay sau đó. Hẳn chờ mãi, thời gian chờ đợi dài vô tận. Trái tim run rẩy trong lồng ngực nhưng Lee ngạc nhiên vì không nghe nó đập thành thịch như mọi khi. Một bàn tay phồng rộp nắm cán xẻng, tay kia của Lee ôm ngực theo bản năng. Ngoài ra, hẳn không hề có động thái tự vệ nào. Không hiểu sao, tự nhiên hẳn nhớ mùi bánh mì nướng và mùi quần áo mới giặt, nhớ tiếng gió xuân rì rào. Hẳn nhớ hồi nhỏ leo trèo trên cành cây như khi, nhớ nụ hôn của bố lúc ông quên không cạo râu. Toàn những chuyện vụn vặt lướt qua trong óc hẳn.

Hẳn nghiêng rằng, môi mím chặt. Trong một thoáng run sợ, ảo giác khiến Lee tưởng đạn bay về phía hẳn nên quay mặt đi, rút cổ và hai vai nhô cao. Ít nhất dưới đất cũng ấm hơn trên này. Nhưng không có âm thanh nào cả. Ngược lại, không gian yên ắng như rộng thêm, thuần khiết hơn. Sự im lặng uy nghi như nhà thờ, pháo đài hoặc cả vương quốc rộng lớn. Lát sau, Lee mở bừng mắt. Hẳn nhìn lên thấy chẳng có gì thay đổi nên nghĩ thầm chắc lúc này hẳn chỉ chớp mắt mà thôi. Cái lạnh thấm sâu vào hẳn. Răng và nướu hẳn không còn cảm giác. Hẳn khó nhọc nuốt xuống. Cảm giác của hẳn bây giờ là nhẹ nhõm hay tuyệt vọng nhỉ? Lee thở hắt ra một làn khói trắng.

Lão Josef và hẳn đứng nhìn nhau thêm một phút dài dằng dặc. Lão già nhìn Lee rất kỹ như muốn biết hẳn có mang súng hay không. Dù mang theo súng, Lee vẫn thấy lão thay đổi nhiều, gầy yếu hơn lần cuối họ gặp nhau. trong căn hộ của Lee. Quần dài của lão bị xé ngang ống, để lộ cặp đầu gối gầy guộc, trắng xanh. Tuyết lại rơi. Vô số bông tuyết xóp bay là tả xuống vườn, phủ trắng khoảnh đất Lee vừa đào đang dần biến thành thứ bùn xám lầy lội.

Lão Josef nhếch mép:

- Đúng là tao không thích trời lạnh, nhưng tao thích tuyết. Nó... đẹp thật.

Lão đến gần nhìn xuống huyết rồi quay sang xác Wild bọc trong chăn:

- Tao hiểu rồi. Mày sắp ‘trông người’ chứ gì. Tao cũng có lần thử. Theo mày, cây gì sẽ nảy mầm?

Lee không nói không rằng. Hẳn từ từ đứng thẳng dậy. Toàn thân hẳn nhức nhối, lơ dờ vì lạnh và kiệt sức.

- Vậy nếu không phải người làm vườn thì là dân đào mả thuê vậy. Tên ấy hợp hơn (Lão lại ngó xuống huyết, đoạn rít không khí qua chiếc răng bịt vàng). Không phải chôn tiền chứ? Tiền không nảy mầm. Chắc mày cũng biết, giấy bạc chẳng phải lá khô đâu.

- Làm gì có tiền ở đây. Ông tốn công vô ích rồi.

Lão Josef dựng cổ áo khoác, hai tay ôm ngang người. Rõ ràng, lão tự mãn vì mấy câu nói đùa nhạt nhẽo vừa rồi. Lão vẩy khẩu súng trong tay về phía nhà chính:

- Vào trong rồi hăng hay.

Lee ngán ngừ. Hắn chỉ Wild:

- Chẳng lẽ bỏ mặc anh ấy? Tôi phải... tôi phải... Hay ông giúp tôi một tay nhé.

Lão Josef ngạc nhiên hết nhìn Lee lại nhìn cái xác. Lão chớp mắt, liếm môi hất mép chặn để lộ khuôn mặt trắng bệnh và cái miệng tím ngắt hé mở của Wild.

- Phải tay bác sĩ bạn mà không?

Lee nhìn lảng đi:

- Phải, là Wild đấy.

- Mà giết nó à?

- Không, đương nhiên rồi.

Lão nhại lại:

- Phải, “đương nhiên rồi”. Thế nó bị sao thế?

- Theo tôi đoán thì hoặc tự tử, hoặc dùng ma túy. Quá liều chẳng hạn. Vừa chết đêm qua.

Gật gù, lão Josef nhìn Lee gần như thương hại:

- Vậy gã chẳng đi đâu mà sợ. Vào nhà đã. Ta cần nói chuyện. Bỏ xẻng ra!

- Tôi không có súng đâu.

- Thế khẩu tao đưa cho mà đâu.

- Vứt đi rồi.

Lão gật đầu:

- Đứng lên từ từ xem nào.

Lee thả cán xẻng, đu lên miệng huyết nồng lũng bông bùn ngập đến gối rồi đứng yên cho lão Josef lục khắp người tìm súng. Xong xuôi, họ theo nhau vào nhà.

Run rẩy vì lạnh, lão Josef lệnh cho ‘cựu đệ tử’ Lee đang rũ người vì mệt ngồi bên bàn ăn trong bếp rồi đứng sát bên chĩa súng vào hắn. Lão kéo cổ áo đã dựng cao ôm sát cổ, nhưng không ăn thua. Cái giá rét ở đây không dễ gì chống đỡ. Ồn trời, trên bếp lò còn lửa. Lão đến sát bếp, phủ tuyết trên tóc. Tuyết trắng rơi quanh giày và tan thành những vũng nước nhỏ. Khó chịu quá thể! Sau khi vất vả đủ đường, giờ lão phải đứng trong đông đảo nát, tiêu điều này. Mà vì cái gì chứ? Vì mấy ngàn bạc. Giờ thấy Lee rồi, lão suy nghĩ mông lung: lão không biết nên làm gì, hoặc giả cứ lờ tịt, không thêm làm việc người ta bắt lão làm có được chăng? Lee ngồi phịch xuống ghế, hai tay rộp nước đặt lên bàn trông như cậu nam sinh bị phạt. Trông thẳng nhãi như sắp chết, như thể hắn vô phương cứu chữa và phó mặc tất cả. Quần áo hắn dính máu, hai bàn tay lấm lem đất bùn. Mùi hôi thối bốc lên từ người hắn giống mùi lò mổ.

Mấy phút sau, lão thông báo:

- Hôm nọ, tao vừa nói chuyện với bà chị quý báu của mày.

Thằng nhãi có vẻ chột dạ.

Cặp mắt đen và bé của Lee ngược lên. Mặt hắn dính vết máu trộn với bùn:

- Chị nào?

- Còn chị nào nữa. Tao tình cờ nhắc điện thoại nhà mày. Tao ngạc nhiên vì được nói chuyện với người tưởng đi ngủ với giun từ lâu. Nghe tao nói thế, chị mày cũng ngạc nhiên không kém. Có vẻ nó... lúng túng. Phải, chắc thế rồi. Không khó chịu sao được khi em ruột bảo mình đã chết. Nghe tiếng, tao đoán con nhỏ xinh xắn, khỏe mạnh và thật thà ra phết. Thời buổi này...

- Ý ông là gì?

Lão nghiêm mặt:

- Mày rắp tâm từ trước phải không? Định chạy trốn khỏi bọn tao hả? Mày tưởng mày làm được sao? Mày định làm lại cuộc đời, định ‘hoàn lương’ chứ gì?

Lee nhún vai nhìn xuống một bên mũi giày có lỗ thủng bằng đồng xu nhỏ. Chiếc còn lại há mồm toang hoác. Thấy vậy, lão Josef chạnh lòng nghĩ tới cặp chân tê buốt của mình. Căn bếp hơi hám không thể tả. Trời sắp tối. Hồi này, cứ hễ lão ngẩng mặt lên là gặp trời tối. Mấy ngày nay, hầu như lúc nào tim lão cũng đập thành thịch và hơi thở hào hển. Lão không kịp nhớ kỹ từng việc cụ thể. Lão vừa có thêm một dấu hiệu của tuổi già.

- Tất cả vì cái gì nào? Chẳng lẽ vì tám ngàn đồng bạc?

Thôi ngấm đôi giày, Lee nhìn một điểm khác cũng ở dưới đất.

- Nếu vì khoản lớn hơn đã đành, đằng này chỉ có tám ngàn. Trước tao đã kỳ vọng ở mày. Lấy mạng tao để bảo đảm cho mày. Tao giới thiệu, tán tụng mày với mọi người. Gã Marcel đã tin lời tao nói. Mày tưởng tội tao đùa với mày cho vui chắc? Mày không thể...

- Vậy chắc ông nhìn lầm người.

Kinh ngạc, lão trở mắt nhìn. Chắc cho thằng khốn choai choai này ăn kẹo đồng luôn cho rồi. Làm cho xong việc rồi về nghỉ cho khỏe. Nếu Lee vẫn cầm tiền, chắc tiền ấy chỉ quanh quẩn trong nhà này thôi. Lão thở dài, gãi hình xăm sồn sột:

- Ngàn này tuổi đầu, tao biết nhìn người hơn mày đây.

- Vậy chắc lần này ngoại lệ.

- Tội tao thương nên mới nhận mày. Nên nhớ tao chọn mày đây nhé.

- Thế chắc ông chọn sai. (Cuối cùng Lee ngẩng lên nhìn thẳng mặt lão. Môi hấn tím đen, cặp mắt đỏ hoe, ươn ướt). Tôi không có tâm địa như ông.

Lão Josef cười nhếch mép:

- Mày tưởng tội tao không nghe chuyện gì ư? Tội tao biết mày thiêu sống người ta trong tù (Lee mở miệng định phân trần nhưng lão lắc đầu nói tiếp). Bạn bè mày còn phóng hỏa hại chết nữa là. Đó đâu phải chuyện chơi. Mày không thể vờ như nó chưa từng xảy ra. Tay đã nhúng chàm rồi con ạ. Vả lại, mày cùng đường rồi. Chị mày sẽ không dung tha nếu nó biết chuyện. Không ai chứa chấp mày đâu. Nhưng bọn tao thì có.

- Bọn nó định lấy mạng tôi. Tôi ngồi yên sao được. Mà gã đó cũng chẳng phải bạn tôi đâu.

Lão ừ hử, lấy ra túi thuốc lá. Cẩn thận lùi ra xa đề phòng Lee làm liều, lão kẹp khẩu súng dưới nách cho rảnh tay vắn thuốc. Vì mười đầu ngón tay tê buốt, vắn thuốc cũng lâu hơn lúc thường. Mảnh giấy mỏng, ướt át bưng bình không theo ý lão làm sợi thuốc thò ra ngoài mép dán. Trời rét kinh khủng, cứ như đang trong kỷ băng hà. Chuyến đi trên xe ngựa trên đường gồ sóng trâu kéo dài hơn tiếng đồng hồ. Cái mông xương xẩu của lão giờ đau ê ẩm. Lúc đưa tay cầm thuốc lên liếm dải hồ trên giấy cuộn, lão ngửi thấy mùi chua chua của dây cương da. Với lão, thế giới loài người giờ xa cách nghìn trùng. Lão như lạc vào giấc mơ của người khác. Nhìn xung quanh giấy lát, lão biết dù thế nào, đêm nay lão vẫn phải ngủ lại nơi hoang phế này.

- Lời đồn về hình xăm của ông đúng chứ?

Cuối cùng, lão cũng vắn xong điều thuốc, dù nó có hơi lớn nhỏ. thuốc vừa châm xong, căn bếp đã đầy thứ khói cay xè. Lão ho khê:

- Đồn thế nào?

- Họ bảo đó là vết bầm sinh.

Lão nhặt sợi thuốc lá dính ở môi dưới. Hồi trước, lão ngằm thích chuyện ấy nhưng bây giờ nghe thấy nó lão phát sợ. Bất giác, lão sờ cổ tay trái tìm hình xăm mảnh như sợi chỉ:

- Chớ có bạ đâu tin đấy, nghe chưa?

- Trông cũ nhỉ?

- Thì tao cũng già rồi còn gì.

- Ông xăm lâu chưa?

Lão ngằn ngừ:

- Từ hồi tao biết nhớ đến giờ. Nhưng trí nhớ của tao không được tốt lắm.

- Chắc nó hợp với ông.

Khua khẩu súng ra sau vai, lão có vẻ hết kiên nhẫn:

- Tiền đâu mà? Kiểu gì tao cũng tìm ra nên tốt hơn mà nên khai.

Vẫn ngồi lì trên ghế, Lee giương mắt nhìn lão:

- Đàng nào ông cũng ra tay, sao không giết tôi luôn đi?

- Sao vội thế? Muốn nằm chung mô phủ đầy tuyết với thằng bạn mà à?

- Chẳng phải đó là cách kiếm ăn của lũ súc sinh các người sao? Giết người để đạt mục đích, bất kể người đó là ai?

- Hóa ra mà cũng biết à?

Trông Lee như sắp khóc. Mấy ngón tay hằn hết đuôi ra lại co vào:

- Nói thực nhé, chẳng có tiền nào cả đâu.

Lão giờ súng lên:

- Thôi đi. Mà không lừa được tao đâu. Tao đã ghé nhà Stella. Tao gặp mẹ Sylvia. Tao nghe cảnh sát thông báo mà và chiến hữu đang nằm ngoài kia hành hung nhân viên bảo vệ đường sắt. Tao biết suy đoán chứ. Hai gã đàn ông xách theo cặp táp. Cũng dễ nhớ chứ nhỉ? Cái cặp đựng tiền, hiểu chưa? Cặp đâu?

Lee không nhúc nhích. Bóng đang trên sân của hắn. Lão Josef chột hiểu (dù bấy lâu

trong đầu ý tưởng ấy như nụ, sau sức nóng của cuộc trao đổi vừa rồi đã nở thành hoa) rằng lão không định giết Lee. Có thể gã Marcel và thằng Lee nói đúng: chắc lão nhầm. Lão nhìn kỹ khuôn mặt bần và gầy gò xương của Lee: giống mặt cún con quá. Thằng nhóc giống con cún, thậm chí chưa đủ tuổi nghe người ta quát thì co rúm lại. Dù tức điên, lão vẫn ngậm ngậm mền Lee. Hắn gọi cho lão nhớ đến tờ giấy trắng.

Cả hai đều im lặng. Lão nhìn qua kính cửa sổ mờ hơi nước thấy tuyết rơi bên ngoài. Rõ ràng, mỗi bông là độc nhất vô nhị, không giống nhau hoàn toàn. Căn bếp xám xịt, mờ tối như cái hang. Một, hai tiếng nữa, nó sẽ tối như bưng lầy mắt. Chỉ lát nữa thôi, ngày hôm nay sẽ tàn. Vĩnh viễn không còn có một ‘hôm nay’ lặp lại. Suy nghĩ ấy khiến lão thấy cô độc và giá lạnh. Lùi lại một bước, lão hạ khẩu súng xuống:

- Pha trà đi mày.

- Cái gì?

- Tao nói trà. Đứng lên pha bình trà xem nào. Tao thấy trên kệ có đấy. Kệ trên bếp kia kìa.

Lee thở dài, nhưng vẫn làm theo. Hắn lừ đừ đến bên bếp, mặt nhăn nhó khó chịu. Pha trà xong, hắn rầu rĩ trở lại bàn.

Cuối cùng, hình như đã cởi mở hơn, lão ngồi đối diện hắn. Nhắm một ngụm, lão ngồi nghe dòng nước nóng hồi chảy xuống cuống họng lạnh ngắt.

- Gã lang băm chữa cho mày à? Gắp viên đạn ra phải không?

Lee gật đầu, giở bàn tay đang áp vào mạng sườn máu me be bết.

Lão Josef nhìn hắn ái ngại. Trông thằng nhóc ‘xuống mã’ quá, chắc không ‘thọ’ được lâu. Lão tâm sự và ngạc nhiên khi nghe lời lẽ cảm thông thốt ra từ miệng mình:

- Mười bảy năm trước, tao ‘ăn’ hai viên ‘kẹo đồng’. Một viên vào chân, viên kia ngay xương bả vai. Máu văng tung tóe. Tao cảm tưởng bị cả chiếc xe tải tông vào người. Suýt chết nghe mày! Lúc ấy tao nghĩ... thế là hết.

Lee ho hực hặc:

- Tôi cũng thế.

- Tao chắc mẩm mình chết rồi. Nghĩ thế cả mấy tiếng đồng hồ, hoặc cả ngày gì đó. Cứ định ninh hồn mình đã lìa khỏi xác. Xung quanh khác lắm, mờ ảo thế nào ấy. Người đứng gần mà như xa tít. Mãi tao mới khỏi. Nằm bẹp trên giường mấy tuần liền.

Nhớ lại, lão ngán ngẩm lắc đầu. Thấy Lee nhìn mình thắc mắc, lão ngượng ngập nhấp ngụm nước nóng. Ly nước ấm sục trong lòng bàn tay lão. Lại im lặng kéo dài:

- Gã bác sĩ ở đâu ra thế? Hay chúng mày âm mưu từ trước?
- Ông hỏi Wild phải không?
- Phải.
- Tôi không biết đầu đuôi. Chỉ biết lúc ấy anh ta đang ở nhà nghỉ. Ông hỏi làm gì?
- Chẳng gì cả. Hỏi cho biết thôi.

Một lần nữa, họ im lặng ngồi đối mặt nhau nhưng ánh mắt lảng sang chỗ khác. Lão Josef tần mẩn vuốt vuốt ly trà trước mặt. Chán chê, ngón tay cái của lão lại chạm nhẹ vào hình xăm cây thánh giá. Vải quần áo đang khô dần làm lão ngứa ngáy. Thấy lửa trong lò lụi dần, lão nhòai người tiếp thêm vài khúc củi. Trở lại ghé ngồi, lão kể:

- Dì tao là bà đồng, có thể mơ hộ người khác. Bà bảo có khi người chết gặp người sống lúc đang mơ để yêu cầu này nọ nên phải biết cách nói chuyện với họ. Không việc gì phải sợ. Bà còn nói ta có thể... mặc cả với người chết. Hoặc cho họ đồ ăn, quà bánh. Nhờ đó, nếu biết gì họ sẽ nói ta hay.

- Đồ ăn ư?
- Phải. Chẳng hạn bánh, trái cây. Cho họ đỡ đói lòng lúc đi đường về thế giới bên kia.

Lee thở dài chán nản:

- Tôi liên quan gì đến bà ấy?

Lão Josef ung dung uống trà. Sao tự nhiên lão lại đem chuyện ấy kể cho Lee nghe nhỉ?

- Tao có một đề nghị với mày.

Từ ‘đề nghị’ nghe hơi lạ tai, lão suy nghĩ về nó giây lát. Nhìn quanh không thấy gạt tàn, lão quăng mẩu thuốc ảm ướt xuống nền nhà trải simili và di mạnh gót chân lên.

Lee cúi xuống uống một ngụm trà lớn dù không buồn nhắc hẳn ly khỏi mặt bàn:

- Vậy sao?
- Đúng vậy.
- Đề nghị gì?
- Mày đưa tao tiền, tao sẽ thả mày về với chị hoặc đi đâu tao không cần biết.
- Thật không?
- Chỉ cần mày đi thật xa và không bao giờ quay về, hiểu chưa? Cứ ở mãi với chị, chớ

chường mặt ra nữa. Tao sẽ bảo Marcel rằng mọi chuyện đã được giải quyết êm thấm.

- Sao ông làm thế? Tôi dám chắc gã Marcel bảo ông tìm giết tôi.
- Đúng, ý gã là thế.
- Sao ông còn chưa ra tay?

Lão nhún vai. Cạnh lão, lửa cháy xèo xèo.

Lee lôi bao thuốc nhả nhúm ra châm một điếu:

- Thế nhờ tôi không có tiền thì sao?

Lão im lặng. Thực ra, lão đang diễn một trò kinh điển: Im lặng đủ gây chú ý, sau đó từ từ giương súng vào mặt đối phương thật gần đủ để chúng ngửi được mùi thuốc nổ trong báng súng:

- Thì tao sẽ bắn nát mặt mày ngay tức khắc vì tội làm mất thời giờ quý báu của tao.

Môi Lee động đậy, không hẳn là run rẩy. Chỉ là hấn chưa biết phải nói thế nào.

Lão Josef chờ. Lão chóng mặt, nhưng vẫn cố kiên nhẫn:

- Giết thêm mạng nữa có gì quan trọng đâu.

Cuối cùng Lee cũng bật nên lời:

- Chờ đã.
- Sao thế?
- Thì cứ chờ đi.
- Nhưng sao phải thế?
- Thế nhờ có tiền rồi, ông vẫn bắn tôi thì sao?
- Tao chỉ cần tiền. Nó đảm bảo mạng sống cho tao. Nếu về tay không, tao sẽ chết chắc.
- Vậy hóa ra tôi chỉ có lời nói vô nghĩa của ông bảo đảm. Tôi phải tin ông ư?
- Phải đấy. Nhưng hãy ghi xương khắc cốt điều này: tao sẽ giết mày nếu không có tiền, nếu mày bắt tao lần theo đến nơi khi ho cò gáy này chỉ về tay không. Riêng chuyện đó mày có thể tin chắc. Cơ hội cuối cùng của mày đấy, tin hay không thì tùy.
- Không có tôi, ông đừng hòng thấy tiền. Nếu giết tôi ngay bây giờ, ông sẽ về tay không.
- Mày vừa thú nhận là có tiền nhé. Ít nhất công việc cũng có kết quả đấy.

- Tôi xong việc tôi rồi ông mới có tiền.

Lão thở dài. Đáng lẽ không cần phức tạp thế này. Tự nhiên, lão chỉ muốn bỏ ra cửa, lên xe ngựa về nhà nằm chờ. Lão chờ thằng Sammy, hoặc thằng nào cũng thế thôi, đến bắn thủng đầu lão. Lão chán lắm rồi. Vả lại, cánh tay cầm súng của lão đang mỏi nhừ:

- Tao lấy tiền trước, sau đó mới bàn đến thỏa thuận. Ngược lại, mày chẳng có gì để ra giá với tao. Thế của mày bây giờ không ép được ai đâu. Vả lại, mày còn muốn hoàn lương cơ mà.

Lee cười sệt sệt:

- Sao ông nghĩ thế?

Josef nhún vai, ngượng ngùng. Lão rê đầu lưỡi đến chiếc răng vàng. Nó thật đặc biệt, không giống những răng khác:

- Tao chỉ lấy tiền. Mà tao có lấy về xài riêng đâu. Tao phải nộp lại hết. Còn mày... còn một cơ hội làm lại. Cũng đáng thử lắm. Đồng ý đi Lee. Tao đang cứu đời mày đây. Tao chỉ mơ ngày trước có người cho tao cơ hội như tao đang cho mày bây giờ.

Lee lại ngơ ngác nhìn lão:

- Ông vừa nói sẽ không ai tìm tôi.

Lão nhún vai:

- Vậy đừng để sau này tao phải thừa nhận tao sai.

- Làm sao tôi biết được.

- Mày biết. Chỉ cần mày quyết định thôi.

Họ đứng nhìn nhau mãi ngay giữa thời khắc ngày chuyển sang đêm. Trời gần tối hẳn. Mãi sau, Lee giờ bàn tay run rẩy gạt nòng súng khỏi mặt hắn:

- Thôi được. Ông đi theo tôi.

Nghe được câu đó, lão Josef không chắc ai nhẹ nhõm hơn ai.

Lee nhét cặp chứa tiền dưới gầm ghế sofa ngoài phòng khách. Nó nằm gần ngoài để mỗi khi nằm ngủ, hắn muốn quờ tay kiểm tra là thấy. Không biết phải làm gì, hắn đành lôi chiếc cặp dính mạng nhện từ gầm ghế ném xuống chân lão Josef.

Ngồi trên gót ngay trước cái cặp, lão bồn chồn:

- Phải phải. Không có mày, còn khuya tao mới thấy cặp. Giấu thế này thì ai mà tìm nổi.

Lão nhún ngón tay mở khóa, nâng nắp lên. Mùi mốc thoảng từ trong bay ra. Đây rồi! Từng bó tiền nằm xếp hàng trước mặt lão.

- Toàn bộ tiền đây phải không?

- Gần đủ.

- Bao nhiêu tất cả?

- Tám ngàn.

Tay trái nắm chặt khẩu súng, lão cúi xuống cầm một bó lên tay tung lên như muốn kiểm tra trọng lượng. Tập tiền đập mạnh xuống bàn tay gã nghe bồm bộp. Lạy Chúa. Có tám ngàn bạc mà gây đủ thứ rắc rối.

Lee thấy cơ hội đã đến, có lẽ là cơ hội duy nhất. Bất thành linh, hắn nhanh nhẹn đẩy lão Josef và cố giằng khẩu súng khỏi tay lão. Lão gầm gừ nhao người ra trước nhưng tay vẫn cầm chắc vũ khí. Lee đè lên lão Josef nằm sấp đang quẫy đạp, cố lấy thăng bằng trên nền nhà lát ván gỗ. Giày hắn tuột khỏi chân, văng ra ngoài. Hắn ngửi thấy mùi len ăm từ áo khoác và hơi thở sặc mùi thuốc lá của lão. Cả hai không nói, chỉ gầm gừ như đang gắng sức hoặc tức tối. Cây đèn bão rơi xuống nhà vỡ tan. Đồng tap chí đổ kèn, văng tung tóe. Lão đá mạnh vào ống quyển của Lee rồi nhắm vào chỗ cao hơn, ngay chỗ vết đạn. Lee biết nếu chân lão với tới, hắn sẽ tiêu tòng. Chưa bị đá mà vết thương đã đau kinh khủng rồi. Chân lão vung lên nhưng đá trượt. Lão cố thêm hai lần nữa, mỗi lần Lee lại cong người lại trong lúc tay vẫn nắm chặt bàn tay cầm súng của lão. Cuối cùng, hắn lùi nhanh ra sau, đá thẳng vào ngực khiến lão Josef ngã lăn xuống đất và đoạt lấy súng từ bàn tay yếu dần của lão.

Lee ôm mạng sườn. Vạt áo hắn ảm và ảm. Chỉ khâu đứt hết khiến vết thương hở hoác, máu tuôn chảy không thể ngăn kịp. Hắn nghiêng rằng chửi rửa, đoạn chĩa khẩu súng vào mặt lão Josef:

- Ông không mang tiền đi được (lão định định lên nhưng Lee lắc đầu, giương súng lên). Ông định lấy luôn chứ gì?

- Cái gì? Tiền này ư?

- Tất nhiên. Còn tiền nào nữa?

Hết nhìn tiền, lão lại nhìn Lee, đoạn lắc đầu.

- Tôi nói trúng tim đen chứ gì? Ông giữ làm vốn riêng, không hề có ý trả cho Marcel. Tôi biết ngay mà.

Lão cười khẩy, phúi quần áo:

- Thế cầm tiền rồi, tao biết đi đâu hả mày? Tám ngàn không đủ cho tao làm lại từ đầu.

- Làm sao tôi biết. Thì cứ trốn đi là xong.

- Trốn ư? Với tao chắc hơi muộn. Thôi bỏ súng xuống đi. Con trai, mày đang phạm sai lầm lớn đấy. Nhìn mày xem. Mày không muốn theo băng đảng đến hết đời đâu. Có thể mày nói đúng, mày không hợp bọn tao. Giờ đi ngay vẫn còn kịp. Tao nói nghiêm chỉnh đấy. Thực sự, tao đang gia ân cho mày, muốn cứu mày. Nếu tao mang tiền về trả, Marcel sẽ quên mày miễn là gã đừng nhìn thấy mày nữa. Cầm bằng lấy tiền, mày sẽ không bao giờ thoát. Thế nào chúng cũng tìm mày về. Nhất là nếu mày giết tao!

- Ông nói rõ hơn xem nào?

- Mày chỉ có thể đến một nơi thôi. Nhưng chẳng lẽ mày đến thẳng nhà chị gái mang theo tiền mặt và vết thương do đạn bắn? Nhưng giờ mày cao chạy xa bay, sẽ không ai đi tìm mày. Tin đi, tao cho mày cơ hội cuối cùng đấy. Nghĩ kỹ rồi đi đi. Bỏ tiền lại đây, rồi ai đi đường nấy. Tao nói nghiêm chỉnh đấy.

Đau quá, Lee nhăn nhó mãi. Có thật tên du đãng già đời, giết người không run tay này định tha hắn? Họ đứng nhìn nhau lâu đến nỗi Lee thấy rõ bóng mình trong mắt lão. Hắn ngửi thấy mùi mồ hôi trên người lão, nghe tiếng thở cò cử mỗi khi lão thở ra đằng mũi, giống tiếng sáo bị nứt. Hắn nhớ lần lão Josef đến nhà, lão cũng thở như thế. Từ đó đến nay quá nhiều chuyện dồn dập đến nhưng tất cả đều được dồn nén trong khoảng khắc này. Giờ lão chỉ như cái cây hay tảng đá, một thứ câm lặng và cũ kỹ. Hắn mới là người có súng trong tay.

Như đọc được suy nghĩ của Lee, lão nói:

- Thế cò đảo ngược rồi nhì?

- Phải. Tôi thắng, ông thua.

- Cũng không nhất thiết phải thế.

Lee không muốn hỏi chính xác lão định nói gì. Hắn không muốn biết thêm gì nữa. Thật lạ lùng, khi giành thế chủ động, hắn lại không muốn quá tàn ác với lão. Sợ phải thấy

chuyện mình sắp làm, hắn nhìn qua đầu lão, như thể tự nhiên mất hẳn mất phương hướng, rồi bóp cò. Lão Josef giật nảy người, chết ngay tức khắc. Máu bắn khắp tường. Máu ộc ra, chảy thành vũng trên sàn nhà rồi thấm vào tấm thảm có họa tiết cầu kỳ dưới chân. Lee đứng im giây lát rồi nhét súng vào túi. Hắn lờ mờ cảm giác có thứ gì đó quý giá vừa từ bỏ hắn.

Con ngựa bị buộc vào xe trên lối đi phủ đầy tuyết. Hai luồng hơi phụt từ hai lỗ mũi nở nang. Đầu cúi gằm, hai bên sườn giật giật. Lâu lâu, nó đá mạnh chân, hất tung tuyết tích tụ ở khuỷu chân. Nó nhìn lên, lắc đầu khịt khịt khi thấy Lee lão đảo chạy lại gần.

Lee chưa bao giờ đến gần ngựa, chạm vào nó lại càng không. Con gì to lớn quá chừng. Hình như ngựa đã già, bờm nó có dải lông trắng. Móng ngựa nứt nẻ, như củi khô. Hắn dè dặt áp bàn tay lên da ức màu nâu mượt như nhung của ngựa. Ấm áp quá. Ngựa vừa là vật sống, vừa là lò sưởi sinh học to lừng lững.

Dù Lee không biết chính xác phải làm gì nhưng ít nhất con ngựa cũng sẽ đưa hắn đi khỏi đây. Muốn vội chóng lên, hắn nhìn vào cặp mắt to tướng có hàng mi dày và dài. Con vật nhìn hắn vẻ không thêm quan tâm.

- Mày tên gì vậy? Tên mày là gì, hả con ngựa già?

Hắn phải tuyết bám trên bờm và lưng ngựa:

- Đừng lo. Hai ta sẽ ổn cả. Giờ tao mày đi nhé. Đến nơi ấm áp này, có cỏ tươi và cây non này. Đi nào.

Tay nắm sợi dây da, hắn dẫn con ngựa đi gần hết một vòng tròn lớn cho đến khi hướng mặt ra ngõ. Lả người vì đau, hắn quăng cặp lên xe, khó nhọc trèo lên theo, cầm dây cương và chặc lưỡi giục ngựa. Dù không dám xem vết thương nhưng hắn vẫn thấy mạng sườn ẩm và ướt đầm. Cúi đầu dưới màn tuyết rơi dày đặc, hắn nhét hai bàn tay tê cứng dưới nách cho ấm. Xe lăn bánh trên con đường lổn nhổn. Ngồi trên ghế gỗ, mỗi lần xe xóc nảy hay lắc lư, hắn đều thấy đau. Tiếng vó ngựa nện trên nền đất đóng băng nghe thình thịch, lạo xạo. Xe vừa kéo kẹt, vừa nghiêng ngả khi đi qua vùng đồng trống trắng xóa.

Dù mặt đất trắng xóa do tuyết phủ dày, hình dạng một con đường vẫn khá rõ nét. Đến làng chắc chắn phải đi đường này. Hắn phải đến đó tắm rửa, thay quần áo và lên kế hoạch cho những ngày sắp tới. Hắn phải có định hướng, phải biết mình nên làm gì. Khi xác định rõ mình đang ở đâu, hắn sẽ biết sắp tới hắn nên làm gì.

Hắn nhớ chị gái. Lão Josef đúng khi bảo Lee không thể mang vết thương do bị bắn đến cửa nhà Claire được. Nhưng sao lão lại nói “Không ai tìm mày”? Hắn nhún vai gạt đi. Người sắp chết toàn nói linh tinh ấy mà.

Sau khi xe đi thêm khoảng hơn mười phút, con ngựa kiệt sức rùng mình dừng bước, đầu cúi gục. Lee hốt hoảng nhìn quanh. Giữa màn tuyết dày đặc, hắn gần như không nhìn thấy gì ngoài bóng hàng cây khẳng khiu, cành rung rung trong gió như những bóng ma lêu lêu đang vẫy hắn. Nhìn sang bên trái, hắn thấy có dây hàng rào gỗ gãy đổ. Lee cố lắng nghe

nhưng chẳng thấy gì ngoài tiếng máu chảy gấp gấp trong huyết quản. Tuyết dần tích tụ trên tóc và bả vai hần. Hai tay hần tím tái, cứng đờ vì lạnh. Nỗi sợ hãi từ góc sâu tâm hồn hần trỗi dậy.

Bắt chước phim ảnh hần từng xem, Lee phát dây cương vào mông ngựa. Con vật giương cái đầu to tướng khiến dây cương căng thẳng và cố kéo cỗ xe đi thêm một quãng ngắn. Nhưng sau vài bước, nó lại dừng. Nó ráng lần nữa nhưng không lấy được thăng bằng trên nền đất đóng băng. Ngựa kiệt sức trên đường gồ ghề, không thể tạo đà cho nó. Lee giật dây cương:

- Đi nào, bé ngoan. Cố lên chứ.

Con ngựa cào cào xuống mặt đường. Tuyết không ngừng rơi. Tay ôm mạng sườn, Lee từ trên xe nhảy xuống mặt đất cứng và lạnh. trời lạnh đến nỗi hần mất hết cảm giác, người lâng lâng và đầu óc quay cuồng. Chân hần nhẹ bẫng, chạm xuống đất như ở trạng thái không trọng lượng. Run rẩy, hần đến bên ngựa, rúc vào cổ và đầu con vật, hít đủ mùi tích tụ: mùi bụi, mồ hôi, bùn, nắng, gỗ và dây cương da thuộc trộn lẫn vào nhau. Lông bờm cứng cọ vào trán Lee. Đột nhiên, hần trào nước mắt. Mọi ký ức dồn dập tràn về. Giờ Lee không chắc hần sẽ về đến nhà được. Nghĩ đến việc gì hần cũng thấy cần quá nhiều thời gian, không biết bao giờ mới làm xong. Người con vật cao lớn âm sục. Hai vai run run, hần lặng lẽ khóc chừng mười phút. Con ngựa kiên nhẫn chờ đợt sóng cảm xúc của Lee dịu xuống.

- Tao xin mày đây! Mình không dừng ở đây được. Ngay lúc này lại càng không. Đừng có đứng giữa đường. Tao với mày sẽ chết mất. Ta chưa đi được mấy tí, mày hiểu chưa? Hơn nữa, ta không quay về nhà đó được.

Hần nhớ xác Wild nằm ngựa, cặp mắt vô hồn ngó lên trời. Giờ tuyết chắc bịt kín miệng và hốc mắt anh. Đáng lẽ Lee nên ở lại chôn cất anh tử tế nhưng ngặt nỗi hần không thể ở trong nhà đó thêm giây phút nào nữa. Quệt ngang khuôn mặt đầm nước mắt, hần vỗ gáy trơn láng của con ngựa:

- Đi nào. Ta phải đi thôi. Đừng có đứng ỳ ra thế.

Lee đành trèo lên cỗ xe ọp ẹp. Lúc nghiêm giọng, lúc lại dễ dàng, Lee giục ngựa thêm vài câu rồi tặc lưỡi phát dây cương. Con vật kéo cỗ xe lao đảo tiến lên trước và cuối cùng lấy được đà đi tiếp.

Lee bật cười nhẹ nhõm:

- Có thể chứ. Mày làm thế là đúng đấy. Cố lên.

Chúi đầu trong giá rét, hần đưa tay kia nắm chặt cổ áo khoác. Nhưng lần này cũng vậy, con ngựa chỉ đi thêm vài phút rồi lại đứng. Một bánh xe lún sâu xuống ổ gà phủ đầy tuyết.

- Khốn nạn thật!

Lee nhón nhác nhìn quanh. Trên con đường phủ đầy tuyết sau lưng hắn có vết xe đánh dấu nỗ lực nhỏ nhoi vừa rồi: hai đường kẻ đậm và vết chân ngựa ở giữa. Thế này không được rồi. Lee chưa thấy nhà cửa hay nông trại nào xung quanh. Ngay cả dấu hiệu của sự sống cũng không. Trong xe, cạnh chân hắn có cây roi dài màu đen. Ngần ngừ một thoáng, Lee cầm roi lên. Hắn thử vụt nhẹ vào sườn ngựa. Tai con vật động dậy nhưng nó không phản ứng gì. Lee thử lại, lần này mạnh tay hơn. Con vật hất đầu, dậm chân nhưng chỉ nhích lên được một chút. Hơi nước phụt mạnh từ mũi nó. Cỗ xe vẫn đứng im. Tay trái nín thở thành xe, Lee đứng lên. Hơi thở hắn nặng nề hơn. Con thình nộ ghê gớm len lén lan khắp người. Cứu cánh cuối cùng của hắn lại là con ngựa ngu ngốc, trì độn này đây.

Giận tím mặt, hắn trừng mắt nhìn con ngựa thật lâu rồi nhắm mắt vung roi vụt mạnh vào mông con vật. Ngựa rùng mình, nhích hai chân sau tránh hướng roi vừa vụt xuống. Nó vẩy đuôi rồi rít, cố lôi cỗ xe khỏi ổ gà. Lee lại vụt xuống. Sau mấy roi chậm chậm, hắn thẳng tay vụt tới tấp xuống con vật đang mất thăng bằng và lao đảo, chân trượt hoai trên đất cứng và trơn. Tay hắn liên tiếp vung lên vụt xuống. Máu lấp lánh chảy thành dòng trên người nó. Hai hàm răng lập cập, nó cố ngoái đầu ra sau như muốn bảo Lee đừng đánh nữa. Mắt nó như lồi hẳn ra, trông như cá voi bị lao móc đâm trúng. Lee không dừng tay vụt. Hắn nghiêng răng thờ hỏn hển. Một bông tuyết dính trên môi dưới khô nẻ của hắn. Lee rít lên:

- Đồ khốn kiếp! Đi đi chứ? Nhắc chân lên!

Con vật tội nghiệp gục sát đầu xuống ngực. Cố sức nâng cả cỗ xe khiến hai mạng sườn nó run bần bật. Roi trong tay Lee vừa vung lên đã dừng phát lại. Con ngựa lôi cỗ xe lên miệng ổ gà, tiến thêm vài bước nữa, miệng hí vang. Nó gù lên đúng lúc móng trượt dài, hai chân trước khụy xuống đi kèm tiếng xương gãy. Rắc! Con ngựa khụt khịt, rùng mình, cố đứng lên. Khi chiếc xe nghiêng ngả, suýt nữa bị ngã văng xuống đất.

Tay vẫn cầm roi, hắn nhảy xuống xe. Con ngựa không thèm nhìn hắn. Nó thờ phì phò như kéo bễ, rùng mình, lắc đầu mỗi lúc tuyết chạm vào người. Rõ ràng, nó không thể đứng lên được. Hai mạng sườn nó rách tướp, dính máu. Lúc Lee đến gần, con vật quay phắt lại nhe hàm răng to tướng.

- Dậy! Đứng lên mau. Tao đến tận đây rồi, chẳng lẽ lại bị mày cầm chân? Có biết tao gặp đủ tai ương rồi không?

Vẫn mắt lên nhìn con ngựa, hắn chùi nước bọt dính trên môi dưới. Nóng người bởi con thình nộ, hắn cảm giác mình vĩ đại hơn, phình to như sông mùa lũ. Lee giang thẳng tay vụt xuống. Nó giật nảy người, cố lòng lên nhưng vướng cỗ xe nên đành chịu. Lee đánh nữa. Con vật thờ hắt ra, lồm cồm bò dậy. Lee thấy rõ chân trước bên phải của ngựa đã gãy. Xương dính máu lòi ra giữa cẳng chân. Lee không thèm để ý. Hắn lại đánh mạnh. Con ngựa run rẩy, trượt chân và lại ngã xuống đất. Cái cổ đẹp đẽ của nó vươn dài. Máu lấm tẩm trên mặt tuyết xộp. Nó kêu từng tràng những tiếng lạ tai, những tiếng kêu chỉ có thể có khi kinh hoàng và đau đớn.

Trong màn mưa tuyết, Lee đánh con vật không tiếc tay. Đột nhiên, hắn chỉ muốn con

vật chết ngay, muốn xé xác nó thành trăm mảnh. Con ngựa không kêu nhiều như trước, hơi thở phì phò thưa dần. Thân hình to lớn của nó giật giật. Đầu nó gục sát xuống mặt tuyết, lâu lâu cái lưỡi to bè lại thò ra thụt vào. Cuối cùng, Lee run rẩy lùi lại. Sườn trái hằn đau nhói và cánh tay nhức nhói. Chóng mặt, kiệt sức, hắn thả cây roi xuống đất. Lưng và mông ngựa toàn lằn roi to bằng con lươn. Không gian nồng nặc mùi da sống và phân ngựa. Lee đưa ống tay áo bẩn lên lau mồ hôi và máu bẩn lên mặt, đoạn nhìn kỹ con gia súc đang thở hồng hộc. Vẫn nằm nghiêng, nó kêu khàn khàn, chân chậm chậm cào trên tuyết. Con vật khôn nạn sắp chết đúng lúc hắn cần nó nhất. Thật ngu xuẩn hết chỗ nói.

Lee ném giọt máu âm ảm dính ở môi. Máu ngựa hôi rình! Hắn chùi vội và nhổ phì phì. Rút súng của lão Josef, Lee chĩa vào mặt con vật và bóp cò. Súng không nổ, nó bị kẹt, chắc do trời quá lạnh. Hắn kiểm tra súng, mấy ngón tay tê dại lật tới lật lui chốt an toàn rồi thử lại. Cầm súng cho vững, nhắm trúng mục tiêu và bóp cò. Vẫn không nổ. Tức tối, hắn ném súng vào ngựa. Khẩu súng đập vào cổ con vật và rơi xuống đất. Lee ngựa cổ nhìn lên bầu trời sương tuyết mịt mù. Loạt bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống mặt hắn, tan ra nơi mắt hắn. Lee thét lên điên cuồng.

Hắn biết làm gì bây giờ? Lee giật cọc hàng rào lún sâu trong tuyết bên vệ đường. Nó còn khá cứng cáp, dài khoảng một mét và bốn mặt đều sắc cạnh. Một cây đinh rỉ rất to nhô ngay đầu gậy. Lee cúi xuống con ngựa nằm giữa đồng dây thừng dây cương lủng lẳng, thân bị buộc chặt vào xe. Con vật nhìn hắn bằng con mắt đờ đẫn. Rõ ràng nó không hề khiếp sợ.

Hai tay nắm chặt thanh gỗ gờ cao quá đầu, Lee găm gù vút mạnh xuống ngang mặt con ngựa. Có tiếng xương gãy. Con vật rú lên, giãy giụa. Mỗi phần cơ thể nó như muốn chạy về một phía. Con mắt ngược nhìn lên đầy máu. Lee mất đà chúi đầu xuống, suýt mất thăng bằng trên nền đất lạnh cứng. Vừa đứng vững trên hai chân, hắn đánh tiếp. Lần này hắn cố tình quay cạnh sắc của cọc đập mạnh vào đầu ngựa và hả hê khi nghe tiếng xương sọ vỡ. Hắn chưa chịu dừng tay vút. Máu kèm với thứ gì sền sệt ộc ra, chảy xuống mặt tuyết. Dù ngưng giãy dụa, con ngựa chưa chết hẳn. Nó ngóc cổ lên nhìn xung quanh để thấy nào bùn lầy, tuyết trắng và bầu trời đen kịt... như thể đang cầu nguyện theo cách riêng của loài ngựa.

Lee đứng nhìn cho tới khi con vật chết hẳn. Mãi sau, chân sau của nó cứng đờ như thể vừa duỗi sau giấc ngủ dài, người nó rùng rùng trước khi mềm nhũn. Hắn quỳ xuống vũng bùn loãng đỏ thẫm ngay cạnh con vật. Máu còn ấm văng đầy má hắn. Chỉ cần liếm môi, hắn sẽ ném được mùi máu.

Lee không biết hắn quỳ bên con ngựa bao lâu. Hắn cảm giác mặt đất hút hết hơi ấm từ xác nó. Đó có thể là mười phút, một năm hoặc ba giây, hắn không cần biết. Chỉ có điều nó đủ lâu để tuyết vây quanh hắn, rắc đầy gáy hắn. Hắn nhìn quanh, ngạc nhiên vì quanh cảnh vẫn như cũ, vẫn là đồng không mông quạnh hoang vu. Lúc hắn thấy dễ chịu hơn, lúc sau lại mệt mỏi hơn. Hắn không biết mình đang ở đâu và làm gì. Quanh hắn là khoảng trống trắng xóa trải dài đến vô cùng. Hắn chẳng thấy gì cũng không biết đi đâu.

Tự nhiên, Lee mắc tiểu. Lúng túng với khóa quần một lát, hắn đành chịu thua. Mười

ngón tay súng công này không thể mở khóa quần được. Hay tiểu luôn ra quần nhỉ? Ít nhất cũng được ấm đôi chút. Đấu tranh tư tưởng một hồi, Lee nhún vai, xách cặp tiền trên cổ xe đổ nghiêng như mảnh tàu đắm giữa dòng tuyết và bùn. Chân hắn hết cảm giác, hai cánh tay lủng lẳng hai bên sườn như cục thịt thừa. Hắn lê bước bỏ đi, chiếc cặp đập vào chân theo từng nhịp bước. Trước mắt hắn là những bông tuyết nặng và to nhất trên đời. Chúng như những đồng xu trắng thi nhau tiếp đất. Đặt cặp xuống, hắn ôm ngang người cho đỡ rét. Lee ngồi trên cặp, châm thuốc, dút bàn tay kia vào túi áo khoác. Cổ hắn chỉ muốn gục xuống. Màn tuyết rơi mờ màng khiến hắn thấy dễ chịu. Hắn mệt bã người. Hay hắn cứ nằm xuống cho đỡ mỗi một lát rồi hẵng đi tiếp? Lee chỉ muốn chợp mắt, ngủ một giấc thật say trong chốc lát.

Có vật gì con con, cộm cộm trong túi áo khoác. Lee lấy ra xem: viên đạn Wild gấp ra cho hắn. Một viên kim loại nhỏ xíu. Hắn nhớ mụ đàn bà cầm súng, chầm chậm chớp mắt. Vận rủi bắt đầu từ đó hay từ trước đó? Toàn thân hắn run bần bật, điếu thuốc rời ngón tay rơi xuống đất. Không hiểu sao hắn bỏ viên đạn vào miệng, dùng lưỡi đẩy nó chạy vòng quanh cơ quan duy nhất trên người hắn còn cảm giác. Giống chiếc răng gãy, nó va lạnh canh vào hai hàm răng lập cập. Tuy nó có mùi vị nhưng hắn không còn phân biệt được nữa. Hắn nuốt xuống. Viên đạn trôi xuống thực quản rồi đi đâu không biết.

Lee cố nhúc nhích. Hắn tự vả vào mặt nhưng không đau. Hắn vả mạnh hơn. Để làm việc đơn giản ấy, hắn phải cố đến mức mấy ngón chân quặp xuống đất. Hắn dậm hai chân. Vẫn ngồi trên cặp, hắn co chân, gục mặt xuống đầu gối. nước mũi hắn chảy ròng ròng. Hắn chỉ hài lòng có một điều: cơn đau ở mạng sườn hắn biến mất.

Ít nhất cũng còn được thế.

Trời tối lắm rồi. Lúc hắn không để ý, chân trời lặn đến gần hơn vây lấy hắn. Một cơn gió lạnh thổi qua đồng vắng, rít lên nghe như tiếng mài dao và thổi thốc vào hắn. Tim hắn đập thình thịch. Lee ngẩng đầu nhìn quanh. Sau màn tuyết quay cuồng, có đốm sáng gần liền một khối to, đen kịt. Nó ở xa lắm. Một con thuyền thì phải. Khối ấy có hình dạng giống con thuyền. Hắn mỉm cười, gương mặt giãn ra. Hắn sắp được cứu rồi. Hắn thấy tàu thủy lớn đang rẽ sóng đến gần. Hắn sắp nghe tiếng còi tàu giống giả. Người ta sắp cứu mạng hắn.

Phải. Chờ mãi, cũng phải đến lúc hắn được cứu thoát. Lee lịm dần, mang theo niềm mong mỏi ấy.

Được cứu thoát.

"(1) Sinh thường là quá trình cả mẹ và bé đều phải nỗ lực hết sức. Người mẹ dùng lực nhờ cơn co tự nhiên của tử cung, trẻ cũng không ngừng điều chỉnh tư thế và phương hướng để tìm lối ra. Lúc ra đời, thai nhi ép cằm dưới vào ngực, cơ thể cuộn lại để đi xuống xương chậu. Vì đi qua một đường dài và hẹp, phần đầu của thai nhi sẽ căn cứ theo hình dáng xương chậu của mẹ để nhanh chóng thay đổi, và nỗ lực chui ra qua đường âm đạo của mẹ. Hiện tượng thần kì này được gọi là “sự đổi ngôi thai”. Có một số em bé mới sinh vùng đầu có những vết tụ máu, đó là vết thương do trong quá trình chuyển dạ đầu em bé va phải khung xương chậu của mẹ."

"Khác với các dịch vụ chăm sóc khách hàng thụ động, cross-sell hay up-sell là cách chăm sóc và bán hàng thông qua việc xây dựng mối quan hệ với khách hàng, giới thiệu các sản phẩm mới và thực hiện các chiến dịch ưu đãi. Mục đích của những chiến lược này nhằm tăng doanh số bán hàng."

"Audrey Hepburn (1929 – 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại Mỹ của thập niên 1950-1960."

"Charlie Munger: Cựu giám đốc CapCities và Don Graham, Giám đốc điều hành của Washington Postco, phó chủ tịch Berkshire Hathaway"

"Alpha Books đã xuất bản bộ sách này gồm Để xây dựng doanh nghiệp hiệu quả và Để trở thành nhà quản lý hiệu quả, NXB Lao động - Xã hội, 2007."

"TiVo: dịch vụ truyền hình kỹ thuật số cho video, có khả năng thu, tạm ngừng hay phát lại dễ dàng các chương trình trực tiếp trên ti-vi."

"1. Tên đầy đủ là The Phi Beta Kappa Society: Hiệp hội học thuật được coi là danh giá nhất nước Mỹ thành lập năm 1776 tại trường Đại học William and Mary."

"1. Thuật ngữ trong khúc côn cầu: cản đối phương bằng cách lấy thân mình đẩy ngã đối phương xuống mặt băng."

"1. Wladziu Valentino Liberace (1919-1987) là một nghệ sĩ piano, đồng thời từng là ngôi sao giải trí có thu nhập cao nhất thế giới hồi những năm 1960-1970. Ông cũng là một trong những ngôi sao bị nghi ngờ về giới tính nhiều nhất."

"2. RuPaul Andre Charles (sinh năm 1960) là một diễn viên, người mẫu, nhạc sĩ, người chuyên diễn vai phụ nữ nổi tiếng của Mỹ. Ông rất nổi tiếng, đặc biệt trong cộng đồng người đồng tính."

"3. Đường có hàm lượng calo thấp, dành cho người cần giảm béo hoặc bị tiểu đường."

"1. Haystack Rock là bãi đá nguyên khối cao 72 mét ở bờ biển Oregon, là bãi đá biển cao thứ ba trên thế giới."

"2. Chết trong loạt truyện về Siêu nhân. Siêu nhân bị mất sức mạnh khi tới gần chất này."

"3. Nhân vật trong loạt truyện trinh thám cho thiếu niên của nhà văn Mỹ Adward Stratemeyer (1862-1930)."

"1. Những so sánh dựa theo logo từng câu lạc bộ."

"2. Nguyên văn: “Wanna ride the Zamboni” tên một bài hát mà fan khúc quân cầu nào cũng biết. Ở đây, John có ý giễu cợt Georgeanne vẫn thèm khát anh."

"1. Kahlúa: Một loại rượu có hương cà phê nổi tiếng của Mexico."

"1. Nguyên văn I love Hugh, nghe gần giống như I love you - Mình yêu cậu, nên Georgeanne mới đáp lại như vậy."

"1. Chỉ Bob Ross, người dẫn chương trình The Joy of Painting (Niềm vui vẽ tranh) trên kênh PBS của Mỹ, nổi tiếng với chất giọng nhẹ nhàng và kiểu tóc xoăn xù."

"2. Cầu thủ khúc côn cầu người Canada hiện đang chơi cho đội Phoenix Coyotes trong giải Khúc côn cầu Nhà nghề Quốc gia. Special Ed (Ed đặc biệt) là biệt danh của anh."

"1. Một loại màn hình điện tử lớn của hãng Sony được lắp đặt chủ yếu ở các sân vận động thể thao hoặc các sân khấu biểu diễn ca nhạc."

"1. Loại đồ bạc sang trọng với rất nhiều họa tiết trang trí cầu kỳ, thường là họa tiết hoa, lá, quả, đường

diềm v.v. lấy cảm hứng từ nghệ thuật thời Phục Hưng."

"2. Trong bộ phim này, Blanche DuBois là một cô gái miền Nam nuôi trong mình ảo tưởng lớn về cuộc sống và dự vọng. Chồng chết, cô qua lại với nhiều loại đàn ông, nhưng đằng sau những mối tình chớp nhoáng ấy là một Blanche mong manh và dễ bị tổn thương. .sup"

"3. Chồng của Stella, em gái của Blanche, là Stanley Kowalsky."

"4. Tên đầy đủ là Los Angeles Kings, một trong các đội khúc côn cầu của giải NHL."

"5. Nguyên bản món rượu whisky rẻ tiền ở ngay trước đó là redeste, từ tiếng lóng, vừa là rượu whisky rẻ tiền, vừa có nghĩa là chuyện bay đêm."

"1. Mark Spitz (10/2/1950) là vận động viên bơi lội xuất sắc người Mỹ từng được trao danh hiệu Vận động viên bơi lội Thế giới của Năm trong các năm 1969, 1971 và 1972."

"1. Fiesta San Antonio (hay còn được gọi là Fiesta) là lễ hội được tổ chức vào mùa xuân hàng năm tại San Antonio, Texas. Lễ hội tổ chức lần đầu vào cuối những năm 1800 để tưởng nhớ những vị anh hùng đấu tranh trong cuộc chiến Alamo và San Jacinto."

"2. Tòa biệt thự là nhà của Hugh Hefner, người sáng lập ra tạp chí Playboy. Đây nổi tiếng là nơi diễn ra những bữa tiệc xa hoa do Hefner tổ chức."

"1. Nguyên bản là meatballs (thịt viên) phát âm nghe hao hao my balls (tinh hoàn của tôi)."

"2. Nhân vật mù trộm chó độc ác trong Một trăm lẻ một chú chó đốm."

"1. Một chương trình truyền hình hành động phiêu lưu của Mỹ."

"1. Lễ trưởng thành của người Do Thái."

"2. Kiểu váy liền thân có phần trên được giữ lại bằng dải vòng qua gáy, để lộ vai và lưng."

"3. Tên gọi đầy đủ là National Organization for Women, Tổ chức Phụ nữ Quốc gia. Tổ chức này được thành lập tại Mỹ năm 1966 với mục đích đưa phụ nữ Mỹ hòa nhập hoàn toàn vào đời sống xã hội chính yếu của nước Mỹ."

"4. Tên gọi khác của thành phố Philadelphia."

"1. Nguyên văn: Miss January. Tạp chí Playboy thường có cuộc bình chọn người đẹp theo từng tháng. Miss January là một danh hiệu như vậy, và thường được dùng để chỉ các cô gái đẹp một cách gợi cảm."

"1 Kanji (cách gọi khác: chữ Hán Nhật) là chữ Hán được sử dụng trong tiếng Nhật."

"1 Betsy Ross (1752 – 1836): Ông được nhiều người biết đến với vai trò là người thiết kế ra lá cờ đầu tiên của nước Mỹ nhưng chưa có bằng chứng lịch sử nào chứng minh điều này."

"1 Pound: Đơn vị trọng lượng theo hệ thống đo lường Anh - Mỹ (1pound = 0,45 kg)."

"2 David Krech (1909 - 1977): Nhà tâm lý học thực nghiệm người Mỹ gốc Nga."

"(1) Những người mẹ chuyên nghiệp toàn thời gian là những người mẹ có được may mắn dành toàn bộ thời gian chăm sóc con cái của mình và những người mẹ có mong muốn làm được điều đó."

"(2) Xem chương Hàng triệu kết nối trong 30 giây để hiểu thêm về con số hơn ba triệu sáu trăm ngàn. Bạn không nên đọc ngay bây giờ, hãy đợi cho đến khi bạn đọc đến chương đó."

"(1) Franklin Roosevelt (1882 - 1945): là tổng thống thứ 32 của Mỹ."

"(2) Chỉ bốn vị Tổng thống có công lao to lớn trong việc khai sinh ra Hợp chủng quốc Hoa Kỳ là: George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt, Abraham Lincoln."

"(1) Bowling (còn gọi là Bóng gỗ) là một trò chơi giải trí mà mỗi người chơi ném một quả bóng nặng cho chạy trên một đường băng dài, phẳng để làm đổ chai gỗ đứng ở cuối đường với mục đích làm sao chỉ ít lần ném nhất mà làm đổ tất cả chai gỗ."

"Cách chơi chữ của tác giả “Dương lê” ở đây có nghĩa là những người hâm mộ Giang Hạo Dương."

"Một nhân vật trong truyện Tây Du Ký, vốn là một sợi chỉ trong cái tim đèn nằm trên bàn của Phật tổ, một ngày kia trốn xuống trần thế. Nàng mang theo Tử Thanh Bảo Kiếm và tuyên bố ai mà rút được

thanh kiếm khỏi bao thì nàng sẽ lấy làm chồng."

"Xuất phát từ ý nghĩa "Mỗi một người đàn ông đều quen hai thiếu nữ Hồng và Bạch vốn xinh đẹp yêu kiều, lấy Hồng rồi lâu dần lâu dần Hồng biến thành nốt đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt, còn Bạch vẫn là ánh trắng sáng ngời; lấy Bạch rồi, lâu dần lâu dần Bạch biến thành hạt cơm dính trên áo, còn Hồng lại như nốt ruồi son kiều sa trên ngực".

"Ương ca: Một điệu nhạc dân gian của Trung Quốc."

"Trương Quốc Vinh: Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc những năm 90, qua đời từ khi còn trẻ, nổi tiếng với phim "Bá Vương biệt Cơ".

"Nữ huân: một thể loại sách thuộc mảng giáo dục gia đình dành cho phụ nữ thời cổ."

"Bốn đám cưới và một đám ma: Bộ phim của đạo diễn Mike Newell, kể về Charles cùng nhóm bạn chuyên làm phù dâu, phù rể cho các đám cưới. Anh gặp Carrie trong một đám cưới như thế và ngay lập tức phải lòng cô. Tuy nhiên, vì do dự, hoài nghi trước tình yêu sét đánh này mà anh bỏ lỡ cơ hội cưới Carrie - người mà sau này anh mới nhận ra là tình yêu đích thực bấy lâu nay anh tìm kiếm..."

"Lý Tầm Hoan là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện "Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm" của ông. Lý Tầm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học rất giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao "không bao giờ trượt" (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng."

"Chàng nổi tiếng trong giang hồ cũng vì thành thạo cả tửu và sắc. Đây cũng là một nhân vật gặp phải nhiều đau khổ trong cuộc sống, bắt đầu bằng việc nhường người mình yêu là Lâm Thi Ỉm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiêu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ. Long Tiêu Vân vì hờn ghen mà sinh đồ kị, rắp tâm hãm hại Lý Tầm Hoan, Lâm Thi Ỉm vì yêu Lý Tầm Hoan mà không bước ra thế giới bên ngoài, còn Lý Tầm Hoan vì nhớ thương nàng mà làm bạn với rượu và bệnh lao."

"Xuất thủy phù dung: Một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2010, nội dung chính kể về nhân vật La Kiều mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô được những người dân trên đảo Trường Châu nuôi dưỡng và hết lòng thương yêu, tuy vậy cô mang nặng mặc cảm và sống rất bi quan. Kiều bị phụ tình nên cô tuyệt vọng nhảy xuống biển định tự tử, may thay cô cho rằng mình đã nhìn thấy "Thủy Thượng Quan Âm" vốn là một vị thần trong truyền thuyết, Kiều tin rằng một khi nhìn thấy vị thần này thì cô đã có siêu năng lực."

"Vì thế Kiều tự tin đăng ký tham gia giải bơi lội "Hoa sen hé nở" tổ chức tại Hồng Kông, thậm chí cô còn bắt cóc luôn chàng vận động viên vô địch về bơi lội của Hồng Kông là Quách Chí Viễn để về huấn luyện cho đội. Trong thời gian luyện tập, hai người đã phải lòng nhau."

"Bộ phim nói về một phụ nữ nổi tiếng, Tracy Samantha Lord Haven, vương phải những rắc rối khi đang chuẩn bị kết hôn với một doanh nhân buồn tẻ thì cùng một lúc, người chồng cũ và một chàng phóng viên quyến rũ xuất hiện. Đây được xem như bộ phim kinh điển của thể loại hài kịch hôn nhân, một dòng phim khá thời thượng vào những thập niên ba mươi, bốn mươi, với mô típ một cặp đôi đã ly dị, có những mối quan hệ mới nhưng cuối cùng lại tái hôn và sống hạnh phúc."

"Một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, ăn lạnh, bao gồm thịt bò và nội tạng bò thái mỏng. Món ăn này hiện tại được chế biến bao gồm tim, lưỡi và lòng bò cùng rất nhiều loại gia vị khác nhau, tất nhiên có cả loại ớt đặc trưng của Tứ Xuyên. Khác với tên gọi của nó, món ăn này rất ít khi sử dụng phổi bò."

"Phế" là phiên âm của phổi trong tiếng Hán."

"Nguyên bản tiếng Trung "gợi dục" và "gợi tình" giống nhau, chỉ đảo vị trí chữ, vì thế Hạ Thu Nhận bị nhầm lẫn trong cách dùng từ."

"Một bộ phim của Mỹ, tựa tiếng Việt là Dòng sông nhân chứng cuộc đời."

"Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm

lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress."

"Lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc hành động lại nhanh nhẹn như con thỏ đào thoát khỏi kẻ thù."

"Tứ hợp viện: Một kiểu nhà của Trung Quốc thời xưa, bao gồm một khối nhà bao quanh một khoảng sân phía trong thành một tổ hợp khép kín."

"Tam Muội Chân Hỏa: Hồng Hải Nhi có phép tạo lửa Tam Muội Chân Hỏa, nước thường không dập tắt được. Lửa này được sinh ra từ lửa từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống Hỏa Diệm Sơn khi Ngô Không đại náo thiên cung. Hồng Hải Nhi muốn tạo lửa phải tự đánh vào mũi."

"Rượu Ngũ lương được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: Cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”. Đây là một loại rượu rất đắt của Trung Quốc."

"Ẩm thực nam nữ: một bộ phim của đạo diễn Lý An, là câu chuyện của một người đầu bếp già với ba người con gái chưa lập gia đình, xen giữa những rắc rối đời thường của họ là những cảnh phim về quá trình chuẩn bị, chế biến các món ăn của người đầu bếp."

"Tên tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder - ADHD, là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của căn bệnh này là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm với sự suy giảm khả năng chú ý, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và quan hệ với mọi người."

"Ám chỉ não nhiệt, âm ỉ."

"Tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường là phu nhân nước Quắc, thường không trang điểm lên diện kiến thiên tử."

"Một trong mười bài hát được mệnh danh là “Trung Hoa thập đại cổ khúc”, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ."

"Hiệu ứng cánh bướm: Cái tên “hiệu ứng cánh bướm” đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian."

"Mã Lương là chính trị gia và là tướng lĩnh nhà Thục Hán."

"Uyên Mộng Trùng Ôn : ôn lại giấc mộng uyên ương."

"Tên một nhà soạn nhạc và nhạc sĩ biểu diễn đa nhạc cụ."

"Từ này vừa có nghĩa là “Bình thản như không”, vừa có tên của An Nhựt ở trong."

"Cụm từ này có nghĩa là khói bếp bảng lảng."

"Từ “Nghiên” và “Yên” trong tiếng Trung có phiên âm phát âm gần giống nhau, “Sa Xá Tử Nghiên Hồng” lại mang nghĩa rực rỡ, xinh đẹp."

"Người Mosuo không có tục cưới gả mà vẫn duy trì phong tục “tẩu hôn” hay còn gọi là “thăm hôn” trong tiếng Mosuo là “sắc sắc”. Nam thanh niên đêm đêm sẽ cưỡi ngựa sang nhà cô gái ưng ý, leo lên chiếc thang mà cô gái bắc sẵn để vào căn gác của cô. Họ sẽ ở bên nhau suốt đêm nhưng người con trai phải lặng lẽ về nhà trước khi gà gáy sáng."

"Hôn nhân cuối tuần là một kiểu hôn nhân thời kỳ mở cửa, đôi nam nữ tới đăng ký kết hôn, trên pháp luật là vợ chồng, nhưng ngày đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu thì vẫn ở riêng, sống cuộc sống độc thân, chỉ đến cuối tuần mới ở cùng nhau, tận hưởng cuộc sống cuối tuần."

"Nguyên văn: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi đầu, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ (众里寻他千百度, 蓦然回首, 那人却在, 灯火阑珊处) trích từ bài Thanh ngọc án - Nguyên tịch của Nam Tống Tân Khí Tật."

"Tôn Nhị Nương, tên hiệu Mẫu dạ xoa, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc."

"Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi người chủ gia đình mất, họ thường đốt theo hình nhân giấy để thể hiện xuống âm phủ người đó vẫn có kẻ hầu người hạ. Còn ngưu quý, xà thần chính là quý đầu trâu, thần mình rắn đại diện cho người đưa đường dẫn lối, đồng thời cũng là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ âm gian có quý tốt, thần nhân..."

"Nhân vật trong tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió."

"Tên gọi thân mật của Mã Cảnh Đào, một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan."

"Cái dê: Một vòng nhỏ bằng kim loại, trên có nhiều lỗ với các kích cỡ khác nhau, dùng để cài kim khi khâu vá. Thường được các nhà thiết kế thời trang sử dụng."

"Tần Tử Yên đã tự đổi tên của mình, từ chữ “Yên” với nghĩa là “làn khói” thành chữ “Yên” với nghĩa là “xinh đẹp”, trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm."

"Tên tiếng Anh: Diamonds Are a Girl's Best Friend."

"Tên một bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản những năm tám mươi."

"Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc sản xuất năm 1984."

"Ca sĩ người Nhật."

"Tiếng Trung phổ thông."

"Một bộ phim của đạo diễn Lý An, nói về một người đồng tính nam từ Đài Loan nhập cư đến Mỹ. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thể xanh."

"Tên một trò chơi được lấy cảm hứng từ một chương trình truyền hình, trong trò chơi bạn sẽ quản lý một đội ngũ phục vụ, chuẩn bị âm nhạc, đồ ăn, bằng tốc độ và chất lượng nhanh nhất."

"Hồng Môn Yên chỉ bữa tiệc diễn ra ở Hồng Môn ngoại ô thành Hàm Dương vào năm 206 trước công nguyên, tham dự bữa tiệc có Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là bữa tiệc bước ngoặt có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến Sở Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ “Hồng Môn Yên” để chỉ những bữa tiệc không có ý tốt lành."

"Một loại giấy được làm từ tinh bột như khoai lang, lúa mì... dùng để gói các loại kẹo và bánh ngọt, ngăn ngừa đồ ăn dính ra lớp giấy bao ngoài."

"Xuất phát từ thành ngữ “Chó cắn Lũ Động Tân”, có nghĩa là làm ơn mắc oán, ở đây Giang Hạo Dương đang mắng khéo Thẩm An Nhược."

"Vị thánh tình yêu."

"Hay còn được gọi là “Đại bi chú”, là bài chú căn bản để minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát."

"Lễ thành lập quốc gia."

"Một loại bánh hình như quả trám, làm bằng gạo nếp và nhân đậu xanh, gần giống bánh chưng của Việt Nam, là món ăn truyền thống trong ngày tết Đoan Ngọ của Trung Quốc."

"Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữ việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một."

"Phòng phu nhân tính tính cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với nghĩa ghen tuông, đố kỵ."

"A Bát trong tiếng Trung nghĩa là góc ghếch."

"Tương kính như tân: Tôn trọng, coi nhau như khách."

"(1). Almanach những nền văn minh thế giới - Nhiều tác giả - Tr.1197 - NXB Văn hóa - Thông tin - H.1996."

"[1] Trong mười hai con giáp của Trung Quốc, con thỏ thay thế vị trí của con mèo."

"[6] Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan."

"[7] 120 là số gọi cứu thương, 110 là số gọi cảnh sát."

"[2] Hà Tịch nghe nhầm Tây Tây thành Tịch Tịch vì hai từ này đều có âm đọc là xī xī."

"[3] 419 là cách chơi chữ của dân mạng Trung Quốc, nghĩa là tình một đêm."

"[8] Thảo nê mã: Một câu chữ được lưu hành trên mạng, phiên âm của nó giống câu “Đ.m mày”."

"[9] Huyền quan: Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách."

"[4] Thanh giả tự thanh: Người ngay thẳng, trong sạch thì không cần phải tự biện hộ cho mình."

"[5] Làm tình tập thể."

"25. Nguyên văn: public hangings – nghĩa gốc là các cuộc xét xử và treo cổ công khai trong những ngày đầu của nước Mỹ độc lập. Ở đây, tác giả ngụ ý nói đến quyết định loại bỏ các nhân vật quan trọng trong công ty và công bố cho toàn thể nhân viên cùng biết."

"26. Vào đầu thế kỷ XX, tại thành phố New York, ngành kinh doanh ta-xi ngày một phát đạt do nhu cầu tăng cao. Trong đó, Yellow Cab & Hertz là hãng đầu tiên sơn xe ta-xi màu vàng, và đây liền trở thành một ý tưởng đột phá. Đến năm 1967, chính quyền New York quy định tất cả xe ta-xi trong thành phố đều phải sơn màu vàng."

"27. Ở đây tác giả ngụ ý rằng các công ty thường hạ tiêu chí tuyển dụng xuống mức thấp nhất khi khát lao động (chỉ cần không quá vô dụng là được), bất chấp người được tuyển làm việc có hiệu quả không."

"28. Park Avenue là đại lộ lớn tại thành phố New York, gói gọn tuyến giao thông bắc-nam của quận Manhattan. Đây là nơi tập trung nhiều cao ốc văn phòng và nhà ở sang trọng, đắt đỏ nhất New York cũng như cả nước Mỹ (ND)."

"29. Ernst & Young là công ty dịch vụ kiểm toán có trụ sở tại London, Anh Quốc, và là một thành viên của nhóm “Big 4”, tức bốn tập đoàn kiểm toán lớn và uy tín nhất thế giới (ba công ty còn lại là PwC, Deloitte và KPMG) (ND)."

"30. Nguyên văn: telecommuter (ND)."

"31. Nguyên văn: Federal Reserve System (viết tắt là FED) (ND)."

"32. Nguyên văn: Securities and Exchange Commission (SEC), là cơ quan thuộc Chính phủ Mỹ, được thành lập năm 1934 với chức năng quản lý thị trường chứng khoán và bảo vệ nhà đầu tư; SEC vốn được tổng thống Franklin D. Roosevelt thành lập để gây dựng lại lòng tin của thị trường sau sự đổ vỡ của thị trường chứng khoán và thời kỳ Đại Suy thoái năm 1929 (ND)."

"33. Merrill Lynch là một trong những ngân hàng lâu đời nhất tại Mỹ, thành lập từ năm 1914 và từng được xem là một trong những “đại gia” của nền tài chính. Tuy nhiên, họ cũng không thoát khỏi cuộc Đại khủng hoảng năm 2008. Trong khi Lehman Brothers, tập đoàn tài chính lớn thứ tư của Mỹ chính thức đệ đơn phá sản vào tháng 9 năm 2008, thì Merrill Lynch được Ngân hàng Hoa Kỳ (Bank of America) thỏa thuận mua lại với giá trị ước tính lên đến 50 tỉ đô-la (ND)."

"34. Viết tắt của câu hỏi Lý do kinh doanh chính đáng để làm điều này là gì?, nguyên gốc là WTGBRFD, tức What’s the good business reason for doing this? (ND)."

"35. Nguyên văn: niche – thị trường hình thành khi có nhu cầu tiềm năng đối với một sản phẩm hoặc dịch vụ chưa được đáp ứng bởi các nhà cung cấp lớn trên thị trường. Một thị trường ngách cũng có thể hình thành khi có một nhóm nhỏ các khách hàng tiềm năng. (ND)."

"36. Tiểu thuyết hư cấu ra đời năm 1859 của nhà văn nổi tiếng Charles Dickens, tái hiện cuộc sống và nét tương đồng của hai thành phố Paris và London (ND)."

- "37. Madame Defarge là một nhân vật phản diện được đề cập đến trong tiểu thuyết A Tale of Two Cities. Điều đặc biệt ở nhân vật này là bà ta luôn đan và những mẫu đan mã hóa tên của những người sẽ bị giết hại (ND)."
- "38. Nguyên văn: Why did the accountants cross the road? – câu hỏi bắt nguồn từ thành ngữ Why did the chicken cross the road?, tức “Vì sao con gà bước qua đường?”. Câu trả lời là: “Vì nó muốn sang bên kia đường”. Ở đây, tác giả muốn nêu lên một câu hỏi khiến người nghe tưởng như phải có một câu trả lời hóc búa, nhưng đáp án thực ra lại rất đơn giản và hiển nhiên (ND)."
- "39. Polonius là một nhân vật trong vở kịch Hamlet của đại văn hào Shakespeare, được xây dựng với tính cách khá đặc trưng. Ông ta luôn tìm cách che đậy sự ngu xuẩn của bản thân bằng ngôn từ có vẻ sâu sắc và thông thái. Polonius tin vào sự cẩn trọng và sáng suốt của mình, cho rằng thế là khôn nhưng hóa ra rất dại, vì cuộc đời thông thái hơn ông ta. Polonius kết thúc cuộc đời với một kết cục bi thảm, chính ông là thủ phạm gây ra cái chết cho bản thân và cả gia đình. Không phải ngẫu nhiên mà Shakespeare đã để cho Hamlet gọi Polonius là “đồ khom già ngu xuẩn” (ND)."
- "40. Rip Van Winkle là nhân vật trong truyện ngắn cùng tên của nhà văn Mỹ Washington Irving. Trong truyện, ông bị chuốc rượu và say đến mức ngủ quên; khi tỉnh dậy, ông phát hiện đã 20 năm trôi qua (ND)."
- "41. MIT: viết tắt của Massachusetts Institute of Technology, tức Viện Công nghệ Massachusetts, một viện đại học nghiên cứu tư thục hàng đầu tại Mỹ. Được thành lập năm 1861 tại Cambridge, bang Massachusetts, MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học và quản lý. MIT ban đầu nhấn mạnh đến các ngành công nghệ ứng dụng ở bậc đại học và sau đại học, và chính điều này giúp tạo nên sự hợp tác gần gũi giữa trường với các công ty công nghiệp (ND)."
- "42. Nguyên văn: sacred cow, tức con bò thiêng, chỉ những thể chế hoặc cá nhân được bên vực một cách vô lý, không ai dám động đến (liên tưởng đến hình ảnh con bò thiêng trong tín ngưỡng Hindu) (ND)."
- "43. Nguyên văn: reinventing the wheel, tức sáng chế lại bánh xe, chỉ việc làm thừa thãi không cần thiết (ND)."
- "44. Madwoman of Chaillot (tạm dịch: Người đàn bà điên ở Chaillot) là vở kịch châm biếm của soạn giả người Pháp Jean Giraudoux, được viết vào năm 1943. Câu chuyện kể về một người phụ nữ lập dị sống ở Paris và đấu tranh chống lại các thế lực cố áp đặt đạo đức giáo điều khắt khe lên cuộc sống của bà (ND)."
- "45. Một nhà sản xuất xe hơi Nhật Bản (ND)."
- "46. Nguyên văn: Material Requirement Planning – hệ thống lên kế hoạch yêu cầu vật liệu (ND)."
- "47. Nguyên văn: spaghetti diagram, tức kiểu sơ đồ kết nối nhiều giai đoạn hoặc bộ phận của một quy trình với nhau, nhằm xác định các điểm chồng chéo trong quy trình và tìm ra cách cải thiện (ND)."
- "48. Công ty dotcom là công ty thực hiện phần lớn việc kinh doanh trên mạng Internet, thường thông qua một trang web có sử dụng phổ biến tên miền cấp cao “.com” (ND)."
- "49. Thung lũng Silicon trước đây ám chỉ đến độ tập trung cao độ của các ngành công nghiệp liên quan đến công nghệ bán dẫn và công nghệ vi tính ở khu vực thung lũng Santa Clara, nằm ở cực Nam của vịnh San Francisco, bang California. Sau này nó dần trở thành cái tên hoán dụ cho tất cả các công ty công nghệ cao trong khu vực này (ND)."
- "50. Mad Hatter là nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Alice lạc vào xứ thần tiên của nhà văn Lewis Carroll. Tên gọi “Mad Hatter” có ý nghĩa là gã làm nón điên khùng. Thật vậy, nhân vật này được khắc họa với ngoại hình, tính cách lẫn lối suy nghĩ khá lập dị, cầu kỳ và không thuộc về thế giới này. Trong truyện, ông ta thường xuyên tổ chức những buổi tiệc trà mà ở đó ông thể hiện những điều điên rồ, đưa

ra những câu đố rồi rắm và khó hiểu (ND)."

"51. hyperlink là liên kết ẩn dưới một từ hoặc cụm từ nội dung trên Web, khi nhấp vào sẽ chuyển đến một địa chỉ mới (ND)."

"52. Tác giả dùng lối nói ẩn dụ, hàm ý rằng những lời nguy hiểm trên đã khiến mọi người hoài nghi ngay cả những điều hiển nhiên nhất (ND)."

"53. Nguyên văn: The Godfather, bộ phim hình sự sản xuất năm 1972 dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mario Puzo, do Francis Ford Coppola làm đạo diễn (ND)."

"54. Loại gậy golf có đầu gậy to và cứng nhất, chuyên được dùng để phát bóng (ND)."

"55. Iosif Vissarionovich Stalin (1878-1953) là nhà cách mạng Bolshevik, là lãnh đạo tối cao của Liên bang Xô Viết từ giữa thập niên 1920 đến 1953. Đây là một nhân vật lịch sử gây nhiều tranh cãi bởi cách đàn áp tàn bạo các phe đối lập của ông (ND)."

"56. Nguyên văn: "Scotty, beam me up" là câu nói đến từ loạt phim Star Trek. Scotty là một nhân vật phụ trách vận chuyển chuyên sử dụng phép độn thổ để đi từ nơi này đến nơi khác trong tích tặc. Trong phim, cụm từ "Scotty, beam me up" được sử dụng để nhân vật bắt đầu thực hiện phép độn thổ. Tác giả muốn nhấn mạnh rằng ông chỉ muốn rời khỏi nơi đó ngay lập tức (ND)."

"57. Nguyên văn: lean, có nghĩa là "thon gọn", hay nghĩa bóng là "tinh gọn" (ND)."

"58. Theo Kinh Thánh, Goliath là một dũng sĩ người Philistines có thân hình to lớn và sức mạnh phi thường. Không ai địch nổi Goliath. Nhưng David, một tráng sĩ trẻ người Israel đã xung phong độ sức với Goliath. Trái với Goliath, David nhỏ bé nhưng lại rất nhanh trí và khéo léo. Anh đã dùng mưu để chặt đầu Goliath bằng chính thanh gươm của hắn (ND)."

"59. Cự Thế Giới: bao gồm các lãnh thổ được người châu Âu biết đến trước khi Christopher Columbus phát hiện ra châu Mỹ vào năm 1492, bao gồm châu Âu, châu Á và châu Phi (gọi chung là đại lục Á-Phi-Âu) và các đảo, quần đảo xung quanh (ND)."

"1. Khu vực thuộc châu Đại Dương, bao gồm các nước Úc, New Zealand, New Guinea và các đảo khác ở nam Thái Bình Dương (ND)."

"2. S&P 500 (hay Standard & Poor 500): chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất được niêm yết trên sàn chứng khoán NYSE (Sở giao dịch chứng khoán New York) hoặc NASDAQ (Sàn chứng khoán Hoa Kỳ) (ND)."

"3. Nguyên văn: sex appeal – ở đây, tác giả có ý muốn nhấn mạnh tiêu chí hấp dẫn, lôi cuốn ở các công ty được chọn làm hình mẫu (ND)."

"4. Viết tắt của Return on Equity (ND)."

"5. Viết tắt của Return on Assets (ND)."

"6. Cuốn sách đã được Alpha Books xuất bản tại Việt Nam (ND)."

"7. Nguyên văn: North America Free Trade Agreement – Hiệp định này được ký kết ngày 12 tháng 8 năm 1992 giữa ba nước Canada, Hoa Kỳ và Mexico, với mục đích tạo điều kiện thương mại thuận lợi giữa ba quốc gia khối Bắc Mỹ này (ND)."

"8. Nguyên văn: railcar – một loại phương tiện chạy trên đường ray, có kích thước bằng một toa tàu hỏa, thường dùng để vận chuyển hàng hóa hay sửa chữa đường ray (ND)."

"9. Nguyên văn: B.S. meter – tiếng lóng xuất phát từ một ứng dụng giống như một chiếc máy đo gắn với các nội dung trên Internet. Người đọc dùng nó để nhận xét nội dung từ "chân thật" cho đến "hoàn toàn bịa đặt". Ở đây, tác giả ngụ ý rằng ông đang đánh giá xem lời chia sẻ của Tindall có trung thực hay không."

"10. Bảng xếp hạng 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập, do tạp chí Fortune bầu chọn (ND)."

"11. Nguyên văn: ...the last one with a load of doughnut or free tickets to a ballgame – ý ẩn dụ về

những người đến xem thể thao trẻ, nhưng thường được miễn phí vé và có nhiều thức ăn nhẹ kèm thêm (ND)."

"12. Union Pacific và Santa Fe là các hãng đường sắt lớn tại Hoa Kỳ. Santa Fe có trụ sở tại bang New Mexico, còn Union khai thác các tuyến đường giữa thành phố Chicago (bang Illinois) và New Orleans (bang Louisiana) (ND)."

"13. Nguyên văn: angel capitalist – chỉ những cá nhân giàu có đủ khả năng cấp vốn thành lập cho một doanh nghiệp. Đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty."

"14. Krona: đơn vị tiền tệ của Thụy Điển; 1 krona tương đương khoảng 2.623 đồng Việt Nam (ND)."

"15. Nguyên văn: CYA, viết tắt của Cover Your Ass, chỉ tâm lý lo sợ và bưng bít mọi lỗi lầm của mình, hoặc chỉ biết lo cho bản thân khi có tình huống bất lợi (ND)."

"16. David Copperfield (1956-) là ảo thuật gia người Mỹ nổi tiếng với nhiều trò ảo thuật huyền bí và luôn gây bất ngờ cho khán giả. Ông là ảo thuật gia thành công nhất thế giới về mặt thương mại, với hơn 1 tỉ đô-la thu được từ biểu diễn. Những màn ảo thuật đặc sắc nhất của ông bao gồm làm biến mất cả đoàn tàu có người ngồi, đi xuyên qua Vạn Lý Trường Thành và đặc biệt là làm biến mất tượng Nữ thần Tự do vào năm 1983 (ND)."

"17. Roy Horn và Siegfried Fischbacher là thành viên của nhóm ảo thuật người Mỹ gốc Đức Siegfried & Roy, nổi tiếng với những màn ảo thuật cùng hổ trắng và sư tử trắng. Nhóm biểu diễn từ năm 1990 và ngưng hoạt động vào năm 2003 sau tai nạn của Roy Horn khi biểu diễn cùng một con hổ trắng (ND)."

"18. Standard & Poor's là công ty dịch vụ tài chính Mỹ trực thuộc McGraw-Hill, đồng thời là một trong ba cơ quan xếp hạng tín dụng lớn và uy tín nhất thế giới (bên cạnh Moody's và Fitch Ratings) (ND)."

"19. Super Bowl: trận chung kết giải Vô địch Bóng bầu dục Quốc gia Hoa Kỳ (National Football League – NFL), diễn ra hằng năm giữa hai đội vô địch giải miền Đông và miền Tây nước Mỹ. Trong nhiều năm, đây là chương trình được theo dõi nhiều nhất trên truyền hình Mỹ (ND)."

"20. Hiếm có điều gì khiến tôi căm ghét hơn có ai đó sử dụng tư liệu gốc của mình mà không thừa nhận nguồn. Từ lần đầu nghe câu chuyện này vài năm về trước, tôi đã bỏ ra hàng giờ cố gắng truy ra nguồn gốc, nhưng không có kết quả. Vì vậy, tôi xin gửi lời cảm ơn và cáo lỗi chân thành của mình đến tác giả."

"21. Viết tắt của Management Information Systems."

"22. Nguyên văn: bad apples, chỉ những người gây ảnh hưởng xấu trong nhóm, cần bị loại bỏ."

"23. Taj Mahal là ngôi đền và lăng tẩm tại Ấn Độ, được xây dựng từ năm 1632. Đây là kiến trúc nguy nga được xem là hình mẫu và mang phong cách tổng hợp của kiến trúc Ba Tư, Thổ Nhĩ Kỳ, Ấn Độ và Hồi giáo. Đến năm 1983, đền được UNESCO công nhận là di sản thế giới."

"24. Hercules là vị anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ, là con trai của thần Zeus, vua của các vị thần ngự trị trên đỉnh Olympus. Tên tuổi của chàng gắn liền với 12 kỳ công hiển hách, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Trong số 12 kỳ công, Hercules phải dọn sạch chuồng gia súc của Augeas."

"Nếu quan tâm đến việc khởi tạo một trang cá nhân hay bản tin định kỳ, hoặc đang không hài lòng với trang tin mà mình có, hãy tham khảo một người bạn của tôi, Marcus Sheridan, hay còn gọi là Sư tử kinh doanh (www.thesaleslion.com). Bạn sẽ có những gì mình cần. Marcus sẽ không chỉ giúp bạn cách để chia sẻ thông tin hữu ích một cách hiệu quả mà còn thu hút thêm những khách hàng phù hợp hơn, lý tưởng hơn từ các nguồn có thể bạn không ngờ tới (như Google chẳng hạn)."

"Nếu bạn có thể sử dụng một vài ý tưởng để tổ chức một bữa tiệc tối với đông người tham dự như vậy, tôi khuyên bạn nên đọc cuốn (Host a Dinner Party That Gets Everyone Talking) Tổ chức một bữa tiệc tối mà ai cũng phải nhắc đến, một cuốn sách điện tử miễn phí của Michelle Welsch, người sáng lập

của Project Exponential."

"Trong trường hợp của tôi, sự thành công từ nhóm khởi đầu này đã dẫn tới việc thành lập một cộng đồng kết nối hẹp ở Washington, DC, gọi là lực lượng nòng cốt, do tôi và vợ, Melanie, đồng sáng lập. Tại thời điểm viết cuốn sách này, cộng đồng có hơn 100 giám đốc điều hành và chủ doanh nghiệp là thành viên và bắt đầu mở rộng tới các thành phố khác."

"Đây là một thuật ngữ do bậc thầy kết nối Chris Brogan đưa ra. Ông đã nêu nó ra trong một bài viết trên trang cá nhân, "Tạo ra khả năng tiếp cận cũng quan trọng như học tập và kiếm sống vậy." Chris luôn có những lời khuyên chí lý về kết nối và xây dựng những mối quan hệ. Hiện nay ông chủ yếu viết cho tờ Owner Magazine (do ông sáng lập)."

"Người muốn cho đi (Go-giver) là một thuật ngữ do Bob Burg và John Mann đưa ra trong cuốn sách kinh điển The Go-Giver: A Little Story about a Powerful Business Idea - Người muốn cho đi: Một câu chuyện nhỏ về một ý tưởng kinh doanh mạnh mẽ - . Nó có nghĩa là gia tăng giá trị cho người khác bằng cách giúp họ một cách có ý nghĩa, đồng thời giúp bạn cảm thấy hạnh phúc hơn và cải thiện cuộc sống của bạn."

"Cuốn sách yêu thích của tôi về gặp gỡ mọi người và mở rộng quan hệ trên Twitter là The Tao of Twitter - Đạo Twitter - của tác giả Mark Schaefer. Dù bạn mới thử nghiệm với Twitter lần đầu tiên hay đã dùng nó nhiều năm qua, cuốn sách này vẫn là một tài liệu tham khảo vô giá."

"(*) Tác giả muốn nhắc đến các danh nhân: nhà thơ, nhà soạn kịch William Shakespeare (1564-1616); nhạc sĩ Ludwig van Beethoven (1770-1827); nhà vật lý, toán học và thiên văn học Isaac Newton (1642-1727)."

"(1) Đây là một lễ của Thiên Chúa giáo, tổ chức hàng năm vào Chủ nhật sau lễ Phục sinh."

"(*) Pierre-Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ người Pháp, là một trong những họa sĩ hàng đầu của trường phái Ấn tượng. Với 60 năm sáng tác, ông để lại 6.000 tác phẩm và thành quả này được coi là rất phong phú, chỉ đứng sau các công trình của Pablo Picasso."

"(*) Paul Cézanne (1839-1906): Họa sĩ người Pháp, được coi là cha đẻ của hội họa hiện đại, có tác động sâu sắc đến nhiều họa sĩ tài năng khác ở thế kỷ XX."

"(**) Richard Cory: Tên một nhân vật trong tác phẩm cùng tên của Edwin Arlington Robinson (1869-1935), nhà thơ xuất sắc nhất thế kỷ XIX của Mỹ. Richard Cory là chân dung điển hình và ám đạm về một người giàu có nhưng bế tắc, cuối cùng phải tự kết liễu đời mình."

"(*) Thần lằn ngón cánh: Một loài bò sát biết bay thuộc kỷ Jura đã bị tuyệt chủng."

"(*) George Washington (1732-1799): Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ, nắm quyền từ 1789 đến 1797."

"(*) Paul Gauguin (1848-1903): Danh họa Pháp, sống ở Tahiti từ năm 1891 đến 1901, thời gian ông sáng tác sung sức nhất và để lại nhiều kiệt tác hội họa."

"(*) G. O'Keeffe: Nữ họa sĩ rất nổi tiếng với những họa phẩm mô tả về hoa và những phong cảnh thuộc vùng đất sa mạc Tây Nam nước Mỹ."

"Thích Nhất Hạnh: Thiền sư người Việt Nam đang sinh sống ở Pháp, tên thật là Nguyễn Xuân Bảo, sinh năm 1926 tại Thừa Thiên - Huế. Ông xuất gia vào phái Thiền tông năm 16 tuổi. Ông đã xuất bản trên 100 cuốn sách, trong đó có khoảng 40 cuốn bằng tiếng Anh, từng được đề cử giải Nobel Hòa bình năm 1967."

"Henry Bergson (1859-1941): Nhà văn, nhà triết học người Pháp. Ông là một trong những nhà triết học lớn của thế giới, đoạt giải thưởng Nobel Văn học năm 1927."

"(*) Cá pecca: Một loại cá thuộc họ cá rô, sinh trưởng ở hầu hết các loại sông suối."

"(**) Chim chơi chơi: Một loài chim có chân dài, đuôi ngắn, sống ở vùng đầm lầy gần biển."

"(1) Ulysses S. Grant: Vị tổng thống thứ 18 trong lịch sử nước Mỹ, nhiệm kỳ 1869-1877."

"(2) Little Bighorn: Trận chiến giữa chính quyền Mỹ và các thổ dân da đỏ, diễn ra vào năm 1876."

"(3) Loch Ness: Một hồ lớn và sâu tại cao nguyên Scotland, có bề mặt cao hơn mực nước biển 15,8 m. Hồ này nổi tiếng về huyền thoại củ a “Quái vật hồ Loch Ness”."

"1. Trong bài luyện tập với giáo cụ chuồng này, số lần luyện tập được lặp đi lặp lại nhiều nhất là 200 lần."

"2. Không khí yên tĩnh kiểu này là một ưu điểm nổi bật nhất trong phương pháp dạy học của bà Maria Montessori, đã được rất nhiều trường học áp dụng và cũng là một trong số những thành công tiêu biểu cho tinh thần Maria Montessori. Thông qua ảnh hưởng của bà, “sự yên lặng cố định” đã thấm nhuần vào những biểu hiện của công chúng trong trật tự chính trị và xã hội."

"1. G. Ferreri, Dạy viết chữ: cách dạy của giáo sư Maria Montessori, thông báo cách điều trị bằng dạy học – y học liên quan đến trẻ em khiếm khuyết của Hội liên hiệp Rome, 1.4 (Rome, thán g 10 năm 1907)."

"2. Tổng kết toạ đàm về dạy học của giáo sư Montessori, năm 1900, công ty in Rome, P. 46, số nhà 62, đại lộ ...: (Đọc viết mang tính tự phát)."

"1. Trong “ngôi nhà trẻ thơ” đầu tiên có rất nhiều đồ chơi, nhưng hiện tại, mỗi quan tâm đến đồ chơi của chúng tôi đã giảm đi nhiều, bởi vì kinh nghiệm cho thấy, trẻ em không hề tìm kiếm đồ chơi."

"2. Tại những nơi có xây dựng “ngôi nhà trẻ thơ”, cũng đã xây dựng được trường tiểu học sử dụng phương pháp dạy học của Maria Montessori. Mấy cuốn sách tôi viết đã tiến hành mô tả phương pháp giáo dục của những trường học này, đặc biệt là bộ sách gồm hai cuốn mang tên Phương pháp dạy học Montessori cao cấp."

"1. Leopoldo Fregoli: Diễn viên người Ý, trong một buổi diễn đã từng thay tới 60 lần trang phục. Hội chứng Fregoli là một hiện tượng hiếm gặp của não bộ con người, khiến người bệnh bị ảo giác và tin rằng những người xung quanh mình đang mang khuôn mặt của một người luôn thay đổi đáng vẻ hoặc đang cải trang."

"1. Túc giáo dục một cách khoa học, phát triển giáo dục trên nền tảng khoa học."

"2. Thuyết cơ giới: quan điểm triết học quy tất cả các hình thức vận động phức tạp khác nhau về chất của thế giới về một hình thức vận động đơn giản nhất - vận động cơ học."

"3. Đề cập đến khen thưởng và trừng phạt, chúng ta không muốn làm giảm giá trị ý nghĩa cơ bản của nó đối với giáo dục. Đây là một phần trong bản chất của con người, nhưng phải kiểm tra tình trạng nó bị lạm dụng và xuyên tạc, và không để chúng trở thành một phương tiện để phá huỷ. Trong thực tế, những hiểu biết thông thường cho chúng ta thấy rằng, khi tâm hồn được sự đam mê soi sáng thì khen thưởng và trừng phạt gần như trở thành một phương tiện để tìm hiểu một công việc là tốt hay xấu, đáng được sự khen ngợi hoặc là đáng bị khiển trách. Vì vậy, về mặt ý nghĩa nhất định mà nói, thưởng phạt và công việc là hai vấn đề không thể tách rời, giống như nhân và quả không thể tách rời, đạo đức cao thượng hay thấp hèn không thể tách rời với hành vi của con người."

"1. Hiện nay, phương pháp này đã được phát triển rộng và phổ biến, được áp dụng thử nghiệm đối với lứa tuổi tiểu học, được miêu tả thành phương pháp “tự giáo dục trong trường tiểu học”. Gần đây, nó lại được mở rộng đến giáo dục cho trẻ từ sơ sinh đến 9 tuổi. Thậm chí một số học sinh năm đầu trung học cơ sở cũng sử dụng phương pháp của bà Maria Montessori, và nhận được sự tán thành của công chúng."

"2. Pestalozzi: Nhà giáo dục học Thụy Sĩ, sáng lập cô nhi viện, trường tiểu học..."

"3. Édouard Séguin: Nhà giáo dục người Pháp."

"4. Ezekiel là người vốn có sức tưởng tượng phong phú và lòng tin kiên định. Khá nhiều những hiểu biết sâu sắc của ông đều mượn sự tưởng tượng khác thường để biểu đạt. Thông tin của ông thường lấy hành động mang tính tượng trưng để thể hiện. Ezekiel coi trọng sự đổi mới của nội tâm và tâm hồn,

nhân mạnh mỗi một người phải có trách nhiệm đối phó với hành vi tội lỗi của bản thân, đồng thời tuyên bố ông luôn ấp ủ hi vọng quốc gia phục hưng trở lại. Ông gánh vác hai nhiệm vụ tiên tri và điều khiển, cho nên ông đặc biệt quan tâm đến việc thiêng liêng, trong sạch."

"5. Preyer: Nhà Sinh lí học và Tâm lí học thực nghiệm người Đức."

"1. Émile Jaques-Dalcroze: Nhạc sĩ xuất chúng nửa đầu thế kỉ XX, sinh ra tại Áo, bố mẹ là người Thụy Sĩ. Ông đã cùng với các cộng sự của mình hình thành nên một số ý tưởng về giáo dục âm nhạc mà sau này trở thành phương pháp Dalcroze."

"2. Lucius Quinctius Cincinnatus: Nhà chính trị Rome cổ đại, từng là quan chấp chính của Rome cổ, là thánh nhân trong truyền thuyết – hoá thân của phẩm đức và ý chí. Theo truyền thuyết lịch sử, Cincinnatus bị đẩy đi làm quan chấp chính, cứu viện cho quân đội Rome bị người Aequy vây khốn ở núi Mt. Algidus. Khi nhận được mệnh lệnh này, ông đang canh tác trên nông trang nhỏ của mình. Sau đó, trong một ngày, Cincinnatus đã đánh bại quân địch. Khi Rome ca khúc khải hoàn, Cincinnatus chỉ cho phép mình nắm quyền lãnh đạo thời kì Rome chiến đấu để vượt qua nguy hiểm, nguy hiểm vừa được giải quyết xong, ông bèn từ chức để trở về với nông trang của mình."

"1. Sau khi những người khác đều đã thử và thất bại trước câu đố này, Columbus bèn đập giập phần đáy của quả trứng gà rồi xếp nó dựng lên, như vậy quả trứng có thể dễ dàng xếp đứng một cách vững chắc."

"2. 1 inch = 2.54 cm"

"3. 1 ounce = 28,3 gam"

"1 Itarard (1774-1838): Bác sĩ người Pháp, được biết đến như nhà giáo dục của những người bị câm điếc. Ông có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu về thính giác của những người câm điếc."

"1 Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778), sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc. Johann Heinrich Pestalozzi (1746 - 1827), là nhà cải cách giáo dục người Thụy Sĩ. Ông thành lập một số tổ chức giáo dục trong cả hai khu vực nói tiếng Pháp và tiếng Đức của Thụy Sĩ. Friedrich Wilhelm Fröbel (hoặc Froebel) (1782 - 1852), người Đức, là học trò của Pestalozzi người đã đặt nền tảng cho giáo dục hiện đại dựa trên sự thừa nhận rằng trẻ em có nhu cầu đặc biệt và khả năng. Ông đã tạo ra khái niệm về “mẫu giáo”. Ông cũng phát triển các đồ chơi giáo dục được gọi là Quà tặng Froebel."

"1 Ở đây ý nói đến lớp học Montessori"

"1 Dante (1265-1321): Nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nuova (Cuộc đời mới)."

"1 Colombo phát hiện ra lục địa mới và trở thành người anh hùng của Tây Ban Nha. Nhưng có những kẻ không phục ông và nói rằng, đó chẳng phải điều gì mới mẻ. Ông bèn cầm một quả trứng gà luộc lên và thách mọi người xem ai có thể làm cho quả trứng đứng thẳng. Không ai làm được. Colombo cầm quả trứng lên và gõ nhẹ một đầu, đặt phần lõm xuống bàn và quả trứng đứng thẳng. Đó là một việc đơn giản, vấn đề là không ai nghĩ ra điều đó."

"Người Cro-Magnon là tên gọi từng được sử dụng để chỉ những con người hiện đại đầu tiên, sống vào cuối thời đại đồ đá cũ ở châu Âu, khoảng 50.000 cho đến 10.000 năm trước đây."

"Một cuốn sách nổi tiếng khác của tiến sĩ Maria Montessori: Những năm thơ ấu và bí mật."

"Hiệp hội Montessori Rome thiết kế giáo trình riêng dành cho những “người giúp đỡ” trẻ trong giai đoạn 1 tuổi."

"Ví dụ chứng minh rằng trước khi có thể nói được, trẻ đã có thể nghe hiểu những lời nói của người lớn, có thể tham khảo cuốn sách Bí mật của trẻ."

"Trong cuốn Bí mật thời thơ ấu, độc giả có thể tìm thấy rất nhiều ví dụ có liên quan đến phương diện

này."

"1 Dạy trẻ biết đọc sớm được dịch ra 19 thứ tiếng đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam."

"1 Dạy trẻ về thế giới xung quanh đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản."

"1 Con người theo phân loại học là Homo Sapiens. Tiếng Latinh nghĩa là 'người thông thái' hay 'người thông minh'."

"1 Trong cuốn này BTV sẽ Việt hóa một số phần để phù hợp với phụ huynh và trẻ em Việt Nam."

"Nguyên văn: $A * M = P$ (“Ability” x “Motivation” = “Performance”) (ND)."

"Nguyên văn: managerial grid - còn gọi là lưới quản lý Blake-Mouton do Robert Blake và Jane Mouton phát triển vào thập niên 1960. Ma trận này dựa trên hai tiêu chí là “coi trọng mong muốn của nhân viên” và “đề cao kết quả công việc” với mức độ cao hoặc thấp, từ đó hình thành bốn phong cách quản lý thể hiện trên bốn góc phần tư (ND)."

"Viết tắt của continuous and never-ending improvement (ND)."

"Nguyên văn: Just do it - khẩu hiệu của hãng thể thao Mỹ Nike (ND)."

"1 ao-xơ (ounce) = 28,35 gram (ND)."

"Vince Lombardi (1913-1970) là cầu thủ, huấn luyện viên kiêm giám đốc bóng bầu dục huyền thoại người Mỹ. Ông nổi tiếng với cương vị huấn luyện viên của đội Green Bay Packers vào thập niên 1960, khi dẫn dắt đội này giành năm chức vô địch quốc gia trong vòng bảy năm, trong đó có ba chức vô địch liên tiếp, thêm vào đó là hai chức vô địch Super Bowl vào các năm 1966, 1967 (ND)."

"Peter Ferdinand Drucker (1909-2005) là chuyên gia tư vấn quản trị hàng đầu thế giới. Ông được coi là cha đẻ của ngành quản trị kinh doanh hiện đại, là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng. Tạp chí Financial Times đã bình chọn ông là một trong 4 nhà quản lý bậc thầy của mọi thời đại (cùng với Jack Welch, Philip Kotler và Bill Gates) (ND)."

"Một món ăn vùng Nam Ấn, gồm khoai tây luộc, hành tây chiên và gia vị."

"Một kiểu câu cửa miệng của người Ấn Độ, giống như “anh bạn”."

"Trong hệ thống số đếm của Ấn Độ, Pakistan, Bangladesh, Nepal và Sri Lanka, lakh dùng để đếm đơn vị hàng 100.000, chẳng hạn 150.000 rupee thì được gọi là 1,5 lakh rupee, được viết là 1,50,000. 1 lakh xấp xỉ 2.250 USD."

"Cuốn sách đã được Alpha Books phát hành năm 2011."

"Học viện Kinh tế London."

"Danh từ chỉ những thứ liên quan đến trường học."

"Những chữ cổ tình dễ sai cho phù hợp với cách nói trong nguyên văn."

"Chơi chữ. Trong nguyên văn là “Stag”, nghĩa là một bữa tiệc chỉ có đàn ông đi với nhau, không dẫn theo phụ nữ. Ngoài ra, từ này còn có nghĩa là hươu, nai đực. Đối với loài hươu xạ, những con đực có thể tiết ra mùi xạ hương nhằm thu hút những con cái."

"Một bộ phim của Ấn Độ, phát hành năm 2009, đạo diễn Anurag Kashyap."

"Môn cricket, phổ biến tại nhiều quốc gia trong cộng đồng khối Thịnh vượng chung Anh."

"Những trận đấu cricket giữa Ấn Độ và Pakistan."

"ICQ LLC là một chương trình nhắn tin khẩn cấp trên máy tính, được công ty Mirabilis của Israel phát triển và phổ biến lần đầu tiên, sau được America Online (AOL) mua lại, và kể từ 4/2010 thuộc sở hữu của Mail.Ru Group."

"Mohammad Azharuddin sinh ngày 08/2/1963, là một chính trị gia Ấn Độ kiêm cựu cầu thủ cricket. Ông là một cầu thủ cricket tài năng và là đội trưởng đội cricket Ấn Độ trong những năm 1990."

"Test Matches: Loạt trận đấu thử nghiệm giữa các đội đại diện quốc gia theo quyết định của Hội đồng Cricket Quốc tế (ICC)."

"Một loại bánh như su kem."

"Chakra: Từ nguyên thủy trong tiếng Sanskrit cakra mang ý nghĩa là “bánh xe” hay “vòng tròn”, đôi khi được dùng để chỉ “bánh xe của luân hồi”, đôi khi còn được gọi là Luân xa theo âm Hán Việt."

"Chữ “thiếu số” ở đây được dùng với nghĩa “dành cho một nhóm nhỏ” đối tượng nào đó; cụ thể ở đây, Alma Mater kinh doanh những sản phẩm dành cho trường học nói chung."

"Trong nguyên văn là FCD (First Class with Distinction)."

"Một thứ lễ vật qua đó gửi lời cầu nguyện tới các vị thánh thần."

"Một nghi lễ tôn giáo Hindu."

"Một diễn viên điện ảnh Ấn Độ (sinh năm 1938)."

"Mã pin dành cho những người sử dụng Blackberry để add vào danh bạ."

"Rickshaw: Loại xe nhẹ, hai bánh, có mui, dùng ở Ấn Độ và vùng Viễn Đông, do một hoặc nhiều người kéo."

"Nguyên gốc Enthucutlet: một từ đặc trưng của Bangalore, chỉ một người quá sôi nổi, bận tâm đến quá nhiều thứ, kiểu như đến một nhà hàng trước bất cứ ai khác, làm một bữa tiệc chẳng vì cái gì hay nhân bất cứ dịp gì, hay thậm chí là cách 2 giờ lại cập nhật status trên Facebook một lần. Ở đây người dịch chọn cách gọi “mỡ làng” cho gần gũi và dễ hiểu với bạn đọc Việt Nam."

"Permanent Account Number – Số tài khoản vĩnh viễn."

"Gulab jamun: Món bánh sữa kiểu Ấn Độ."

"Thường được dùng để ám chỉ những người đến từ Kerala, Ấn Độ."

"“Buck” trong nguyên văn, tiếng lóng nghĩa là đồng đô la."

"Cách gọi “di” thể hiện mối quan hệ thân thiết như chị em giữa mẹ và một người bạn gái của mẹ."

"Tập chí đàn ông, gồm các bài viết về lối sống đô thị, tranh ảnh khiêu dâm thậm chí ở mức nặng hơn cả tờ Playboy."

"G.I.Joe là tên một trò chơi chiến thuật theo lối chơi turn-based trên điện thoại di động."

"Lấy từ nhan đề bài hát Why This Kolaveri Di ? (tiếng Anh: Why This Muderous Rage, Girl?) Đây là ca khúc chủ đề trong bộ phim tâm lý tội phạm của Ấn Độ năm 2012."

"Front-end và back-end là các thuật ngữ thường sử dụng trong lĩnh vực phát triển phần mềm, chỉ các giai đoạn bắt đầu và kết thúc của một quá trình xử lý. Front-end là phần tương tác trực tiếp với người sử dụng, cụ thể là hệ thống các giao diện người dùng (GUI). Back-end gồm có các thành phần để xử lý các thông tin từ Front-end, thông tin chỉ việc tương tác với DBMS (hệ quản trị dữ liệu)."

"Chơi chữ “Mater” (trong tên công ty) với chữ “matters” (với nghĩa: việc có ý nghĩa, chuyện quan trọng)."

"Graduate Management Admission Test: một bài đánh giá tiêu chuẩn được sử dụng như một bài kiểm tra đầu vào cho các chương trình học MBA hay các chương trình quản trị khác trên đại học."

"Thủ phủ của bang Tamil Nadu và là thành phố lớn thứ 4 của Ấn Độ."

"Một trong những nhà cung cấp dịch vụ nghề nghiệp lớn nhất thế giới và là một trong Bốn ông lớn ngành kiểm toán, cùng với PricewaterhouseCoopers (PwC), Ernst & Young và Deloitte Touche Tohmatsu (Deloitte). Trụ sở chính của công ty được đặt tại Amstelveen, Hà Lan. KPMG có hơn 136.500 nhân viên trên toàn thế giới và cung cấp dịch vụ nghề nghiệp tại hơn 140 quốc gia. KPMG có 3 kênh dịch vụ chính: Kiểm toán, Thuế và Tư vấn quản lý."

"Phân tích SWOT là một trong 5 bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh

doanh của doanh nghiệp."

"Diễn viên Ấn Độ đã xuất hiện trong hơn 180 bộ phim với sự nghiệp kéo dài hơn 4 thập kỷ."

"Diễn viên, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Ấn Độ."

"Roadside Romeos là một bộ phim hoạt hình được Mỹ và Ấn Độ hợp tác sản xuất năm 2008."

"Tên một bộ phim âm nhạc Bollywood được sản xuất năm 2010."

"Anna Hazare là một nhà hoạt động xã hội người Ấn Độ. Ngày 5 tháng 4 năm 2011, Hazare bắt đầu tuyệt thực để gây áp lực nhằm ép chính phủ Ấn Độ phải có động thái mạnh mẽ trong việc chống tham nhũng, dẫn đến cuộc biểu tình ủng hộ ông trên toàn quốc. Việc tuyệt thực kết thúc vào ngày 09/ 4/ 2011 với hai trong số những yêu sách quan trọng nhất của phong trào được chính phủ Ấn Độ đáp ứng."

"Nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn phim Ấn Độ."

"Bộ phim của Ấn Độ sản xuất năm 1995."

"Một món ăn được làm từ gạo, gia vị và thịt cừu."

"Tác giả chú thích: Đạo giáo là chính giáo sản sinh ở Trung Quốc, có các giáo điều và lễ nghi rất nghiêm khắc, khi chính thức lập đàn làm phép bày trận, bắt buộc pháp sư phải mặc đạo bào. Ví dụ như trong trận Xích Bích thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh lập đàn mượn gió Đông cũng phải mặc đạo bào, không phải để trêu tức Chu Du hay làm màu mè, mà chỉ là nghiêm khắc chấp hành lễ nghi lập đàn. Hôm nay Lục Hữu là chủ trận, vì vậy y cũng không ngoại lệ phải mặc đạo bào màu vàng."

"Bùa chú trời rồng."

"Nguyên thần tách ra khỏi cơ thể."

"Tiềm năng bẩm sinh, đã có sẵn từ trong phôi thai."

"Nguyên thần này là một vị tôn thần để thờ phụng, không phải nguyên thần của người tu luyện vẫn được nhắc tới ở trên."

"Mùi vị ấy vô cùng vô tận."

"Hay còn gọi là Chiêu Đại Quyền Hiện (Tōshō Dai-Gongen, 東照大権現), tước hiệu thần thánh được phong cho Tokugawa Ieyasu sau khi ông qua đời."

"Tokugawa Ieyasu (1543-1616) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shōgun (Tướng quân) đầu tiên của Mạc Phủ Tokugawa, nắm quyền từ sau trận Sekigahara năm 1600 cho đến Minh Trị Duy Tân năm 1868."

"Văn Thiên Tường (1236-1282) tự Tống Thụy, hiệu Văn Sơn, tên Văn Tôn. Thiên Tường là tên bạn đặt cho lúc ông 20 tuổi đến Giang Tây thi công sĩ. Ông sống vào thời nhà Tống bị Mông Cổ xâm lấn. Năm 1271, Hốt Tất Liệt cử binh đánh Nam Tống. Hai thành Tương Dương và Phàn Thành bị vây chặt, thủ đô Lâm An bị uy hiếp. Ông mộ binh được vạn người, kéo về bảo vệ Lâm An. Khi quân Mông Cổ đến đánh Lâm An, quan quân triều đình bỏ chạy, ông đảm nhận chức sứ giả đến trại quân Nguyên đàm phán. Không ngờ ông bị bắt, nhưng sau trốn được chạy về Nam mộ binh đánh tiếp cùng với Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu. Sau cùng lực lượng không đối chọi nổi, ông bị bắt đem về Đại Đô (Bắc Kinh). Hốt Tất Liệt đã chiêu hàng nhưng ông quyết không đầu hàng, cuối cùng bị xử trảm tại đây năm 47 tuổi."

"Tác giả chú thích: Kể cả ngày nay, đạo sĩ trên toàn thế giới cũng đều phải đăng ký tại phủ Thiên Sư ở núi Long Hồ thì mới được thừa nhận là đạo sĩ chân chính, nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì phủ Thiên Sư này là nơi duy nhất được chỉ định phát giấy chứng nhận đạo sĩ trên toàn cầu."

"Đây là một khái niệm trong mệnh lý học, dụng thần là mấu chốt của bát tự, là một hoặc hai loại trong Ngũ hành có thể gây nên các tác động đến bát tự, khiến cho Ngũ hành của bát tự được cân bằng."

"Bốn trong tám nỗi khổ theo quan niệm Phật giáo. Lần lượt là khổ vì không được toại nguyện, khổ vì yêu mà phải chia lìa điều mình yêu, khổ vì phải tiếp xúc với những thứ mình oán ghét, khổ vì sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn."

"Jack nói “đủ” (够), tiếng Trung đọc là “câu”, nghe gần giống như “go” trong tiếng Anh."

"Một khắc tương đương với mười lăm phút."

"Một kiểu chữ Hán, hơi giống chữ Lệ."

"回"

"Tức là lưng hướng Tuất (Tây Bắc), mặt hướng Thìn (Đông Nam)."

"Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ, là một tộc người Hán được cho là gốc gác ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Tây, miền Bắc Trung Quốc cách đây 2700 năm."

"Tam Nguyên Cửu Vận là một chu kỳ thời gian dài 180 năm. Mỗi một chu kỳ này được chia ra làm ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dài 60 năm gọi là Nguyên. Tam Nguyên gồm có Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên. Mỗi Nguyên lại được chia thành ba Vận, mỗi Vận dài 20 năm. Vận 1, 2, 3 thuộc về Thượng Nguyên. Vận 4, 5, 6 thuộc về Trung Nguyên. Vận 7, 8, 9 thuộc về Hạ Nguyên. Gọi chung là Cửu Vận."

"Một vị thần trong truyền thuyết, dân gian cho rằng thần Thái Tuế ở dưới đất, chuyển động tương ứng với sao Thái Tuế (sao Mộc) trên trời, khi đào đất động thổ, phải tránh phương vị Thái Tuế, bằng không sẽ chuốc họa."

"Một chức quan thời Thanh, hàm tòng lục phẩm, thấp hơn tri châu, nhưng cao hơn châu phán."

"Trong quan niệm của Đạo gia, tiểu chu thiên và đại chu thiên là đường đi chuẩn tắc của khí qua các huyệt vị trong cơ thể."

"Một dạng kiến trúc tương tự như ban công của Trung Quốc."

"Một loại binh khí thời xưa, lưỡi dài và hẹp."

"Một dạng vũ khí cổ, như quả chùy có gắn dây."

"Trăm hay không bằng tay quen. Ở đây để nguyên âm Hán Việt của câu thành ngữ cổ để diễn tả sự khó hiểu của nó đối với người nước ngoài là Jack."

"Cụm từ này có nghĩa là quyết đoán, gặp thời cơ liền lập tức đưa ra quyết định ngay; nhưng giải thích theo nghĩa đen của từng từ, thì là gặp thời liền gãy. Trong trường hợp này, độc giả có thể coi đây như một dạng “đuôi hình bất chữ” vậy."

"Lục Kiêu Kiêu phát âm sai."

"Trong biên chế của Hồng môn, các anh em thu thập và truyền tin tức gọi là nhị ngũ. (Chú thích của tác giả)"

"Tác giả chú: phong thủy cục trên núi Kê Đề là câu chuyện trong tập một; sơn đường là cách gọi các nhánh quân đội độc lập trong Hồng môn, đường chủ là lãnh đạo tối cao của sơn đường, Bạch chỉ phiên (quạt giấy trắng) là mặt hiệu của quân sư."

"Một loại bát vẽ hoa văn gà trống đặc biệt của vùng Quảng Đông, Phúc Kiến."

"Chỉ dòng sông nằm gọn trong lãnh thổ."

"Đây là một khái niệm trong phong thủy, muốn tìm ra long mạch, thì phải xác định được tinh thể, chân long phát mạch, lạc mạch, kết huyệt... đều có tinh tú hiển lộ ra."

"Tác giả sử dụng hiện tượng đồng âm, chữ “khai đường” (mở minh đường trong phong thủy) và “khai đường” (mổ bụng) đọc giống nhau nhưng là hai chữ khác nhau."

"Tác giả chú thích: Thượng Đế hội chịu ảnh hưởng của Hồng môn, cũng sử dụng rất nhiều ám ngữ nội bộ của Hồng môn, vân trung tuyết là đao, phi là động từ, nghĩa cả câu là dùng đao chém đầu."

"Bát Môn, tức là tám cửa. Tám cửa gồm có Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát quái mà ra."

"Tác giả chú thích: theo biên chế của quân Thái Bình, hai mươi lăm người là một lượng, quan quân đứng đầu lượng gọi là Tư mã."

"Từ tập này, An Long Nhi đã trở thành một chàng trai 17 tuổi, nên cách xưng hô sẽ thay đổi theo cho

phù hợp."

"Nhà lớn kiểu Tây Quan, hay còn gọi là nhà kiểu cổ, là loại nhà dân truyền thống mang đậm nét đặc sắc của vùng Lĩnh Nam, được xây dựng nhiều ở vùng Tây Quan, Quảng Châu, Trung Quốc."

"Cách cách: là lối xưng hô đối với các cô gái chưa chồng trong tiếng Mãn, dịch thẳng sang tiếng Hán là “cô nương”, sau khi triều Thanh thành lập, cách cách liền trở thành một phần trong phong hiệu chính thức của các phụ nữ quý tộc người Mãn, kết cấu và cách dùng tương đương với “phu nhân”. Đối với người Mãn, bất luận thân phận cao quý sang hèn, chỉ cần là con gái chưa lấy chồng, đều có thể gọi là cách cách, nhưng khi sử dụng làm phong hiệu và khi người Hán sử dụng, thì đa phần đều chỉ các phụ nữ trẻ có thân phận tôn quý. Trong văn hóa hiện đại, do chịu ảnh hưởng của các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ý nghĩa của từ này lại tương đương với “công chúa”, có khác biệt tương đối xa với cách dùng trong lịch sử."

"Nguyên văn: “不斯文” (bất tư văn), nghĩa là vô văn hóa. Ở đây Sái Nguyệt chơi chữ để mắng Cố Tư Văn."

"Một loại cháo đặc sản của Quảng Đông, gồm có cháo, cá, tôm, thịt băm, đậu phộng, quẩy và hành lá."

"Tác giả chú: trong hệ thống âm ngữ của Hồng môn, ngồi nhà khách tức là chỉ việc ngồi đại lao, nhưng từ rất lâu cách nói này đã trở thành tục ngữ thông dụng ở Quảng Châu."

"Lời giải nghĩa quẻ bói."

"Tiền thân của ngân hàng Phương Đông (Oriental Bank Corporation)."

"Chỉ chung các vị tổng đốc, tuần phủ thời Minh, Thanh."

"Tổ chức vũ trang cấp địa phương của giai cấp địa chủ dùng để trấn áp khởi nghĩa nông dân thời xưa."

"洪: chữ “hồng” này nghĩa là nước lớn, lũ lụt, hồng thủy."

"Mười đực một trong."

"Hai câu này của Lý Thanh Chiêu, nữ tác gia nổi tiếng đời Tống, được xếp vào hàng những nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa."

"Một dạng tổ chức vũ trang địa phương thời xưa ở Trung Quốc."

"Bản tên kiểu châu châu."

"Chỉ nơi đồng bằng có sông suối."

"Tác giả chú thích: Thái Bình thiên quốc gọi trinh nữ là nguyên nữ, khi tuyển vương nương cũng chỉ nguyên nữ mới có thể dự tuyển."

"Đội trưởng đội 10 người."

"Một loại kịch địa phương lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... phát triển từ điệu múa Hoa Cổ mà thành."

"Mười đối tượng mà thầy phong thủy không được dùng thuật phong thủy để an táng cho."

"Nguyên văn: hữu thủy tả đảo (右水左倒), có nghĩa là nước chảy từ bên phải sang bên trái, theo nguyên lý nước chảy từ nơi cao xuống nơi thấp, thì có nghĩa bên phải cao bên trái thấp."

"Tác giả chú thích: “Hải đề” là ám hiệu trong Hồng môn, chỉ điều luật và danh sách Hồng môn."

"Cá hồ kình hay cá voi sát thủ là loài cá voi lớn nhất và cũng là loài động vật có vú ăn thịt hung dữ nhất đại dương, còn có một số tên gọi ít phổ biến hơn như cá đen hay sói biển."

"Kính lục phân là dụng cụ hàng hải cơ bản được sử dụng để đo góc kẹp giữa thiên thể và đường chân trời, góc kẹp đo được cùng với thời điểm đo cho ta vị trí tàu tại thời điểm quan trắc. Do tỷ lệ góc của nó nhỏ hơn 60° (1/6 của 360°) nên gọi là kính lục phân."

"Tác giả chú thích: Sâm phiếu là giấy phép triều đình cấp cho những người chuyên đào sâm."

"Giai đoạn cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc, hàng loạt dân chúng ở vùng Trung Nguyên và Giang Bắc, vì các nguyên nhân như thiên tai, loạn lạc, phải vượt qua Sơn Hải quan, vượt Bột Hải, lang bạt đến vùng Đông Bắc khai hoang kiếm sống và định cư, gọi là “lang bạt Quan Đông”."

"Quan viên nhà Thanh đội mũ lông công, nhưng lại phân ra theo cấp bậc, đội mũ lan linh trường là quan võ hàm lục phẩm."

"Theo chiết tự, chữ 官 nghĩa là quan lại, có hai chữ 口 (miệng) bên trong, ý nói người làm quan có thể ăn nói đổi trắng thay đen."

"Một trong tám cửa sông chính đổ ra biển thuộc hệ thống sông Châu Giang, nằm ở Đông Quảng, tỉnh Quảng Đông. Nước sông Châu Giang từ Hồ Môn đổ ra biển Linh Đình."

"Tác giả chú thích: Ngân hàng Oriental Anh quốc là ngân hàng ngoại quốc đầu tiên vào Trung Quốc, trong những năm từ 1845-1850 lần lượt xây dựng các chi nhánh tại Quảng Châu, Hương Cảng, Thượng Hải, năm 1850 lần đầu tiên phát hành tiền giấy tại Hương Cảng"

"Tác giả chú thích: Theo tiếng lóng trên giang hồ, người bị trúng kế đăm lừa bịp gọi là “ông thọ”."

"Tác giả chú thích: “Lão điếm” là ám ngữ Hồng môn, ý chỉ lừa gạt."

"Tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường: Tứ thần gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, trong bố cục một ngôi nhà, thì Thanh Long là hướng bên trái, Bạch Hổ là hướng bên phải, Chu Tước là phía trước mặt và Huyền Vũ là phía sau lưng. Đồng thời Huyền Vũ cũng tượng trưng cho phương Bắc, Chu Tước phương Nam, Thanh Long phương Đông và Bạch Hổ phương Tây. Nếu hướng và vị trí của tứ thần trùng nhau, thì gọi là tứ thần đắc vị. Như vậy một ngôi nhà được gọi là “tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường” phải quay mặt về hướng Nam, quay lưng về hướng Bắc, trước mặt có sông suối chảy qua."

"Tác giả chú thích: Thành vải là khí giới thường dùng khi tác chiến thời cổ đại, dùng tre gỗ dựng thành bốn bức tường, bên ngoài quây một lớp vải dày vẽ hoa văn như gạch xây thành, nhìn từ xa trông như tường thành thật vậy, có tác dụng mê hoặc kẻ địch ở xa, khi cận chiến cũng có thể chắn tên, đặt phục binh hoặc dùng làm trướng trung quân."

"Một loại dụng cụ dùng để hút thuốc phiện."

"Theo lý thuyết phong thủy, mộ phần phải đặt dựa lưng vào núi, ngọn núi ấy được gọi là kháo sơn."

"Loan phượng hòa chung tiếng hót."

"Tên gọi khác của Giang Tây."

"Tác giả chú thích: Lang tiền là loại binh khí lớn, dùng tre dài chế thành, dài hơn một trượng, phía trước còn để nguyên mười mấy chạc tre xòe ra, trên chạc tre cắm đầy mũi thương nhỏ, có thể kẹp kẻ địch vào giữa rồi dùng thương dài đâm chết, cũng có thể biến thành ô bảo vệ bên sườn cho toàn đội."

"Xem chú thích ở tập 3."

"Tổ sư Thiên tông Phật giáo khi tiếp nhận đệ tử đến xin học, thường không dùng lời lẽ hỏi han mà sẽ đánh vào đầu một gậy hoặc quát lớn một tiếng, để khảo nghiệm căn cơ của đệ tử, kẻ nào thông minh và có tuệ căn, có khi chỉ một gậy hoặc một tiếng quát mà ngộ được, gọi là “bồng hát đôn ngộ”."

"Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ “破瓜” (dưa vỡ), vừa có ý chỉ thiếu nữ đến tuổi mười sáu, vừa chỉ việc thiếu nữ lần đầu “phá thân”, có quan hệ tình dục. Nên Lục Kiều Kiều mới nói “đập vỡ dưa của cậu”, để trêu Cổ Tư Văn."

"Lưỡi dao giấu trong tay áo."

"Thuật ngữ trong mệnh lý bát tự, nếu trong mệnh có Dịch Mã, chứng tỏ người này phải di chuyển nhiều."

"Hồng Quốc Du mặc quan phục nhưng không phải là quan viên. Vốn đời nhà Thanh, nhà nào có chút tiền bạc, khi người thân qua đời, nam sẽ cho mặc quan phục giống quan viên, nữ sẽ cho đội mũ phượng khăn quàng giống phi tần, sau đó mới nhập thổ yên nghỉ. Điều này giống như chúng ta ngày nay thấy các vị tổ tiên đa phần đều mặc vest hoặc bộ đồ Tôn Trung Sơn ở nhà tang lễ."

"“Bát tự” là “tám chữ”, đó là: Can, chi của năm sinh Can, chi của tháng sinh Can, chi của ngày sinh Can, chi của giờ sinh."

"Loạn An Sử (chữ Hán: 安史之亂: An Sử chi loạn) là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến năm 763, do họ An và họ Sử cầm đầu. Cả họ An và họ Sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy."

"Tường hoặc bình phong đặt trước cổng lớn trong kiến trúc nhà có sân vườn ở Trung Quốc. Theo quan niệm phong thủy, có tác dụng ngăn luồng khí xấu vào nhà, cản luồng khí tốt thoát ra."

"La bàn phong thủy."

"Tam nguyên cử vận là cách người xưa chia các khoảng thời gian lớn, trong đó cứ 20 năm chia làm một vận, ba lần 20 năm hình thành một nguyên."

"Một phương pháp ngoại trị của Trung y, dùng giấy bông cuốn sợi ngải cứu thành một que tròn dài, sau khi đốt đặt vào dụng cụ giác (ôn cứu khí), lăn qua kinh lạc, hoặc quanh chỗ bị đau, giúp ôn thông kinh lạc, ôn bổ nguyên khí, điều hòa khí huyết..."

"Tam công: ba chức quan đứng đầu triều đình phong kiến, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo."

"洪."

"共."

"廿."

"Nằm ở Trung Nam tỉnh Quảng Đông, đầu phía Bắc vùng châu thổ Chu Giang."

"Mỗi khắc bằng mười lăm phút."

"Loại binh khí tiêu biểu của Thiếu Lâm."

"Cấp thứ mười sáu trong mười tám bậc cử phẩm phân cấp quan lại xã hội phong kiến."

"Say trắng mò vàng."

"Yêu tôi, yêu luôn cả chú chó của tôi. Ý chỉ khi đã yêu một người, chúng ta thường yêu luôn những gì thuộc về họ."

"Những người học cao hiểu rộng thì phong thái tự khắc sẽ đỉnh đạc, thăng hoa."

"Sốc văn hóa: một thuật ngữ được sử dụng để chỉ sự lo lắng và những cảm xúc như ngạc nhiên, mất phương hướng, bối rối... mà một người cảm thấy khi phải hoạt động trong một nền văn hóa hay môi trường xã hội hoàn toàn khác."

"Aristotle là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và thầy dạy của Alexandros Đại Đế."

"Luận Ngữ là một tác phẩm do Khổng Tử và những đệ tử của mình biên soạn, được viết từ đời Tiền Hán tới Hậu Hán, là một chủ đề học vấn chủ yếu trong kỳ thi Khoa bảng của triều đình Trung Hoa."

"Ngày anh bước ra đi."

"Trang mạng xã hội phổ biến nhất Trung Quốc."

"Con mắt London (London Eye) là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét nằm bên bờ sông Thames, London, Anh."

"Chỉ những người đàn ông có xu hướng thích bao bọc, nâng niu hoặc thậm chí là yêu đương với những cô gái nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều (thậm chí là mới 13-14 tuổi)."

"Chỉ những cô gái có xu hướng thích yêu đương, qua lại với những người đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều."

"Hàng giày dép giá rẻ của Trung Quốc."

"Tuân Tử (313 TCN – 238 TCN) là một nhà nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc."

"FA là từ viết tắt của “Forever Alone”: độc thân mãi mãi."

"Một diễn giả nổi tiếng của Trung Quốc."

"Một người dẫn chương trình, diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc."

"Henry David Thoreau (12/7/1817-6/5/1862) là nhà văn, nhà thơ, nhà tự nhiên học, nhà sử học, nhà

triết học, nhà địa hình học mẫu mực người Mỹ. Ông là một trong những người đi tiên phong theo thuyết Tiên nghiêm và là một nhà hoạt động tích cực tham gia phong trào kháng thuế, bãi nô."

"Một doanh nghiệp sản xuất bánh ngọt rất nổi tiếng tại Trung Quốc."

"Che Guevara (1928-1967) là một nhà cách mạng Mác-xít nổi tiếng người Argentina, người tạo ra học thuyết quân đội, nhà lãnh đạo quân du kích và phong trào cách mạng Cuba."

"Ý chỉ những học sinh chỉ học khá một vài môn nào đó."

"Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Harry Potter."

"Tên gọi khác của loài gián."

"Diễn tích trong Tam quốc diễn nghĩa, ý chỉ thiệt hại khôn lường, tổn thất vô cùng."

"(1) Shota: Từ ngữ có xuất xứ từ Nhật Bản, chỉ những bé trai có ngoại hình đẹp, dễ thương."

"(1) Ý nói Giai Hòa lại mê man chìm vào giấc ngủ."

"(1) Trạch nữ: những cô gái không thích chôn đông người, chỉ thích ạch nữ: những cô gái không thích chôn đông người, chỉ thích ngồi ở nhà lên mạng, lướt web, chơi game và các trò tiêu khiển, thường không có công việc ổn định, hoặc nếu có thì tính chất công việc cũng không yêu cầu phải ra ngoài nhiều."

"(2) Weibo: trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc."

"(3) Casual: Trang phục đơn giản, năng động, nhưng không xuề xòa."

"(1) Câu trên trích trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, cường lỗ hội phi yên diệt."

"(2) Những câu tiếp theo trong bài ững câu tiếp theo trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Cố quốc thần du, đa tình ứng tiểu ngã, tảo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt."

"(1) Jiahe là phiên âm tên Giai Hòa trong tiếng Trung."

"(1) Khoa Hồi sức tích cực - chống độc."

"(1) Giai Hòa (佳禾/jiā hé) có âm đọc giống từ “gia hòa (家和/jiā hé)” trong cụm từ “gia hòa vạn sự hưng” (gia đình hòa thuận thì vạn sự thành)."

"(1) Nghệ danh của Chung Hân Đồng, một ca sĩ, diễn viên, người mẫu; tên thật của cô là Chung Gia Lệ, sinh ngày 21/01/1981 tại Hồng Kông."

"(2) Một loại mì của hãng Nissin."

"(1) Nguyên văn ti ếng Hán là 秒杀 (miêu sát), nghĩa là giết trong chớp mắt. Thuật ngữ này vốn bắt nguồn từ game online, là một phương thức chiến đấu vô cùng lợi hại, tiêu diệt đối thủ chỉ trong một thời gian rất ngắn."

"(2) Tên ti ếng Anh là: Beijing No.4 High School."

"(3) Một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, vốn là khi xưa, dòng chảy Hoàng Hà không cố định, một nơi vốn nằm phía đông dòng sông thì năm sau, Hoàng Hà đổi dòng, nơi ấy lại trở thành nằm ở phía tây dòng sông. Về sau câu nói này được dùng để ví với sự thịnh suy, biến hóa khôn lường của người của vật, nhưng cũng có lúc sự biến đổi ấy lại tiêu cực, không thể dự liệu được."

"(4) Câu này xuất hiện từ diễn tích: Triều Tống có một ông quan châu (châu: đơn vị hành chính ngày xưa) tên là Điền Đăng, rất kị việc người khác gọi tên của mình. Vì “Đăng” (登) trong “Điền Đăng” đồng âm với “đăng” (灯) nghĩa là “đèn”, cho nên không cho dân dùng từ đăng (đèn), mà phải dùng từ “hỏa” để thay thế. Nếu người nào vô ý mạo phạm, Điền Đăng sẽ vô cùng tức giận. Tới tết Nguyên Tiêu ngày 15/1, theo lệ có lễ thả đèn hoa đăng. Lúc quan phủ dán cáo thị, vì phải kị từ “đăng” (đèn) nên viết lên cáo thị rằng “Châu ta y lệnh phóng hỏa ba ngày”. Không ít người ở nơi khác khi đọc được

cáo thị này đều kinh ngạc, sau khi hỏi rõ nguyên do thì có câu trào phúng: “Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho bách tính thấp đèn”. Từ đó, câu “quan châu phóng hỏa” ám chỉ người trên thì có thể làm xằng làm bậy, còn người dưới thì luôn phải chịu áp bức."

"(1) Khi phơi kính lúp dưới ánh nắng mặt trời, nó sẽ đóng vai trò như một thấu kính hội tụ, tập trung năng lượng của tia sáng và có thể đốt cháy những thứ ở điểm hội tụ."

"(1) Tiếng Bắc Kinh chuẩn phải uốn lưỡi rất nhiều."

"(1) Một diễn đàn có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc."

"(2) Ý nói về sự khác biệt về tư duy, hành vi giữa hai thế hệ, chỉ cách năm tuổi là đã thấy sự khác biệt rõ ràng rồi chứ chưa nói đến là cách nhau mười tuổi."

"(1) Giai Hòa gọi đùa Tiêu Dư là Tiêu Tiêu."

"(2) Đường dây nóng phục vụ khách hàng của nhà mạng."

"(1) Văn Khúc là ngôi sao nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân."

"(1) Chữ “ngải” trong tên Ngải Giai, Ngải Hòa có cách phát âm giống từ “yêu”."

"(1) Nguyên văn là “tính phúc” (性福), có âm đọc giống “hạnh phúc” (幸福), đây là cách chơi chữ, ám chỉ hạnh phúc trong chuyện chăn gối."

"(2) Kiêu Kiêu ám chỉ chồng mình hay ghen."

"Show diễn, em trai Thanh Duy là Trần Phương, cũng là ca sĩ."

"*(Hi hi, là say máy bay í mà!)"

Table of Contents

Mục lục

PHẦN 1

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

PHẦN 2

12

13

14

15

16

17

PHẦN 3

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

PHẦN 4

31

32

33

34